Liman Caddesi

*{/Ccrfe&i/t/>(.sınuıılı/fa/*ı ttatu/tr.*

' o/ıiunjt (/ifa/iyin bir şçy var nu?*

Sevgili okur.

İster umun ırteı inanmaya vinç yepyeâ bit Ccdar Cavc hMyctiyic t» *vıu/dayv.. bu sefer um idinde McAtcc ailesi* vur. *Özel ıledektif Boy He cçi* (*'orric. oalam gcçaıiftcki pişmaMkm hat ulutan inmsİz mesajlar almaya tjaçhriar \e Comc'nm Umun ne l-Jtsi.*a *gekiğplc ılglı hiçbir Bkri yoktur. KcAfcc'Icr ayn. ıı kı/Luı Unocüe'^ro MıkLuı *c\imlirki İJİr notla, otm kasabaya gcSpycm klinikte .ya* baçfyaagun *itfrenirier. Liımctlc kasabaya yetk^mce annesi* ona. Cİffto *at çHUğmdc çahşan Calle lxr botoşaa avuıiur. takat Linoette bu mmleuı için anneni kaçlar heyetli değildir.*

*(W deminken. Cmccle aıakuvulakı uu*lı çıkışlı Açkı tckrnı linçtir. Üstelik kasabadaki lek i* •»» jfljl *ile bu değildir. Cofrie tiâ ve IteaL lıuru Ijddiklermi anlatmak* l *'midesi ndeki* cvrâcr *kıüne içmeye*

dıu Bl *buvuımı/ mısuu/.?*

■ *//vıa

Liman Caddesi Debbie Macomber

1. Baskı: Ekim 2015 ISBN: 978-605-348-824-8 Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Debbie Macomber Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Novella Yayınlanana aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142 Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinbumu/İstanbul Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38 www.novellayayinlari.com info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : 50 Harbor Street Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren

Editör

Sayfa Tasarımı Redaksiyon Kapak Tasarımı

: Nilgün Birgül : Elçin Kazancı : Elif Yavuz - Özgür Balpınar : Zerrin Özalp Öztarhan : Yasin Öksüz

fflei'kesiıftişmanlıklatH oa/ntu* Je/fi/tj/afimamff olnuujı dilediğin bit* şey* w *nu?

A

Bir Cedar Cove 'Rcvıuım

DEBBİE MACOMBER

Liman Caddesi

Çeviren: Nilgün Birgül

Sevgili dostlarım,

Cedar Cove dizisinin beşinci bölümüne hoş geldiniz. Okuduğunuz ilk *Cedar Cove* kitabı ya da beşincisi olabilir; umarım kendinizi her koşulda evinizde hissedersiniz.

Bazılarınız yeni bir öykü için bir yıl beklemenin çok uzun olduğundan yakmıyor, size söyleyebileceğim tek şey elimden geldiğince hızlı yazmaya çalışıyorum! Yine de, sabrınız için minnettarım. Sanırım *Liman Caddesi*'nde sizi birkaç sürpriz ve yeni bir aşk öyküsü bekliyor. Umarım yol boyunca çokça gülümser ve birkaç kahkaha atarsınız.

Okuyucularımdan haber almak beni çok mutlu ediyor. Bana yazmak isterseniz, www.debbiemacomber.com sitesine üye olup ziyaretçi defterini imzalayabilirsiniz. Cedar Cove karakterleriyle ilgili gelişmelerden düzenli olarak haber almak istiyorsanız, kayıt olup Cedar Cove tuşuna basın. İnternetiniz yoksa, ama yine de hiçbir şey kaçırmak istemiyorsanız, bana yazabilirsiniz: PO. Box 1458, Port Orchard, Washington 98366. Yılda üç dört kez, kendi yazdıkları mektuplarla karakterleri güncelliyorum ve sürpriz olarak en sevdikleri yemeklerin tariflerini de paylaşıyorum.

Kendinize bir fincan çay alın ve dikkatinizi Cedar Co-ve'daki dostlarınıza verin. Olivia, Jack, Grace, Charlotte, Ben, Roy, CoiTİe ve diğerleri kasabadaki gelişmeleri anlatmak için sabırsızlanıyorlar. Geri döndüğünüz için hepsi çok mutlu. Ben de öyle!

En içten sevgilerimle, Debbie Macomber

Dostluğu ve bilgeliği benim için büyük bir lütuf olan Mary Lou Carney ye...

Cedar Cove,

Washington sakinlerinden bazıları.

Olivia Lockhart Griffîn: Cedar Cove'da görev yapan aile mahkemesi hâkimi. Jack Griffm'le evli. Justine ve James'in annesi. Deniz Feneri Yolu, 16 numarada yaşıyorlar.

Jack Griffîn: *Cedar Cove Chronicle'da* gazeteci ve editör. Eski alkolik, Olivia Lockhart'la evli. Karısı Shelly ve ikiz oğullarıyla Nevada'da yaşayan Eric'in babası.

Charlotte Jefferson: Olivia'nm annesi, artık dul Ben Rhodes'la evli.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nm kızı, Seth Gun-derson'un karısı, Leif'in annesi. Gunderson'lar Rainier Yolu, 6 numarada yaşıyorlar.

Seth Gunderson: Justine'in kocası. Justine'le birlikte Deniz Feneri Restoranı'nın eski ortağı.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli, karısı Selina ve kızı Isabella ile birlikte San Diego'da yaşıyor.

Stanley Lockhart: Olivia'nın eski kocası, James ve Justi-ne'in babası. İkinci karısından da boşanan Stanley artık Sc-attle'da yaşıyor.

Will Jefferson: Olivia'nm ağabeyi, Charlotte'm oğlu. Evli ve Atlanta'da yaşıyor.

Grace Sherman: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dan Sherman'ın dul eşi. Maryellen Bowman ve Kelly Jor-dan'm annesi. Cliff Harding'le inişli çıkışlı bir ilişkisi var. Gül Ağacı Sokağı, 204 numarada yaşıyor.

Cliff Harding: Emekli mühendis, artık Cedar Cove yakınlarında at yetiştiriciliği yapıyor. Maryland'de yaşayan Li-sa'nm boşanmış babası.

Cal Washburn: At terbiyecisi, Cliff Harding için çalışıyor.

Maryellen Bowman: Grace ve Dan Sherman'm büyük kızı. Katie'nin annesi. Jon Bowman'la evli.

Jon Bowman: Fotoğraf sanatçısı, Maryellen'la evli ve Katie'nin babası.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie’yle evli. On yedi yaşındaki Allison ve on bir yaşındaki Eddie’nin babası. Pelikan Çıkmazı, 311 numarada yaşıyor.

Anson Butler: Allison Cox’un erkek arkadaşı.

Cecilia Randall: Eşi denizci. Cedar Cove’da yaşıyor. Muhasebeci, Zach Cox’un işyerinde çalışıyor. Denizaltıcı lan Ran-dall’la evli. Bebeği Allison’ı kaybetmiş. Tekrar hamile.

Rachel Pendergast: Get Nailed Güzellik Salonu’nda çalışıyor. Bruce Peyton ve kızı Jolene’in arkadaşı. Denizci Nate Olsen’la romantik bir ilişkisi var.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli olduktan sonra Kızılcık Burnu 44 numarada Thyme & Tide adlı oda kahvaltı hizmet veren işletmenin sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle emniyetinden emekli. Linnette ve Mack adında iki yetişkin çocuğu olan Roy, Corrie’yle evli.

Corrie McAfee: Roy’un eşi ve sekreteri. Liman Caddesi, 50 numarada yaşıyor.

Linnette McAfee: Roy ve Corrie’nin kızı. Yeni açılan klinikte çalışmak üzere Cedar Cove’a taşman asistan hekim.

Gloria Ashton: Bremerton emniyetinde polis memuru. Linnette’in arkadaşı ve komşusu.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi.

Peder Dave Flemming: Yerel Metodist kilisesinin papazı.

Bir

Corrie McAfee endişeliydi ve eşi Roy’un da öyle olduğunu biliyordu.

Kim olmazdı ki? Özel bir dedektif olan Roy, temmuz ayından itibaren isimsiz kartpostallar almaya başlamıştı; mesajlar ciddi bir tehdit unsuru olmasa da, can sıkıcıydı.

Ofise gönderilen ilk karttaki mesaj, pişmanlıklardan söz ediyordu. İzleyen haftalarda başka kartlar gelmeye devam etmişti. Corrie her kartı defalarca

okuduğu için artık hepsini ezberlemişti. İlk kartta şöyle yazıyordu:

HERKESİN PİŞMANLIKLARI VARDIR. SENİN YAPMAMIŞ OLMAYI DİLEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI? BUNU BİR DÜŞÜN.

Ne ilk kartta ne de diğerlerinde imza vardı. Düzensiz aralıklarla, farklı yerlerden gönderilmişlerdi. Şifreli mesajlar.

Corrie'nin zihninde dönüp duruyordu. Geçen zaman işe ya-ramamtştı; şu anda, ekim ayında, ilk kaıtı gördüğü an olduğu kadar karanlıktaydı.

Son bir iç çekiş ve gurultuyla birlikte kahve, cam demliğe süzülmeye başladı. Gürültü bir an için Corrie'nin dikkatini dağıttı, Cedar Cove'a tepeden bakan pencereden dışarı bir göz attı. Roy'un sekreteri ve yardımcısı olarak çalışmanın avantajları olduğu kadar, bu gibi durumlarda dezavantajları da vardı. Bazı durumlarda cehalet mutluluk getiriyordu ve bu kesinlikle onlardan biriydi. Gizemli kartpostallardan haberi olmasa çok daha rahat uyuyabilirdi.

Ne yazık ki... Roy, onları kendisinden saklamayı başarsa bile Corrie'nin öğrenmesi kaçınılmazdı çünkü son mesaj elden teslim edilmiş, gece vakti kapının önüne bırakılmıştı. Öncekiler gibi ofise değil, ev kapısının önüne. Bir gece, meçhul birisi kaldırımı geçip sundurmalarına kadar çıkmıştı. O gece Roy ve Corrie evde misafir ağırlıyorlardı ve kapıyı açtıklarında meçhul kişinin bir meyve sepetiyle üstüne iliştirilmiş bir not bıraktığını görmüşlerdi. Bu kişinin ev adreslerini de bildiğini gören Corrie'nin tüyleri ürpermişti.

"Kahve hâlâ hazır değil mi?" Roy içerden sesleniyordu. Anlaşılan Corrie yeterince hızlı davranmamıştı.

"Beklemeyi bil, birazdan geliyor." Corrie kocasına çıkışmak istememişti, normalde çabuk sinirlenen biri değildi. İç çekerek temiz bir fincana Roy'un kahvesini doldurdu ve dumanı üstünde ofise götürdü.

"Evet, işte burada," diyerek fincanı masanın köşesine

bıraktı. "Konuşmamız gerek."

Roy dünya yansa umurunda değilmiş gibi koltuğuna yaslandı ve ellerini başının arkasında kenetledi. Otuz yıldır evliydiler ve Corrie, onu hâlâ üniversitedeki kadar çekici buluyordu. Kocası, Washington Üniversitesi

Amerikan futbolu takımındaydı ve o zamanlar kendisine "kampüsün koca adamı" diyorlardı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, vücudu eskisi kadar dik duruyordu ve kasları hâlâ yerindeydi. Gözle görülür bir çaba göstermeden formunu korumayı başarmıştı ve Corrie, onun hiç kilo almamış olmasını biraz kıskanıyordu. Biraz seyrelen ve ağarmaya başlayan siyah saçları görüntüsüne sadece olumlu katkıda bulunmuştu.

Üniversite boyunca flört ettiği onca kızın arasında Roy, *ona* âşık olmuştu. Gerçi kolay bir beraberlikleri olmamıştı, bir yıldan fazla ayrı kalmış, sonra barışmışlardı. Tekrar bir araya geldikleri andan itibaren birbirlerini ne kadar sevdiklerini anlamışlardı; duygularından hiçbir kuşkulan yoktu. Mezuniyetten kısa süre sonra evlenmişler; aşklan, yaşadıklan her tür sıkıntıya dayanmalarını sağlayarak yıllardır devam etmişti.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sordu Roy, öylesine.

Onun aldırmaz tavrı Corrie'yi kandıramazdı. Kocası, onun akimdan geçen her şeyi anlardı. "'GEÇMİŞ, GÜNÜMÜZÜ YAKALAMANIN BİR YOLUNU BULUR,' sana bir şey ifade ediyor mu?" diye mırıldanırken, normalde müşterileri için ayırdıkları koltuğa ilişti. Roy'un kendisini kolayca atla-tamayacağım anlamasını istiyor, onun bu kartpostallarla ilgili daha fazla şey bildiğinden şüpheleniyordu. Corrie'yi korumaya çalışmak tam ona göre bir işti.

Roy kaşlannı çattı. "Bu mesajların seninle bir ilgisi yok. O yüzden kafana takma."

Roy'un cevabı Corrie'yi çileden çıkardı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Seni ilgilendiren her şey beni de etkiler." Roy tartışmaya niyetlendi ama bunca yıldan sonra karısının üstünkörü güvencelere kamının tok olduğunu biliyordu. "Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Düşmanlar edindim ve evet, pişmanlıklarım var. Kimin yok ki?"

Roy, Seattle emniyetinde dedektiflik rütbesine kadar yükselmiş, ama sırtından yaralandıktan sonra erken emekliliğe zorlanmıştı. Başlangıçta, kocasının evde olması Corrie'yi heyecanlandırmıştı. Artık seyahat edebileceklerini ve yıllardır hayalini kurdukları bazı şeyleri gerçekleştirebileceklerini umuyordu ama işler düşündüğü gibi gitmemişti. Kazançları yüzde yirmiden daha fazla düşmüştü. Tasarruf etme çabasıyla Seattle'dan ayrılmış ve Puget Sound'u geçip Cedar

Cove'a taşınmışlardı. Kitsap County'de mülk fiyatları ve yaşam koşulları çok daha uygundu, ama emlakçı onlara geniş verandalı ve göz alıcı, deniz feneri manzaralı Liman Caddesi, 50 numaradaki evi gösterdiğinde Corrie, bu kasabanın ve bu evin yeni yuvaları olacağını o anda hissetmişti.

Büyük şehirden ayrılıp oraya uyum sağlamak Corrie'nin korktuğu kadar zor olmamıştı. Kasaba halkı samimiydi ve Roy ile Corrie birkaç dost edinse de - özellikle Beldon'lar-çift baş başa kalmayı tercih ediyordu. Komşularıyla tanışıyor ve selâmlaşıyorlardı, ama hepsi bu kadar.

Emekliliğin Roy'a huzur getirmemesi Corrie'de hayal kırıklığı yaratmıştı. Davranışları, ne kadar sıkıldığını açıkça yansıtıyordu ve huysuz biri olmuştu. Bir ofis kiralayıp özel dedektif tabelasını asar asmaz her şey değişti. Bu kararı vermesi konusunda Corrie onu yüreklendirmiş, çok geçmeden kocası işiyle meşgul olmaya ve her yeni günü hevesle beklemeye başlamıştı. Kendisine uygun davaları kabul ediyor, uygun bulmadıklarını geri çeviriyordu. Corrie, Roy'un yetenekleriyle, başarısıyla ve müşterilerine gösterdiği özenle gurur duyuyordu. Bir gün kendi gizemini çözmek zorunda kalacağı ne Corrie'nin ne de Roy'un aklına gelmişti.

"Tehlikede olabilirsin," diye mırıldanan Corrie'nin endişesi açıktı. Her şey yolundaymış gibi davranmaya ve duygularını saklamaya niyeti yoktu.

Roy omuz silkti. "Riskli bir durum olduğundan şüpheliyim. Biri bana zarar vermek istese şimdiye kadar çoktan bunu yapardı."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu canı sıkılan Corrie. "Bob takip ediliyordu ve hedef kişinin o olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bob, senin arabanı kullanıyordu. *Seni* takip ettiklerini sanıyorlardı."

Bob Beldon ve karısı Peggy, Thyme and Tide adlı otelin sahibiydiler. Bob, Roy'un arabasını ödünç almış ve neredeyse panik halinde telefon ederek takip edildiğini söylemişti. Arabayı karakolun önüne çeker çekmez takipçisi uzaklaşmıştı. Bob'un peşine düşen kişi, aracı Roy'un kullandığını sanıyordu ve Roy ile Corrie bunu çok sonra fark etmişlerdi.

"Mesaj tehlikede olmadığımızı belirtiyordu," diye hatırlattı kocası.

"Elbette! Öyle düşünmemizi *istedikleri* için," diye karşı çıktı Corrie. "Bunu yapan her kimse, gardımızı düşürmemizi bekliyor."

“Bak Corrie...”

Kendisini yatıştırma çabalarına engel olmak için Corrie, onun sözünü kesti. “O sepet verandamıza bırakılmıştı. O yabancı, evimize kadar gelmiş, sonra çekip gitmiş ve sen bana endişelenecek bir şey olmadığım mı söylüyorsun?” Sesi titremeye başlamıştı ve çok geçmeden duygularım kontrol etmeyi başaramayacağının farkındaydı. Korkmaktan, bir sonraki mesajı ya da daha beterini beklemekten yorulmuştu. Uykusuzluktan gözleri yanarak kalkmaktan yorulmuştu. Her sabah aklı başma geldiği anda ilk düşündüğü şey, o gün neler olabileceğiydi.

“Sepet geleli bir haftadan fazla oldu ve o günden beri ses çıkmadı.” Roy’un sözlerinin onu rahatlatması gerekiyordu ama öyle olmadı.

“Bugün posta kutumuza kartpostal gelmedi, değil mi?” diye sordu Roy. Corrie’nin kocasının sesindeki gerginliği kaçırması imkânsızdı.

“Hayır.” Postayı Corrie almış, fatura ve ilanları elden geçirip desteyi masasının üstüne bırakmıştı.

Roy, *o halde derdin ne,* der gibi başıyla onayladı.

“Roy,” dedi Corrie aldatıcı bir sükûnetle, en son ne zaman deliksiz uyku uyuduğumu hatırlamıyorum. Sen de iyi uyumuyorsun.”

Roy ne kabul etti ne de itiraz etti.

“Her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemeyiz.” Roy’un yakışıklı yüzü gerildi. “Elimden geleni yapıyorum,” dedi kabaca.

“Biliyorum, ama bu yeterli değil.”

“Olmak zorunda.”

Corrie soruşturma konusunda uzman değildi, ama ne zaman yardıma ihtiyaç olduğunu bilirdi ve o noktayı çoktan geçmişlerdi. “Biriyle konuşman gerek.”

“Kimle?” diye sordu Roy.

Corrie’nin önerebileceği tek isim bölge şerifiydi. “Troy Davis...”

“İyi bir fikir değil,” dedi Roy. “Bu her ne ise biz Cedar Cove’a taşınmadan çok öncesine dayanıyor.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Pişmanlık. Her kartpostalda pişmanlıklar vurgulanıyor. Pişmanlığı *olmayan* tek bir polis yoktur; yaptığımız, yapmadığımız veya farklı yapmış olmamız gereken şeylerle ilgili pişmanlıklar.”

Corrie, pişmanlık duymayan tek bir insanın bile olmadığını düşündü ama bunu söylemedi. Pişmanlık, polislere özel bir şey değildi.

“Son mesajda, ‘SADECE NE YAPTIĞINI DÜŞÜNMENİ İSTİYORUM. HİÇBİR PİŞMANLIĞIN YOK MU?’ diyordu. Bana kalırsa, Seattle’da dedektifken yaptığım bir şeyi ima etmeye çalışıyor; yakaladığım biri ya da aleyhine tanıklık ettiğim biri.”

Corrie’nin sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu. “Yıllarca emniyette çalıştın. Zihninde yer eden bir iki dava mutlaka vardır.” Roy, başını iki yana salladı. “Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Notlarımı ve dosyalarımı emniyetteki ilk yılıma kadar taradığımı gördün; ama hiçbir şey yok.”

“Bilmiyorum... Benimle konuşmadın. Beni dışlıyorsun.” “Seni koruyorum.”

“Yapma!” diye haykırdı Corrie, öfkesini zorlukla kontrol ederek. “Bilmem *gerek.* Bilmek zorundayım. Bana ne yaptığının farkında değil misin?”

Roy ileri doğru uzanarak dirseklerini masaya yasladı, “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Beynimi patlattım, ama bu şekilde peşime düşebilecek biri aklıma gelmiyor.”

“Yine de bir dava olmalı... Unuttuğun bir dava.”

Ne yapacağını bilmez durumda görünen Roy, başını iki yana salladı. “Belli ki var. Katilleri içeri tıktım ve yıllarca hak ettiğim tehditleri aldım, ama bunu yapacak biri aklıma gelmiyor. Başka kim olabilir?” diye neredeyse kendi duyabileceği tonda konuştu.

“Ne demek istiyorsun?” Corrie artık kendini biraz daha kontrol edebiliyordu.

Elindeki kâğıt mendili sıkarak derin bir soluk aldı.

“Uğraştığım kişiler pek zeki değildi. İntikam peşinde olsalar, kartpostal yazma zahmetine katlanmazlardı.”

“Hapse gönderdiğin bi suçlunun akrabası olamaz mı? Veya bir kurbanın?” Corrie, bu ihtimali çok sık düşünüyordu. Roy hafifçe omuzlarını silkti. “Olabilir.”

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” Corrie’nin duygusal sınırlarım zorlayan şey, sürekli diken üstünde olmak, başlarına ne geleceğini bilmemekti.

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?” Duymak istediği bu değildi. ‘"Nasıl yani?”

“Şimdilik buna mecburuz, karşı taraf bir hata yapıncaya kadar. Bir kez yaptığında, bu kâbusun sona ereceğine söz veriyorum.”

“Söz mü veriyorsun?” diye tekrarladı Corrie.

Roy’un ifadesi yumuşadı ve başıyla onayladı. Onu biraz daha rahatlatmak için masanın üstünden kolunu uzattı. Corrie, kocasının elini tutup parmaklarını onunkilere doladı. Roy’un içine işleyen bakışlarında sevgiyi ve huzuru hissedebiliyordu, şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bugünlük, en azından bu sabah, kendini iyi hissedecekti. Corrie en büyük sorununun yorgunluk olduğunu düşündü. Bir gece bile deliksiz uyuyabilse, korkuları azalabilirdi.

Ofisin ön kapısı açılınca Roy, birden elini çekip ayağa kalktı. Şimdi de, en az polislik yaptığı yıllarda olduğu kadar tetikteydi.

“Anne, baba?” Ofisin dışında, Corrie’nin masasının olduğu yerden kızlarının sesi yankılandı.

“Linnette?” ded Corrie. Coşkusu biraz tereddütlü ama sesi keyifliydi. “Buradayız.”

Kızları içeri girdi, yüzlerindeki ifadeyi görünce duraksadı. Corrie gibi minyon yapılıydı, saçları ve gözleri siyahtı. Yine Corrie gibi, okulda sivrilmişti ve bir polis kızı olduğu

için sürekli korunmuştu. Çalışmaları yüzünden fazla sosyal hayatı olmamıştı, ama Corrie artık bu durumun değişeceğini ve ciddi bir erkek arkadaş bulabileceğini umuyordu.

“Size engel olmuyorum, değil mi?” Linnette, bakışlarını şüpheyle Corrie’den Roy’a kaydırdı, sonra tekrar annesine döndü. “Her şey yolunda mı?”

“Elbette,” diye telaşla onu ikna etmeye çalıştı Corrie. “Neden olmasın ki?”

Kızlarının önsezileri, bunu yutmayacak kadar güçlüydü ama neyse ki boşverdi. “Bir ev buldum,” diyen Linnette, ofisin içinde sevinçle dans etmeye başladı.

“Nerede?” diye soran Corrie, evin kasabada olmasını diliyordu. Linnette asistan hekim olarak Cedar Cove Kliniği’nde göreve başlamıştı ve Corrie, kızı bu kadar yakınında olduğu için heyecan duyuyordu.

“Körfezde, Sahil Parkı’nın biraz aşağısında,” diye açıkladı Linnette. “Holiday Inn Express’in bitişiğindeki site.” Corrie öğleden sonra yaptığı yürüyüşlerde neredeyse her gün önünden geçtiği apartmanı biliyordu. Bina, marinaya yakındı ve kütüphaneye yürüme mesafesindeydi. İki katlı site-f nin körfeze ve deniz fenerine bakan, uzakta Bremerton Tersanesi’nin de göründüğü muhteşem bir okyanus manzarası vardı. Corrie’ye göre mükemmeldi.

“Umarım elinizi verip kolunuzu kaptırmamışsınızdır,” diye uyardı Roy; ama Corrie onun memnun olduğundan emindi.

“Seattle’da ödediğim kirayla karşılaştırıldığında, gerçekten kelepir.”

“Güzel.”

Roy, küçük kızına karşı hâlâ korumacı davranıyordu. Ne yazık ki çocuklarına -özellikle oğluna- duygularını ifade etmekte zorlanıyordu. Mack ve babası anlaşamıyorlardı. Cor-rie’ye göre ikisi birbirine çok benziyorlardı. Mack, babasını çileden çıkarmak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Roy’un da tamamen masum olduğu söylenemezdi, oğlunun hatalarını bulmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Aralarındaki gerginlik yüzünden genellikle birbirlerinden uzak duruyorlardı ve Corrie bundan hiç hoşlanmıyordu. Çoğu zaman arada kalan kendisi oluyordu. Neyse ki, erkek kardeşinden iki yaş büyük olan Linnette’le durum aynı değildi.

Linnette, apartman dairesinden, taşınma tarihinden ve klinikteki işinden söz ederken Corrie uygun yerlerde başıyla onaylıyordu ama aslında aklı başka yerdeydi. Corrie, peşinde Linette'le masasına dönerken Roy da işine odaklanmıştı.

"Anne," dedi Linnette, diğer odaya geçer geçmez. Sesini alçalttı, yüzü düşünceliydi. Endişeliydi. "Babamla aranızda her şeyin yolunda olduğundan *emin misini*"

"Elbette! Neden sordun?"

Kızı tereddüt etti. "Az önce ofise geldiğimde, dokunsam ağlayacak gibiydin ve babam... babamın bakışları çok sertti. Onu hiç böyle görmemiştim. Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Kafandan uyduruyorsun," diye üsteledi Corrie.

"Hayır. Uydurmuyorum."

"Bir şey yok. Bu konuyu daha sonra konuşuruz." Kızı bazen katır gibi inatçı olabiliyordu ve bu kesinlikle babasından aldığı bir özellikti. Corrie'nin endişelerini paylaşmayı düşüneceği son kişi Linnette'ti. Zaman içinde, her şey çözüldükten sonra, bir öğle yemeği sırasında bu konuyu konuşup gülüşebilirlerdi. Ancak şu anda kartpostallarla ilgili gülünecek bir şey yoktu.

"Postanı düşürmüşsün," dedi Linnette, masayı işaret ederek.

Corrie buz kesti. "Öyle mi?"

"Evet, geldiğimde yerde bir kartpostal vardı, masana koydum."

Roy, konuşulanları duymuş olmalıydı; çünkü ofisinden dışarı çıkmıştı. Corrie'yle göz göze geldiler. "Onu bana ver," dedi Roy.

Kartı almaya giderken Corrie'nin gırtlağından bir itiraz yükseldi, kartı Roy'a vermeden önce arkasını çevirip okudu.

Mesaj büyük harflerle yazılmıştı: HÂLÂ DÜŞÜNÜYOR MUSUN?

"Anne!" diye ısrar etti Linnette. "Bana neler olduğunu anlatsanız iyi edersiniz."

İki

Charlotte JefFerson Rhodes, mutfakta büyük bir neşeyle Ben'in en sevdiği tarçınlı rulolardan pişiriyordu. Yaklaşık altmış yıl boyunca Charlotte Jefferson olarak yaşadıktan sonra, Ben'le gerçekten evlendilerini hatırlamak için iki kez düşünmesi gerekiyordu. Onun yaşında bir kadın, hayatının bu kadar geç bir döneminde aşkı bulacağım tahmin edemezdi. Son birkaç yılda gerçekleşen pek çok şey gibi, aşk da hoş bir sürpriz olarak gelivermişti.

"Gerçekten nefis kokuyor," diye seslendi Ben. Salonda oturmuş, ayaklarını pufun üstüne kaldırmıştı. *New York Times* bulmacasını bitirdiği Bremerton gazetesi katlanmıştı. Charlotte, onun sözcükler konusundaki becerisine ve genel kültür bilgisine hayrandı. Ayrıca alçakgönüllülüğünü de çok seviyordu, bulmacaları kurşunkalemle çözüyordu.

"İlk parti az sonra fırından çıkar," dedi Charlotte. Fırında bir şeyler pişirmekten hoşlanıyordu; özellikle kendi elleriyle hazırladığı yiyecekleri takdir eden biri varsa. Ben'in yaptığı kesinlikle buydu, ama tarçmlı ruloları kuru üzümsüz seviyordu. Charlotte kuru üzümlü severdi, haylaz damadı Jack de öyle. Çözüm kolaydı; Charlotte iki ayrı tepsi pişiriyordu.

Bir aydan fazla bir süredir kocası olan Ben, Cesar Romen)'yu andıran yakışıklı bir adamdı ve Charlotte'tan birkaç yaş küçüktü. Aralarındaki dört yaş fark, ne Ben'i ne de Charlotte'ı rahatsız ediyordu. Charlotte yetmiş beş yaşında genç bir kızdı. İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru, henüz ergenlik çağındayken Clyde Jefferson'la evlenmişti. O yıllarda kızlar günümüze göre çok daha genç yaşlarda evleniyorlardı. Clyde ve Charlotte, çocuklarını Cedar Cove'da büyütmüşlerdi. Aile mahkemesinde savcı olan kızı Olivia hâlâ Cedar Cove'da yaşıyordu. Oğlu Will ise Atlanta'ya taşınmıştı.

Hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği Cedar Cove, Seattle'dan Puget Sound'a uzanan Kitsap Yanmadasindaydı ve bölge nüfusu giderek artıyordu. Yedi binin biraz üstündeki nüfusuyla, samimi bir topluma sahip olacak kadar küçük ama kendi kliniğine sahip olacak kadar büyük bir kasabaydı.

Yeni Cedar Cove Kliniği kasım ayının ortalarında açılmıştı. Charlotte gururla kasılıyordu; çünkü kendisi, eşi Ben ve huzurevindeki arkadaşları olmasa, Cedar Cove'da asla bir klinik olmayacağını biliyordu.

Kızı Olivia bile bu kliniğe ihtiyaç olduğunu düşünmüyordu, çünkü

Bremerton’daki hastaneye gitmek yarım saat bile sürmüyordu ve kasabada çok iyi doktorlar vardı. Bütün bunlar doğruydu, ama Charlotte, acil durumlara müdahale edebilecek tam donanımlı bir kliniğin zorunlu olduğunu hissediyordu. Kalp krizi geçirirken yarım saat hayli uzun bir zamandı! Yaşamla ölüm arasındaki farktı. Kocası Ben de aynı fikirdeydi ve ikisinin arasındaki bağı güçlendiren de buydu; özellikle barışçıl eylemleri yüzünden tutuklandıkları zaman. Charlotte hâlâ acısını unutmamıştı, ama mahkeme salonunda bütün kasaba ona, Ben’e ve müttefiklerine olan desteğini göstermişti. Arkadaşlarının, onun etrafında nasıl kenetlendiğini hatırlamak bile Charlotte’m gözlerinin yaşarmasına yetti.

Charlotte, bunun konuyla ilgisi olmadığını kendine hatırlattı; sonuçta kliniğe ve ekibine kavuşmuşlar, McAfeeTe-rin kızı Linnette, asistan hekim olarak işe başlamıştı.

Telefon çalınca Charlotte mutfaktaki saate göz attı, cumartesi sabahı bu kadar erken aranması canını sıkmıştı. Saatin neredeyse on olduğunu görünce şaşırdı.

“Ben bakarım,” diyen Charlotte, telefona uzandığında kara kedisi Harry’nin Ben’in kucağında kıvrılmış olduğunu gördü. İşte bu bir gelişmeydi. Harry, Charlotte’m bekçisiydi ve ziyaretçilerden hiç hoşlanmazdı. Ben’in varlığına alışması iki hafta, onunla herhangi bir şey yapması da bir o kadar daha sürmüştü.

“Günaydın,” dedi ahizeye, neşeli bir ses tonuyla. Clyde, onun doğuştan iyi huylu olduğunu söylerdi. Mutluluğa doğru doğal bir eğilimi vardı; kendisi de çok büyük üzüntüler atlatmış olduğu halde, dünyanın kederli ve kasvetli bir yer olduğuna inananların aksine hayata hep olumlu yönden bakardı.

“Babam orada mı?” diye sordu neşeli bir erkek sesi. Sonra, açıklaması gerekiyormuş gibi ekledi, “Ben Rhodes.” “Evet, tabii. Sen misin Stephen?”

Charlotte’ın sorusunu tuhaf bir kahkaha izledi. “Hayır, ben David. Kaliforniya’dan arıyorum.”

“Merhaba David,” dedi Charlotte içtenlikle. “Nikâhımıza gelemediğine üzüldüm. Yokluğunu hissettik.”

Ben’in küçük oğlu, Charlotte’ın samimiyeti karşısında afallamış gibiydi. “Keşke gelebilseydim ama eminim babam, iş durumu yüzünden çakılıp kaldığımı söylemiştir.”

Ben, oğullarının yokluğuyla ilgili bir şey söylememiş ve Charlotte, sorularıyla onu bunaltmak istememişti. Ben'in çocuklarıyla ne tür bir ilişkisi olduğunu bilmiyordu. Onlardan nadiren söz ediyor ve ne zaman Charlotte söz açsa konuyu geçiştiriyordu. Yine de, bu genç adam nazik ve sevimli biri gibiydi. "Seninle tanışmayı ne kadar istediğimi anlatamam David." "Ben de seni tanımayı istiyorum Charlotte. Babam kurnazın tekidir. Öncelikle, Stephen ya da bana yakın bir yere taşınabileceği halde Cedar Cove'a yerleşti ve sonra tekrar evlendi. Aile için büyük bir sürpriz olduğunu sana söylemekte sakınca görmüyorum. Tabii ki çok hoş bir sürpriz." "Baban hayatıma heyecan kattı," dedi Charlotte. Ben Rhodes, onun aklını başından almıştı. David ve Stephen nikâha gelmeyince Ben'in oğullarıyla bir sorunu olduğundan endişelenmiş, onlar hakkında konuşmak istememesi bu endişeyi güçlendirmişti. Belki ortada sorun filan yoktu. David kesinlikle düzgün bir delikanlıya benziyordu.

"Babam orada mı?" diye bir kez daha sordu David. "Evet, tabii. Üzgünüm, gevezenin tekiyim. Hemen çağırıyorum." Charlotte telefonu bıraktığında Ben'in onu seyrettiğini gördü. "Oğlun David."

Ben dikkatle Harry'yi kucağından indirdi, gazeteyi yerine koyup ayağa kalktı. "Ne istediğini söyledi mi?"

Ben'in kaşlarını çatması Charlotte'ın kafasını karıştırdı. David'in tavrı samimi ve kibardı ve ailede gerginlik olduğuna dair bir ipucu vermemişti.

Mutfağa dönen Charlotte, telefonu alan Ben'in konuşmasına kulak kabartmadan edemedi. Onun özel hay atma burnunu sokmak istemiyordu ama meraklı olduğunu gizleyecek değildi.

"Merhaba David," dedi Ben soğuk bir tavırla.

Ben ve oğlu yabancı gibiydi, bu Charlotte'ı üzdü, neler olduğunu merak etti. Bir yanlış anlama? Eski bir düşmanlık? Yoksa senelerin getirdiği iletişim eksikliği? Ben ona neden söylememişti? Pek coşkulu olmayan girişin ardından Ben bir süre sessiz kaldı. Ne yazık ki Charlotte, konuşmanın yalnızca tek tarafını duyabiliyordu.

"Bu konunun üstünden defalarca geçtiğimizi düşünüyorum. Cevabım hayır, o yüzden lütfen tekrar sorma."

Ben'in sözlerini tekrar uzun bir sessizlik izledi. Charlotte, Ben'in yanma gidip

kolunu beline dolayarak sevgisini ve desteğini ifade etmeye çalıştı. David aradığı ve telefonda bile olsa Charlotte'la bir tanışma fırsatı olduğu için kocasının sevinmesi gerekirdi. Çocuklan, evliliklerine karşı

çıkacağını düşündüğü son kişilerdi. Aslında, Olivia'nın onun tekrar evlenmesine itiraz etmesi, ilişkilerindeki ilk ciddi çatlağa yol açmış, kızının güvensizliği Charlotte'ı derinden yaralamıştı. Oysa Ben'in oğulları, gördüğü kadarıyla babalarının evliliğine tepki göstermemişti.

"Bakayım," diyen Ben, ahizeyi omzuna yasladı. "David önümüzdeki ayın başlarında iş için Seattle'da olacak. Bir akşam yemeğinde buluşup buluşamayacağımızı soruyor." Charlotte gülümsedi. "Çok sevineceğimi söyle." Ahizeyi tekrar kulağına götürürken, Ben ne diyeceğini bilemez gibi tekrar kaşlarını çattı. "Yapabiliriz gibi görünüyor," dedi donuk bir ifadeyle.

Charlotte, dirseğiyle onu dürtmemek için kendini zor tuttu. Böyle davranamazdı! Aralarının açık olduğu belliydi ama David çaba gösteriyordu ve Ben, onunla en azından bir orta yolda buluşabilirdi.

Ben, takvimin kenanndan sarkan kaleme uzandı, tarihi ve saati not aldı. "Bremerton feribotuna bineriz," dedi oğluna, "sonra restorana taksiyle geliriz. Yedide orada buluşuruz." Başka bir şey söylemeden ahizeyi yerine koydu.

Ben, sırtını Charlotte'a döndü. "Tahmin edebileceğin gibi, oğlum ve ben farklıyız."

"Sevimli bir delikanlıya benziyor."

"Olabilir," diye mırıldandı Ben. Yüzü ifadesizdi, okumak zordu. "Özellikle bir şey istediği zaman."

"Ya!" Belki David'in babasıyla irtibata geçmek istemesinin birden fazla sebebi vardı. "O halde ne istediğini öğrenebildin mi?" diye sordu temkinli bir biçimde. Fazla ısrarcı görünmek istemiyordu, ama Ben kendisini kapatıyordu ve Charlotte bundan hoşlanmamıştı.

Ben, başını iki yana salladı. "Genellikle David'e fazla soru sormam," dedi. "Sekreteri yüzünden bir yıllık karısını ve bebeğini terk ettiği zaman da onu sorgulamadım. Yaptığı ikinci evliliği de fazla uzun sürmedi." Duraksadı. "Açık söylemek gerekirse David, benim için bir hayal kırıklığı."

“Çok üzüldüm.”

Charlotte söylemese de, kendi oğlu da onun için bir hayal kırıklığıydı. Ne Olivia ne de en samimi arkadaşı Grace Sherman tek kelime söylememişlerdi; ama Charlotte torunu Justi-ne’in ağzından kaçırdığı bir şeyden oğlunun yaptıkları hakkında fikir sahibi olmuştu. Will’le yaşadığı internet ilişkisinden sonra Grace’in Cliff’le arasını düzeltmek için nasıl çabaladığına dair istemdışı bir ifadeydi. Anlaşılan bu ilk değildi, en azından Will açısından. Will’in sadakatle ilgili bir sorunu vardı. Charlotte, onun sadece e-postayla sanal gönül maceraları mı yoksa gerçek ilişkiler mi yaşadığından emin değildi. Oğlunun hayatında, davranış biçimini açıklayacak ne olduğunu anlamıyordu. Will’in evlilik yemini konusunda umursamazlığını Clyde öğrenecek olsa, mezarında ters dönerdi.

“Keşke görüşemeyeceğimizi söyleseydim,” diye homurdandı Ben.

“Ama yapabiliriz. Oğlunla tanışmak istiyorum.”

“Bencil bir genç. Şey, artık pek genç sayılmaz. Kırkını geçti. Sanırım bencilliği yüzünden kendimi suçlamam gerek.

Büyürken Joan, onları çok şımarttı. Donanmadaki kariyerime kendimi öylesine kaptırmıştım ki, genellikle uzaktaydım ve iş işten geçinceye kadar neler olduğunu anlayamadım. Ne yazık ki iki oğlum da disiplin ve irade gücünden yoksun. Neye dönüştüklerini fark ettiğimde artık ikisi de yetişkindi.” “Harika bir akşam yemeği olacağından eminim,” dedi Charlotte, teskin edici bir ses tonuyla.

“Ben emin değilim,” diye karşılık verdi Ben üzüntüyle. “Ancak söz verdik, o yüzden David’in istediği gibi Seattle’a gideceğiz. Çocuklarımla tanışmanı isterim, ama ne tür adamlar olduklarını önceden bilmeni istedim.”

“Benim çocuklarım da defalarca beni hayal kırıklığına uğrattı,” diye itiraf etti Charlotte. Kızının, Ben’in geçmişini araştırmak üzere Roy McAfee’yi tuttuğunu öğrendiği zaman utancından yerin dibine geçmişti.

Ben, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Konuş-s maya başladığında, sesi kısık ve düşünceliydi. “Bazen oğul-′ lanmın benim mutluluğumu kıskandığını hissediyorum. Sanırım ölsem daha çok işlerine yarayacağımı düşünüyorlar.” | Charlotte’m nefesini tuttuğunu görünce ekledi, “David’i tanıyorsam ki tanıyorum, onu yeni bir ekonomik bunalımdan çı-| karması için mirasıma güveniyor.”

′ “Fakat Ben, ona söylemeliydin...” Evlenmeden önce,

Ben ve Charlotte vasiyetlerini yeniden düzenlemişler, mülklerinin büyük kısmını birbirlerine bırakmışlardı. Ben kalan mülklerinin üçte birini iki oğlu ve hayır demekleri arasında paylaştırmıştı.

“Bu yemeğe olumlu bir tavırla katılmalıyız,” diye uyardı Charlotte.

“Biliyorum.” Ben derin derin içini çekip ona sarıldı.

“Her şey yolunda gidecek,” diye fısıldadı Charlotte. Da-vid’le tanışmak konusunda iyi şeyler hissediyordu. Ailenin arabulucusu olmak, Ben ve oğullarını bir araya getirmek istiyor ve David’in zaman içinde kendisini sevmesini umuyordu.

Fırının alarmı çalınca Ben, başım kaldırıp ona baktı. “Bunun anlamı düşündüğüm şey olabilir mi?” diye sordu.

“Tarçmlı çörekler soğur soğumaz sana küçük bir parça vereceğim.”

“Küçük bir parça mı?” diye itiraz etti Ben.

Charlotte kaşlarını kaldırdı. “Öğle yemeğini mahvetmeni istemiyorum.”

“Yapmam,” diye söz verdi Ben. Sesi Charlotte’a yalvaran küçük bir oğlan çocuğu gibi çıkıyordu.

“Bazen benimle sadece pişirdiklerim yüzünden evlendiğini düşünüyorum,” diyen Charlotte’ın tebessümü ciddi olmadığını gösteriyordu.

Ben, ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu. “O halde yanılıyorsun Charlotte. Seninle evlendim; çünkü hayatımda hiçbir kadını seni sevdiğim kadar sevmedim.”

Uç

Cecilia Randall, pazartesi sabahı Smith, Cox ve Wright Mali Danışmanlık şirketindeki işine on dakika erken gitti. İşe geri döndüğü için mutluydu. Arkadaşlarına rağmen, kocası evde yokken yalnızlık hissediyordu. Hamile olduğu için, özellikle hafta sonlan en kötüsüydü. Donanmada görevli eşi lan,

uçak gemisi USS John F. ReynoldsTa denize açılmıştı. Cecilia'nın onun şüphelerini gidermek için gösterdiği bütün çabaya rağmen lan, kansı için endişeleniyordu ve ifade ettiği gibi, iyi bir sebebi vardı. Şu an yaşadıklan her şey, ilk çocuklan Allison'la olanla-nn aynısıydı ve Allison kalp yetmezliğiyle doğmuştu.

Allison doğduğunda lan, Cecilia'nın yanında değildi. Cecilia, bebeklerini toprağa verirken de orada olamamıştı. Minik mezarın başında tek başına kalmak önce Cecilia'yı, ardından evliliklerini sarsmıştı. Teknik olarak boşanmalarına karşı çıkan aile mahkemesi yargıcının bilgeliği olmasa, şu anda ayrılmışlardı.

Elini kamının üstüne koyan Cecilia, doğmamış kızına sevgi ve güven mesajları gönderdi. Bu kez, bu bebekle her şey farklı olacaktı. Fakat Allison'da da her şey normal seyrediyordu. Cecilia, beynini zonklatan düşünceleri hemen uzaklaştırdı. lan zaten ikisi adına da bu düşüncelerle savaşıyordu.

Cecilia, beş ayı tamamlamıştı ve uzun zamandır hayatında bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Bu bebeği delicesine istiyordu. lan'a kalsa bir daha asla çocuk sahibi olamazlardı. Korkuyordu. Cecilia da öyle. Ancak bir aile arzusuyla korkularını yenmeyi başarmıştı.

"Günaydın," dedi patronu Zachary Cox dalgın bir şekilde. Ofisin dışındaki Cecilia'nın masasının yanından geçerken postasını kontrol ediyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdi Cecilia.

"Bugün öğleden sonra Allison gelecek," diyen Zach, Cecilia'nın bakışlarını yakalayıncaya kadar ona baktı. "Araba almak için para kazanmaya çalışıyor. Annesi ve ben, biriktirdiklerinin üstünü tamamlamaya çalışacağımızı söyledik. Umarım önümüzdeki birkaç ay boyunca onu burada meşgul edecek yeterli iş vardır."

Cecilia başıyla onayladı, Bay Cox'un ergen kızıyla tekrar karşılaşacağı için heyecanlıydı. Cecilia, Bay ve Bayan Cox'm boşanma aşamasında işe başlamıştı. Ortak velayet davasında hüküm veren yargıç, lan'la boşanmasına izin vermeyen aynı kişiydi. Yargıç Olivia Lockhart, yetişkinlerin değil çocukların düzenli bir hayata ihtiyacı olduğuna hükmetmişti. Bu sebeple, çocuklar Allison ve Eddie ebeveynlerin arasında gidip geleceklerine aile evinde kalacaklar, anne ve baba ise birkaç günde bir onların yanına gideceklerdi. Verilen hüküm beklenenden daha fazla işe yaramış, çok geçmeden Rosie ve Zachary Cox tekrar bir araya

gelmişlerdi.

Cecilia'nm Bay Cox için çalışmaya başlamasından kısa süre sonra, adam sorunlu kızını işyerine getirmeye başlamıştı. Okul sonrası bu işin asıl amacı, on beş yaşındaki isyankâr kıza göz kulak olmak ve son zamanlarda edindiği kontrol dışı arkadaş gruplarına fazla takılmasını önlemekti. Bütün bunlara rağmen Cecilia kızı görür görmez kendine yakın bulmuş, kaybettiği kızıyla aynı ismi taşıması, bağlarını güçlendirmişti.

Kısa sürede arkadaş oldular ve Allison, Cecilia'yla sırlarını paylaşmaya ve ona akıl danışmaya başladı. Cecilia, onun mantıksız, öfkeli bir kızdan on yedi yaşında güzel bir genç kadına dönüşmesini izledi. İkisi arasındaki fark son derece çarpıcıydı. Cecilia bazen, kendi kızları yaşasaydı aynı yaşlarda aynı Allison gibi olacağını düşünürdü.

"Onu meşgul etmekten mutlu olurum," dedi Cecilia, patronunu ikna eden bir tonda. Her günün sonunda bir türlü el atamadığı ufak tefek işler kalırdı ve doğum iznine ayrılmadan önce bunların halledilmesi iyi olurdu.

"Harika." Bay Cox ofisine girerken hâlâ postasını elden geçiriyordu. "Teşekkürler Cecilia."

Cecilia bütün sabah boyunca yoğundu, sadece onun da eşi lan gibi John F. Reynolds'la denize açılmış olan, en iyi arkadaşı Cathy Lackley'yle telefon görüşmesi yapmak için

kısa bir ara verdi. îkisi aralarında bir destek grubu oluşturmuştu ve eşleri denizdeyken birbirlerine güveniyorlardı. Görüşmeden geçirdikleri gün yok gibiydi.

Öğleden sonra saat üçte Allison, ofiste boy gösterdi. Bir müşterisiyle görüşmek üzere dışan çıkan babasını ucu ucuna kaçırmıştı. Allison fidan gibi, klasik çizgileri olan bir yüze sahip güzel bir kızdı. Koyu renk saçları sırtına kadar uzanıyordu. Üstündeki gri, yünlü ceketi çıkardığında Cecilia, onun işyerine uygun, ekose bir etek ve balıkçı kazak giydiğini gördü. Cecilia, onunla ilk karşılaştığında Allison'ın en sevdiği renk siyahtı. Ailesinin parçalanmasına isyan eden kız çevresindeki herkese saldırıyordu. Cecilia, arkadaşlıklarının Alli-son'a yardımcı olduğunu düşünmekten mutluluk duyuyordu. Aslında, gerçek sebebin ebeveynlerin uzlaşmaya karar vermesi olduğunu tahmin ediyordu, ama yine de onu etkilediğini düşünmek keyifliydi ve Bay Cox, bunu sık sık dile getiriyordu.

“Seni görmek ne güzel,” diyen Allison, Cecilia’yı kucakladı, oysa son görüşmelerinin ardından bir ay bile geçmemişti. “Bebek nasıl?”

Cecilia, elini kamına bastırdı. “Tekmeliyor. Dokunmak ister misin?”

Allison’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kesinlikle.” Cecilia kızın elini kamına koydu ve Allison’ın altduda-ğını ısırarak ilgiyle beklemesini seyretti. Bir süre sonra Allison başını iki yana salladı. “Hiçbir şey hissetmiyorum.” “Henüz erken olabilir,” diye mırıldanan Cecilia. daha önceki gebeliğinde kızlarının ilk hareketlerini lan'm ne

zaman hissetmeye başladığını hatırlamaya çalıştı.

Hayal kırıklığına uğrayan Allison, elini çekti. “Şey, sanırım işe dönsem iyi olacak.”

Cecilia, ona karşısındaki boş masayı hazırladı. Vergi sezonunda, şirket dışardan destek eleman kiraladığı dönemlerde, boş alanların her santimetrekaresi geçici elemanlar tarafından kullanılırdı. Her yıl, ocaktan nisan ayına kadar tam bir kaos yaşanırdı.

Ön büroda çalışan Mary Lou hızla yanlarına geldiğinde Allison çalışmaya başlayalı yaklaşık bir saat olmuştu. “Dı-şarda seni görmek isteyen genç bir adam var,” dedi Allison’a. Ardından, doğru bir şey yaptığından emin değilmiş gibi Cecilia’ya bir bakış attı.

“Kim olduğunu söyledi mi?” diye sordu Allison.

“Hayır, ama kim olduğunu bildiğini söyledi.”

“Üstünde ne var?”

Mary Lou, ona doğru yaklaşıp sesini alçalttı. “Keçisakalı ve zincirler asılmış, uzun, siyah bir paltosu var. Kocaman bir haç takmış. Biraz ürkütücü göründüğünü söylemek zorundayım.”

“Bu Anson.” Allison ayağa kalkarak ön tarafa gitti. On dakika sonra geri döndüğünde oldukça keyifli görünüyordu, hatta mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi.

Cecilia merak etmekten kendini alamadı. “Neler oluyor?” diye sordu. Anson denen bu çocuğa ofis penceresinden çaktırmadan göz atmıştı. Mary Lou’nun endişelerini anlayabiliyordu. Çocuğun siyah, uzun ve yağlı saçları vardı. Üstündeki palto, altında silah saklıyormuşcasına yanlardan kabarmıştı. Muhtemelen öyle bir şey yoktu ama yine de... Ce-cilia’ya göre, Allison’ın ilgi duyacağı bir tip değildi.

“Onu pek iyi tanımıyorum,” dedi Allison. “Fransızca dersinde yanımda oturuyor. Birkaç kez konuştuk, hepsi bu.”

“Burada olduğunu nereden biliyor?”

Allison omuz silkti. “Arkadaşlarımdan biri söylemiş olmalı.”

“Ne istediğini söyledi mi?”

“Pek sayılmaz. Fransızca ödevimizle ilgili bir şey.” Allison yere bakarak mahcup bir biçimde sırıttı. “Tabii bu bir bahane, çünkü ardından bu akşam ne yaptığımı sordu.”

Cecilia başıyla onayladı, kızın bu asi kılıklı gence olan ilgisi onu biraz endişelendirmişti.

“Annesiyle birlikte yaşıyor,” diye ekledi Allison.

“Ya.”

“Pek iyi anlaştıklarını sanmıyorum,” dedi Allison düşünceli bir tavırla.

Cecilia ne diyeceğini bilemiyordu. “Eğer sorarsa onunla çıkacak mısın?” diye mırıldandı. Allison itiraf etse de etmese de, çocuktan hoşlanıyordu. Beden dili bunu açıkça söylüyordu.

“Ben... ben bilmiyorum, ama sonuçta önemi yok. Anson bir şey sormadı ve soracağından şüpheliyim. Anson gibi tipler biriyle *çıkmazlar,* takılırlar.”

Bay Cox’ın henüz genç adamla tanışmadığı belliydi ve kızını, Anson’la görürse nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordu.

“Dikkatli ol,” diye uyardı yumuşak bir sesle.

“Neden?''

“Kötü çocuklar çekici olabilir, bunu *tehlikeli* olarak çevirebiliriz.”

Allison gülümsedi. “Endişelenme. Dediğim gibi, birbirimizi pek iyi tanımıyoruz.”

Cecilia, ondan şüphelenmek istemiyordu, ama tehlike kapıdaydı, bunu hissedebiliyordu. Yapabileceği tek şey, Allison’ın ne yaptığını bildiğini ümit etmekti.

İşten çıktıktan sonra Allison’ı düşünecek vakit bulamadı; çünkü Cathy ve üç yaşındaki oğlu Andy’yle buluşacaktı. Eve uğramadan doğruca arkadaşının evine doğru yola koyuldu. İkisi lan ve Cathy’nin kocası Andrevv’ya gönderecekleri yılbaşı hediyelerini paketleyeceklerdi. Cecilia, arabanın bagajını şimdiden Ian’ın hediyeleriyle doldurmuştu. Yılbaşı akşamını ve sipariş etmeyi planladığı Çin yemeğini dört gözle bekliyordu.

“Bu sabah Ian’dan e-posta aldın mı?” diye sordu Cathy.

Cecilia, başını iki yana salladı. “Belki eve döndüğümde olur.” lan, donanmadaki görevinden hiç söz etmezdi. Güdümlü füze sistemleri, bunlara bağlı bilgisayarlar ve diğer gelişmiş teknolojilerle ilgili bir işi olmalıydı. Donanma hayatı, ulusal güvenlik kapsamında olduğundan ayrıntılarını konuşamazlardı ve Cecilia bunu anlayabiliyordu. Eve sağ salim döndüğü sürece, Birleşik Devletler Donanması’nın kocasından ne istediği umurunda değildi. John E Reynolds, şu sıralar Basra Körfezi’nde olmalıydı, ama gerçek yeri meçhuldü.

lan günde en az bir kez ona e-posta yollardı. Uzun mesajlar yazmaya vakti yoktu ama kısa bir not bile Cecilia’nm moralini düzeltmeye yeterdi. lan da en az kendisi kadar sık Cecilia’nm ona yazmasını isterdi.

Cathy ev kadını bir anne olduğundan, postayla ilgili gerekli malzemeyi almıştı. Andy yerde yapbozlarıyla oynarken iki kadın çeşitli hediyeleri paketlemeye başladılar.

“Burada ne olduğuna inanamayacaksın,” diyen Cathy, mücevher kutusu büyüklüğünde bir paketi ona uzattı.

“Andrew’ya yüzük mü gönderiyorsun?” diye sordu Cecilia şaşkınlıkla.

“Hayır, bu siyah, şeffaf bir gecelik, eve döndüğünde giyme sözüyle gönderiyorum.”

Cecilia kıkırdadı. “Bu çok zalimce ve alışılmadık bir ceza,” derken kendisinin de daha önce aynı şeyi yaptığını biliyordu...

Cathy de güldü. “Andrew’nun böyle düşüneceğinden emin değilim. İkinci bir çocuk için hazırım. Bildiğim kadarıyla, küçük Andy de bir kız kardeş istiyor.”

Cecilia gülümsemeyi başardı ama çabucak bakışlarını kaçırıp kendini paketlemeye verdi. Allison yaşasaydı hayatı çok farklı olacaktı. Kızını öldüren kalp yetmezliğinin ikinci bebeği de etkilemeyeceğinin garantisi yoktu. Cecilia, taşıdığı çocuğun sağlıklı doğması için bütün kalbiyle dua etti.

Dört

Maryellen Bowman, Liman Caddesi Sanat Galerisi’ ndeki işinden çıkıp eve ulaştığında Jon, onu karşılamak üzere dışarı çıktı. Kocasını gören Maryellen’ın içini derin bir ferahlık duygusu kapladı. Maryellen’m arkasındaki koltuğa yerleştirilmiş iki yaşındaki Katie babasını görünce sevinç çığlıkları atarak bebek koltuğunu tekmeliyor, kollarını havada sallıyordu.

“Biliyorum tatlım, biliyorum,” diye güldü Maryellen. “Ben de babanı gördüğüm için mutluyum.”

Maryellen park ettiğinde Jon, arabanın yanında bekliyordu. Arka kapıyı açıp Katie’yi dışarı çıkarır çıkarmaz, kızı kıvranmaya ve kucağından inmek için çabalamaya başladı. Artık yürümeye başladığından, zapt etmek giderek güçleşiyordu. Katie hâlâ kucağında olduğu halde Jon, arabanın önünden dolaşıp Maryellen’a sarıldı.

“Eve hoş geldin,” diyerek onu arzuyla öptü, boştaki elini siyah saçlarına geçirip ağzını dudaklarına yaklaştırdı. Aralarında kalan kızları dikkat çekmek için hiç durmadan gevezelik ediyordu. Katie gözardı edilmekten hoşlanmamıştı, ama Maryellen, onun itirazlarının farkında bile değildi.

“Eve dönmeyi değer kılıyorsun,” diye fısıldadı, gözlerini kapatıp içini çekerek. Kocası bir öpüşme yarışmasının galibi olabilirdi, tabii öyle bir şey olsa bile Maryellen, onun katılmasına izin verecek değildi.

Jon kolunu onun beline doladı, birlikte kendi elleriyle inşa ettiği eve doğru yöneldiler. Puget Sound'un karşısında, Seattle'm ufiık çizgisini gören muhteşem manzaralı ev, Jon'a büyükbabasından miras kalmış ve Jon, kendini arazinin çevre düzenlemesine adamıştı. Ev, Maryellen'm isteyebileceği her şeyi sunuyordu. Geniş odalar, yüksek tavanlar, şömine ve balkonlar, üst kata uzanan meşe merdivenler dışında, göz alıcı deniz manzarasının ötesindeki şehir ışıklan her odadan görülebiliyordu. Sanatçı kocası evi tasarlayarak inşaatını büyük zorluklarla bizzat yaparken, aynı zamanda profesyonel bir fotoğrafçı olarak ünlenmeye başlamıştı. Maryellen pek çok yeteneğe sahip kocasını bütün kalbiyle ve ruhuyla seviyordu.

"Akşam yemeğini hazırlamaya başladım," dedi Jon içeri girerlerken. Salonda onları kızarmış tavuk kokusu karşıladı. Her şeyin ötesinde Jon, doğuştan yetenekli bir aşçıydı. Böy-lesine alışılmışın dışında bir adam tarafından sevilmenin tadını çıkaran Maryellen, her gün kendini çimdikleme ihtiyacı duyuyordu.

"Günün nasıldı?" diye sordu Jon, Maryellen ceketini asıp Katie'yle ilgilenirken.

"Yoğun."

"Evde benimle olmanı tercih ederim."

"Biliyorum, ben de burada olmak isterim." Jon, fotoğraflarından hatırı sayılır bir para kazanıyordu ama henüz bütün ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde değildi. Ayrıca Maryellen'm şimdilik işvereni tarafından karşılanan sağlık sigortası sorunu vardı. Jon sene başında Deniz Feneri Restoran'daki işinden ayrıldığında zaten yeterince büyük bir adım atmışlardı. Maryellen, on yıldır Liman Caddesi Sanat Galerisi'nin yöneticisiydi ve galeri sahipleri ona güveniyordu, işi devretmek için yardımcısı Lois Habbersmith'i eğitiyordu ama şimdilik durum umduğu kadar iyi gitmiyordu. Lois iyi bir elemandı, ama yönetici sorumluluğunu almaktan kaçmıyordu. Bunu Maryel-len'a ancak aylar sonra itiraf edebilmişti.

"Önümüzdeki yılın sonunda ayrılmayı tasarlıyorum," diyen Maryellen, Jon'm mutfak tezgâhına bıraktığı postaya uzandı.

"*Önümüzdeki* yıl mı?" diye inledi Jon.

"Biliyorum, ben de üzgünüm ama zaman çabucak geçer. Sonbahar geldi bile."

Üstünde Bay ve Bayan Jon Bowman'ın adresinin olduğu zarfa gelince parmakları hareketsiz kaldı. İade adresi, mektubun Jon'ın Oregon'da yaşayan babasından ve üvey annesinden geldiğini gösteriyordu. Açılmamıştı.

Maryellen, bakışlarını kaldırdığında kocasının tepkisini merak edermişçesine kendisini izlediğini gördü. "Ailenden," dedi gereksiz yere.

"Biliyorum."

"Açmamışsın." Bu da yeterince belliydi.

"Hayır," diyen Jon'ın sesi duygusuzdu. "Ve açmayacağım. Bana kalsaydı, çoktan çöp sepetini boylamıştı ama üstünde senin adm var." Gözleri öfkeyle parlıyordu. Yıllar önce ebeveynleri Jon'a ihanet etmiş, üvey kardeşini hapisten kurtarabilmek için yalan ifade vermişlerdi. Jim'i kurtarmanın bedeli Jon'ı feda etmek olmuştu. Masum olan Jon yedi yılını cezaevinde geçirirken erkek kardeşi uyuşturucuya devam etmiş ve sonunda aşırı dozdan ölmüştü.

Cezaevinden salıverildikten sonra Jon, hayatını eli çabuk bir aşçı olarak sürdürmüştü. Çalışmadığı zamanlarda çektiği doğa fotoğrafları giderek olumlu eleştiriler almaya ve müşterilerin ilgisini çekmeye başlamıştı. Diğer yerlerin yanı sıra, eserleri Maryellen'm çalıştığı Liman Caddesi Sanat Galerisinde de sergileniyordu. Flört dönemleri uzun ve sancılıydı ve ancak Katie'nin doğumundan sonra evlenebilmişlerdi.

Kızım doğuracağı zaman Maryellen, bir koca istemediğini ve ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Üniversitede, genç yaşında cahilce yaptığı evlilik felaketle sonuçlanmıştı. Katie'ye hamile olduğunu fark ettiğinde, bu durumla tek başına başa çıkmaya karar vermişti. Başka yalnız anneler nasıl başarmışsa Maryellen da yapabilirdi. Ne kadar yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Katie, babasını istiyordu ve Maryellen da çok geçmeden hayatlarında Jon'a ihtiyaçları olduğunu itiraf etmişti. Evlendikten sonra kısa bir süre çok mutlu yaşadılar, ardından Maryellen Jon'ın ebeveyninden gelen bir deste mektup buldu.

Jon'ın asla onaylamayacağını bildiği halde, Maryellen gizlice Bowman'larla irtibat kurdu ve onlara Katie'nin fotoğraflarını postaladı. Katie'nin büyükannesi ve büyükbabası olarak, tek torunlarını tanımaya hakları olduğunu düşünüyordu. Ne yazık ki yazdığı mektup oğullarıyla barışma çabalarına yol açtı ve aksine Jon çılgına döndü. Onlarla ilgili her şeyi reddediyor, üstelik Maryellen'ın irtibat kurmasını yeni bir ihanet olarak görüyordu. Çileden çıkmıştı. Maryel-len'ın

düzenbazlığı ve Jon’m inatçılığı evliliklerini bitme noktasına getirmişti.

Bütün bunlar yaşanırken Maryellen tekrar hamile olduğunu öğrenmiş, ama Jon’a söyleyememişti. Jon, yaptığı ve söylediği her şeye kendini kapatırken nasıl söyleyebilirdi? Bir evliliği zaten başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve şimdi, davranışları yüzünden Jon’m ona olan sevgisini kaybettiğini ve ikinci evliliğinin de lanetlendiğini düşünüyordu. Yaşadığı acı ve kayıpların ortasında bebeğini düşürdü.

Bütün bunlar altı hafta önce olmuştu. Altı hafta boyunca Jon’m ebeveyninden söz etmemeye özen göstermişlerdi. Kaybettikleri bebek için birlikte yas tutmuşlar ve birbirlerine kenetlenmişlerdi; ama karşılıklı güvenleri hâlâ sallantıdaydı.

Maryellen zarfı inceledi. Jon, mektubu hemen çöpe atmamış ya da önceden olduğu gibi saklamamıştı. Bu bile bir gelişmeydi. Geçen haftalar boyunca bağışlayıcılık hakkında çok sayıda konuşma yapmışlardı ve Maryellen sonunda Jon’ın dinlemeye başladığını hissetmişti. Bu mektup haklı olduğunu gösteriyordu.

“Bunu ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu.

Jon, ellerini ceplerine sokup gözlerini tavana dikti. “Cevabı duymak istemezsin.”

“Evet isterim,” dedi Maryellen sakin bir tonda.

“Yak öyleyse.”

Maryellen, onun öfkesini bir nebze olsun frenlemesi umarak bunun için dua etmişti. “Fakat *sen* yakmamışsın.” “Hayır,” diye isteksizce itiraf etti Jon.

Maryellen, Jon’m olabildiğince uzak, sadece duyulabilecek mesafede durduğunu fark etti. “Neden? Bu mektup hakkında hiçbir şey bilemezdim. Üstünde *benim* ismim olsa bile.”

Jon güldü ama sesi bozguna uğramış gibiydi. “Bilirdin. Senden bir şey saklamayı beceremem.”

Maryellen, mutfak tezgâhının arkasından çıkıp tereddütle kocasına yaklaştı. “Jon?” diye sordu tekrar, sesinin olabildiğince tatlı çıkması için çaba

gösteriyordu. “Bana, bu mektubu ne yapmamı istediğini söyle.”

“Bana öyle bakma,” dedi Jon.

Maryellen duraksadı. “Nasıl?”

“Sanki senin için büyük bir düş kırıklığıymışım gibi.” “Asla,” diye fısıldadı Maryellen. Kollanın onun beline dolayıp başını göğsüne yasladı. Ona olan sevgisini ve duyduğu gururu anlatması için sözcüklere ihtiyacı yoktu. Jon onun dünyası, yaşam kaynağıydı ve hiçbir şey, ailesiyle olan ilişkisi bile, onunla bulduğu cenneti tehlikeye atmaya değmezdi.

Jon’ın da kollarıyla onu sarması uzun sürmedi. Maryel-len’ı sımsıkı kucaklarken zaten bildiği şeyi söylüyordu, Jon da onu kaybetmeyi göze alamazdı. Sarmaş dolaş geçen dakikaların ardından Jon derin bir soluk aldı.

“Tamam, git ve oku. Yapmak istediğinin bu olduğunu biliyorum.”

“Doğru,” diye fısıldadı Maryellen.

“Fakat ne yazdığını sakın bana söyleme.”

Tepkisi, Maryellen’ın canını sıksa da, üstüne gitmek istemedi. Bu hatayı daha önce yapmıştı.

Katie yalpalayarak önlerinden mutfağa doğru geçince Maryellen, Jon’m kızını kucaklayıp ona uzatmasına izin verdi. Katie’yi sandalyesine oturttu, eline bir kraker tutuşturup mektuba geri döndü.

Jon, Maryellen’m mektubu açtığını görmeye tahammülü yokmuş gibi onun yanından uzaklaştı.

Mektup kısaydı. Jon’ın babası felç geçirmişti. Neyse ki, zamanında müdahale edildiğinden kalıcı bir hasar oluşmamıştı. Jon’m üvey annesi, Maryellen’m bilmek isteyeceğini ve belki Jon’a söyleyeceğini düşünmüştü.

“Babanla ilgili,” dedi, mektubu kenara bırakırken.

Jon sinirlendi. “Duymak istemediğimi söylemiştim.”

“Fakat felç geçirmiş.”

“Maryellen, kaç kere söylemek zorundayım? Umurumda değil. Hayatımda yeri yok. Benim için zaten ölü. O adam, aleyhimde yalancı şahitlik yaparak ve beni yedi yıl cehennemde yaşatarak babalık haklarından vazgeçti.”

Katie krakerini tepsisine bırakarak fal taşı gibi açtığı

gözleriyle babasına bakmaya başladı.

“Bağışlayıcılıktan söz ediyorsun. Senin için söylemesi kolay. O fare deliğinde yaşayan sen değildin. Katlanmak zorunda kalan sen değildin.” Her sözcükte giderek yükselen sesi yüzünden sonunda Katie ağlamaya başladı.

Jon’m omuzları çöktü, hemen kızının yanına gidip onu sandalyesinden aldı ve kucakladı. “Çok üzgünüm tatlım,” diye inledi. “Babacık bağırmak istemedi.”

Yemekte huzursuzdular ama Maryellen elinden geldiğince çaba gösterdi ve Jon da ona karşılık verdi. Katie’yi yıkadıktan sonra, Maryellen onu salladı ve beşiğine koyduğunda bir masal okudu. Katie beşiğine uzanır uzanmaz başparmağını ağzına soktu ve uykuya daldı.

Maryellen aşağı inip ona katıldığında Jon televizyonu açmıştı. Maryellen kanepede kocasının yanına oturup başını omzuna yasladı. Onu yakınında hissetme ihtiyacıyla Jon Maryellen’ı kendine çekti, kolunu ona dolayarak burnunu boynuna gömdü.

Maryellen keyifle gülümsedi. Düşük yaptığından beri, vücudu toparlanmcaya kadar aşk hayatlarını askıya almışlardı. Jon’ı arzuladığını belli etmek için eliyle boynuna sarılarak kendine döndürdü ve ağızlarını yaklaştırdı. Jon’ın eli ise Maryellen’ın kazağının altından yolunu bularak göğsünü avuç-ladı. Göğüs uçlan aniden sertleşti ve Jon derin bir iç çekti.

“Hazır olduğundan emin misin?” diye sordu Jon, soluksuz öpücüklerin arasında.

“Senin olduğun kesin.”

Jon, onu öpmeye devam ederken bu sözcük oyununa gülümsedi.

Maryellen, kocasının elini tutarak onu üst kattaki yatak odasına yönlendirdi.

Sevişmeleri sert, sabırsız ve güçlüydü. Sonrasında birbirlerine sarılmış uzanırken Maryellen, elini boydan boya Jon'm sırtında gezdirdi. Hiçbir şey paylaştıkları aşkı ve mahremiyeti bozmaya değmezdi. Jon'm er ya da geç ailesiyle bağlantı kuracağını umuyordu ama onu şu anda yapmak istemediği bir şeye zorlayamazdı.

Birbirlerinden ayrıldılar, Jon dirseğine yaslanarak onun yanma uzandı ve yüzüne düşen nemli saçları geri itti. Tekrar onu öptüğünde dokunuşu sevgi ve şefkat doluydu.

"Durumu ne kadar kötü?" diye sorarken, sesi karanlıkta boğuk çıkıyordu. Söz ettiği kişi babasıydı.

Soru Maryellen'ı mutlu etti. "Kalıcı bir hasar yok."

Jon duyulabilir biçimde içini çekti. "İyi."

Belki Maryellen'm fark ettiğinden daha fazla yol kat etmişti.

Beş

Linnette McAfee, boş apartman dairesinin ortasında durmuş yeni evini gözden geçiriyordu. Uzaktaki deniz feneriyle birlikte körfezin görüntüsü göz alıcıydı. Bremerton Tersanesi, denizin tam karşısındaydı, devasa gemiler ikindi güneşinde parlıyor, masmavi gökyüzü savaş gemilerinin grisinde yansıyordu. Küçük bir kasabada yaşamaya uyum sağlaması gerekiyordu ama ailesinin geçiş dönemi gayet kolay olmuştu; Linnette'in de başarmaması için hiçbir sebep yoktu. "Evde kimse yok mu?" Kapı çalındı ve annesi içeri girdi. "Merhaba anne!"

"Dışarıda arabanı gördüm ve burada olup olmadığına bakayım dedim."

"Hangi dairenin benim olduğunu nereden bildin?" Corrie sırıttı. "Bunca yıl babanla evli kaldıktan sonra tabii ki kendi dedektiflik becerilerimi geliştirdim." Odada ilerledi. "Neyse kapı açıktı ve şansımı denedim."

Linnette, kollarını açtı. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" diye sordu, yeni evinden duyduğu memnuniyetle. Washington Üniversitesine giderken yurtta kalmış, daha sonra yüksek eğitimini yaparken bir arkadaşıyla ortak daire kiralamışlardı.

"Bence harika," dedi Corrie, mutfağa doğru yönelerek. Ev küçüktü, ama iyi

tasarlanmıştı ve kullanışlıydı.

“iki yatak odası olması çok hoş,” diyen Linnette hevesle boş odalara doğru giden koridorda annesine öncülük etti. Odaların ikisi de Seattle’daki evinin odalarından daha büyüktü. Bu yeni dairede, orada ödediği kiranın yarısıyla iki misli büyük bir evde oturacaktı. Kuşkusuz burada alacağı maaş, Seattle’daki işten alacağı ile kıyaslanamazdı, ama hiçbir zaman Seattle’da yaşamak gibi bir niyeti olmamıştı. Doktor olmaya karar verdiği andan itibaren Linnette, geleceğini kırsal alanda hizmet vermek üzerine kurmuştu.

Cedar Cove, kafasındaki kırsal tanımına tam olarak uymasa da güzel bir kasabaydı ve tanıdıktı, üstelik anne ve babasının yanında olması bir avantajdı. Linnette’in onlarla ilişkisi her zaman yakın olduğundan, bu gerçekten büyük ikramiye gibiydi.

“Bu odayı ofis olarak düzenlemeyi düşünüyorum,” dedi, daha küçük olan odanın önünde durarak.

“Resmen ne zaman taşınıyorsun?”

“Ay başında. Mack de yardımcı olacak.”

“Baban da yardım eder,” diye öneride bulundu Corrie. “Elbette ben de burada olacağım.”

Linnette, başını iki yana salladı. “Sakat sırtıyla babamı istemiyorum. Ayrıca, sen de benim kadar iyi biliyorsun, babamı ve Mack’i birbirinden ne kadar uzak tutsak o kadar iyidir.” Annesinin gözlerini hüzün kapladı. “İkisinin derdi ne bilmiyorum.”

Linnette gözlerini devirdi. “Ben biliyorum. İkisi de inatçı, dik kafalı ve birbirlerine inanılmaz benziyorlar.” Corrie aynı fikirdeydi. “Mack, bayramlarda çaba gösteriyor ama dilini tutmayı beceremiyor.”

Linnette’e göre asıl sorun babasının Mack’i kabullene-meyişiydi. Kardeşi üniversiteden ayrılıp posta hizmetlerinde çalışmaya başlamıştı ve görünüşe göre bundan keyif alıyordu. Roy, Mack’in zekâsı ve altyapısıyla bundan çok daha iyisini başarabileceğini düşünüyor ve tavırlarıyla kardeşini çileden çıkarıyordu. Tartışmanın dışında kalmaya çalışsa da Linnette, Mack’in tarafını tutuyordu. Bu onun hayatıydı ve istediği gibi yaşamalıydı.

“Uygun bir günde,” dedi hararetle, “ikisini bir dolaba kilitleyip bu işi sonsuza kadar çözmeleri için zorlamalıyız.” Annesi, başını iki yana salladı. “Ben kesinlikle kanşmak istemiyorum. Ortada kalmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

Linnette de aynı şeyleri hissediyordu. Tekrar salona geri dönerken, fotoğraflarını ve afişlerini nereye asacağını tasarlıyordu. En nadide parça, bir önceki yılbaşı annesiyle babasının hediye ettiği Jon Bowman fotoğrafıydı: bir dağ eteğindeki köknar ağaçları. Yakaladığı perspektif, onu güzel bir doğa resminden çok daha öte bir anlam katmıştı. Fotoğrafı iki pencere arasına mı aşmalıydı yoksa...

“Cal Washbum’ü aradın mı?” diye sordu annesi, düşüncelerini bölerek.

“Kimi?”

“Geçen temmuz ayında, Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesinde senin için satın aldığım genç adam. Biliyorsun, barınağa yardım toplamak için yapılan etkinlik.”

Linnette ânında itiraz etti, annesine tanımadığı biriyle körü körüne çıkmayı düşünmediğini söylemeye çalıştı. Tamam, erkek kardeşi aynı paketin içinde gelen köpeğini çok seviyordu. Şanslı isimli Avustralya çoban köpeği ve Cal, müzayededе takım olarak satışa çıkmıştı ama Linnette’in bu bekârla samimi olmaya hiç niyeti yoktu.

“Cal’in gerçekten iyi bir delikanlı olduğunu düşünüyorum,” dedi annesi.

“Öyleyse onunla sen çık,” diye dalga geçen Linnette, bu işten kinci olmadan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

“En azından arayabilirsin. Sana biraz ondan söz edeyim. Cliff Harding’in at çiftliğinde çalışıyor. Tam olarak ne yaptığını anlayabilmiş değilim ama bir tür eğitici olsa gerek. Atlardan pek anlamam.”

“Ben de öyle.” Linnette dinledikçe, ilgisi daha da azalıyordu. Bütün akşamını gün boyunca atlarla takılan bir adamla geçirecekti. Aman ne güzel.

Corrie sabırsızca kaşlarını çattı. “Bana öyle bakma. Hoş bir sürprizle karşılaşabilirsin.”

Linnette, konuyu geçiştirmeye çalışıyordu. “Kliniğin, Dr. Chad Timmons’la anlaştığını söyledim, değil mi? Okuldayken birlikte çalışmıştık ve anne, o

muhteşem biri.”

Annesi, eliyle umurunda olmadığını gösteren bir hareket yaptı. “Bunun herhangi bir konuyla ne ilgisi var?”

“Dr. Timmons, bir kocadan bekleyebileceğim her şeye sahip. Zeki, nüktedan, baş döndüren biri. Üstelik nazik ve ilgili. Mükemmel erkek düşüncemin tam karşılığı.” Doktora, klinikte çalışması teklif edildiğinde, Linnette ânında onu kafaya alma ihtimalini düşünmüş ve sevinçten adeta bayram etmişti. Chad’in orada, Cedar Cove’da olması, Linette için klinikteki işini çok daha cazip hale getirmişti.

“Bir başka deyişle, gözünü bu doktora mı diktin?” Linnette mahcup bir halde sırıttı. “Annemin gözünden de hiçbir şey kaçmıyor.”

“Çok komik. Peki ya Cal Washbum?”

Linnette kararlıydı. Bu kasabaya ebeveyni onun hayatını ya da aşk hayatını yönlendirsin diye taşınmıyordu. Onlarla birlikte yaşarken yeterince gına gelmişti. Babası her flörtü için acımasızca sondaj yapardı. Linnette’in kendisini mezuniyet balosuna götürecek bir genç bulması bile mucizeydi.

“Şey... Bu atsever adamla bir kez çıkmayı düşünebilirim, ama hepsi bu anne.”

“Ödediğim parayı düşününce inan bana çok memnun olurum.”

“Tamam, tamam, yapacağım dedim.” Linnette konuyu olabildiğince ertelemeye çalışıyordu ama er ya da geç adamla bağlantı kurmak zorunda kalacaktı.

“Arayacak mısın?” diye üsteledi Corrie.

“Önce evime taşınabilir miyim?”

“Şimdiden bir tarih belirlemenin sakıncası yok.” Corrie, çantasını karıştırıp içinde bir fatura ile Cal’in bilgileri olan bir zarfa ulaştı. “Sana onun telefon numarasını daha önce vermiştim.”

“Kaybettim,” diye homurdandı Linnette. *Kaybetmişti*, kasten kazayla.

“Evet, tabii.” Corrie telefon numarasını faturanın arkasına yazmakla meşguldü.

Linnette sinirle dişlerini gıcırdattı, annesi bu işin peşini bırakmayacaktı. “Ailede bir uzman doktor olmasının güzelliğini düşünsene,” dedi arsızca.

Corrie öfkeyle ona baktı ve yazdığı telefon numarasını uzattı. “Yap şunu, tamam mı? Sadece bir kere buluşacaksın ve bu kadarıyla bile beni çok mutlu edeceksin.”

“Tamam, tamam,” diye bir kez daha söylendi Linnette, durum bütünüyle canını sıkıyordu. Yine de, annesinin dediği gibi, hoş bir sürprizle karşılaşabilirdi.

“Onu hemen arayacağına söz ver.”

“Of!..”

“Linnette, senden kaç kere bir şey istedim?”

Bildiğimiz suçluluk duygusu numarasını yapıyordu ve her zaman işe yarıyordu. “Pekâlâ, ilk fırsatta bu bekârla bir randevu ayarlayacağım.”

“Ondan hoşlanacaksın Linnette, sadece...” Annesi duraksadı, altdudağmı kemirmeye devam etmesi, tereddüt ettiğini gösteriyordu.

“Sadece *neT*

Corrie içini çekti. “Görünüşe göre Cal Washbum’ün hafif bir... kekemeliği var.”

Linnette’in ağzı bir karış açık kaldı. Bütün akşamını at pisliği kokan bir adamla geçirmek yeterince kötü değilmiş gibi, bir de söylediklerini anlamakta zorluk çekme ihtimali vardı. Bu kadarı beklediğinden de fazlaydı.

“Anne!..”

Corrie, arkasındaki açık kapıya doğru geriledi. “Söz verdin, unuttun mu?”

Annesi önce köşeyi dönüp gözden kaybolurken Linnette başını iki yana sallıyordu. Ertesi hafta Cedar Cove’a taşınacaktı, en iyisi bu randevu işinden bir an önce kurtulmak ve Chad’in kulağına gitmemesi için dua etmekti.

Çantasına uzandı, ceptelefonunu çıkarıp Corrie’nin ona verdiği kâğıt parçasının üstündeki numarayı çevirdi. Konuyu uzatmak annesiyle karşı karşıya gelmekten

başka işe yaramayacaktı.

Telefona bir erkek cevap verdi, ama konuşması mükemmel derecede normaldi. “Ben Linnette McAfee, Cal Wash-bum’ü arıyorum,” dedi soğuk bir sesle.

“Şey, merhaba Linnette. Cal aramanı bekliyordu. Ben Cliff Harding, Cal yanımda çalışıyor.”

“Selam Cliff. Cal’le görüşebilir miyim?”

“Aslına bakarsan hemen yanımda.”

Bir saniye sonra Cal telefondaydı. “A-alo.”

“Selam, ben Linnette McAfee,” dedi çabucak. Gerçekten hafif kekeliyordu ama konuşması açık ve anlaşılırdı. “Bildiğim kadarıyla geçtiğimiz temmuz ayındaki Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesi’nde annem bana, sizinle bir randevu satın almış.” Linnette onun cevap vermesini beklemedi. “Bunu ne zaman gerçekleştirebileceğimizi soracaktım.”

“Ne-ne zaman... uygunsa.”

“Önümüzdeki hafta kasabaya taşınıyorum ama daha önce görüşebiliriz.”

“Cuma a-akşamı na-nasıl?”

“Tamam. Saat yedide Deniz Feneri Restoran’da görüşürüz.” Anlaşıldığı kadarıyla bütün konuşmayı kendisi yapacaktı, hiç kuşku yok ki kekemeliği yüzünden Cal biraz utangaçtı. Hesabı da kendisinin ödeyeceğini düşündü kederle.

“Ta-ta-tabii. Cuma.”

Linnette telefonu kapadı. Annesinin bu tür şeyler yapmasına son kez izin veriyordu. Kesinlikle son bir kez.

Altı

Grace Sherman uzun süredir bu cuma akşamını bekliyordu. Cliff Harding, onu evinde akşam yemeğine davet ederek aylardır ilk kez Grace’e karşı hâlâ bir

şeyler hissettiğini belli etmişti. Grace'in duyduğu cesaretlendirme ihtiyacı tam da buydu. Cliff'i seviyordu ama aptalca bir şey yapmış ve bir internet ilişkisiyle onunla olan bütün geleceğini tehlikeye atmıştı.

Her şey otuz beş yıllık kocasının ortadan kaybolmasıyla başlamıştı. Vietnam, Dan'i değiştirmişti, savaştan döndükten sonra artık evlendiği adam değildi. Mutsuz ve umutsuz bir yaşam sürüyor, sık sık bunalıma giriyordu. Dan'in birden ortadan kaybolmasının ardından Grace yaklaşık bir yılını onu arayarak geçirmiş, bu süreçte elinde avucunda ne varsa tüketmişti. Sonuçta ortaya çıkan tek gerçek, Grace'in varlığından bile habersiz olduğu bir karavanla, kocasının ormanın derinliklerine giderek orada kendini vurmuş olmasıydı.

Grace, Dan'in başına gelenleri öğrenmeden önceki aylarda Cliff Harding'le tanışmıştı. Sabrı ve nezaketiyle Grace'in kalbini çalmış ve Dan'in akıbeti ortaya çıkınca, görüşmeye başlamışlardı. Cliff yirmi yıllık evliliğin ardından boşanmıştı ve flört etmek ikisi için de yeni bir deneyimdi.

Cliff Te yakınlaştıkça Grace, onun eski karısının evlilikleri boyunca defalarca onu aldattığını öğrenmişti. Yakınlıkları, Şükran Günü'nde Cliff'in kızı Lisa ve ailesiyle tanışmak üzere ikisi birlikte Maryland'e gidecek kadar artmıştı. Bu neredeyse iki yıl önceydi.

Aynı süreçte, en iyi arkadaşının ağabeyi Will Jefferson, Grace'e e-postalar göndermeye başlamış, ergen bir kızken ona âşık olan Grace'in egosu okşanmıştı. Nasıl olduğunu bugün bile açıklayamıyordu, ama Grace artık bütün zamanını Will'le "sohbet" edebilmek için internetin başında geçiriyordu. Will bağımlılık haline gelmişti. Şu anda ve tüm o süreç boyunca, Will'in evli olduğunu biliyor ve bunu itiraf etmekten büyük utanç duyuyordu. Will yalan üstüne yalan söylemiş ve Grace, bu yalanların hepsini yutmuştu; çünkü bütün kalbiyle bunların doğru olmasını diliyordu. Will'le internette flört ederken, Cliff'le görüşmekten de geri kalmıyordu.

Her şey bir anda altüst olmuştu. Cliff onun internet ilişkisini anlamış, Grace ise Will'in hâlâ karısı Georgia'yla yaşadığını ve boşanmaya niyeti olmadığını öğrenmişti.

Cliff'in artık GraceTe bir işi kalmamıştı. Daha önce sadakatsiz bir kadınla yaşamıştı ve aynı hatayı tekrar yapmayacaktı. İlişkilerinin bittiğini çok açık bir biçimde ifade etmişti. Yıkılan Grace'in onun isteğine uymaktan başka çaresi

yoktu.

Sonra, geçtiğimiz ağustos ayında Lisa, birlikte vakit geçirmek üzere babasının yanına gelmişti. Grace, çalıştığı kütüphanede kendisini ziyaret eden Lisa'ya daima minnet duyacaktı; çünkü Cliff'in hâlâ onu sevdiğine ve bu ilişkiden vazgeçmemesi gerektiğine Grace'i ikna etmişti.

Bu görüşmenin ardından Grace, Cliff'i tekrar kazanmak için kendince bir kampanya başlatmıştı. Ona kartpostallar gönderiyor, e-posta yazıyor, davet edilmediği halde çiftlikte ziyaretine gidiyordu. Yavaş yavaş onu öyle bir kıvama getirmişti ki, bir yılı aşkın bir sürenin ardından Cliff ilk kez onu arıyordu.

İşten eve dönen Grace, en doğrusuna karar vermeden önce üç ayrı kıyafet denedi. Her kıyafet için *golden retriever* köpeği Buttercup ile kedisi Sherlock'a danışıyordu. Ne yazık ki ikisinin de görüşleri işe yaramadı, ama Buttercup'ın derin iç çekişleri Grace'i hayli güldürdü. Sherlock, gözlerini bile açmaya zahmet etmemişti. Sonunda Grace, önü kocaman sarı papatya baskılı mavi kot jile ve içine sarı balıkçı yaka kazak giymeye karar verdi. Cliff'le ilk tanıştıklarında giydiğine benzer bir kıyafetti. Bu ikisi için de yeni bir başlangıçtı ve Grace, kıyafetinin gereken mesajı vereceğini umuyordu.

Grace, arabasını Cliff'in Olalla'daki çiftliğine doğru sürerken sinirleri gergindi. Cliff'in hayatının bir parçası olmayı çok istiyordu. Ona, eski karısı gibi *olmadığım* anlatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Otuz beş yıl boyunca Daire sadık kalmıştı ve eğer fırsat verirse ona da sadık kalırdı. Dersini aldığını, hem de çok iyi aldığını Cliff'in bilmesini istiyordu. Onu kaybetmeyi bir daha asla göze alamazdı. Yeter ki bir şans daha vermek istesin...

Grace, çiftliğin uzun garaj yoluna girdiğinde ortalıkta kimse görünmüyordu, sadece Cliff'in inşaatını yeni tamamladığı ahırın yanında bir kamyonet vardı. Evin yanma park eden Grace tereddüt etti, hangi yöne gideceğinden emin değildi. Cliff ön kapıyı kapalı tuttuğundan ahıra doğru yürüdü. Cal ahırın üstündeki evde yaşıyordu ve neler olup bittiğini söyleyebilirdi.

Cliff hızla dışan çıktığında Grace ahırın yolu yarılamıştı. Cliff yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu süzerek aniden durdu. Kaslı, iriyarı bir adamdı, boyu rahatlıkla bir doksan vardı. Kovboy şapkası ve çizmeleriyle, Boeing'deki işinden emekli olduğundan beri her anlamda gerçek bir binici olmuştu.

"Cliff?" dedi çekingen bir ses tonuyla.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu Cliff.

“Cuma.”

“Seni yemeğe davet ettiğim cuma mı?”

Kalbi sıkışan Grace, başıyla onayladı. *Unutmuştu.* Yine de gülümsemeye çalışarak devam etti, “Korkarım öyle.”

Cliff hemen özür dilemeye başladı. “Çok üzgünüm Grace. *Bu* cuma olduğunun farkına varmadım. Gördüğün gibi burada bir sıkıntımız var.”

“Sorun nedir?”

Cliff başını tatsız bir biçimde iki yana salladı. “Mid-night. Kolik sorunu var.”

“Kolik mi?” Grace’in bildiği kadarıyla, kolik yeni doğanların ilk birkaç ay çektikleri rahatsızlıktı. Küçük kızı Kelly dinmek bilmeyen sancılarıyla çığlıklar atarken, Grace bebeğiyle nasıl volta attığını iyi hatırlıyordu.

“Atlarda ölümcüldür,” diye açıkladı Cliff. “Veteriner burada ve onu kurtarmak için elimizden geleni yapıyoruz. Daha kötüye giderse ameliyat kaçınılmaz olacak.” Şapkasını çıkarıp alnını sildi. “Üzgünüm Grace. Başka bir zaman yemek yeriz.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Grace. İşe yarayacağını bilse kolları sıvayıp yardıma girişirdi.

“Kahve yapmaya gidecektim.”

“Ben yaparım, hazır olunca getiririm.”

Cliff başıyla onayladı. “Harika. Minnettarım.”

“Rica ederim, ne demek!”

Mutfağa giren Grace, kahvenin yerini buluncaya kadar birkaç dolabı karıştırmak zorunda kaldı. Kahve pişerken ekmeği çıkarıp buzdolabında bulduğu peynir ve jambonla yarım düzine sandviç hazırladı. Bu krizin ne kadar süreceğinden emin değildi, ama Cliff, Cal ve veterinerin bir şeyler yemeye ihtiyacı olduğunu

düşünüyordu.

Hepsi hazır olduğunda Grace kahveyi ve sandviçleri tepsiyle ahıra götürdü. Grace'in geldiğini ilk fark eden Doktor Newman oldu. Ayağa kalkarken minnetle gülümsedi.

"Bir fincan kahve harika olur. Kremalı," dedi Vicki.

Tepsiyi bırakan Grace, ona bir fincan kahve doldurdu.

Aygırın yanında dizüstü çökmüş olan Cliff, omzunun üstünden şöyle bir baktı. Atın ağzından geniş bir tüp çıkıyordu ve Grace anlamadığı halde durumunun kötü olduğunu söyleyebilirdi. Diğer yandaki Cal, hayvanın kara ağzını ve burnunu okşuyor, kısık bir sesle sakinleştirici sözler söylüyordu. Grace, tanıştıkları günden beri ilk kez Cal'in kekelemediğini fark etti. Anlaşılan atlarla olan iletişimi insanlarla olandan çok daha iyiydi.

Cliff, Grace'in doldurduğu bir fincan sıcak kahveyi hafif bir baş işaretiyle aldı, Cal başını iki yana sallayarak teklifi geri çevirdi.

"Artık sadece bekleyeceğiz," dedi Doktor Newman, Grace'e.

"Midnight'm şansı nedir?"

Veteriner omuz silkti. "Her ikisi de mümkün."

Grace, Cliff'in bu aygıra büyük yatırım yaptığını biliyordu ama dahası vardı. Bu atı seviyordu. Ne zaman çiftlikle ilgili hayallerinden söz etse, gelecekle ilgili bütün tasarılarının temelini Midnight oluşturuyordu. Grace, bu aygırı kaybetmenin onu yıllarca geri götüreceğini düşündü. Bu yalnızca mali bir kayıp değil, aynı zamanda kişisel bir kayıp olacaktı.

Başka ne yapacağını bilemeyen Grace geri çekilip beklemeye başladı. Öylece çekip gidemiyordu. Belki gerçek bir yardımı olmuyordu ama önem verdiğini Cliff'in bilmesini istiyordu.

Bir saat sonra hiçbir şeye faydası olmadığını fark etti. Kahve ya da yiyecek isteyen yoktu, o yüzden eve geri döndü.

Canı sıkılınca televizyonu açıp kanalların arasında dolaştı, ama hiçbir programa

birkaç dakikadan fazla tahammül edemedi. Neler olduğunu görmek için yarım saatte bir ahıra gidiyordu, ama gözle görülür bir gelişme yoktu. Doktor New-man'ın dediği gibi yapabilecekleri tek şey beklemekti.

Saat onda Grace televizyonun karşısında uyuyakaldı, on biri biraz geçe aniden uyandı. Dışarı baktığında Doktor New-man'ın kamyonetinin orada olmadığını gördü. Hızla ahınn yolunu tuttu, ama içerde değişen bir şey yoktu. Cliff ve Cal, Midnight'ın yanında oturuyorlardı ve Grace'i fark etmediler bile. Grace olabildiğince sessiz ahırdan dışarı süzüldü ve eşyasını toplamak için eve geri döndü.

Cliff'i rahatsız etmemek için arabasına atlayıp eve doğru yola koyuldu, kendini kötü hissediyordu. Kuşkusuz Midnight'm rahatsızlığı onu endişelendiriyordu, ama ClifFin tavrına çok üzülmüştü. Grace, onun yemek davetinden pişman olup olmadığını merak ediyordu. Midnight hastalan-masa bile değişen bir şey olmayacaktı. Cliff o akşam Grace'i yemeğe davet ettiğini bile hatırlamamıştı. Hiç hazırlık yapmamış, onu gördüğünde en ufak bir ilgi göstermemişti. Aksine, onu görmezden gelmekten mutlu gibiydi.

Eve döndüğünde Buttercup ve Sherlock, Grace'i bekliyordu ve onu görmekten duydukları mutluluk biraz keyfini yerine getirdi. Telefonun telesekreter ışığı göz kırpıyordu, çantasını çamaşır makinesinin üstüne bırakıp eline bir kalem aldı ve mesajı dinlemek üzere küçük mutfak masasına oturdu.

En iyi arkadaşının sesini duymak onu hafifçe gülümsetti. Olivia, Grace'in "ateşli" akşam yemeğiyle ilgili her şeyi duymak istiyordu. "Eve döner dönmez beni ara, saat kaç olursa olsun."

Grace gönülsüzce telefona uzandı, Olivia ilk çalışta cevap verdi.

"Bir cuma akşamı telefon başında beklemekten başka yapacak daha iyi işin yok mu?" diye söylendi Grace.

"Jack hâlâ ofiste."

Olivia'nın sesi tatsızdı ve Grace, onu suçlayamazdı. "Saat neredeyse on bir buçuk!"

"Bilmez miyim," diye homurdandı Olivia, "ama beni Jack'le ilgili şikâyetlerimi dinlemek için aramadın. Cliff le yemek nasıl gitti?"

“Korkunç.” Grace, ona ayrıntıları anlattı ve Cliff’in onu davet ettiği için pişman olduğuna dair şüpheleriyle sözlerini bitirdi.

Olivia bir süre sessiz kaldı. “Peki ne yapacaksın?”

“Ne yapabilirim?” diye sordu Grace. Cliff’in davranışı yüzünden cesareti kırılmıştı ve şaşkındı.

“Teslim olmayacaksın, değil mi?” diye meydan okudu Olivia.

“Hayır,” derken Grace’in sesi coşkudan uzak çıkıyordu. “Muhtemelen olmam ama eğer.

“Sabah seni arayacaktır,” diye sözünü kesti Olivia.

Nedense Grace bundan şüpheliydi. Cliff onu zihninden uzaklaştırmış gibiydi.

- Yedi
- On Beş
- Yirmi Üç
- Otuz Bir
- Otuz Dokuz
- Kırk Altı

Yedi

Jack Griffın yorgun ve açtı. Günlerden salıydı, saat dokuzu geçmişti ve hâlâ ofisteydi. Olivia kızgın olmalıydı. Karısını seviyordu, ama *Cedar Cove Chronicle*'daki editörlük işine de bayılıyordu. Olivia, onun damarlarında kan yerine matbaa mürekkebi aktığını söylüyordu ve muhtemelen haklıydı; yoksa haftada beş sayı çıkarmak için harcadığı onca saat zoruna giderdi.

Dört yıl önce editörlük işi teklif edildiğinde, gazete haftada bir baskı yapıyor ve bu sayıyı haftada ikiye çıkarmayı planlıyordu. Artık elli yaşını geçtiği ve Spokane'deki günlük gazetenin yorucu çalışma saatlerinden kurtulmaya hazır olduğu için, daha az kazanç uğruna daha az çalışmayı kabul etmişti. Cedar Cove'a taşınmanın cazibesi ise, *Chronicle* için çalışmaktan da öteydi. İşi asıl cazip kılan, Bob Beldon'a ve Jack'in Se-attle bölgesinde yaşayan oğlu Eric'e yakın olmaktı. İşe bakın ki, Eric ve ailesi üç yıl önce Reno'ya taşınmıştı.

Bob Beldon, Jack'in Adsız Alkolikler sponsoru ve en iyi arkadaşıydı. Bob ve Peggy, yıllar önce aynı bölgeye geri dönmüş ve Kızılcık Burnu'nda harap bir ev satın almışlardı. Elinden her iş gelen Bob devasa evi Thyme and Tide adında son derece başarılı bir otele dönüştürmüştü. Otelin adındaki Thyme[1] kısmı, eve taşınır taşınmaz sebze, meyve, çiçek ve yeşillik bahçeleri oluşturmaya başlayan Peggy'den kaynaklanıyordu. Pişirdiği yabanmersinli çörekler dillere destandı.

Cedar Cove'u daha ilk ziyaretinde Jack, bu küçük topluma âşık olmuş, *Chronicle'la.* görüşerek işi almıştı. Düzgün bir kiralık ev bulmuştu ve sakin olacağını düşündüğü bir hayata başlayacaktı. Bunu, hayatında bir değişiklik yapmayı dört gözle bekliyordu.

Değişiklik olmuştu, doğru, ama düşündüğü biçimde değil. Cedar Cove'a gelir gelmez Olivia LockhartTa tanışmış ve kadın, dünyasını altüst etmişti.

Camiayla kaynaşmak adına Jack bir gün onun duruşma salonuna giderek baktığı davalarla ilgili verdiği hükümleri izlemişti. Bebeklerini kaybeden genç bir çift, boşanmak için karşısına çıkmıştı. Salondaki herkes iki dava avukatının sunumlarına odaklanmışken, Jack bütün ilgisini Olivia'ya yöneltmişti. Kadın büyüleyiciydi, genç çifti izlerken gözleri acıyla dolmuştu. Jack, Olivia'nın da bir evlat kaybettiğini çok daha sonra öğrenecekti. On üç yaşındaki oğlu, 1986'da boğularak ölmüştü. Kaybın ve kederin getirdiği ağırlıkla evliliği de bozulmuştu.

Genç çiftin boşanma talebini, durumu tekrar gözden geçirmeleri için tamamen teknik gerekçelerle reddettiğinde Jack, köşesinde onun hakkında bir yazı yazmak zorunda olduğunu biliyordu.

Ne yazık ki Olivia, Jack'in yazdıklarına kızmıştı. Bir cumartesi sabahı kasabanın marketinde karşılaşmışlar -ve her ne kadar Olivia o zaman farkına varmasa da- flört etmeye başlamışlardı. Jack, ona deli gibi âşık olmuştu ve hâlâ da toparlanabilmiş değildi. İşin gerçeği, öyle bir niyeti de yoktu. Evliliklerinin üstünden bir yıldan fazla süre geçmişti ve hayat hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Jack hâlâ Olivia gibi klas bir kadının, masada iki çatal olduğunda hangisini kullanacağını bile bilmeyen, eski alkolik bir gazeteciyle evlenmesine şaşıyordu. Oysa yapmıştı ve Jack, kendini dünyanın en şanslı adamı kabul ediyordu.

Kuşkusuz, Olivia yaradılışı gereği Jack'i eğitmeyi üstüne vazife edinmişti. Yontulması gereken sivri köşeler olduğunu düşünüyordu. Başlangıçta, beraber yaşamaya alışma döneminde, birkaç zor ay geçirmişlerdi. Jack pasaklının teki olduğunu kabul ediyordu, öte yandan Olivia tam bir düzen delisiydi ve Jack'in derbeder hali, onu deliye çeviriyordu.

Jack, ertesi sabah tekrar giyeceği pantolonu neden her akşam asması gerektiğini anlayamıyordu. Olivia'yı mutlu ettiğini bildiği için çabalıyordu. Aynı şey fıstık ezmesi kavanozu için de geçerliydi. Olivia'ya kalsa, kavanozu içinde bıçakla ağzını kapamadan mutfak tezgâhının üstünde bıraktığı için bütün evi mikroplar saracaktı. Artık bıçağı kavanozun içinde bırakmıyor, kapağını kapatıp buzdolabına kaldırıyordu. Üstelik artık havluyla işi bittiğinde tekrar askıdaki yerine koyuyordu. Her şeyi Olivia'nm istediği gibi düzgün yapamasa da, karısı şikâyet etmiyordu. Her akşam yemek tabağını durulayıp bulaşık makinesine yerletiriyordu. Aşk, bir adama bunları yaptırabiliyordu.

Hâlâ direndiği tek konu ise Olivia'nm ona uygulatmaya çalıştığı diyet programıydı. Tamam, itiraf ediyordu; birkaç kilo verse fena olmazdı. Biraz göbeği vardı, ama *o kadar da* kötü değildi. Her adamın, bütün soslarıyla birlikte çift jam-bonlu bir çizburger ihtiyacı duyduğu anlar olabilirdi. Yanında büyük boy patates kızartmasına da itiraz etmezdi. Hele ikisiyle birlikte vanilyalı frappe harika olurdu.

Arabayla eve dönerken en sevdiği yemeğin hayalini kurmak bile Jack'in ağzını sulandırdı. En son ne zaman yediğini bile hatırlamıyordu. Kahvaltıda içine bir

şeyler karıştırılmış -buğday rüşeymi olma ihtimali vardı- yabanmersinli yoğurt yemişti. Buğday rüşeyminin tadından nefret ediyordu, o yüzden sevgili karısı yoğurdun içine saklamayı tercih etmiş ve Jack, onun kendisini kandırdığını sanmasına izin vermişti.

En sevdiği *fastfood* restoranın tabelası görüntüye girince kararını verdi. Restoranın arabaya servis penceresi açıktı, Jack derhal önüne yanaştı. Otoparkta oturup çizburgerini rekor hızla mideye indirirken tadını çıkarmak için bile vakit kaybetmedi. Sonra bol tuzlu patates kızartmalarına yumulup ardından hepsini vanilyalı frappeyle yıkadı. Olivia ne yaptığını öğrenirse başı derde girecekti, ama yediği burger buna değerdi.

Tanrım, zaten şimdiden başı dertteydi. Saat yedide evde

olacağını söylemişti oysa neredeyse on olmuştu. Karısının kendisine ulaşmaya çalışacağını tahmin ederek ceptelefonunu kapamıştı. Şimdi bu yüzden kendini suçlu hissediyordu. Bilgisayar çökünce acil bir durum ortaya çıkmış ve her şey yeniden çalışmaya başlayıncaya kadar işyerinde durmak zorunda kalmıştı. Çıkarmak zorunda olduğu bir gazete vardı ve bu krizin atlatılmasını beklemekten başka çaresi yoktu.

Evliliklerinin başlangıcında, Olivia'nın bir zamanlar eski kocasıyla birlikte yaşadığı evde rahat edip edemeyeceğini merak ediyordu ama korkuları yersiz çıkmıştı. Olivia ve Stan, evli olduklarından daha uzun bir süredir ayrıydılar ve Stan'le ilgili neredeyse her ipucu yok olmuştu. Birkaç sıradan aile fotoğrafını ise Olivia'ya çok görmeyi düşünmemişti.

Olivia'mn uyuduğunu umarak olabildiğince sessiz mutfağa süzüldü ama zemin gıcırdadığı anda Olivia, ona seslendi.

"Merhaba tatlım," dedi Jack.

Olivia, üstünde kalın yünlü sabahlığı ve ayağında tüylü terlikleriyle üçüncü süvari alayı gibi mutfağa giriş yaptı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, alev saçan gözlerle Jack'e bakıyordu. "ceptelefonunu kapatmışsın."

"Biliyorum... Üzgünüm."

"Yeterince değil."

“Sana mesaj bırakmıştım,” dedi Jack, savunmaya geçerek. “Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Bilgisayarın başına gelenleri anlattı, telefonuna bıraktığı mesajı tekrarladı ve o anda sorulara cevap vermesine imkân olmadığını Olivia’nın anlayacağını umdu.

Olivia tereddüt etti, Jack onun yumuşamaya başladığını görebiliyordu. “Bazen neden evlendiğimizi merak ediyorum. Flört ederken daha çok görüşüyorduk.”

Bazen Jack de aynı şeyi hissediyordu. “Gerçekten öyle görünüyor, değil mi?” Olivia’yı kollarına aldı, sadece Oli-via’da duyduğu saçlarının o çok sevdiği kokusunu içine çekti. “Yine de evli olmanın başka avantajları var,” diye fısıldadı, elini Olivia’nm sabahlığının önüne kaydırırken. Olivia’nm, uzun pamukluğu gecelik yerine göğüslerine kolayca ulaşmasını sağlayan ipekli geceliğini giydiğini keşfedince neşelendi.

“Jack, ciddiyim,” diye itiraz etse de, Olivia’nm sesi fazla yüksek çıkmadı.

“Hadi tatlım, yorgunum. Gidip yatalım.”

“Aç mısın?”

“Kurt gibi.” Olivia’nm göğüs uçları sertleşti, Jack on-daki arzu kıpırtılarını hissetti. On dakika önce, soyunup kendini yatağa atmaktan başka hiçbir şeye enerjisi olmadığını düşünüyordu. Oysa şimdi... neyse, Olivia onun üstünde böyle bir etki yaratabiliyordu.

“Mikrodalgada yemek ısıtabilirim.”

Jack, burnunu onun boynuna gömdü. “Gelirken yolda yedim,” diye fısıldarken ağzını Olivia’nm dudaklarına yaklaştırdı. Uzun ve tutkulu bir öpücüktü.

Öpücüğü yarıda kesen Olivia oldu. “Jack Griffın, ne yedin?”

“OfL”

Olivia ondan uzaklaşarak başını tiksintiyle iki yana salladı.

“Hadi ama tatlım.”

“Bana ‘tatlım’ deme. Ne yaptığının farkında değil misin?”

“Açtım ve bir çizburger kulağa hoş geliyordu.”

Olivia, ona bakmıyordu.

Jack tekrar onu kollarına aldı. “Bu günahkâr akşam yemeğinin bütün izlerini silecek bir fikrim var.”

“Nedir?”

Jack, ellerini bir kez daha Olivia’mn sıcacık sabahlığının içine kaydırdı ve göğüslerini hafifçe avuçladı. Arzusu çok geçmeden yine alevlenmişti. “Tahmin edemiyor musun? Biraz egzersizin mucize yaratacağını düşünüyorum.”

Olivia’nın gözleri kapalıydı, karşılık olarak içini çekti.

“Bana her zaman spor yapmanın erdemlerinden söz edersin.”

“Bu doğru,” diye kabul etti Olivia. “Fakat yorgun olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydim,” diye itiraf etti Jack, Olivia’yı yatak odasına doğru sürüklerken sesi artık mırıltı halinde çıkıyordu.

“Of Jack,” diye fısıldadı Olivia yatağa uzanırken. “Bu akşam sana çok kızgındım, oysa şimdi halime bak. Ben... kollarında pelte gibiyim.”

Jack, bu yüzden onu çok seviyordu; Jack, ona karşı ne kadar savunmasızsa Olivia da Jack’e karşı aynıydı. Yatakta onun önünde diz çöken Jack, sabahlığının önünü açtı ve odanın soluk ışığında çıplak teninin muhteşem görüntüsüne baktı.

Onun için hazırdı, hem de bütün sabırsızlığıyla. Sıyırıp yere bıraktığı pantolonunu, Olivia’nm askıya asmadığı için kızıp kızmayacağını merak ediyordu.

Sekiz

“Dur sana bir bakayım,” dedi Corrie McAfee, Linette, Liman Caddesi’ndeki evlerinin kapısından çıkmaya hazırlanırken. Cal Washbum’la akşam yemeği için buluşmaya hazırdı. Son birkaç akşamdır ailesinde kalıyordu.

“Anne,” diye itiraz etti Linnette. Görücü usulü bu buluşmada iyi bir izlenim

yaratmak umurunda değildi. Cal'le çıkmak zorunda kalmak, annesinin ince eleyip sık dokumasına katlanmadan bile yeterince kötüydü.

Corrie, bir adım geri çekilip kızının görüntüsünü inceledi ve memnuniyetle gülümsedi. Sonra, bir saç teli görmüş olacak ki, Linnette'in omzunu parmaklarıyla hafifçe fırçaladı. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler anne." Linnette bir çaba göstermemişti. Üstündeki uzun, siyah süet etek ve beyaz kazak yeni değildi. Dizlerine kadar çıkan çizmeleri geçen seneden kalmaydı ve mücevher olarak sadece altın küpeleriyle basit bir madalyonu vardı. Düzgün görünüyordu ve bu kadarı yeterliydi. Bir kovboyu etkilemeye çalışmak, aklından geçecek son şeydi.

Niyeti, vazifesini yerine getirirken becerebilirse yemeğin tadını çıkarmaktı. Eğer Cal, onunla tekrar çıkmak isterse evine yerleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Bir başka deyişle Linnette isterse uygun bir zamanda onu arayacaktı. Onu yüreklendirmek istemiyordu; kendi açısından bu sadece bir kerelik bir randevuydu.

"İyi vakit geçir," dedi annesi.

"Anne, lütfen!" diye homurdandı Linnette. "Bana böyle bakmandan nefret ediyorum."

"Nasıl yani?" Annesi kaşlarını çattı, yüzünde tamamen şaşkın bir ifade vardı.

"Cal ve benimle ilgili beklentilerin var ve bu hiç hoş değil." "Nedir o?" diye sordu, iki kadının olduğu odaya giren Roy. "İkiniz de," diye haykırdı Linnette.

"Ben ne yaptım yahu?" diye sordu Corrie'ye bakan Roy. Linnette, ikisini birden işaret etti. "Beni tanımadığım biriyle evlendirmeye çalışır gibisiniz. Bu saçma sapan randevuya gitmek istemediğim belli değil mi?"

Babası, *Cedar Cove Chronicle'a.* uzanıp omuz silkti. "Öyleyse gitme."

Corrie soluğunu tuttu. "Bu yemek için dünyanın parasım ödedim. Bir kere bile olsa onunla çıkmanı istiyorum. Onu son dakikada arayıp iptal etmek kabalık olur."

Bunu Linnette de düşünmüştü. Bu işten kurtulmayı ne kadar istese de bunu

kabalaşarak yapacak değildi. Şimdilik ailesinin dikkatini çekmeyi başardığına göre, başka bir konuyu gündeme getirmenin tam zamanıydı.

“Aldığınız şu kartpostallarla ilgili daha fazla bilgi istiyorum.”

Babasının gözleri kısılarak suçlarcasına annesine çevrildi.

Corrie’yi suçlamasına fırsat bırakmadan Linnette nereden bildiğini açıkladı. “Bir tanesini kendim buldum baba, o yüzden hemen sinirlenme. Annem ürkütücü küçük sırrınızı saklamaya çalıştı ama o kartpostallardan birini okudum.”

“Son hafta başka kart gelmedi,” diye çabucak ekledi Corrie. Tereddüt etti, sonra Roy’a döndü. “Geldi mi?”

Kaşlarını çatan Roy’un yüzü iyice kararmıştı. “Hayır. Konu kapanmıştır.” Sözlerini bitirdikten sonra oturdu ve gazetesinin arkasına saklandı.

“Fakat...”

“Onu sorgulaman iyi olmaz,” diye fısıldadı annesi. Konuyu kapatması için sessizce kızına yalvanyordu.

Linnette, babasının ne kadar inatçı ve mantıksız olabileceğini zaten biliyordu. Onu böyle dışladığı için çok kızgındı. Aynı şeyi Mack’e de yapmıştı. Linnette, sorularına cevap arıyor, güvenceye ihtiyaç duyuyordu, oysa babası orada yokmuş gibi davranıyordu. Bu davranışı onu tedirgin etti, babası bu sorulan işlerine burnunu sokmak için sormadığını anlamış gibi görünmüyordu. Oysa Linnette samimiydi.

“Gitsem iyi olacak,” diyerek eteğiyle takım olan süet ceketini aldı.

Cal, kasabanın en iyi restoranı Deniz Feneri’nde saat yedide onunla buluşmayı kabul etmişti. Linnette hesabı öde-meyi göze almıştı ama henüz kliniğin ödeme listesinde yer almadığı için Cal’in teklif etmesini umuyordu. Tam rakamı bilmese de, annesinin bu adam için hayli yüksek bir fiyat ödediğini biliyordu. Cal ve köpek için en az dört yüzer dolar civarı olmalıydı; gerçi köpek kendi payını kesinlikle hak ediyordu. Linnette bu akşamki yemeği Cal’in ödemesi gerektiğini düşünüyordu ama yine de, Cal çok pahalı içkiler sipariş etmezse hesabı verecek kadar nakdi vardı.

“İyi vakit geçir,” dedi Corrie bir kez daha ve ardından kızını kapıya kadar uğurladı.

Linnette bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu. “Biraz akıl verecek misin?” diye sordu boyun eğmiş bir ses tonuyla.

Bu soru annesini mutlu etmiş gibi görünüyordu. “Cal’i pek iyi tanımıyorum, ama kütüphaneci Grace Sherman, onun harika biri olmakla birlikte utangaç olduğunu söylüyor. O yüzden sohbeti sen yönlendirmek zorunda kalabilirsin.”

Linnette, bunun zaten farkındaydı. Kekeme biriyle sohbet başlıbaşına sorundu. En büyük korkusu, gecenin felaketle sonuçlanmasıydı. Cümleleri onun yerine tamamlamaya çalışmamak zordu, ama böyle bir şey korkunç bir kabalık olurdu ve Cal haklı olarak gücenirdi.

Linnette o gece kendi evine dönmeyi de düşünmüyordu; annesinin onu CalTe geçirdiği gece hakkında sorgulamak için bekliyor olacağından emindi, ama kendisinin de kartpostallarla ilgili birkaç sorusu olacaktı. Linnette, ailesi tehlikedeyse bunu bilmeye haklan olduğunu düşünüyordu.

Babasının basit bir soruya gösterdiği tepki işaret kabul edilirse, onunla herhangi bir bilgi paylaşımı beklemeyi unutması daha iyiydi. Babası konuşmasa da, annesinin ağzından birkaç ipucu kapabilirdi.

Restorana ulaştığında Linnette, bulduğu tek boş park yerine arabasını bıraktı ve Deniz Feneri’nin fuayesine çıkan merdivenleri tırmandı. Cal’e nasıl biri olduğunu bile sormamış olması komikti. Şu anda kendilerine yer gösterilmesi için bekleyen kalabalık bir insan grubuyla birlikte, gördüğünde Cal’i tanımak umuduyla etrafına bakıyordu. Ne yazık ki çevresinde çok sayıda yalnız erkek vardı.

Yabancılara isimlerini sorma utancını yaşamak istemediğinden, Linnette bu işi yapmanın daha mantıklı bir yolu olması gerektiğine karar verdi. Cal büyük ihtimalle kovboy çizmeleri giyiyor olacaktı, ama bu durumda başı yerde insanların ayaklarına bakarak dolaşması gerekiyordu.

Cilalı çizmeler giymiş bir adam görünce başını kaldırdı, ama bu ihtimali hemen kafasından uzaklaştırdı. Adam fazlasıyla yaşlıydı. Araştırmasını sürdürdü. Mahmuzlu çizmeler, fazla genç. Yılan derisi çizmeler, hayır. Fazla köylü.

“Linnette?”

Birden dönünce Linnette neredeyse zayıf, otuz beş yaşlarında sırım gibi bir adamla çarpışıyordu. Bir kovboy şapkası ve aynı tarz ceket giymişti -ve evet- kovboy çizmeleri vardı. Linnette’in fazla bir beklentisi yoktu, ama eğer bu Cal

Washbum’sa, onun beklentilerini fazlasıyla aşıyordu. İyi görünümlü bir adamdı, çok çarpıcı değildi ama kesinlikle formundaydı. Kahverengi saçları ve gözleri, çıkık elmacık-kemikleri, biçimli çenesi ve asıl sürpriz, sıcacık bir tebessümü vardı.

“Cal?”

Başıyla onayladı. “Be-ben rezervasyon yaptırmıştım.” Elini hafiçe Linette’in sırtına koyarak onu masaya yönlendirdi.

Bankonun arkasındaki kız sabırsızlıkla onlara baktı.

“Wa-Washbum,” dedi Cal.

Kız listeye baktı, adını görünce üstünü çizdi ve iki mönü uzattı. “Masanız hazır.”

Linnette, Deniz Feneri Restoran’m böyle bir iş hacmi olduğunun farkında değildi. Rezervasyon yaptırmak akima bile gelmemişti ve bunun için Cal’e minnettardı.

Oturduktan sonra mönüyü açtı, seçenekleri gözden geçirdi ve midye, deniztarağı ve karidesten oluşan karışık deniz ürünlü *fettuccinV*de karar kıldı. Gayet leziz görünüyordu ve fiyatı nispeten makuldü. Aperitif olaraksa karışık rulo çubuklarla yetinecekti.

Garson içeceklerin siparişi için geldiğinde Linnette buzlu çay isterken, Cal viski kokteyli sipariş etti. Bütçesinin sınırlı olduğunu bilen Linnette, karışık içkilerin fiyat listesine bakmak için tekrar mönüye göz attığında dehşete düştü; Cal’in istediği kokteyl yüksek kaliteli viskiden yapılıyordu ve fiyatı neredeyse on dolardı.

İçkileri geldikten sonra kısaca sohbet ettiler, tahmin ettiği gibi çoğunlukla Linnette konuştu. Cal, onun asistan hekim olmasından etkilenmiş görünüyor, çeşitli tedavi ve küçük yaralanmaların iyileştirme yöntemlerini anlatırken ilgiyle

dinliyordu. Linnette ilk kez dikiş atarken ve alçı yaparken nasıl gerildiğini anlattı.

Garson yemek siparişlerini almak için geri döndüğünde, Cal, yemeği ilk kez keşfetmiş gibiydi. Meze olarak midye ve enginarlı dip, ayrıca karidesli salata istedi. Deniz ürünlerinden oluşan sosun ücreti ekstraydı. Başlangıç yemeği olarak tercihi ise pirzolaydı.

Linnette bir kez daha mönüye göz atıp pirzolanın fiyatına baktı. Hesaplarına göre, üstündeki nakit Cal'in siparişlerine bile yetmiyordu.

"Bi-bir t-terslik mi var?" diye sordu Cal.

Linnette öne doğru eğilip bütçesinin sınırlı olduğunu açıklamanın bir yolunu bulmayı denedi. Ne yazık ki yapamadı. Bu son derece utanç verici bir durumdu. "Yo-yok bir şey," dedi.

"Kekeliyor musun?" Cal'in gözleri ruh ikizini bulmuşçasına açılmıştı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Cal, ben..." Hesabı paylaşmaları gerektiğini açıklamak üzereydi ki, garson sandviç ve mezelerle geri döndü.

Bütün öngörülerine rağmen Linnette aslında gayet iyi vakit geçiriyordu. Yemeğe başladıktan sonra rahatlamıştı. Cal, yemekle birlikte bir kadeh şarap alması konusunda ısrarcıydı; fiyat karşılayabileceğinin çok ötesindeydi ama Cal onu ikna etmeyi başardı. Chardonnay'nin tadına baktığında boyun eğdiğine sevindi şarap sadece leziz değildi, aynı zamanda gergin sinirlerini de yatıştırmıştı.

Caf in tatlı da sipariş etmesi onu şaşırtmadı. New York tarzı peynirli tart; aşağısı kurtarmazdı. Cal aynı zamanda iki tane çatal istedi.

"İmkânsız," diye üsteledi Linnette, iki elini kamının üstüne koyarak.

"Sadece tadına bak," dedi Cal.

"Burada, restoranda pişiriyoruz," dedi garson. "En meşhur tatlımızdır."

"Pekâlâ," diye razı oldu, "Sadece tadına bakacağım."

Sonunda tatlının çoğunu Linnette yedi. Normalde ağır tatlılardan hoşlanmazdı,

ama bu çok farklıydı, şu âna kadar yediklerinin en iyisiydi.

Kahveleriyle oyalanırken, garson deri bir kılıfın içinde hesabı getirdi. Görmezden gelinemeyecek biçimde masanın ortasında duruyordu. Tahminine göre -şarap siparişinden sonra hesap tutmayı bırakmıştı- tutar cebindeki parayı aşıyordu. Neyse ki VISA kartı yanındaydı, ama onun da limiti dolmak üzereydi. Linnette uzun süre kılıfın içinde durmakta olan hesaba baktı ve annesinin mükemmel olarak nitelediği bu adamın uzanıp alması için dua etti.

Yapmadı.

Linnette endişelenmeye başlamıştı. “Hesabı paylaşalım mı?” diye öneride bulundu.

Cal hesabı alıp bir göz attı. Linnette’in payına ne kadar düştüğünü söylemedi. “Çı-çıkarken ha-hallederim,” dedi. Linnette başıyla onayladı.

“İyi vakit geçirdim.” Cal de buna en az kendisi kadar şaşırmış görünüyordu.

“Ben de öyle.”

“Dü-düşündüğüm gi-gibi de-değilsin.”

“Sen de öyle.”

Cal saatine baktı. “Seni arabana bı-bırakayım mı?” Linnette, başını iki yana salladı. “Sen git, ben hesabın üstüme düşen kısmını ödeyeceğim. Teşekkürler Cal, çok keyifli bir akşamdı.”

“Ri-rica ederim.” Cal peçetesini masaya bırakıp kalktı. Restoran geldikleri kadar kalabalık değildi. Pek çok çift baş başa vermiş beraberliklerinin tadını çıkanyordu. Linnette bir akşam o çiftlerden birinin kendisi ve Chad Timmons olmasını diledi.

Cal gittikten sonra Linnette içini çekti ve borcunun ne kadar olduğunu hesaplamaya çalıştı. Uzanıp makbuzu aldığında, tamamının ödendiğini görünce afalladı. Kaşlarını çatarak garsonu çağırdı. “Hepsi mi ödendi? Bahşiş de mi?” “Evet, beyefendi siz restorana gelmeden önce gereğini yapmış ve kredi kartını hostese bırakmıştı.”

“Ya.” Cal bir şeyler söyleyebilirdi. Yine de, Linnette kendini ona teşekkür etmek zorunda hissediyordu. Oysa aceleyle park yerine çıktığında Cal çoktan gitmişti.

Dokuz

Charlotte ve Ben, Ben’in oğluyla kasımın ilk cumartesi günü akşam yemeği yiyeceklerdi. O gün öğleden sonra Charlotte giyeceği elbiseye karar vermek için bütün gardırobu karıştırdı. Sonunda, nikâh resepsiyounu için aldığı pembeli-beyazlı elbisede karar kıldı. Yakasını boydan boya çeviren ve kurdeleden yapılmış minik gül goncaları kendisini kadınsı ve çekici hissetmesini sağlıyordu. Giysi sonbahardan çok ilkbahara uygun olsa da David üzerinde olumlu bir izlenim bırakmak istiyordu.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu Ben’e, yatak odasından çıkıp eteğindeki kıvrımları düzeltirken. Kocasının onayı için bekliyordu.

Ben, bakışlarını televizyondan kaldırıp Charlotte’a balonca kaşları çatıldı.

“Sorun nedir?” diye sordu hayal kırıklığına uğrayan Charlotte.

“Bu kadar sıkıntıya girmene gerek yoktu, David’i etkilemek zorunda değilsin.”

“Fakat... Oğlunun beni sevmesini istiyorum.” “Biliyorum hayatım ve buna saygı duyuyorum ama gerekli değil. David’in bizimle yemeğe çıkmak isteme sebebinin, ona tekrar borç verip vermeyeceğimi Öğrenmek olduğundan şüpheleniyorum.” Ben’in yüzü sertleşti. “Bunu yapmayacağım. Son kez yaptığımda kendisine de söylemiştim ve fikrimi değiştirmeyeceğim.” Başını iki yana salladı. “Sadece izle. Hesabı da bize ödetecek.”

“Of Ben. Bunun doğru olmadığından eminim. O bizi davet etti.”

“Öyle, ama hesabı benim ödeyeceğime iddiaya girerim.” “Of Ben, bu kadar olumsuz düşünme.”

Ben onunla tartışmadı. Charlotte onun gerildiğini ve buluşmayı kabul ettiği için pişman olduğunu hissedebiliyordu. David’le görüşmek ya da Seattle’da özel bir akşam geçirmek konsunda herhangi bir heyecan göstermiyordu.

Ben ve Charlotte, arabayla Bremerton’a gidip oradan Seattle’a giden feribota bindiklerinde hava hâlâ aydınlıktı. Bir saatlik uzun yolculuk boyunca Ben,

alışılmışın dışında sessizdi. El ele tutuşup kahve içtiler, Charlotte, Bainbridge Adası'nm gözden kaybolup Seattle semalarının ortaya çıkmasını seyretti. Puget Sound'da yılın en güzel dönemlerinden biriydi. Bu ayın sonunda yılbaşı hazırlıkları başlayacak ve Cedar Cove'u festival havası saracaktı.

Feribot, Seattle'da iskeleye yanaştı, Ben, Charlotte'm rampadan ve iskeleden çıkmasına yardım etti. Dışarda yol kenarında bekleyen taksilerden birine bindiler ve David'in seçmiş olduğu Martini's Steakhouse adlı restorana doğru yola çıktılar.

Ben, Charlotte'ı alt kata inen asansöre bindirdi. Asansörden dışarı adımını atar atmaz Martini'de yemek yiyen ünlülerin imzalı fotoğrafları Charlotte'ın dikkatini çekti.

Sadece Ben'in oğlu olabilecek bir adam restoran fuayesinde oturuyordu. Yakışıklıydı, babasının siyah saçlı ve sakin genç bir uyarlamasıydı. Onlara baktı, Ben ve Charlotte'ı görünce gülümsedi.

"Merhaba David." Ben'in sesinde duygudan eser yoktu.

"Baba," dedi David neşeyle ayağa kalkarak. Babasına sarıldı, sevgiyle sırtını sıvazladı. Sonra bütün samimiyetiyle Charlotte'a gülümsedi.

"Bu Charlotte," dedi Ben, kolunu korumacı bir biçimde omzuna dolayarak.

David kollarını uzattı ve coşkuyla Charlotte'ı kucakladı. "Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum," dedi. "Babamı çok mutlu bir adam yaptınız."

Charlotte, ânında büyülenmişti. Ben'in endişelenmesine gerek olmadığına karar verdi; kesinlikle harika bir akşam olacaktı. David onu bıraktığında Ben'e baktı, kaşları çatıl-mıştı. Charlotte onun neden bu kadar can sıkıcı olduğunu an-layamıyordu.

Babasına hitap eden David'in tebessümü hafifçe azaldı. "Hadi baba," dedi. "Rahatla. Akşamın tadını çıkaralım."

"Evet," diye araya girdi Charlotte. "Oğlunla ilk kez karşılaşıyorum ve harika bir yemek yiyeceğiz. Keyfimize bakalım."

Önlerindeki çifte masasını gösteren hostesi beklerken David, ilgisini tekrar

Charlotte’a yöneltti. “Nikâhı kaçırdığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam,” dedi, babasının bakışlarından kaçınarak.

“Seni kendi çocuklarımla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Charlotte memnuniyetle. “Eminim yakında bir araya gelme fırsatı bulursunuz.”

“Ben de eminim. En özel gününüzü kaçırdığım için bir kez daha özür diliyorum, ama yaz ayları işlerimin en yoğun olduğu dönem.”

“Ne iş yapıyorsun?” diye soran Charlotte, ona mayıs ayında, yani ilkbahann başlarında evlendiklerini hatırlatmaya gerek duymadı.

“Sigorta sektöründeyim,” dedi David. “Açıklaması biraz zor ama istatistikler ve aktüerlerle uğraşıyorum.”

“Ah, evet.” Charlotte başıyla onayladı. “Bütün bunlar beni aşar. Bu tür işlerle hep Clyde uğraşırdı. Bunun için minnettarım. Clyde benim ilk kocamdı,” dedi. Ölümünün üstünden yirmi beş yıl geçmesine karşın Clyde, Charlotte’m mali ihtiyaçlarını karşılayacak tüm düzenlemeleri yapmıştı. Charlotte bu yüzden sonsuza kadar ona minnet duyacaktı. Hostes, onların sohbeti bitirmesini bekliyordu. “Masamız hazır,” dedi Ben, onlara hostesi işaret ederek. Oturduklarında Charlotte çevresine bakma fırsatı buldu.

Tek bir bakışta bile, buranın şimdiye kadar gittiği en iyi restoranlardan biri olduğunu söyleyebilirdi. Şu âna kadar yemek yediği en kaliteli restoranı, torunu Justine işletiyordu. Justine ve Seth Cedar Cove’daki Deniz Feneri Restoran’ın sahibiydiler ve harika bir iş çıkarıyorlardı. Seth Gunderson gibi sağlam bir adamla evlenen torunuyla ne kadar gurur duysa azdı. David, Cedar Cove’u ziyarete geldiğinde Deniz Feneri’nde yemesi için bir fırsat yaratmaya çalışacaktı.

Garson önünde ittiği arabayla masalarına yaklaştı ve sipariş vermek, uzun bir törenle gerçekleşti. Garson her ürünü teker teker gösterip açıklama yaparken Charlotte’m başı dönmeye başlamıştı. İşleri bittiğinde fiyat listesini takdim etti. Charlotte listeye göz atınca soluğunun kesileceğini sandı, ama Tanrı biliyor ki her şey çok leziz görünüyordu. Hatırlayabildiği her ayrıntıyı Justine’e anlatmaya karar verdi. Torunu bunları bilmek isteyebilirdi. Özenli sunumun ardından Charlotte ızgara kılıçbalığı isterken, erkekler biftekte karar kıldı.

Yemek ve servis muhteşemdi. Sohbetleri de gayet iyi gitmişti. David sempatik bir adamdı ve çoğunlukla o konuşmuştu. Havadan, vizyona giren filmlerden ve

yılbaşında Ve-gas'a gitmek istediğinden söz etti. Ben, daha önce olduğu gibi, inatla sessizliğini koruyordu; oğlunun sorularına ve yorumlarına karşılık vermek Charlotte'a düşüyordu. Tek sıkıntı yemek boyunca en az dört kez çalan David'in ceptelefo-nuydu.

Dördüncü aramadan sonra Ben'in sabrı taştı. "Kapat şu kahrolası şeyi."

"Üzgünüm." David özür dileyen bir bakışla telefonunun tuşuna bastı, cihaz kısa bir melodi çalıp sustu.

Charlotte rahatlayıp iç çekerek masalarına kahve ve çok çeşitte şeker getiren garsona gülümsedi, şekerleme mağazasından yeni çıkmış gibi görünen baston şekerler çok hoşuna gitmişti.

Kahvelerini içerlerken David sessizdi. "Seninle görüşmeyi neden istediğimi tahmin etmişsindir baba," dedi, kremasını karıştırırken.

"David, konu paraysa..."

"Baba, çok sıkışığım."

"Sana yardım edemem."

"Edemez misin, etmeyecek misin?" diye sordu David, güçlükle bastırdığı bir öfkeyle.

Sinirini bastırmak için aniden derin bir soluk almışçasına Ben'in omuzları dikildi. "Konuya böyle yaklaştığın için *etmeyeceğim.* Sana tek bir kuruş daha vermeyi reddediyorum. Son iki borcunu henüz ödemedin. Daha fazlasını vermek için aptal olmam gerek."

"Ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Sonuncusunda da böyle demiştin. Bir öncekinde de. Sana neden şimdi inanayım?"

"Çünkü doğru. Baba, sana bu şekilde gelmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Başka seçeneğim olsa yapar mıydım?" Daha fazlasını söylemeye niyetliydi, ama Charlotte bu tartışmanın Ben'i daha fazla sinirlendirmekten başka işe yaramadığının farkındaydı. "Ne kadar ihtiyacın var?" diye

sordu. Burnunu sokmak istemiyordu ama belki makul bir rakamsa Ben kafayı fazla takmayabil irdi.

“Beş bin,” dedi David kısa bir tereddütten sonra. “Daha önce istediğimden çok daha az,” diye ekledi umutlu bir ifadeyle.

“Neden ihtiyacın var?” diye sordu Charlotte. Yardım etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ben’in bu sorudan hoşlanmadığını görebiliyordu ama genç adam için üzülüyordu.

David omuz silkti. “Biraz karışık.”

“Her zamankinden olduğuna kuşku yok,” diye araya girdi Ben. “Kredi kartlarını patlattı, vergilerini ödemedi ve iki eski eşine nafakalarını vermek zorunda.”

“Yılbaşında ikramiye alacağım,” dedi David. “Paraya sadece bir iki ayı çıkarmak için ihtiyacım var. Umutsuz olmasam sormazdım, biliyorsun. Maddi baskı en kötüsü baba, inan bana. Geceleri uyuyamıyorum, hiçbir şey yiyemiyorum.” “Bu akşam kesinlikle öyle bir sorunun yoktu,” diye dikkat çekti babası. David kesinlikle yemeğin tadını çıkarmıştı ve fiyatları gördükten sonra Charlotte, buna memnun olmuştu. Elli yıl önce, tek porsiyon biftek fiyatıyla ailesini bir hafta besleyebilirdi.

David incinmiş göründü. “Uzun süredir yediğim ilk düzgün yemek. Benim için ne kadar zor olduğunu anlaman gerek. İsteyecek başka kimsem yok.”

“Borç istemek gerçekten çok zor olmalı,” dedi Charlotte sempatiyle.

David bir tebessümle anlayışı için ona teşekkür etti. “Yemin ediyorum baba, geri ödeyeceğim. Beni geri çevirisen neler olur bilemiyorum.”

“Şimdi kaç yaşındasın?” diye sordu Ben oğluna.

David hafifçe doğruldu. “Kırk üç.”

“Sahi mi?” diye araya girdi Charlotte. “Çok daha genç olduğunu düşünmüştüm.”

Bakışlarını babasından ayırmayan David, onu duymazdan geldi.

“Kırk üç yaş kendi ayakları üstünde durabilmek ve başkasından maddi destek

beklemekten vazgeçmek için yeterli bir yaş.”

David’in omuzlan düştü.

Charlotte genç adama çok üzülüyordu ama kendi oğlu için Ben’e akıl veremezdi. Masanın altından uzanıp Ben’in elini tuttu ve iyice sıktı.

“Son defasında sana bir daha tek kuruş bile ödünç vermeyeceğimi söylemiştim ve bu konuda kararlıyım. Mecburum David. Mali sıkıntı içinde olduğuna üzüldüm ama görüldüğü kadarıyla ders almamışsın.”

“Bana *hayır* mı diyorsun?”

“Öyle. Boşuna nefes tüketme; çünkü söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek.”

David itiraz etmedi, üzülmedi, sadece başıyla onaylayarak anladığını ifade etti.

“Şimdiye kadar, sadece mali sorunun olduğunda bana gelmeni öğretebilmişim ve bu ikimiz açısından da sağlıklı değil.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi David keyifsizce.

“Bana olan ilk iki borcunu ödedikten sonra gelecekle ilgili farklı şeyler konuşabiliriz.”

David, dudaklarını sıkıp tekrar başıyla onayladı, sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. “İzin verirseniz otele dönmek zorundayım. Bu keyifli akşam yemeği için teşekkür ederim. Charlotte, bence babamın son on beş yıldır yaptığı en akıllıca şey seninle evlenmesi.”

Charlotte’m yüzü memnuniyetle kızardı. “Teşekkür ederim David.”

David hafif bir reveransın ardından dışarı çıktı.

Onun gidişinin hemen ardından garson masaya yaklaştı ve hesabı uzattı.

On

Doktorla olan randevusu yüzünden işten erken çıkan Cecilia Randall, eve dönüp odadaki bilgisayann başına geçti ve internete bağlandı. lan’in gönderdiği her e-

posta çok değerliydi ve günün sonunda hiçbir şey gelmemişse morali bozuluyordu. İki mesajı birden olduğunu görünce keyfi yerine geldi. İlkinin üstüne tıkladı, bilgisayar mesajı açmaya fırsat bulamadan telefon çalmaya başladı.

Cecilia, susmasını ister gibi omzunun üstünden telefona baktı. Muhtemelen randevusunun sonuçlarını merak eden Cathy arıyordu. Her şey mükemmeldi ve bu haberi bir an önce lan Ta paylaşmak zorundaydı. Kocasına söylemeden önce Cathy'ye söyleyemezdi, Ian'ın önceliği vardı. Telefonu açtığında karşısına Cathy çıkarsa, Cecilia bu haberi ondan saklayamayacağını biliyordu.

Üçüncü çalışından sonra Cecilia daha fazla dayanamadı ve mutfağa koşarak telesekreter devreye girmeden önce ahizeyi kaptı. "Alo," dedi soluk soluğa.

"Cecilia?"

"lan?"

"Of bebeğim, evde olduğuna çok sevindim. Bu telefonu açabilmek için neler çektim bilemezsin."

"lan, inanamıyorum, lan, sesini duymak ne kadar güzel." Gözleri yaşlarla doldu. Kocasını seviyordu ve onu çok özlüyordu. Ne zaman denize açılsa aynı şey oluyordu.

"Bana doktorla görüşmeni anlat," dedi lan, sesi endişeliydi. "Bu öğleden sonraydı, değil mi?"

"Evet, evet ve her şey çok iyi gitti." Öğrendiklerini anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Ultrasonografı yapıldı mı?"

"Evet..."

"Bebek nasıl, her şey yolunda mı?" Ian'ın sesi korku doluydu ve Cecilia onu suçlayamazdı. Eğer Allison'da da doktorlar birden fazla ultrason yapsalardı, kalp yetmezliği doğumdan önce teşhis edebilirdi. "Ultrasonda bir şey çıktı mı?"

Cecilia mutfak duvarına yaslandı, mutluluktan sarhoş gibiydi. "Çıktı."

En büyük korkusunun gerçekleştiğini düşünen lan'in soluğu kesildi.

"lan, lan, *öyle bir şey* değil. Of, lan, bir oğlumuz olacak!"

"Ne?"

"Teknisyen bu kez çok net bir görüntü aldı ve bana onun

minik pipisini gösterdi. Oğlumuz olacak."

Kocası bir an sessiz kaldı ve ardından kilometrelerce öteden duyulabilecek bir çığlık attı. Cecilia uçak gemisindeki herkesin onu duyduğundan emindi ve ne olduğunu biliyordu; Ian'e bu hamileliğin ilkinden farklı olduğunu gösteren kanıt buydu.

Cecilia neşeyle kahkahalar atıyordu. İlk tetkikte bu bebeğin de kıza benzediğini söylemişlerdi ve bu haber kocasının korkularını katlamaktan başka işe yaramamıştı. Ian'ın tekrar tekrar söylediği gibi, her şey Allison'da olduğu gibi gelişiyordu. Kendisi denizdeyken Cecilia bir kez daha kız bebek doğuracaktı. lan hem Cecilia hem de bebek için çok korkuyordu. Bir bebek daha kaybederlerse... Cecilia zihninin o karanlık yollara girmesine izin veremezdi.

"Doktorlar bebeğin erkek olduğundan *emin* mi?"

"Ne gördüğümü biliyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu lan.

"Harika. Kendinden geçmiş. Kocasına deli gibi âşık." "Seni seviyorum Cecilia." Üstündeki duygu yüküyle sesi alçalmıştı. "Gece gündüz seni düşünüyorum."

"Ben de öyle."

"Çalışmak sana ağır gelmiyor mu?"

"Pek sayılmaz." lan her şeyden endişe duyuyordu, ama bu iş Cecilia için yaşamsal bir önem taşıyordu. İşi olmasa, bütün gün evde hiçbir şey yapmadan oturacaktı. Muhasebe becerilerini kullanarak ev bütçesine katkıda bulunmak. Cecilia'nın çalışmasının tek sebebi değildi. "Bay Cox, son derece düşünceli ve Allison her gün öğleden sonra ofise geliyor." lan bunu zaten biliyordu ama

Cecilia yine de söyleme gereği duydu. Gönderdiği e-postalar daima günlük yaşantısıyla ilgili haberlerle doluydu. Böylece lan, kendini daha iyi hissediyordu.

“Tabii ya, Allison Cox,” diyen lan içini çekti. “Onun için endişeleniyorsun, değil mi?”

“Şu yeni erkek arkadaşı yüzünden.”

“Ondan hoşlanmıyorsun,” dedi lan.

“Şey, aslında onu tanımıyorum. O yüzden sevmiyorum diyemem ama beni endişelendiriyor. İsminin Anson olduğunu söyledim mi? Bu nasıl bir isimdir? Allison’a göre biri değil. Gotik tiplerden biri, sürekli siyah giyiniyor ve...” lan, onun sözünü kesti. “Baban da benim sana uygun biri olmadığımı söylemişti, unuttun mu?”

Babasından söz edilince Cecilia gözlerini devirdi. Dört yıl önce babasını daha yakından tanıma umuduyla Cedar Co-ve’a gelmişti. Cecilia daha on yaşındayken anne ve babası boşanmıştı; babasıyla ilgili anılan bulanık ve annesinin mutsuzluğuyla kanşıktı. Cecilia babası hakkında kendi karar vermek istiyor, babası da onu tanımaya hevesli görünüyordu.

Bobby Merrick söz konusu olduğunda fazla hayal kurmaması için annesi onu uyarmıştı ama Cecilia’nın bunu bizzat öğrenmesi gerekiyordu. Babasının sorumsuz ve güvenilmez biri olduğunu keşfetmesi fazla uzun sürmemişti. Cecilia bebeğini kaybettiğinde, teselli olarak yaptığı tek şey, bir başsağlığı kartı göndermek olmuştu. Kaybı için üzüldüğünü yazmış ama bir kez bile hastanede kızını görmeye gelmemişti. Mali sıkıntılarına destek olmayı da hiç teklif etmemiş, Allison’m cenazesine katılmaya bile zahmet etmemişti. Babasının Cecilia için yaptığı tek şey, Ian’la tanıştığı The Captain’s Galley’de işe sokması olmuştu. Kaderin bu küçük cilvesi yüzünden Cecilia ömür boyu minnet duyacaktı.

“Sen benim için doğru kişisin,” diye soludu, babasını sohbet konusu yapmamaya kararlıydı. “lan, seni çok özlüyorum.”

“Yakında evde olacağım.”

Bebek doğmadan önce değildi ama Cecilia bunu düşünmek istemiyordu. Bu kez yalnız değildi. Cathy Lackley yanında olacaktı ve onun doğum koçu olmaya söz

vermişti. Cecilia doğum eğitimine başlamak için başvuruda bulunmuştu ve Cathy de onunla birlikte derslere gelecekti.

Cecilia, Allison'ı doğurduğunda yapayalnızdı, babasından başka tanıdığı hiç kimse yoktu. Bebek haftalar önce gelmişti. Annesi hemen yola çıkmaya karar vermiş ama doğuma yetişememişti. Yapalnız ve korku içinde, Cecilia hastaneye tek başına gitmişti.

"lan, oğlan çocuğu için isim düşünmemiz gerek," dedi, acı dolu anılarından uzaklaşarak.

"Of!.. Şu an hiçbir şey düşünemiyorum. Sana birkaç öneri yazarım, tamam mı?"

"Tamam ama bence oğlumuz, babasının ismini taşımalı." "Kafa karıştırır," dedi lan. "Belki göbek adı olabilir." "Kulağa hoş geliyor."

"Dinle tatlım, kapatmak zorundayım ama önce senden bir arkadaşım için iyilik yapmanı isteyeceğim. Kız arkadaşına uğrayıp uğrayamayacağını sordu."

"Elbette."

"Adı Rachel Pendergast ve Cedar Cove'da Get Nailed adındaki güzellik salonunda çalışıyor."

"Biliyorum. Herkes maniküre oraya gidiyor."

"Nate birkaç kez Rachel'la çıkmış ve onunla çok ilgileniyor. Ne yazık ki Rachel'm bilgisayarı yok. Anladığım kadarıyla kız ona yazıyor, ama çevrimiçi görüşmekle aynı değil." "Kütüphanedeki bilgisayan kullanamaz mı?" diye sordu Cecilia. Ian'le ayrılmaya karar verdikleri, ama irtibatı sürdürmeleri gerektiği anlarda kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Allison'm cenaze masrafları ve beceremedikleri boşanma yüzünden verilen avukat paraları başka hiçbir harcamaya imkân bırakmamıştı.

"Anladığım kadarıyla Rachel daha önce hiç internet kullanmamış ve nasıl çalıştığından emin değil. Bu tür şeyler onun için çok yeni."

"Ben başlamasını sağlarım," diye söz verdi Cecilia. "Teşekkürler aşkım."

"Bir şey değil muhteşem, yakışıklı kocacığım."

“En son ne zaman seni sevdiğimi söylemiştim?” Cecilia hafifçe gülümsedi. “Uzun zaman önce.”

“Seni seviyorum.”

Cecilia mutlulukla kıkırdadı.

“Bir oğlan,” diye fısıldadı lan. “Bir oğlan.”

On Bir

Taşınma günü gelip çatmış, Linette’in erkek kardeşi gerçekten çok yardımcı olmuştu. Linnette’in Seattle’daki dairesine cumartesi sabahı erkenden Avustralya çoban köpeği Şanslı’yla beraber gelmiş, Mack gibi gönüllü itfaiyeci olan iki arkadaşı da yardım için ona eşlik etmişlerdi. Linnette’in taşınacak sadece mobilyası ve birkaç ağır kolisi kalmıştı. Götürebileceklerini zaten daha önce azar azar götürmüştü ama büyük parçaların, kiraladığı kamyonla gitmesi gerekiyordu.

“Ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek söz bulamıyorum,” dedi Linnette, kamyonu yükleyen kardeşine ve arkadaşlarına. Bryan ve Drew hâlâ yemek masasının sandalyelerini taşıyorlardı. Linnette’in ev arkadaşı bir ay önce ayrılmıştı ve artık ev tamamen boşalmıştı.

“Sorun değil,” dedi Mack. Geride kalmıştı; altımda biriken terleri sildi. “Yardım edebildiğim için mutluyum. Umarım ikimiz daha sonra sohbet etme fırsatı buluruz.”

Linnette cevap vermeye fırsat bulamadan Bryan odaya girdi. “Hazır mısınız?” diye sordu. Bir an önce gitmeye can atar gibi bir hali vardı. Drew, bir şarkı mırıldanarak onun arkasından içeri daldı, “Hey, hey, hey! Haydi gidiyoruz.”

“Bir dakika sonra oradayım,” dedi Mack arkadaşlarına.

“Konuşacak fırsatımız olacak,” diye garanti verdi Linnette.

“Güzel. Belki eşyayı indirdikten sonra biraz gevezelik ederiz ve sonra kamyonu kiraladığımız yere geri götürürüm.” Kiralık araç, alındığı yere teslim edilirse fiyatı daha uygun oluyordu. Mack büyük bir nezaket göstererek kamyonu Seattle’a götürmeyi kabul etmişti.

Mack ve arkadaşları, kamyonu yüklerken gösterdikleri beceriyle boşalttılar, eşyayı eve taşıyıp kanepeyle koltukları, köşe lambasını, sehpayı ve televizyonu küçük salona yerleştirdiler. Yatağı, karyolası, şifoniyeri ve komodini büyük olan yatak odasına gitti; masası, sandalyesi ve özenle paketlediği bilgisayarı ise küçük olan odaya. Linnette bir süre sonra buraya bir çekyat ve belki küçük bir çalışma masası eklemeyi düşünüyor, okuldayken bir türlü fırsat bulamadığı el sanatlarına tekrar başlamak istiyordu. Yemek masası hayır kuru-mundan alınmıştı, hayli yıpranmış olduğundan Linnette ilk fırsatta onu değiştirmeyi umuyordu. Düzgün bir maaşla daha fazla seçeneği olacağından emindi.

Mack ve arkadaşlarının işi bitince Linnette onlara hamburger, patates ve kola ısmarladı. Drew ve Bryan yemeklerini silip süpürdükten sonra Seattle'a geri dönmek üzere yola çıkarken kulaklarında Linnette'in hararetli teşekkürleri yankılanıyordu.

Mack kanepeye oturdu, öne doğru eğildi ve hamburgerini sehpanın üstüne bıraktı. İyi huylu köpek Şanslı, taşınma sırasında kimsenin ayağına dolanmamak için kenara çekilmişti ve şimdi bir köşede dinleniyordu. Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışırmış gibi erkek kardeşi bir süre suskun kaldı, sonra Linnette'e baktı. "Annem ile babam arasında neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Kardeşi çok uyanıktı, Linnette hakkını vermek zorundaydı. "Neden bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?" Onun nasıl bu kadar çabuk farkına vardığını merak ediyordu. Linnette'in bildiği kadarıyla, anne ve babasıyla düzenli görüşmüyordu.

"Annem her pazar öğleden sonra bana telefon ediyor. Otomatiğe bağladı diyebilirim. Açıkça bir şey söylemiyor, ama son zamanlarda, daha doğrusu son iki haftadır, ilgisiz şeyler söylüyor."

"Ne gibi?"

Mack tereddüt etti. "Öncelikle, eğer babama bir şey olursa onun sevgisinden asla şüphe etmemem gerektiğini söyleyip duruyor. 'Babam hasta mı, ya da bilmem gereken başka bir şey var mı?' diye sordum, 'Yok,' dedi. Bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum, ama bütün gerçeği söylediğinden pek emin değilim."

"Devam et," diye onu cesaretlendirmeye çalıştı Linnette. Kardeşinin önsezileri güçlüydü ve onun ne kadar bilgi sızdırabildiğini merak ediyordu.

“Annem ne zaman arasa her şeyin yolunda olduğuna beni ikna etmeye çalışıyor. O yüzden bir süre sonra hayal kurduğumu düşünmeye başladım.”

“Kurmuyorsun.” Linnette sözü uzatmadı ve Mack’e onların aldığı kartpostallardan bahsetti.

“Tehdit yok mu?” diye sordu Mack, kaşlarını çatarak. “Emin değilim,” dedi Linnette. “Benim gördüğüm tek kartta, ‘Hâlâ düşünüyor musun?’ yazıyordu.”

“Ne hakkında?”

“Annemin dediğine göre, babam emniyette çalıştığı dönemle ilgili bir şey olduğunu düşünüyormuş.”

“İçeri attığı bir suçlu mu?” diye tahmin yürüttü Mack. “Belki babamla kan davası olan biridir. Bunu yapan her kimse, babamı psikolojik olarak yıpratmaya çalışıyor.”

“İşe yaramaz,” dedi Mack hafifçe sırıtarak. “Bu kişi babama zulmetmek istiyorsa bütün yapması gereken saçlarını uzatıp Amerikan futbolu oynamayı reddetmek, üniversiteyi terk edip postanede çalışmaya başlamak. Roy McAfee’yi çileden çıkarmak için bu kadarı yeterli.”

Linnette güldü, erkek kardeşinin ne kadar çekici bir delikanlı olduğunu yeni fark ediyordu. Fiziki olarak babasına benziyordu, ama görünüşü giderek annesinin babasına, Büyükbaba Wilson’a benzemeye başlamıştı.

“Gerçekten tehlikede olduklarını düşünüyor musun?” diye sordu Mack ciddiyetle.

“Bilmiyorum. Bu işin ne kadar zamandır sürdüğünü anneme sordum ama beni üzmek istemiyor. İşin gerçeği, o konuşmaktan kaçındıkça ben daha çok endişeleniyorum. Bunu

ona söylediğimde gözleri doldu ve babamın tamamen mantıksız davrandığını söyledi.”

“Bu tuhaf bir durum mu?” diye dalga geçti Mack. Linnette, başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Anlaşılan kartpostalların ötesinde bir şey var.” Kanepede Mack’in yanma oturup Şanslı’nın başını okşadı. “Annem kapıya bırakılan bir

meyve sepetinden söz etti.”

“Meyveleri yemediler her halde, değil mi?”

“Ne yaptıklarını bilmiyorum. Attıklarını varsayıyorum. O sepet, annemi gerçekten çok korkutmuş.”

“Tahmin edebiliyorum. Sepet, bu kişinin yönteminin bir parçası mı, diye merak ediyorum. Anlarsın ya, birine çok nazik davran, düşmanının kafasını karıştır, sonra gerçek gündemi hayata geçir.”

Linnette hiç bu yönden düşünmemişti. “Babam ve sen geçinemiyorsunuz ama fark etmediğiniz kadar birbirinize benziyorsunuz.”

Mack irkildi. “Bana bunu söyleme. Dünyada benzemeyi isteyeceğim son kişi babamdır.”

“O kadar kötü biri değil,” demek zorunda hissetti Linnette. “Sen de öyle. İkinizin artık uzlaşması gerek.”

“Belki,” dedi Mack şüpheyle. “Umarım yaparız ama boşa umutlanmaya gerek yok.”

Linnette’in kapısı hafifçe vuruldu, Şanslı birden dikilerek kısaca havladı ve dikkatle bakmaya başladı.

Abla kardeş bakıştılar, Linnette kalkıp kapıyı açmaya gitti. Kahverengi şerif üniforması içinde bir kadın, elinde

içinde turuncu kasımpatıların olduğu bir saksıyla diğer tarafta duruyordu.

“Merhaba, ben komşunuz Gloria Ashton,” dedi, çiçeği Linnette’e uzatarak.

“Linnette McAfee,” dedi Linette, hayranlıkla çiçeklerin parlak renklerine bakarak. “Annem, Cedar Cove’da herkesin dost canlısı olduğunu söylemişti. Bunlar çok güzel. Lütfen içeri buyurun.” Gloria’nın içeri girmesi için kenara çekilirken eliyle kardeşini işaret etti. “Gloria, bu kardeşim Mack. Mack, yeni komşum Gloria Ashton.”

Mack, köpeğin tasmasını bırakarak ayağa kalktı ve elini uzattı. Gloria bir adım

ilerledi, tokalaştılar. “Bu Şanslı,” dedi Mack. Köpek bol tüylü kuyruğunu salladı, sonra koltuğun yanındaki yerine geri döndü.

“İki kat aşağıda, 216 numaralı dairedeyim. Kardeşini ve diğer iki delikanlıyı mobilyaları taşırken gördüm. İşe gitmeden önce uğrayıp tanışmak istedim. Size engel olmak niyetinde değildim ama bir daha ne zaman fırsat bulacağımdan emin değildim.”

“Burada şerifin yanında mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Linnette. Gloria, bacaklarını hafifçe açarak durmuştu, elleri kemerindeydi. Kısa boylu, minyon, siyah saçlı bir kadındı; üstündeki kıyafet özel olarak onun için dikilmiş gibiydi. Kemerindeki silah ve üstündeki diğer donanım dişiliğini daha da vurguluyordu.

Gloria, başını iki yana sallayarak cevap verdi. “Bremer-ton’daki ofisteyim. Bölgeye geleli bir yıldan az oldu.”

Mack gözlerini kısarak ona baktı, sanki bir yerden çıkarmaya çalışıyordu. “Tanıdık geliyorsunuz. Sizi daha önce gördüm mü?”

Gloria, kaşlarını çatarak ona baktı, sonra başını iki yana salladı. “Karşılaştığımızı sanmıyorum.”

Mack omuz silkti. “Herhalde öyledir. Pek sık gelmem ama geldiğim zaman mutlaka hız sınırına uyarım.”

“Evet, tabii.” Linnette kıkırdadı, kardeşi dirseğiyle onu dürttü.

“Cedar Cove’da yaşamıyor musun?” diye sordu Gloria. “Aileme fazla yakın,” diye homurdandı Mack. “Tarzıma engel oluyorlar.” Yaptığı kötü şakaya kendisi gülerek tekrar yerine oturdu.

“Bize katılır mısın?” diye sordu Linnette. “Üzgünüm, sana içecek bir şey ikram edemiyorum. Henüz alışverişe çıkmadım.”

“Gitmek zorundayım ama yine de teşekkürler.” Gloria saatine baktı. “Hoş geldiniz demek için uygun bir zaman olduğunu düşündüm. Kasabayla ilgili soruların olursa elimden geldiğince yardımcı olmak isterim.”

“Bu harika olur,” dedi Linnette. “Bu teklifi kesinlikle kabul edeceğim.”

“Umarım.” Birkaç veda sözcüğünden sonra Gloria aynldı. Linnette, kardeşine dönmeden önce kapının kapanmasını bekledi. “Sizi daha önce gördüm mü?” diye kardeşinin taklidini yaptı. “Doğruyu söylemek gerekirse Mack, bu dünyanın en eski kız tavlama cümlesi.”

“Onu tavlamaya çalışmıyordum.”

“Mack, daha fazla belli edemezdin.”

“Şey, *hoş* bir kız.”

“Of, lütfen. Çok densizsin.”

“Ben mi? Bütün cumartesi günümü ablama yardım için feda etmemin karşılığında böyle mi teşekkür ediyorsun?” “Tamam, haklısın. Üzgünüm. Gloria’dan hoşlandıysan haberim olsun ve neler yapabileceğime bakayım; ne de olsa bekâr ve özgür birisin.”

Mack omuzlarını kaldırdı. “Öyle. Fakat işin gerçeği, cidden *tanıdık* geliyor.”

On İki

Cumartesi gecesi Allison Cox, derin uykusundan penceresinin tıklanmasıyla uyandı. Saati, gecenin üçü olduğunu gösteriyordu. Başucundaki küçük lambayı yaktı, battaniyesini kenara atıp hızla pencereye yaklaştı. Perdeyi açıp dışarı göz atınca, Anson’ın kendisine sırıttığını gördü.

“Beni içeri al,” dedi ağzını oynatarak.

Ailesi bunu fark ederse başı büyük derde girerdi. Şeytana uymamak için kendini zor tutarak başını iki yana salladı. “Yapamam.”

Anson arsızca başıyla onay işareti verdi, ellerini enerjik bir biçimde ovmaya başladı. Sonra, rüzgârı savuşturmak istermiş gibi omuzlarını kıstı. Gözleriyle ona yalvarıyordu.

“Anson, hayır.” Allison, kendini de ikna etmeye çalışarak başını tekrar iki yana salladı.

Anson duraksadı, biraz bekledi ve sonra, hayal kırıklığını gizlemeye gerek

duymayarak arkasını döndü.

Gitmeye bu kadar gönüllü olması Allison'ı yıktı, ona karşı her zaman iyi ve nazik davranmıştı. İlk öpüştüklerinde keçisakalı Allison'ı rahatsız edince bir sonraki görüşmelerinde tıraş olarak gelmişti. İnce düşünceli tavrı ve onu şimdiye kadar tanıdığı bütün erkeklerden daha çok önemsemesi, Allison'ı etkiliyordu. Aslında, Allison ondan çok -olması gerekenden daha çok- hoşlanıyordu. Birbirleriyle ne kadar sık görüştüklerinden ailesinin haberi yoktu; çünkü ilişkilerini olabildiğince saklı tutmaya çalışıyordu. Cecilia bile, tanımadığı halde Anson'la ilgili endişelerini dile getirmişti. Oysa Allison, onun göründüğü gibi biri olmadığını biliyordu. Kıyafetleri ve tavrı hep göstermelikti.

Şimdiye kadar iki kere akşamüstü uğramış ve ailesine karşı saygılı davranarak babasından artı puan kazanmıştı.

"Of, peki," diyerek boyun eğdi ve pijamasının üstüne sabahlığını geçirerek pencereyi açtı. Onu bu soğukta dışarda bırakmaya gönlü razı olmamıştı.

Anson odaya doğru sürüngü ve sert bir şekilde kendini içeri bıraktı. Neyse ki bol tüylü halısı sesi tutuyordu. Soğuktan yüzü kıpkırmızı olmuş, dudakları çatlamıştı. Artık kendisiyle bütünleşen siyah paltosunu giymiş, örgü bir bereyi kulaklarına kadar indirmişti. Elleri çıplaktı. Odanın loş ışığında Allison'a gülümsedi, bakışları yumuşadı ve ona doğru uzandı. Dudakları uzun, ateşli bir öpücükle birleşti. Yüzü ve dudaklan buz gibiydi.

Allison öpüşmeyi yarıda kesip uzaklatı ve sabahlığına biraz daha sıkı sarındı. "Burada ne işin var?" diye sordu fısıldayarak. "Saat kaç biliyor musun?"

Anson, halının üstüne oturdu, sırtını karyolanın kenarına yasladı. Allison, onun yanına diz çöktü. "Gelmemeliydim," diye fısıldadı Anson. "Yanlış olduğunu biliyorum, ama..." Bakışlarını Allison'dan kaçırarak yere baktı.

"Tamam, sorun değil," diyen Allison, onun ellerini tutup kendi elleri arasında ısıtmaya çalıştı. Anson'ın paltosunda garip bir koku vardı. Sanki bir şenlik ateşinin yanında durmuş ve duman kokusu üstüne sinmişti. "Gecenin bu vaktinde dışarda işin ne?"

Anson'm başı hâlâ öndeydi. "Seni bu işe bulaştıramam."

"Hangi işe Anson? Beni neye bulaştıramazsın?" Anson'm yüzüne dokundu,

sıcacık avucunu yanağına bastırdığında yüzünün soğukluğu Allison'ı bir kez daha şaşırttı.

Anson, kendi elini onunkinin üstüne koydu, sonra yavaşça bakışlarını kadirdi, göz göze geldiler. Eliyle Allison'm boynunu kavrayıp ağzını tekrar kendine doğru yaklaştırdı. Öpücüğü ısrarlı ve abartılıydı.

"Burada... şimdi yapamayız," dedi Allison olabildiğince sessiz. Onun kendisine dokunmasına, öpmesine izin vermek kolaydı ama babasının uykusu çok hafifti ve tehlike büyüktü. Aynı zamanda, çok ters bir şeyler vardı. Bunu hissediyordu, Anson'm gözlerinde görebiliyordu, Allison'ı ürküten çılgınca bir şey, yine de onu yalnız bırakamıyordu.

Anson bir kez daha gözlerini kaçırarak yere baktı.

"Bana ne olduğunu söyle," diye ısrar etti Allison. "Neredeydin?"

Anson'm sesi zorlukla duyuluyordu. "Parkta."

"Parkın kapalı olduğunu sanıyordum. İçeri nasıl girdin?"

Ağzını hafifçe çarpıtarak gülümsedi. "Sadece bir kapı var. Üstünden kolayca atlanabilen bir kapı."

"Kimle beraberdin?" Girişteki bir kapının kimseyi dı-şarda tutmayı başaramayacağını bilmesi gerekirdi. Hele Anson ve tayfası gibi olanları.

"Önemli değil," dedi Anson.

"Kim?" diye sordu tekrar.

"Yalnızdım, tamam mı?"

Bir siren sesi geceyi yırttı; Anson, dizlerinin üstüne çökerek pencereye doğru süründü ve dışarıyı gözetledi.

"Anson?" Allison'm midesi korkuyla kasılmıştı. "Neler oluyor?"

Anson bir kez daha cevap vermeyi reddederek Allison'm diz çöktüğü yere geri döndü.

“Yangın mı var?”

Anson tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

“Seninle bir ilgisi var mı?”

Anson bir süre sustu. Cevap verdiğinde sesi titriyordu. “Evet.”

“Of, Tanrım.” Anson’m söylediği şeyi sindirmeye çalışırken iki eliyle ağzını kapadı.

“Kasten değildi. Bir kaza oldu. Annemin evde arkadaşı var,” dedi küçümseyerek, “yatılı misafiri olduğunda evde kalmaya tahammül edemiyorum.” Allison’m yüzüne bakamıyordu. “Odaların arasındaki duvarlar çok ince. Her şeyi duyabiliyorum.”

Neden evden çıktığını Allison’ın anlaması için başka şey söylemesine gerek yoktu.

Allison’ın ona kızacağını sanmıştı, kızmadığını görünce devam etti. “Evden *uzaklaşmak* zorundaydım.”

“O yüzden mi parka gittin?”

Anson başıyla onayladı. “Hava soğuk ve nereye gideceğimi bilemiyordum.”

Durum giderek aydınlanmaya başlamıştı. “Sen... ateş mi yaktın?”

“Isınmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Bir kamp ateşi yakabileceğimi düşündüm; ama anlarsın ya, ben izci değilim. Yanlış bir şeyler yapmış olmalıyım, birden rüzgâr çıktı ve ne olduğunu anlamadan malzeme kulübesi alev aldı.”

“Orası mı yanıyor?”

Anson, altdudağını ısırdı. “Yerde benzin tarzı bir şey olmalı, çünkü birden parladı. Söndürmeye çalıştım ama başaramadım. Sonra korktum. Alevler çok sıcaktı, o yüzden kaçtım. Kalmalıydım, ankesörlü bir telefon bulup itfaiyeyi aramalıydım ama parkta telefon yoktu.”

Allison, kollarıyla Anson'ı sardığında yüreği deli gibi çarpıyordu. Anson ona gelmişti; ona ihtiyaç duymuştu. Her gün konuşuyor ve okulda birlikte takılıyorlardı. Allison, onun için deli oluyordu, ama öğretmenleri, arkadaşları, hatta Cecilia bile onun kendisi için uygun olmadığını düşünüyordu. Anne ve babası da temkinliydi ama Allison'ın iki kez onu yemeğe çağırmasına izin vermişlerdi. Ders çalışmak için kü-tiiphaneye bile birlikte gidiyorlardı. Allison birini bu kadar önemsemenin yanlış olabileceğini düşünüyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Anson başını eğdi. "Bilmiyorum."

Öyleyse, Allison biliyordu. "Babamı uyandıracağım." "Yo!" Tepkisi otomatikti.

"Babam ne yapılması gerektiğini bilir," diye ısrar etti. "Dürüst davranırsan üstüne gelmez. Adil biridir Anson." Anson tereddütlüydü. "Belki... belki yangın dediğim kadar kazayla çıkmamıştır."

Şok olan Allison dizleri üstüne çöktü. "*Ne?*"

Anson bakışlarını kaçırdı; Allison, onun ellerinin titremeye başladığını görebiliyordu. "O şekilde kontroldan çıkacağını düşünmemiştim," diye fısıldadı.

"Kulübeyi *kasten* mi ateşe verdin? Kaza olmadığını mı söylüyorsun?"

Başıyla onayladığı zar zor fark ediliyordu. "Baban, beni şerife teslim etmek isteyecektir Allison. Yapamam. Neredeyse on sekiz yaşındayım. Savcı bana yetişkin muamelesi yapabilir." Midesine oturan yumruya rağmen, Allison bir sorunla başa çıkmanın en iyi yolunun üstüne gitmek olduğunu öğrenmişti. Ona verebileceği herhangi bir güvence yoktu. "Olabilir ama ben yanında olacağım."

"Ona ne yaptığımı söyleyince, baban artık benimle görüşmene izin vermez."

Allison böyle bir risk olduğunun farkındaydı. "Biliyorum ama şansımızı denemek zorundayız. Babam adildir ve dürüst davrandığın için sana saygı duyacaktır. Sana yardım etmek için elinden geleni yapacaktır."

"Bunu neden yapsın?"

Allison omuzlarını düzeltti, elini Anson'ın yanağına koydu. "Çünkü kızı sana

neler olacağını önemsiyor.”

Anson’m bakışları ona kilitlendi. “Öyle mi?”

“Hem de çok.” Duygu yoğunluğuyla Allison’ın yüreği kabarmıştı.

Sözleri ve dokunuşu, Anson’m gözlerinin dolmasına sebep oldu. “Daha önce hiç kimse beni gerçekten önemsemedi,” dedi.

“Ben önemsiyorum.” İspatlamak için eğilip onu öptü. Dudaklarını uzaklaştırdığında Anson, çekinerek ona gülümsedi. Anson’m elini tutan Allison, onu odasından çıkararak mutfağa götürdü, pencereden soğuk bir biçimde parlayan ay ışığının altında bir sandalyeye oturttu ve babasını uyandınn-caya kadar beklemesini söyledi.

“Emin misin?”

Allison hiçbir şeyden emin değildi ama babasına güveniyordu. Ne yapması gerektiğini ve Anson’a nasıl yardım edebileceğini bilirdi. Başka seçeneği yoktu.

Allison, ebeveyinin yatak odasının kapısına ulaştığında babası yatakta oturmuştu. “Neler oluyor?” diye sordu. Annesi

yanıbaşında mışıl mışıl uyuyordu.

“Anson'ın yardımına ihtiyacı var,” diye fısıldadı. “Şimdi mi? Gecenin bu saatinde mi?”

Babası üstündeki örtüyü kaldırırken göz göze geldiler. “Doğru olanı yapacağına güveniyorum baba,” dedi, titreyen bir sesle. Bütün söyleyebileceği buydu. Yapabileceği tek şeyse babasının onu hayal kırıklığına uğratmaması için dua etmekti.

On Üç

“Ne ziyafet ama,” diyen Maryellen, en sevdiği Çin lokantası Wok and Roll’da annesinin karşısındaki sandalyede yerini aldı.

“Bunu erken bir doğum günü armağanı kabul et,” diye karşılık verdi bakışlarını mönüden kaldıran Grace.

“Cliff’le aranız nasıl?” diye sordu Maryellen. Mönüyle işi yoktu; çünkü her zaman aynı siparişi verirdi. Acı soslu ta-vuklu *noodle* dışında bir şeyler denemesi gerektiğini biliyor ama bir türlü yapamıyordu. Aile işletmesi olan küçük lokanta, kalın pirinç *noodle"*lan, Seattle’daki Çin Mahallesinden getirtiyordu. Maryellen, onlan öylesine seviyordu ki, her gün höpürdetse bıkmazdı.

Annesi mönüyü kenara bıraktı, yüzünde öylesine karamsar bir ifade vardı ki Maryellen afalladı. “Anne?”

Grace’in tebessümünün zorlama olduğu çok açıktı. “Cliff’ten vazgeçtim,” dedi sakin bir şekilde.

“Ciddi olamazsın.” Maryellen, masanın üstünden uzanıp annesinin elini sıktı.

“Ciddiyim. Aslında, başka şansım yok.”

“Hayır.” Maryellen inanamıyordu. “Onun için savaşacağını sanıyordum. Ne oldu?”

Grace ona, akşam yemeği için sözleştikleri o önemli akşamı anlattı. Daha sonra kütüphaneye gelen veterinerden Midnight’m kurtulduğunu öğrenmişti. Bu haberi Cliff yerine başkasından duymak, annesinin inişli çıkışlı ilişkilerindeki huzursuzluğunu artırmaktan başka işe yaramamıştı.

Maryellen, Grace’in yaşadığı hüsranı anlayabiliyordu. Annesi bu yemek konusunda çok umutluydu; ikisi için yeni bir başlangıç olacaktı. Oysa gece tam bir hayal kırıklığına dönüşmüştü.

“Cliff’in Midnight’la uğraşmasından öte bir şeydi. Aygırın ölüm kalım savaşı verdiğini anlıyorum ve bunu kabul edebilirdim ama Cliff, beni çiftliğe yemeğe davet ettiğini açıkça unutmuştu. Çok farklı görünüyordu. Orada olmam onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. îşin doğrusu, benimle yemekten kurtulduğu için memnun gibiydi.”

“Cliff öyle biri değil.”

“Normalde sana katılırdım,” dedi annesi, “ama oradaydım Maryellen. İçgüdülerime güvenmeyi öğrendim ve hissettiğim buydu. Ne kadar inanmak istemesem de haklı olduğumu biliyorum.”

Maryellen, bu ilişkinin bittiğini duymak istemiyordu; özellikle Cliff'i geri kazanmak için Grace'in verdiği mücadeleden sonra. Şu âna kadar Maryellen, Cliff'in annesine karşı gayet -öz babasının bile yapmadığı kadar- duyarlı ve düşünceli davrandığını biliyordu. "Yani, iki haftadır Cliff'in telefon bile etmediğini mi söylüyorsun?"

Annesi omuz silkti. "Bir iki kere mesaj yolladı." "Sonra?" Maryellen sert sert baktı. "Onu geri aradın mı?" Annesinin tebessümü hüzünlüydü. "Olivia da aramam gerektiğini düşünüyor ama yapamam." Öylesine kederli bir halde iç çekti ki, Maryellen'ın içinden onu kucaklamak ve rahatlatmak geldi.

"Neden yapamazsın?" Maryellen gerçekten anlamıyordu. Annesinin inatla başını iki yana sallamasından ClifFi aramayacağını anladı. "Olivia aramamakla aptallık ettiğimi söylüyor ama Maryellen, o kadar küçük düşürücüydü ki, kendimi anlatamayacağım kadar kötü hissettim. İtiraf etmek üzüyor ama Cliff'in Will'le olanları atlatması imkânsız görünüyor." Duraksadı; kızlarına öykünün tamamını hiç anlatmamıştı ama Maryellen parçalan birleştirebilmişti. "ClifTin bağışlayamayacağı tek günahı işlemiş oldum. Her şeyin farklı olmasını, hatta bir araya gelmemizi istemiş olsaydı bile içten içe, yaptığım şey yüzünden beni bir türlü bağışlayamayacaktı."

Maryellen aynı fikirde değildi. "Yanılıyorsun. Öyle olsa hiç aramazdı."

Grace tekrar başını iki yana salladı. "Cliff'in olanlara üzüldüğünden eminim ama bunu daha fazla uzatmak gereksiz. Tekrar arayacağından şüpheliyim ve biraz iç hesaplaşmasından sonra, bunun doğru olduğuna karar verdim."

Annesi bu karara kendini ikna etmiş olabilirdi ama Maryellen iyi olduğu düşüncesinde değildi. Cliff'le ilk tanıştığında ve onu annesiyle gördüğünde, ikisinin birbirleri için yaratıldığını hissetmişti. "Katie'ye hamile kaldığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Maryellen.

"Elbette."

"Jon'a ihtiyacım olmadığına ve bebeğimi tek başıma bü-yütebileceğime kendimi ikna etmiştim. Hatırlıyor musun?" Annesinin gözlerinden bir tebessüm geçti. "Ve bunu kanıtlamaya çok kararlıydın."

"Evet, şey... Katie doğmadan önce her şeyi kendim yapabileceğime inanmak kolaydı ama sonra... Sonrası tamamen farklı bir öykü." Minicik bir bebeğin bu

kadar emek isteyeceğini tahmin bile edemezdi. Çoğu geceler Maryellen -eğer mümkün olursa- yirmi ya da otuz dakikalık uykuyla yetinirdi. Bir kulak enfeksiyonu Katie'yi acı içinde inleterek uyanık tutmuştu. Neyse ki Jon, kızının hayatının bir parçası olmakta ısrar etmiş ve onu büyütmenin sorumluluğunu paylaşmak istemişti. Maryellen, kızının ona ihtiyacı olduğunu çok çabuk öğrenmişti; tabii kendisinin de. "Benzerlik şu ki anne, ben de neredeyse her şeyden çok emindim ve yanıldım. Belki sen de yanılıyorsundur." Tam Grace cevap vermeye hazırlanırken, lokanta sahibinin eşi Elaine siparişlerini almaya geldi ve tahmin edileceği gibi Maryellen acı soslu tavuklu erişte isterken Grace Vor Vonton çorbası tercih etti.

Elaine masadan uzaklaşıp mutfağa geri döndüğünde lokanta kapısı açıldı ve Cliff Harding içeri girdi.

Maryellen, annesine doğru eğildi. "Sakın bakma ama içeri Cliff girdi."

Grace gerildi. "Bizi fark etti mi?"

Cevap vermeye fırsat olmadı. Cliff doğruca masalarına yürüdü ve iki kadına gülümsedi .

"Selam," dedi Maryellen elini kaldırarak. "Ne güzel sürpriz."

Cliff, Maryellen'ı selamladı, annesine doğru dönerken kovboy şapkasını çıkardı. "Grace," dedi kısaca, başıyla selamlayarak.

"Merhaba Cliff." Annesinin sesi sakindi ve gözleri doğruca karşıya bakıyordu.

Maryellen, bu tuhaf durum karşısında annesinin duruşunu takdir etti ve Grace'in yavaşça bakışını Cliff'e çevirip hafifçe gülümsemesini seyretti.

"Telesekreterinde bir sorun olmalı," dedi Cliff. "Sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Bize katılır miydin?" diye sordu Maryellen, annesinin delici bakışlarını görmezden gelerek.

"Grace?"

Annesi kısa bir süre tereddüt etti. "Elbette." Öğle yemeği arası için ne kadar zamanı kaldığım kontrol etmek ister gibi saatine baktı. "Zaten birkaç dakika

sonra gitmek zorundayım.” “Saçma,” diye diklendi Maryellen. “Sipariş vereli üç dakika bile olmadı.”

Cliff, masanın bir ucuna oturarak şapkasını Grace’in yanındaki boş yere koydu.

“Senin öğle yemeği yemen için biraz erken değil mi?” diye sordu annesi imayla.

Cliff buruk bir biçimde gülümsedi. “İşin gerçeği, buradan geçerken pencereden seni ve Maryellen’ı gördüm. Telefonlarımı açmadığına göre şahsen konuşmanın daha uygun olduğunu düşündüm.”

“Ya.”

“O gece için tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm,” dedi samimiyetle.

Demek Maryellen haklıydı. Cliff ne yaptığının farkındaydı ve durumu telafi etmek istiyordu.

“Bana bir fırsat daha vermek isteyebileceğini umuyorum.” Gözleriyle Grace’e yalvarıyordu. “Hâlâ akşam yemeği için çiftliğe gelmeni istiyorum,” dedi çabucak.

Grace bocalıyor gibiydi. “Ben, ben bilmiyorum.”

Maryellen, annesini hızla sarsmak istiyordu. “Eminim çok memnun olacaktır,” dedi kararlı bir şekilde ve annesinin, pabucunun ucuyla kavalkemiğini dürtmesine aldırış etmedi.

Maryellen, masanın altında gidip gelen tekmeler yüzünden gülmemek için kendini zor tuttu.

Bu arada Elaine, Cliff’e bir fincan çay ve bir mönü getirdi. Cliff çayı kabul etti ama yemek istemedi.

Bu küçük arayı sinir bozucu bir sessizlik izledi. “Annemin ne zaman gelmesini istersin?” diye sordu Maryellen.

“Maryellen!” Annesinin tepkisinin ardından öfke dolu bakışlar geldi. “Eminim Cliff’in bana yemek hazırlamaktan daha önemli işleri vardır.”

“Memnuniyetle hazırlarım,” diyen Cliff’in dudaklarının ucuna bir tebessüm yerleşti.

“Ne zaman uygun olur?” Maryellen giderek eğlenmeye başlamıştı. İşler tam tersine dönmüştü. Maryellen boşandıktan sonra annesi, ona birilerini ayarlamak için yapmadığını bırakmamıştı.

O zamanlar Maryellen çok içerlerdi ama gün gelip annesi için kendisinin çöpçatanlık yapacağı aklına gelmezdi.

“Şükran Günü,” dedi Cliff.

İki kadın şaşkınlıkla Cliff’e baktılar.

“Şükran Günü,” diye yumuşak bir sesle tekrarladı Grace. “Üzgünüm ama başka bir davet aldım bile.” Maryellen’a zafer edasıyla bir bakış attı.

“Benim evime,” diye açıklama gereği duydu Maryellen. “Kelly, eşinin ailesiyle olacak, o yüzden annem Katie, Jon ve bana eşlik etmeyi düşünüyordu.”

“Lisa’nın yanma gitmiyor musun?” diye sordu Grace.

“Lisa bu yılın başında buradaydı,” dedi Cliff. Grace bunu zaten biliyordu. “Evde kalmam iyi olur diye düşündüm. Çok iyi bir aşçı değilim, ama bir hindi ve garnitürlerini ha-zırlayabileceğimi düşünüyorum.”

Maryellen, annesinin gardmın giderek düşmesini izliyordu. Grace, bu ilişkinin bittiğine kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bunu yapamazdı. Birkaç dakikaya kalmadan tamamen çözülmüş olacaktı.

“Davetin için minnettarım,” dedi, gözleri özlemle sıcacık bakıyordu, “ama kızıma verilmiş bir sözüm var.”

“Anne, sorun değil. Jon ve ben, kafamıza takmayız.” “Saçma,” dedi Cliff çabucak. “Ben Maryellen, Jon ve bebeğin de gelmesini umuyordum.”

Grace, Maryellen’la göz göze geldi.

Maryellen içinin keyifle dolduğunu hissetti. “Önce Jon’a sormam gerek, ama bu Şükran Günü’nde bir şey *pişirmek* zorunda kalmamaya itiraz edeceğini

sanmam.”

“O halde ikiniz de Cal ve bana katılacaksınız,” dedi Cliff, ayağa kalkarken. Şapkasına uzanırken gülümsedi. Maryellen onun ifadesinin artık daha bir yumuşak olduğunu düşündü. Her zaman çok ciddi dururdu ve Maryellen onun yüzünde bu tür bir coşkuyu daha önce görmemişti.

Sonra, annesinin de gülümsediğini fark etti.

On Dört

Çalan telefonun sesi öğleden sonranın dinginliğini bozdu; ikinci çalışta Corrie uzanıp açtı. “Roy McAfee’nin ofisi,” dedi profesyonel ses tonuyla.

Cevap alamaması dikkatini çekti. “Roy McAfee’nin ofisi,” diye tekrarladı.

Sessizlik bozulmadı.

îçini çekerek ahizeyi yerine koydu. Başını kaldırdığında, Roy’un kollarını kavuşturmuş kapı aralığında durduğunu gördü. Sanki sessiz bir suç işlemiş gibi öfke dolu gözlerle telefona bakıyordu.

“Son iki haftada kaç kez cevapsız telefon aldık?” diye sordu.

Corrie saymamıştı. “İki ya da üç,” dedi ama daha fazla olduğunu biliyordu. Geçiştirmek için omuz silkti. “Telefon şirketi bizimkine benzer bir numarayı pizzacı gibi bir yere vermiş olmalı.”

“Ekimde kaç tane cevapsız telefon aldık?”

“Of, ciddi inisin Roy, hatırlamamı beklemiyorsun, değil mi?”

Roy gözlerini kıstı. “Aslına bakarsan, bekliyorum. Bütün ayrıntıları akimda tutabilen daha iyi birini tanımıyorum. Kaç tane Corrie?”

Corrie güçlükle yutkundu. “Hiç.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bir başka deyişle, bize kartlan gönderen kişinin artık telefona döndüğünü mü düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Son zamanlarda başka kart geldi mi?” Corrie sormak istemiyordu ama bilmek zorundaydı. Kendisi görmemişti ve Roy, uzun süredir kart aldığına dair bir şey söylememişti. Yine de, onu -kuşkusuz iyiliği için- kendisinden saklama ihtimalinden korkuyordu.

Roy başını iki yana salladı. “Son kart, 6 Ekim’de geldi.” Corrie gülümsedi ama komik bir şey olduğundan değil. Evet, biraz rahatlamıştı. Onu gülümseten ise, Corrie’nin hafızasının iyi olduğunu iddia eden Roy’un bütün ayrıntıları dakikasına kadar hatırlamasıydı. Roy olmasa, Thyme and Tide’daki cinayet asla çözülemezdi. Gelen son kartpostalın tarihi, Roy’un zihnine kazınmıştı; tabii Corrie’nin de. Bununla beraber, hiçbir şey bu kadar can sıkıcı olamazdı.

Telefon tekrar çaldı, Corrie açmadan önce Roy’a baktı. “Roy McAfee’nin ofisi.”

“Anne,” diye haykırdı Linnette, “*neredesiniz*?”

“Şey...”

“Kliniğin açılış töreni on beş dakika içinde başlıyor! Geleceğinizi sanıyordum.”

Corrie neredeyse kahkahalarla gülecekti. Az önce hafıza hakkında kendini ve Roy’u tebrik etmekle meşguldü ve bu ayın en önemli gününün akıllarından uçup gitmesine izin vermişlerdi. “Babanla ben birkaç dakika içinde orada olacağız.” “Acele edin! İnanmayacaksınız ama herkes burada. Ayrıca sizi Dr. Timmons’la tanıştırmak istiyorum. Of anne, çok hoş biri.”

“Hemen yola çıkıyoruz,” dedi annesi.

“Arabayla gelmeyi aklınıza bile getirmeyin. Kilometreler boyunca bir tane bile boş park yeri yok.”

Kızının sesindeki neşe ve coşku, Corrie’nin hoşuna gitmişti. “Birazdan oradayız.”

Roy onu işitmiş olmalıydı; çünkü paltosunu çoktan hazırlamıştı. Corrie’nin yünlü mantosunu tuttu, kansı eldivenlerini giyip boynuna el örgüsü atkısını doladığında çıkmaya hazırdılar. Roy otomatik olarak geri dönüp kapıyı kilitleyip kilitlemediğini kontrol etti.

Körfezden esen buz gibi rüzgâr, Corrie’nin gözlerini yaşartacak kadar sertti. Ürpererek Roy’un koluna girdi ve Belediye Konağı’nm karşısına yeni inşa edilen kliniğe doğru hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

“Linnette, Cedar Cove’da yaşayacağı için seviniyorum,” diye mırıldanan Roy, Corrie’yi şaşırttı. Genellikle dıygula-rım açığa vurmazdı; sevgisini sözlerle değil davranışlarıyla ifade eden bir adamdı. Corrie, onun Linnette’le iyi geçinmesine seviniyordu ama oğluyla aralarındaki sürtüşme aklına geldiğinde üzülüyordu.

“Burada olduğu için ben de çok mutluyum.” Corrie mutludan da öteydi, büyük heyecan içindeydi. Sarhoş gibiydi. Mack ve Roy’un da anlaşmazlıklarını kısa sürede çözümlemelerini diliyordu. Mack’in ablasının Seattle’dan Cedar Co-ve’a taşınmasında çok yardımcı olduğunu kocasına hatırlatmamak için kendini zor tuttu. Roy, bu tür imaları ânında anlardı.

Corrie ve Roy kliniğe ulaştıklarında Linnette’in söylediği gibi büyük bir kalabalıkla karşılaştılar. Kaldırım boyunca çekilmiş kırmızı kurdelenin önünde insanlar toplanmaya devam ediyorlardı. Corrie, yanında Meclis üyeleriyle birlikte Belediye Başkanı Benson’ı tespit edebildi.

Charlotte ve Ben Rhodes oradaydı. Bu kaçınılmazdı; çünkü Cedar Cove’un bir tıp merkezine kavuşmasında en çok onların emeği geçmişti. Şerif ve yardımcıları kalabalığı kollarken Jack Griffm ve *Chronicle*'ın fotoğrafçısı bir grup yaşlıyla röportaj yapıyordu.

Corrie ve Roy’u gören Linnette gülümseyerek onlara el salladı, başıyla sağ tarafında duran yakışıklı bir adamı işaret etti. Linnette’in defalarca sözünü ettiği Doktor Chad Tim-mons bu olmalıydı.

Küçük bir kürsü hazırlanmıştı ve sonunda Belediye Başkanı Benson mikrofona uzandı. “Hoş geldiniz, hoş geldiniz,” diye seslendiğinde kalabalık birden sessizleşti. “Bugün büyük açılışını gerçekleştireceğimiz Cedar Cove’un yepyeni tıp merkezinin açılışına gösterilen bu ilgi beni çok mutlu etti.”

Bu girişin ardından patlayan tezahürat neredeyse Corrie’yi sağır edecekti. “Bu merkez, özel sektör ve devlet kurumlannın işbirliği sonucunda ortaya çıktı. Kliniğimizi hayata geçirme sürecinde aktif rol almaktan büyük mutluluk duyuyorum.”

Corrie, kocasına baktığında onun gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü. “İhiyar geveze, Charlotte ve Ben’e teşekkür etmeli,” dedi kulağına eğilerek.

“Öyle,” diye fısıldadı Corrie. “Hapse girme riskini göze alan kendisi değildi.”

Başkan Benson, ellerini iki yana açtı. “Şimdi sizlere ekibimizi tanıştırmak isterim.” Linnette ve Dr. Timmons’a başka erkekler ve kadınlar da katıldı. Linnette’in adı anons edildiğinde kısaca elini salladı, Corrie eldivenlerinin izin verdiği bütün gücüyle kızını alkışladı.

Personelin tanıtımının ardından Başkan Benson kliniğin açılmasında belediyenin oynadığı rolü anlatmaya başladı.

“Kurdeleyi kes yeter,” diye bağırdı kalabalığın arasından bir ses. Hafiften yağmur yağmaya başlamıştı. Başkan Benson devasa makasa uzandı. “Normalde Cedar Cove Belediye başkanı olarak bu benim hakkım ama bu kez hakkım-dan feragat ediyorum.” Charlotte ve Ben’e döndü. “Bay ve Bayan Rhodes, bu görevi siz üstlenir misiniz?”

Kalabalıktan büyük bir alkış yükseldi.

Kızaran Charlotte yanında Ben’le birlikte bir adım öne çıktı ve kurdeleyi kestiler.

“Artık herkes kliniğimizi gezebilir ve lütfen ikramlarımızın tadını çıkarın.”

Küçük kürsü hemen kaldırıldı ve çift kanatlı geniş cam kapılar ziyaretçilere açıldı.

Roy ve Corrie yol boyunca tanıdıklarla sohbet için durmak zorunda kaldılar. Jack’in fotoğrafçısı düzinelerce resim çekmişti ama Corrie ön sayfada Charlotte ve Ben’in kurdeleyi kestiği karenin yer alacağına bahse girerdi. Başkana da hakkını teslim etmek gerekiyordu. Bu onuru, Charlotte ve Ben’e verecek kadar bilge bir politikacıydı. Bu davranışının ona vaatlerinden çok daha fazla oy kazandıracağı bir gerçekti.

Corrie, kızıyla konuşabilmek için kalabalığın dağılmasını beklerken Peggy’yle gevezelik ediyordu. Gözucuyla Linnette’in yeni komşusu Gloria Ashton’m, Dr. Timmons’la derin bir sohbete daldığını gördü. Linnette’e güveç götürmeye gittiğinde onunla karşılaşmıştı. Corrie, yeni arkadaşını bakışlarıyla takip eden

kızının rekabetin boyutunu ölçtüğünü tahmin etti. Aman tannm. Bu ciddi bir sıkıntı yaratabilirdi. Gloria'yı sadece bir kez görmüş olsa da, Corrie onu sevmişti ve Linnet-te'le yeni komşusunun iyi arkadaş olmasını istiyordu.

"Kimdir o?" diye sordu, başıyla Gloria'yı işaret eden Roy.

Linnette, Dr. Timmons ile Gloria'nın yanma giderek sohbete katıldı. Corrie, araya girilmesinden rahatsız olmuş

gibi Dr. Timmons'un kaşlarının çatıklığını hissetti. Bu iyiye işaret değildi.

"Onu tanıyor musun?" diye tekrar sordu Roy.

"Linnette'in komşusu. Bremerton'daki şerifin ofisinde çalışıyor."

Roy bir şey söylemedi. "Neden sordun?" diye dürtük-ledi Corrie.

"Bir sebebi yok."

Roy muhtemelen Corrie'yle aynı şeyi düşünüyordu. Kızlan bu doktora ciddi olarak hayrandı. Corrie, onun Doktor Chad Timmons'ın Cedar Cove'da çalışacağını öğrendiğinde duyduğu heyecana daha önce hiç şahit olmamıştı.

"Hadi," dedi, kocasının elini tutarak. "Gidip Linnette'le konuşalım."

"Birazdan," dedi Roy, kızının küçük grupla sohbetini kaşları çatık izliyordu. "Linnette'in bu kadar bayıldığı şu adam hakkında neler biliyorsun?"

"Sadece onun söylediklerini. Tann aşkına Roy, kızı rahat bırak. Kendi aklı var ve senin kanşmandan hoşlanmaz."

"Sahi mi?" diye dalga geçti Roy.

"Kesinlikle."

Roy tekrar gülümsedi. "Bir servet ödediğin bekârla randevusu nasıl geçmiş?"

Roy tam isabet kaydetmişti. "Teslim oluyorum," diye mırıldandı Corrie. Bildiği kadarıyla akşam yemeği tam bir fiyaskoydu. Anlaşılan Linnette gayet iyi vakit geçirmişti,

hatta kızının söylediğine göre umduğundan daha iyi bir deneyim olmuştu. Fakat bildiği kadarıyla Cal Washbum, ikinci bir randevu için Linnette'i aramamıştı. Arasa da, Linnette'in kabul edeceğinden emin olmamak Corrie için üzücüydü.

"Öyleyse şu genç doktora eşlik edelim." Elini hafifçe Corrie'nin sırtına koyarak küçük gruba doğru yöneldi.

Corrie ve Roy yanlarına yaklaşınca üçlü konuşmayı kesti. "Anne, baba," dedi Linnette, içtenlikle gülümseyerek. Tek eksik olan bandoydu. "*Bu* Dr. Timmons."

Doktor, Roy ve Corrie'yle tokalaştı, "Tanıştığımıza sevindim," dedi nazikçe.

"Sanınm Linnette sizden söz etmişti," dedi Corrie, kızının ilgisini önemsiz göstermeye çalışarak. "Aynı sınıfta mı okumuştunuz?"

"Pek sayılmaz," dedi Chad. "Linnette'in staj yaptığı hastanede tanışmıştık."

"Ve bu Gloria Ashton," diye araya girdi Linnette, babasına gülümseyerek. "Aynı apartmanda yaşıyoruz. Gloria, babam Roy McAfee'yle tanış."

"Memnun oldum," dedi Roy.

Gloria başıyla onayladı. "Ben de."

Bir anlık sessizlikten sonra Dr. Timmons hareketlendi, "İzninizle ben biraz daha kaynaşma turuna çıkayım." Glo-ria'ya sırıttı. "Sohbetimize kaldığımız yerden devam etmek isterim," dedi ve Linnette'e bakmadan devam etti, "Daha sonra seni arayabilir miyim?"

Sorusu cevapsız kaldı ve ortamda gergin bir sessizlik oldu.

"Ah, evet, affedersin," dedi Gloria. "Sevinirim." Linnette'in yüzü asıldı ama kendini hemen toparladı. Zorlama bir tebessümle annesiyle babasını kliniğin iç kısımlarına doğru itti. "Hadi anne, baba. Sizi özel bir tura çıkarayım." Corrie aptal değildi. Dr. Timmons yüzünden Linnette ve yeni arkadaşı arasında sorun çıkacağını hissediyordu.

[1]

(İng.) Kekik, (ç.n.)

On Beş

Cecilia, Rachel Pendergast'ı hemen sevmişti. Güzellik uzmanı, onu oturtup boynuna naylon önlüğü geçirmeden önce birkaç dakika konuşmuşlardı ve Rachel'in samimi, gerçekçi tavrı Cecilia'yı ânında çekmişti. lan, Güverte Subayı Nate Olsen'in kız arkadaşıyla tanışmasını önermiş, böylece Cecilia kendisine bir randevu almıştı. Zaten saç kesimine ihtiyacı vardı ve çok iyi bir isme sahip yeni bir işyerini denemesinde sakınca yoktu.

Rachel, sandalyeyi Cecilia'nm aynayı görebileceği biçimde döndürdü. Cecilia'nm gür saçlarını taradı, dipten uca kadar parmaklarını arasından geçirdi.

"Ne kadar kestirmek istiyorsun?" diye sordu, Cecilia'nm aynadaki görüntüsüne bakarak.

"Birkaç santim," dedi Cecilia, "Kâküllerimi de düzeltirsen sevinirim." Cecilia onunla akran olduklarını tahmin etti ama Rachel birkaç yaş büyük olabilirdi. Söylemesi zordu.

"Bebek ne zaman?" diye sordu Rachel, Cecilia'yı şam-puanlamaya götürürken.

"15 Mart." Oğlunu kollarına alacağı güne kadar geri sayıma başladığı için tarih zihnine kazınmıştı.

"îlk bebeğin mi?" diye sordu Rachel, sohbet olsun diye. Cecilia tereddüt etti. Bu soru daima onu ürpertir, Alli-son'm ölümünü hatırlattığı için ardından acı gelirdi. "Hayır," diye fısıldadı, sesinin normal çıkmasına çalışarak. "Kızımız doğumdan hemen sonra öldü."

"Çok üzgünüm." Rachel, eliyle Cecilia'nm omzuna dokunup hafifçe sıktı.

Onu gücendirdiğini düşünmemesi için Cecilia, Rachel'a gülümsedi. "Bilmiyordun ki. Çok sık karşılaştığım bir soru. Artık standart bir cevap verdiğimi düşünebilirsin. Öyle olmalı." Sadece, Cecilia bu cevabın ne olduğunu bilmiyordu. "Belki ilk bebeğimiz olduğunu söylemek daha kolay olur," dedi, yüksek sesle düşünerek, "ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Allison, benim ve Ian'ın bir parçasıydı, onun hiç yaşamadığını varsaymak istemiyorum."

"Kesinlikle doğru söylüyorsun," dedi Rachel. Suyu açtı, Cecilia'yı ensesi

şampuan küvetine denk gelecek biçimde arkaya çekti.

Rachel güçlü parmaklarıyla Cecilia'nm ıslak saçlarını şampuanlayıp kafa derisine masaj yaptı. Dokunuşları Ceci-lia'yı gevşetti, sonra saçları durulayarak bir şampuan daha uyguladı.

Rachel saçlarındaki kremi de durulayıp başını havluya sardığında Cecilia, saçlarını her zamankinden daha kısa kestirmeyi düşünmeye başlamıştı. Geçen yıllar içinde saçlarına birçok farklı biçim vermişti, ama lan Cecilia'nın saçlarını omuz hizasında seviyordu ve o yüzden Cecilia öyle bırakıyordu. Belki *birkaç santim* daha fazla kestirebilir, değişimi yavaş yavaş uygulayabilirdi.

"Saçların harika," dedi Rachel, onu sandalyesine geri götürürken.

"Vitaminler yüzünden olmalı," dedi Cecilia düşünmeden. "Saçlarım ve tırnaklarım sadece hamileyken böyle oluyor."

Rachel, onu sandalyesine oturttu, saçlarım tarayıp bölümlere ayırdı ve her bölümü bir firketeyle tepeye tutturdu. "Kız mı, oğlan mı, biliyor musun?"

"Oğlan," diyen Cecilia, haberi verdiğinde kocasının yaşadığı mutluluğu hatırlayarak gülümsedi. "İlk ultrasonda kız olduğunu söylemişlerdi, ama sonuncusunda bebek kesinlikle oğlana benziyordu. Ne olursa olsun lan çok mutlu olacak, tabii ben de." Elini kamına koydu, bebeğini şimdiden çok seviyordu. Hamileliğin mükemmel geçmesini, çocuğunun sağlıklı doğmasını istiyordu ve bunun için elinden geleni yapıyordu.

Rachel, büyük bir maharetle saçlarını ilk talebinden biraz daha kısa keserken sohbete daldılar. Saçları tam omuzlarına dokunuyordu. "İlk kez geldiğine göre, seni kimin yönlendirdiğini söyleyebilir misin?" diye sordu Rachel. Bir yandan da kesmeyi sürdürüyordu. "Seni bana gönderen kişiye teşekkür etmek isterim."

"Bu biraz zor olabilir. Senden randevu almamı isteyen kişi kocamdı."

"Sahi mi?" Rachel duraksadı, erkek müşterilerinden hangisinin Cecilia'yla evli olduğunu düşünür gibi bir hali vardı.

"Anlaşılan kocam, bir arkadaşının arkadaşı," diye açıkladı Cecilia. "O ve lan - adı sanırım Nate- John F. Rey-nolds'da beraberler."

Rachel’in gözleri heyecanla parladı. “Kocan donanmada mı?”

Cecilia, başıyla onayladı.

“Nate’le ilgili bir haber var mı?” Rachel artık coşkusunu gizlemiyordu. “Birbirimize yazıyoruz ama mektupların ulaşması o kadar uzun sürüyor ki. Ondan haber almayalı bir haftadan fazla oldu. Her şey yolunda, değil mi?”

“Ay, evet... Son duyduğumda her şey yolundaydı.”

“Of, neyse.” Rachel açıkça rahatlayarak gülümsedi. “Nate’i sadece birkaç aydır tanıyorum,” dedi.

“Üstelik onun için iyi para ödedi.” Bu yorum Rachel’in hemen yanındaki bölmede çalışan siyah saçlı, hafif tombul kadından gelmişti.

“Teri,” dedi Rachel, öfkeyle kaşlarını çatarak.

“Ona... para mı ödedin?” diye sordu Cecilia şaşkınlıkla.

“Bir anlamda, evet...”

Tam devam edecekken Teri araya girdi. “Onu temmuz ayında düzenlenen Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesinden satın aldı.” Bunu söyledikten sonra tekrar müşterisine döndü.

“Zar zor kazandığı parasını bir erkeğe bastıracak aramızda sadece Rach var,” dedi Rachel’in karşısındaki teknisyen. “Adamlar benim bütçemi aşıyordu.”

“Benimkini de,” dedi Teri.

“O anlamda, Nate de benimkini aşıyordu,” dedi Rachel. “Öyleyse neden ona pey sürdün?” diye sordu Cecilia merakla. *Cedar Cove Chronicle’da* müzayedeyle ilgili bir haber okuduğunu hatırlıyordu. Makaleye göre Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesi, hayvan barınağının o güne kadar gerçekleştiridği en başarılı ve en çok gelir sağlayan etkinlikti. Cecilia da bunun gerçekten yaratıcı olduğunu düşünmüştü.

“Beni Nate’e çeken şeyin ne olduğunu tam olarak söyleyemem,” diye itiraf etti Rachel. “Elde kalan son bekârlardan biriydi ve aramızdan hiçbiri henüz birini

alamamıştı.” Duraksadı. “Gerçi bir arkadaşım köpek aldı.”

“Bu etkinlikle ilgili hepimizin büyük beklentileri vardı,” dedi Teri. “Erkeklerle tanışmak için iyi bir fırsat olduğunu düşünerek gittik.”

“Aynı zamanda barınağa da destek vermek istiyorduk,” diye araya girdi kızlardan biri. “Burada hepimiz gerçek hay-vanseverleriz.”

“Rach açısından işe yaramış görünüyor,” dedi kirpi saçlı genç bir kadın.

“Uzun zamandır harcadığım en iyi para olduğunu itiraf ediyorum,” diyerek kabul etti Rachel.

“Öyle mi?” Teri bir elini kalçasına dayamıştı. “Öyleyse neden hâlâ Bruce Peyton’la flört ediyorsun?”

“Flört *etmiyoruz*diye bastırdı Rachel, sesini alçaltarak. “Gerçekten etmiyoruz,” dedi Cecilia’ya. “Bruce, dul bir adam ve ara sıra birbirimize arkadaşlık ediyoruz.”

“Jölene, seni annesi olarak görmek istiyor.” Teri bunu felaket haberi verir gibi tekdüze bir sesle söyledi.

Rachel yavaşça soluğunu bıraktı. “Biliyorum, zaten sorun bu.”

Kafası iyice karışan Cecilia, sırayla bir kadından diğerine bakıyordu. “Jölene, Bruce’un kızı mı?”

“Evet.” Rachel başıyla onayladı. “Annesini özlüyor. Onunla kızlara özgü şeyler yapmaya çalışıyorum. Bruce bu konuda minnettar ve son iki yıldır Jölene ve ben hayli yakınlaştık.”

“Fakat Nate’den hoşlanıyorsun?” Cecilia bu konuya açıklık getirmek istiyordu.

“Hem de çok.” Rachel, ona karşı duygularını saklamaya gerek görmüyordu.

“Sanırım o da senin için aynı şeyleri hissediyor,” diyen Cecilia mutluydu. “Dediğim gibi, seninle irtibat kurmamı kocam istedi.”

“Bu harika.” Rachel’in gözleri mutlulukla ışıldıyordu. “Hımm... Nate, Bruce’la

görüştüğünü biliyor mu?” “Evet. Hayır, ama Bruce ve ben flört etme anlamında görüşmüyoruz. Sadece birlikte takılıyoruz, eşlik etmek için. Ve Jölene için. Aramızda romantik bir şey yok.” Bir an tereddüt etti. “En azından benim için öyle.”

“Ya Bruce?”

“Onun adına konuşamam, ama bazen bu ilişkiden daha fazlasını beklediğini düşünmüyor değilim. Lütfen anla, ona cesaret vermiyorum,” dedi Rachel. Bu kadarını söylediği için bile huzursuz gibiydi. “Nate’e Bruce hakkında bir şey söylemedim, çünkü; şey, söylemeye değecek kadar önemli bir şey değil.”

Cecilia çok iyi anlıyordu. Karı koca arasında dürüstlüğe inanırdı ama dile getirilmemesi daha iyi olan şeyler vardı. Bazı şeyleri açıklamak çok zordu. Özellikle iletişim sınırlıysa.

“Nate’in telefonunu kaçırdığımda kendimi berbat hissettim. Jölene’le beraberdim ve cebimi kapamak zorunda kalmıştım. Sinemada olduğumuz bir saatti, sonradan beni aradığını bildiren bir mesaj aldım. Resmen hasta oldum. Muhtemelen tek bir hakkı vardı ve boşa gitmiş oldu.” Rac-hel’in düş kırıklığı her sözcüğüne yansıyordu.

“lan, bilgisayarın olmadığını söyledi.”

“Yok,” dedi Rachel. “Aslına bakarsan, teknoloji söz konusu olduğunda tam bir mankafayım.”

“Sana memnuniyetle öğretirim,” diye öneride bulundu Cecilia. “lan seni dürtüklememi söyledi. Asıl isteyenin Nate olduğunu söylemeye gerek yok; çünkü seninle internette canlı görüşmek istiyor. Nasıl yapacağını öğrenirsen, kütüphanedeki bilgisayarlardan birini kullanabilirsin. Kendi bilgisayarımızı alıncaya kadar lan ve ben de aynısını yapıyorduk. Ne kadar kolay olduğuna şaşıracaksın.”

Rachel gülümsedi. “Teşekkür ederim, gerçekten min-nettanm. Bu arada... kocan Nate’ten birkaç yaş büyük olduğumu söyledi mi?”

“Hayır,ama Nate’in pek umurunda değil gibi görünüyor.” “Yo, sanırım değil. Bazen bunu kafama takıyorum ve sonra birden...”

“Birden,” diye araya girdi Teri, “Nate’in nasıl öpüştüğü aklına geliveriyor.”

Cecilia, Rachel’in yüzünün kıpkırmızı oluşunu izledi. “Kadınlarla birlikte çalışınca böyle sorunlar yaşıyorsun,” diye homurdandı öfkeyle Teri’nin çalıştığı bölüme bakarak.

“Ağzı sıkı olmanın ne anlama geldiğim bilmiyorlar.”

Teri içtenlikle güldü. “Rachel’in daha önce kızardığını hiç görmemiştim, Nate’le sahilde sabaha kadar kaldıkları akşamı anlattığı zaman dışında.”

“Nate o gün gidiyordu,” diye açıkladı Cecilia’ya. Cecilia bir arada olmayı uzatmaya çalışmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Ne zaman denize açılacak olsa, lan ve kendisi de aynı şeyi yaşıyordu.

“Donanma eşleri arasında küçük bir destek grubu oluşturduk. Neden önce evime gelmiyorsun, böylece sana Nate’e nasıl e-posta göndereceğini öğretirim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Rachel. “Bu konuda çok heyecanlıyım.”

Cecilia da kendi adına iyi hissediyordu. Sadece bu değil, saçı güzel olmuştu - parlak ve yumuşaktı- ve Ödemeye gittiğinde Rachel, ona şirketten olduğunu söyledi.

On Altı

Grace, Cliff’in evinde yiyecekleri Şükran Günü yemeğinden bir şey beklemiyordu. Çin lokantasında Maryellen ve kendisine katıldığında, ona bir fırsat daha vermesi konusunda samimi görünmüştü ama Grace, ikisi için hâlâ bir umut olduğuna inanmamakta kararlıydı. Bir düş kırıklığını daha kaldıramazdı. Kafasında bu düşüncelerle, Şükran Günü sabahı kızının ailesiyle buluşmak üzere yola çıktı. Cliff’in evine hep birlikte gideceklerdi.

Maryellen onu içeri davet ettiğinde Grace, kızının moralinin iyi olduğunu fark etti. Kuzeybatı tarzında inşa edilmiş ve Cliff’in çiftliğine sadece birkaç kilometre uzaklıkta olan Maryellen ve Jon’m evini seviyordu. Her ziyaretinde, Jon’ın yeteneğine ve el becerilerine bir kez daha hayran kalıyordu. Sanat kariyerini geliştirirken hem fotoğrafçılık hem yönetimle başa çıkmış, evinde ve arazisinde bizzat çalışmıştı. Grace her gün kızı, Jon Bowman’la karşılaştığı -ve onunla

evlendiği- için dua ediyordu.

Katie, büyükannesini görür görmez minik kollarını açtı ve yalpalayarak ona doğru koşmaya başladı.

Grace hiç düşünmeden çömeldi, onu kucakladığı gibi neşe çığlıkları içinde havaya kaldırdı. “Hanimiş benim Katie kızım?” diye sordu, burnunu ufaklığın yüzüne sürterek.

Katie ciyaklayarak ona sarıldı, iki kolunu sımsıkı boynuna doladı.

“Biz hazırız anne,” dedi Maryellen. Buzdolabını açıp salata kalıbını çıkardı. Yıllardır ailede gelenek halini almış bir salataydı; limonlu jöle, krem peynir ve eritilmiş şekerlemeyle yapılıyordu. Grace bu salatayı daima Şükran Gününe yakıştınrdı ve anlaşılan kızı da aynıydı.

“Salata yaptım,” dedi Maryellen gereksiz yere. “Jon da elmalı turta pişirdi.”

“Ben de balkabaklı turta pişirdim,” dedi Grace.

Maryellen güldü. “Cliff hiçbir şey götürmemize gerek olmadığını söyledi. Anlaşılan, hepimiz onun biraz yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüşüz.”

“Tek başına, hindili koca bir yemek masası hazırlamak istediğine inanamıyorum,” diyen Grace, Cliff’in bunu üstlenmesinden etkilenmişti. Bildiği kadanyla, sandviç, hazır çorba ya da basit bir ızgara etle yetinirdi.

“Anne, Cliff’in gerçekten *yemek pişireceğini* düşünmüyorsun, değil mi?” Maryellen kuşkuyla annesini süzdü.

“Öyle söyledi, değil mi?”

“Çok uygun fiyatlara mükellef bir sofra sunan bunca market ve restoran varken mi?” Birden aklına bir şey gelmiş

gibi annesine döndü, “Bu Şükran Günii’nde Olivia ve Jack ne yapıyor?”

Grace gülümsedi. “Sipariş hindi ziyafetinden Olivia konusuna nasıl atladık?”

“Tabii ki Justine sayesinde.”

Of, tabii, nihayet anlamıştı. Restoranlar hazır yemek sunuyordu ve Justine ile Seth, Deniz Feneri Restoran'ın sahibiydi.

"Olivia ve Jack, Reno'ya gittiler. Eric, Shelley ve ikizlerle beraber olmak istiyorlar," diye açıklayan Grace, Jack'in ilk evliliğinden olan oğlundan söz ediyordu. Olivia'ya göre herkes bu seyahati heyecanla bekliyordu. Olivia ve Grace'in birlikte gittiği aerobik dersinin olduğu çarşamba akşamı uçmuşlardı. Olivia'nın aylardır kaçırdığı ilk dersti. Grace, gitmediği için kendini suçlu hissetmişti ama en iyi arkadaşını göremeyecek olduktan sonra evde kalmayı tercih ederdi. Olivia olmasaydı, Grace dersleri yıllar önce bırakırdı. Ders sonrası genellikle dizleri acırdı ve durmaksızın hoplayıp zıplamanın getirdiği yarar, ders sonrası çekilen kahve ve turta ziyafetiyle uçar giderdi.

"Of, tabii, Olivia'nın planlan olduğundan söz ettiğini hatırlıyorum," dedi Maryellen dalgınca. Jon arabayı yükledi, portatif yemek sandalyesi dahil her şey yerleştikten sonra Katie'yi kucaklayıp araç koltuğuna oturttular.

Grace, arkada torununun yanında yerini aldı. Katie anlamlı iri gözleri olan sevimli bir çocuktu. Artık konuşabiliyordu, çoğunlukla anlaşılmaz olsa da, bitmek bilmeyen tek kişilik sohbetlere bayılıyordu.

Grace, Jon'ın üvey annesinin Katie'nin gelişme sürecindeki aşamaları kaçırmasına üzülüyordu. Maryellen'ın da üzüldüğünü biliyordu ama Jon, ailesine karşı tutumunu değiştirmemekte kararlı görünüyordu; babasının felç geçirdiğini öğrendikten sonra bile.

Katie, Bowman'larm tek torunuydu ve Maryellen'm gizlice gönderdiği fotoğraflar dışında onu görmemişlerdi. Bu durum Grace'i çok üzüyordu.

Jon, arabayı bahçeye çektiğinde Cliff açık kapının önünde bekliyordu. Hafif bir yağmur başlamıştı, Grace'in bir an önce eve girmesi için arabaya doğru koştu, sonra Katie'nin özel eşyasını getirmek üzere geri döndü.

Maryellen'm öngörülerine karşın Grace, mis gibi hindi ve adaçayı kokusuyla karşılanmayı bekliyordu; hiç koku almayınca düş kırıklığına uğramadı, daha çok eğlendi. Şöminede ateş çıtırdıyordu, ev sıcak ve davetkârdı, ama Cliff in tercihini hazır Şükran Günü yemeğinden yana kullandığı çok açıktı.

Maryellen ve Jon, Katie'nin üstündekileri çıkarıp onu ayıcığı ve oyuncaklarıyla oyalamaya çalışırken Grace, mutfakta Cal'i buldu. Tezgâhın başında durmuş

kahve hazırlıyordu. Grace'i görünce gülümsedi. "Şü-şü-şük... Hindi Günü'n kutlu olsun," diyebildi.

"Senin de Cal." Grace genç adamı seviyor ve takdir ediyordu. "Hindi ve Hindi Günü'nden söz etmişken," dedi etrafına bakarak, "Burada bir şeyler pişmiş gibi görünmüyor ya da kokmuyor."

Cliff o sırada içeri girdi. "Suçu sabit görüldü. Cal ve ben, mutfak konusunda biraz destek almayı tercih ettik."

"Deniz Feneri mi?" diye sordu onlara katılan Jon.

Cliff başıyla onayladı. "Ful yemek veriyorlar, üstelik tüketmeye hazır biçimde eve teslim ediyorlar." Saatine baktı. "Her an gelebilir."

Sözlerini henüz bitirmişti ki kapı çalındı, Cal açmaya gitti. Justine ve Seth, akşam yemeğini taşıyarak içeri girdiler. Seth aluminyum folyo içinde fırınlanmış hindi taşıyordu, Justine'in elindeyse iki büyük çanta vardı. Hepsini mutfak tezgâhının üstüne bıraktılar.

"Yardım ister misiniz?" diye sordu Cal.

"Arabada devamı var," dedi yağmurluğunun kapüşonunu çıkaran Justine.

"Be-ben hallederim." Cal, kalan yemekleri getirmek üzere gözden kayboldu.

Justine, kolunu kocasının beline doladı. Seth iriyan, sağlıklı bir balıkçıydı, beyaza yakın san saçlan vardı. Birkaç yıl önce, balıkçılık sektörü krize girince tüm birikimlerini ve Justine'in iş becerisini bir araya getirerek Deniz Feneri Restoranı ortaya çıkarmıştı.

"Burası son duraktı," dedi Justine. "Seth ve ben, dağıtımı bizzat yapmak istedik; böylece herkese iyi dileklerimizi sunabiliriz."

"Buradan nereye gideceksiniz?" diye sordu Maryellen. "Orduyu doyuracak kadar yiyecek var. Bize katılırsanız seviniriz," diyerek, onay için ClifFe baktı.

"Kesinlikle," dedi Cliff.

"Seth'in ailesi bizi bekliyor," dedi Justine, "ama davet için teşekkürler." Cal, iki

büyük çanta daha getirince ona gülümsedi. “Ve sana da teşekkürler Cal. Yardımın için.”

Birkaç dakika sonra vedalaşıp yola koyulmuşlardı.

Cliff ve Cal, masayı hazırlarken, Grace ve Maryellen tabak ve kâselere servis yaptılar. Arka planda Seattle radyo istasyonu yumuşak bir yılbaşı müziği çalıyordu. Masanın çevresinde toplandıklarında ortam neşeli ve festival havasındaydı.

Grace, Cliff’in yanma, Cal’in karşısına oturdu. Dua etmek için herkes başını eğdiğinde Cliff uzanıp Grace’in elini tuttu ve yürekten gelen kısa bir dua okudu. Sözlerindeki içtenlik, Grace’e dokundu. Şükredeceği çok şey vardı. Üç yıl önce, Dan’in yokluğundaki ilk Şükran Günü’nde, Maryellen’la birlikte bu acı dolu durumu atlatmaya çalışırken Grace bir yandan depresyon ve yalnızlıkla mücadele ediyordu. Kızı artık evliydi, kendine ait bir ailesi vardı, Grace’in ise hiç ummadığı yönlere kaymıştı. Zorlu bir dönemin ardından Dan’in ölümünü kabullenerek bir nebze olsun huzura kavuşmuştu. Yaşamını baştan kuruyordu ve Cliff, bu sürecin bir parçası olmuştu.

Yemek boyunca şakalaşıp eğlendiler, masada tabaklar sürekli elden ele dolaştı. Grace herkesin aynı ailenin bir parçası olduğunu hissediyordu.

“Bence hepimiz özel bir şey için şükretmeliyiz,” diye öneride bulundu Maryellen. “Bir dakikamızı buna ayıralım.”

Gözlerini masadaki tiril tiril keten örtüye dikti. “Pek çok şey için şükran dolu olduğumu biliyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Cliff. Tekrar Grace’in elini tutup ona gülümsedi. “En çok, Grace bugün benimle olduğu için şükrediyorum. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda, birlikte daha fazla zaman geçirebilmeyi umuyorum.”

Grace duygularını kontrol edebilmek için dudağını ısırdı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Anne, sıra sende.”

Halen Cliff’in elini tutmakta olan Grace çevresine baktı. “Ailem ve arkadaşlarım için şükran duyuyorum ve...” duraksadı, güçlükle yutkundu, “Ve bu ânı

paylaştığım Cliff için.” İlişkilerinin bittiğini düşünmüştü, oysa şimdi umudu tekrar yeşeriyordu. Geçmişte yapılan yanlışlardan ders alarak geleceğe birlikte yürüme umudu...

Onu anlamış gibi görünen Cliff elini sıktı. Uzun bir süre göz göze kaldılar.

“Sıra sende,” diyen Jon, Maryellen’ı işaret etti. Maryellen herkesin ilgisi üstünde toplanıncaya kadar bekledi. “Bugün en çok içimde büyüyen yaşam için şükran duyuyorum.”

Şok olan Grace çatalını düşürdü. “Hamile misin?” Maryellen’ın gözleri parlıyordu. “Geçen hafta öğrendim. Şu âna kadar hiçbir şey söylemeden durmak ne kadar zordu anlatamam.”

“Maryellen?” diye fısıldadı Jon boğuk bir sesle. “Ha-

mile misin? Ben düşündüm de... Bu kadar erken sakıncalı değil mi?”

Grace, Maryellen bir süre önce düşük yaptığı için Jon’ın endişelendiğini biliyordu. Bu kadar kısa sürede tekrar hamile kalması Jon’ı açıkça üzmüştü. Grace de endişeliydi ama kızının mutluluğuna gölge düşürecek bir şey söylemezdi.

Maryellen başıyla onaylayarak “Kendimi iyi hissediyorum,” dedi. “Gerçekten.”

“Jon?” dedi Cliff, masanın öbür ucundaki genç adama işaret ederek.

Jon bir süre cevap veremeyecek gibi göründü. Sonra bakışları Maryellen’a kenetlendi. “En çok karım için şükrediyorum,” dedi.

Dışlandığı için itiraz eder gibi, Katie su kabıyla sandalyesine vurmaya ve gürültü yapmaya başladı.

“Ve Katie,” diye ekledi Jon, keyiflenen kızının kahkahaları eşliğinde.

Yemekten sonra Jon, mutfakta kalan yemekleri paketleyen Grace’i yalnız yakaladı. Cliff ve Cal gündelik birkaç sıkıcı iş için ahırın yolunu tutmuşlardı. Jon konuya gelmek için fazla oyalanmadı. “Bilmiyor muydun?”

“Maryellen’m hamileliğini mi kastediyorsun? Hayır. Anlaşılan senin de haberin

yoktu.”

Jon’m yüzü allak bullaktı, eziyet çeker gibi bir hali vardı.”Grace, sana söylemek zorundayım. Çok korkuyorum. Henüz çok erken.”

“Jon,” diye kibarca söze girdi Grace. “Bebeklerin nasıl olduğunu en az benim kadar bildiğini düşünüyorum.”

“Maryellen bir şey olmayacağından çok emin görünüyordu...”

“Bunu Tanrı’mn eline bırakmaktan başka çaremiz yok,” dedi Grace. Ona sunabileceği en iyi güvence buydu. Maryellen’m bu bebeği de kaybetmemesi için dua edecekti.

On Yedi

Corrie McAfee için *ucuzluk* sözcüğünün özel bir anlamı vardı: *Satın al.* Şükran Günü’nden sonraki cuma, yılın en büyük alışveriş günüydü ve bu indirimleri kaçırmaya gelmezdi. Corrie, dükkânları erkenden ziyaret etmeyi severdi. Bildiği bir şey varsa ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Saatin alarmı beşte çaldı ve yarım saat içinde Corrie giyinmiş ve Linnette’i almak üzere yola çıkmıştı. Linnette, Şükran Günü’nde nöbetçiydi, o yüzden bugün çalışmıyordu. Corrie, doğru olmadığını bilse de, geleneksel hindi yemeğini servis etmek için Linnette’in vardiyasının bitmesini beklemişti. Yine de geç vakte kadar beklemeye değmişti; sonuçta bugün Linnette kendisiyle alışverişe çıkabilecekti.

Şükran Günü, kızlan gelinceye kadar iç karartıcıydı ve bunun tek nedeni yağmur değildi. Mack ne olduğunu açıklamadığı başka planları olduğunu söyleyerek daveti zaten reddetmişti. Corrie’nin onunla tartışacak hali yoktu. Oğlunun sözde planının babasıyla tartışmaktan uzak durup başkalarının da bayramını zehir etmemek olduğunu biliyordu. Corrie, ikisinin de aklını başına getirebilmeyi çok isterdi. Mack yemeğe gelmediği içi Roy’un canı sıkılmıştı; gelseydi de aynı derecede sıkılacağına kuşku yoktu. Neyse ki coşku dolu Linnette’in varlığı, Roy’un havasını ve geceyi kurtarmıştı.

Corrie, arabasını apartmanın otoparkına çektiğinde Linnette’in ışıklarının yandığını gördü. Kızının merdivenlerden inip dışarı çıkması uzun sürmedi. Arabanın kapısını açıp annesinin yanındaki koltuğa süzüldü.

“Önce nereye?” diye sordu. Gözleri neşeyle parlıyordu. “Wal-Mart açılmış bile,” dedi Corrie. “Şu anda marketin tamamı yağmalanmış olabilir.”

“Dalga geçiyorsun.”

Corrie güldü. “Sana öğretmem gereken çok şey var evlat.” Yıllardır ilk kez, bir Şükran Günü sonrasındaki cuma indirimlerine birlikte gidebileceklerdi. Son kez yaptıklarında Linnette henüz lisedeydi.

“Şimdi Silverdale’e gidelim,” diye önerdi Linnette, Wal-Mart’ta kısa bir tur attıktan sonra. “Ne kadar erken gidersek otoparkta yer bulma şansımız o kadar yüksek olur.”

“İyi fikir,” diyen Corrie yola çıktı. Bir tatil sabahı, saat altı buçuk için aşın yoğun bir trafik vardı ama Corrie herkesin akimdan aynı şeyin -marketlere erken gitmenin- geçtiğini biliyordu. Konuyu Cal’e getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Lirmette’in bu konuda kendisine güvenmesini istiyor, ama kızının yönlendirildiğini düşünmesini istemiyordu. Dengeyi sağlamak zordu. Sonunda Cal’den hiç söz etmemeye ve eğer

isterse, konuyu Linnette’in açmasını beklemeye karar verdi. “Şükran Günü yemeği muhteşemdi anne,” dedi Linnette. “Teşekkürler. Yemekten söz etmişken, doktor arkadaşın neredeydi?”

Linnette, birden çok sıkmış gibi emniyet kemerini çekiştirdi. “Herhalde ailesiyle beraberdir. Bana bir şey söylemedi.” Sesinde düş kırıklığı vardı.

Corrie, Chad’in Linnette Te ilgilenmediğinden şüpheleniyordu. Onu kliniğin açılış töreninde gördüğü yegâne süre içinde, kızının komşusu Gloria’yla Linnette’ten daha çok ilgileniyor gibiydi.

“Bir süre, Gloria’yla birlikte geçirdiğinden endişelendim,” diye devam etti Linnette.

“Gloria’nın ailesi bu bölgede mi?”

“Anladığım kadarıyla hayır. Onu davet edip bize katılmasını söyledim ama Gloria da benim gibi çalışıyordu ve olmadı.” Linnette duraksadı. “Gloria’dan hoşlandım ama itiraf etmeliyim ki onu davet etmemin asıl nedeni, günü ChadTe birlikte geçirmediğinden emin olmaktı.” Linnette içini çekti. “Bu ikiyüzlülük ve

yaptığım hoş değil. Keşke Gloria *gelebilseydi.* Beni yanlış anlama, seninle ve babamla yemek harikaydı; ama eminim Gloria da bizimle olmaktan keyif alırdı. Babamla iyi anlaşacaklardır, malum ikisi de polis ve bunun gibi şeyler...”
“Baban artık polis değil.”

“Biliyorum, ama fark etmez. Ruhu hâlâ öyle.”

Linnette kesinlikle babasının ciğerini okuyabilirdi. “Güzel, küçük bir aile yemeğiydi,” diye mırıldandı Corrie, yola odaklanarak.

Dikkatini, kullandığı arabaya verdi, birkaç dakika konuşmadılar.

Sessizliği bozan Linnette oldu. “Başka bir gelişme var mı?” Kızının lafı dolandırma huyu yoktu, Corrie onun ne demek istediğini biliyordu. “Biraz,” diye itiraf etti, istemeyerek de olsa. Eğer olanları Linnette’le paylaşırsa, o da kendi hayatından daha rahat söz edebilirdi.

Linette, annesinin açıklama yapmasını bekledi; beklediği olmayınca onu dürttü. “Hadi anne, böyle bırakamazsın.” “Muhtemelen hiçbir anlamı yok.”

“Söyle bana.”

Corrie bu konudan son derece rahatsızdı, ama Roy’la konuşmanın hiçbir yolu yoktu. Pek çok duygu ve düşüncesini kendine saklıyordu. Corrie onun bu durumunun polislik yıllarından kalma doğal bir tedbir yöntemi olduğunu ve asıl sebebin Corrie’yi korumaya yönelik olduğunu biliyordu. Yine de, bunca yıllık evlilik hayatından sonra Corrie bazen kocasını tanımakta güçlük çekiyordu.

“Anne” diye inledi Linnette. “Söylesene.”

“Affedersin, düşünüyordum.” İçini çekti. “Son birkaç haftadır işyerine telefonlar geliyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Linnette. “Telefonu açıyorsun ve karşındaki yüzüne mi kapıyor?”

“Hayır. Her kimse hiçbir şey söylemiyor ve kim olduğunu sorduğumda hattı kesiyor.”

“Arayan numara belli mi?”

“Bu ilginç. Çağrılar ülkenin çeşitli bölgelerindeki anke-sörlü telefonlardan geliyor. Hatta bir tanesi Seattle’daydı.”

“Ankesörlü telefon,” diye yavaşça tekrarladı Linnette.

“Babanın hiç keyfi yok.”

“Olmasını bekleyemem,” diye mırıldandı kızı. “Bunu kim yapıyorsa kesinlikle çok geziyor.”

“Öyle görünüyor. Ve sonra...” Corrie birden sustu. Bu kısmı söylemeyi düşünmemişti.

Linnette’in dikkatinden kaçması imkânsızdı. “Dahası var, değil mi?”

Direksiyona sımsıkı yapışan Corrie, başıyla onayladı. “Çarşamba günü öğleden sonra, baban ve ben ofisten erken çıktık. Eve döndükten kısa süre sonra Willows, Weeds and Flowers eve bir teslimat yaptı.

“Kasabadaki çiçekçi mi?”

Corrie, başıyla onayladı. “Birisi Şükran Günü orta süsü olarak muazzam bir aranjman yollamış.”

“Kim?”

“Ben de senin kadar biliyorum.”

“Masada değildi.”

“Biliyorum... Baban onu kesinlikle istemedi. Çiçek baban onu kimin gönderdiğini öğrenmek için telefon edinceye kadar sadece bir dakika kaldı. Anlaşılan bir başka çiçekçiden sipariş olarak gelmiş. Engel olmaya fırsat bulamadan baban kapıdan fırladı.”

Çiçeğin takibini yapmak için Corrie’yi yaklaşık iki saat endişe içinde bırakmıştı.

“Bir şey öğrenebildi mi?”

“Pek sayılmaz ama peşini bırakacağını sanmıyorum.”

“Ne öğrenmiş?”

Bunu Corrie de merak etmiş ve Roy’dan öğrenebilmek için bir saat uğraşmıştı.

“Çiçekleri gönderen kişi, başka bir kasabadaki çiçekçiyi kullanmış ve nakit ödeme yapmış. Baban diğer çiçekçiye gittiğinde, siparişi alan kişi çoktan eve gitmiş ve oradaki hiç kimse kredi kartı kullanmadan ödeme yapanın kim olduğunu hatırlamıyormuş.” Başını iki yana salladı. “Muhtemelen yarın o elemana ulaşmaya çalışacak.”

Linnette, bütün bu bilgileri sindirebilmek için bir süre bekledi. “Çiçeklere ne oldu?”

“Baban onlardan kurtulmamı söyledi.”

“Kurtuldun mu?”

Corrie gülümsedi. “Sayılır. Onları Cedar Cove Nekahet Merkezi’ne götürdüm. Çok mutlu oldular.”

“Son derece ince bir davranış.”

“Ya öyle olacaktı ya da babanın isteri nöbeti geçirmesini izleyecektim.”

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi Linnette sordu, “Çiçekte kart var mıydı?”

“Evet...” Hediye kartı, Roy’u çiçeklerden daha çok çıldırtmıştı. Çiçekleri gönderen kişi onlarla alay ediyordu. Tek bir bakıştan sonra yırtıp çöpe atmıştı. Roy çıktıktan sonra Corrie yırtık kartı çöpten almıştı. “Üstünde *Bil Bakalım Kim?* yazıyordu.”

Linnette hafif bir ıslık çaldı. “Bu babamı gerçekten çıldırtmıştır.”

“Kesinlikle,” dedi Corrie sertçe. “Bir sonraki eylemi merak ediyorum, esrarengiz sapığımızdan mı *yoksa* babandan mı?”

On Sekiz

Cecilia, Allison’ı hiç bu kadar gergin görmemişti. Okuldan sonra ofise geldiği yarım saat içinde defalarca kalkıp oturmuştu.

“Babam ne zaman döneceğini söyledi mi?” Tekrar sandalyesinden fırlayıp üçüncü kez Cecilia’ya sordu.

“Hayır, üzgünüm. Söylemedi.” Bu da alışılmışın dışında bir durumdu. Eğer Bay Cox uzun süre dışarda olacaksa mutlaka Cecilia’yı bilgilendirirdi. Allison’ın davranışlarına da bakarak Cecilia, patronu her neredeyse kızıyla ilgisi olduğunu tahmin etti. Muhtemelen konu Anson’a kadar uzanıyordu.

“Neyse, şu anda saat kaç?” Allison öfkeyle saatine baktı. “Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.” Tekrar yerine oturdu.

“Nereden dönmesi gerekiyordu? Anson’la bir ilgisi var mı?” diye sakince sordu Cecilia.

Allison’ın yüzü sarardı. “Neden böyle düşündün?”

“Seni ne zamandan beri tanıyorum Allison? İki yıl? Üç? Bunca zaman içinde hiçbir konuda bu kadar endişeli olmamıştın. Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Kız, yüzünü iki eliyle kapatarak gözyaşlarına boğulunca Cecilia afalladı.

Cecilia kolunu onun omzuna sardı. “Haydi,” diye fısıldadı. “Babanın ofisine geçelim.” Allison’ı ofise götürüp kapıyı kapadı.

Allison, babasının masasının önündeki koltuğa çöktü, Cecilia aynı model koltuğun diğerini yanma çekti. Cebinden çıkanp kıza uzattığı yeni mendili, Allison avucunda buruşturdu.

“Haklısın,” diye itiraf etti Allison. “Bunun Anson’la ilgisi olmalı. Bir tür... yapmaması gereken bir şey yaptı. Ardından, kendini çok kötü hissedip çaresiz kalınca bana geldi.”

Cecilia çocuğu görür görmez bela kokusu almıştı ve duyduğu birkaç şey sadece bu görüşü pekiştirmeye yaramıştı. Dizlerinin altına kadar uzanan siyah, soyguncu tarzı paltosundan çivili bilekliğine kadar Anson’la ilgili her şey, çalım atıyorum, diye haykırıyordu. Allison’m onunla takılması, Ce-cilia’ya pek doğru gelmese de bu fikrini kendine saklamıştı.

“Anson yardım istemeye sana mı geldi?” diye tekrarladı, yanlış anlamadığından

emin olmak için. Anson'ın yaptıklarıyla ilgili Allison'ı sorgulamak istemiyordu; yoksa kızın güvenini kaybedebilirdi.

Kız, başıyla onayladı.

"Senin yapabileceğin ne vardı ki?" Oğlanın, sorunlarını

çözmeyi Allison'dan beklemesi Cecilia'mn canını sıkmıştı.

"Onu konuşması için babama götürdüm," diye açıkladı Cecilia. "Babamın yardımcı olacağını biliyordum ve gerçekten oldu. Babam gerçekten harikaydı."

"Baban ne yaptı?"

Allison güçlükle yutkundu."Babam, Anson'ın polise teslim olması gerektiğini söyledi." Bakışlarını Cecilia'ya çevirdi. "Anson'm ne yaptığını merak ettiğini tahmin ediyorum, ama... bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"
"Tamam."

Cecilia, Anson'ın teslim olmasının iyi bir başlangıç olduğunu düşündü. Annesi, kişisel sorumluluk duygusunu daha küçükken Cecilia'nın beynine kazımıştı. Öte yandan babası her fırsatta kaçmaya çalışırdı.

"Anson, babana kulak verip polise gitti mi?"

Allison, erkek arkadaşı olan bu suçlu delikanlıyla gurur duyuyormuş gibi çenesini hafifçe kaldırdı. "Gerçekten çok zordu ama yaptığı şeyi üstlenmek istiyordu. Babam avukat bir arkadaşını çağırdı, sonra Anson'ı şerife teslim etti."
"Barry Creech mi?" diye sordu Cecilia. Avukatın Bay Cox'ın müşterilerinden biri olduğunu biliyordu ve tahmin yürütmüştü.

"Evet." Allison, elindeki kâğıt mendili yuvarlamaya başladı. "Babam, onun çocuk ceza hukuku konusunda uzman olduğunu ve yardım edebileceğini söyledi."

Cecilia, Anson'm zaten on sekiz yaşında olduğunu düşünüyordu; bunu Allison'a söylediğinde kız başını iki yana

salladı. "Anson önümüzdeki ay on sekiz yaşını dolduruyor, yasal yaş sınırında olduğu için mahkemenin ona yetişkin muamelesi yapmasından korkuyorduk."

Derinden iç çeken Allison hafifçe Cecilia'ya gülümsedi. "Anson'dan hoşlanmadığını biliyorum."

"Ondan hoşlanmadığım için değil..."

"Annem de aynı, ama Cecilia, ikiniz de onun hakkında yanılıyorsunuz! Anson iyi biri. Kolay bir hayatı olmamış, anlarsın ya. Annesi korkunç... O konuya girmek bile istemiyorum. Şeytanın ta kendisi."

Cecilia da o konuya girmek istemiyordu. Abraham Lin-coln'ün de zor bir hayatı olmuştu ama tercihini suç işlemek için kullanmamıştı. "Anson'm sabıkası var mı?"

"Hayır," dedi Allison sinirle, muhtemelen bu soruya daha önce defalarca cevap vermiş olmalıydı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış."

Bir başka deyişle, hiç yakalanmamıştı. "Bay Creech, ne yapmanızı önerdi?"

"Babamın söyledğinin aynısını, Anson'm polise teslim olması gerektiğini. Anson ve annesiyle görüştü, annesi kendi başının çaresine bakmasını söyledi." Allison'm güzel yüzündeki kaşlar çatıldı. "Babam da Anson'm annesiyle tanıştı ve ardından Anson'la birlikte duruşmaya girebileceğini söyledi. Yargıç, Bay Creech'in savcıyla yaptığı itiraf pazarlığını kabul etmek *zorunda*. Buna mecbur." Gözlerinde yaşlar parladı. "Kendi annesi duruşmaya bile gitmeyecek."

"Pekâlâ," dedi Cecilia, huzur veren bir ses tonuyla, "Bu

durumda Bay Creech, savcıyla itiraf anlaşması yapacak." Allison, parçalara ayrılmış mendille gözlerini sildi. "Evet, babam iyi bir anlaşma olduğunu söylüyor. Bay Creech, savcıdan Anson'ı çocuk mahkemesine çıkarmasını istemiş. Bunun anlamı, pazarlık şartlarına sadık kalırsa suçu sabıka kaydına geçmeyecek."

Cecilia, onun sabıka kaydını temiz tutabileceğine ikna olmamıştı. Tek umudu, Bay Cox ve Allison'm onun için yaptıklarını gerçekten takdir etmesiydi; nedense o konuda da şüpheleri vardı.

"Savcı, Anson'm kamu hizmeti cezası çekmesini kabul etti, ayrıca zararı ödemek, okula devam etmek ve mezun olmak zorunda."

“Zararı ödeyecekse bir iş bulması gerekecek.” Anson’ın ne tür bir haylazlık yaptığını gerçekten merak etmeye başlamıştı.

“Babam o konuda da yardımcı oldu,” dedi Allison, gözleri gururla parlayarak. “Deniz Feneri Restoran’ın sahibi Gunderson’lar ve babam Bayan Gunderson’ı bankada çalıştığı dönemden tanıyor. Onu aradı ve Bayan Gunderson bir bulaşıkçıya ihtiyaçları olduğunu, Anson’ı memnuniyetle işe alacaklarını söyledi. Asgari ücretle çalışacak ama sıkı çalışır ve kendini kanıtlarsa Bay Gunderson, onu başka uygun pozisyonlar için eğitebileceğini söylemiş.”

“Harika.”

“Anson gerçekten heyecanlı. Arabası filan yok, ama otobüsle seyahate çoktan razı.”

Anson adına ne büyük bir ayrıcalık, diye düşündü Cecilia alayla. Yine de hafif bir cezaydı; bir işe girip birkaç saat kamu hizmetinde bulunmak o kadar ağır görünmüyordu. “Yapması gereken başka bir şey var mı?”

Allison, parçalanmış mendili cebine tıkıştırdı. “Bir yıl boyunca başını derde sokmadan mahkemenin şart koştuğu her şeye uyum sağlarsa yangın, sabıka kaydına geçmeyecek.” *Yangın.* Bu sözcük Cecilia’nın dikkatinden kaçmadı. Anson yangın çıkarmıştı. Geçenlerde *Chronicle'd*a park yerindeki malzeme kulübesinin yandığına ilişkin bir haber okumuştu. Makaleye göre yangın bir kundakçının işiydi. Cecilia bu yangının Anson’m marifeti olup olmadığını düşündü ve öyle olduğuna karar verdi.

“Şimdi neden üzgünsün?” diye sordu Cecilia. Anladığı kadarıyla Bay Cox, bütün bu süreç boyunca çocuğun elinden tutmuştu.

“Yargıç, savcımn bütün önerilerini kabul etmek zorunda ve...” Allison Cecilia’ya baktı, bir kez daha yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. “Yargıç kabul etmezse Anson hapse girecek. Ve... ve..Hıçkırmaya başladı, “babamın dediğine göre, bugünden itibaren artık onu göremeyeceğim.” Bay Cox’ın yaptığı en akıllıca şey buydu. Bunların hiçbiri Cecilia’nın üstüne vazife değildi, ama Allison’ın kendini mahvetmeye meraklı bir oğlanın üstüne bu kadar düşmesini istemiyordu. Büyürken onun gibi düzinelerce gençle karşılaşmıştı ve çok şükür, kendini koruma güdüsüyle hiçbirinin yoluna çıkmasına izin vermemişti.

“Babam, bugün mahkemeden sonra Anson’ın uğrayıp birkaç dakika benimle

görüşebileceğini söyledi ama hepsi bu. Yasal yükümlülükleri sona ermeden tekrar görüşemeye-ceğiz.”

“Anson kabul etti mi?”

Allison güçlükle yutkundu. “Hayır.”

“Hayır mı!” diye çileden çıktı Cecilia.

“Yapamazdı.” Onu ne kadar da çabuk savunmaya geçiyordu. “Bunu *kabullenemez.* Aynı okula gidiyor ve aynı derslere giriyoruz. Birbirimizi görmemek imkânsız.”

“Babanın söz ettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum.” “Hayır ama Anson her şeyi kitabına göre yapacak. İşin en zor kısmının benden ayrı kalmak olduğunu söyledi. Bu doğru Cecilia. Anson beni seviyor ve ben de onu seviyorum. Ailemin ona olan inançlannı hak ettiğini kanıtlamak istiyor. Babamın ona bu şekilde yardım etmesinin ardından, sanınm Anson, onun istediği her şeyi yapar.”

Cecilia yorum yapmadı. Anson için şimdilik göstermelik davranmak kolaydı. Kanıt zamana bağlıydı ve sözünü tutup tutmayacağını göreceklerdi. Cecilia kalpsiz biri gibi davranmak istemiyordu ama bundan şüpheliydi.

Arkasındaki ofis penceresinden dışarı göz atan Allison sandalyesinden fırladı. “Döndüler!” Başka bir şey söylemeden kendini babasının ofisinden dışarı attı.

Cecilia kendi masasına geçip bekledi. Bay Cox dalgın bir biçimde onu selamlayıp geçti. Nerede olduğunu söylemedi ve ofisine girince kapısını kapattı.

Dakikalar sonra Allison geri döndüğünde, gözleri kızarmış ve şişmişti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Cecilia. Kızın bitmeyen gerginliği onu endişelendiriyordu.

Allison burnunu çekerek gülümsemeye çalıştı. “Yargıç itiraf anlaşmasını kabul etmiş. Anson bugün öğleden sonra işe başlayacak, o yüzden pek konuşma fırsatı bulamadık. Önümüzdeki bahar, kamu hizmetini tamamlamak için parkın temizliğine yardım edecek. İşten kazandığı bütün parayı zararın telafisine yatıracağını söyledi, borcu biter bitmez tekrar görüşmeye başlayacağız. Of Cecilia, bunu nasıl başarcağımı bilmiyorum.”

“Neyi?”

“Anson’sız yaşamayı,” dedi sabırsızca. “Onu çok seviyorum. Annemle babam aşk konusunda fikir beyan etmek için henüz çok genç olduğumu söylüyor, ama ben ne hissettiğimi biliyorum. Sanki... Sanki kalbim parçalara ayrılıyor.” “Sahi mi?” diye sordu Cecilia. “Sence benim için kocamın altı ay boyunca denizde olması kolay mı?”

Allison’m bakışları dondu kaldı. “Şey, Cecilia, özür dilerim. Elbette zor. Üstelik hamilesin. Duyarsız olmak istememiştim.”

Cecilia, kızmadığını göstermek için kızı kucakladı. İlk âşık olduğunda kendi yaşadığı duyguların yoğunluğunu hatırlıyordu. Lisenin son yılındaki bu ilişki kötü bitmişti. Allison’m deneyiminin kendisininki kadar travmatik olmamasını diledi.

On Dokuz

Linnette, Cal Washbum’la ikinci bir randevuyu kabul etmiş ve pişman olmuştu. Aslında, daha evet dediği anda pişman olmuştu. Cal, Şükran Günü’nden hemen sonra aramış ve doğru dürüst düşünmeye fırsat bulamadan Linnette, onunla tekrar görüşmeyi kabul etmişti. Cal yeterince hoş bir adamdı, tek kusuru Chad Timmons olmamasıydı. Üstelik Linnette kendini suçlu hissediyordu; çünkü Cal’le buluşmayı kabul etmesinin tek bir sebebi vardı: Chad’i kıskandırmak. Üstelik bu küçük oyunun işe yarayacağına dair en ufak bir ipucu yoktu.

“Onu arayıp bu randevuyu hemen iptal etmeliyim,” diye mırıldandı Linnette, yatağının ucunda oturan Gloria’ya. “Kendimi berbat hissediyorum.”

Gloria işten eve dönerken akşam yemeğine davet etmek için Linnette’e uğramıştı. Başka bir akşam olsa Linnette bu teklifin üstüne atlardı. Kasabada yeni olduğundan, bir arkadaş edindiği için mutluydu.

“Bahse girerim midendeki rahatsızlığın sebebi soğuk algınlığı değil.”

“Haklısın,” dedi Linnette. Siyah botlarını ayağına geçirip kırmızı bluzunun üstüne triko bir yelek giymeye karar verdi. Bu yelek en sevdiklerinden biriydi, üstü pullu yılbaşı ağaçlarıyla süslenmişti. Chad, ona çıkma teklif ettiğinde giymeyi düşünüyordu, ama şimdiye kadar öyle bir şey olmamıştı. Eğer yakında bir girişimde bulunmazsa, yılbaşı tatili sona erecek ve yeleği tekrar giyebilmek

için on bir ay daha beklemek zorunda kalacaktı.

Linnette, komşusunu şüpheyle süzüp Chad'in onu arayıp aramadığını merak etti. Gloria'dan hoşlandığını açıkça belli etmişti, ama sohbetlerinden anladığı kadarıyla -aşırı meraklı görünmek istememişti- Gloria, ondan bir haber almamıştı. Kim bilir, belki almıştı ama öyleyse bile söylemiyordu.

"Yani yemeğe yalnız mı gideceksin? Bunu çok sık yapar mısın?" diye sordu, Gloria'nın sosyal hayatı hakkında biraz daha bilgi almayı umarak.

Gloria omuz silkti. "Sen meşgul olduğuna göre, muhtemelen eve sipariş veririm. Wok and Roll'dan olabilir. Canım acı ve baharatlı bir şeyler istiyor."

Linnette içini çekti. "Of," diye homurdanırken düş kırıklığına uğradığı çok açıktı. "Onların yemeklerine bayılırım. Keşke sana katılabilseydim

"Başka bir zaman," dedi Gloria. Doğrularak saatine baktı. "Arkadaşın gelmeden gitsem iyi olacak."

Tam o sırada kapı çaldı.

"Daha önce söylediklerini unutma," diye hatırlattı Gloria. "Onu kırmadan ayrılmak istiyorsun."

"Haklısın, aynen öyle. Gerçekten hoş bir insan. Aslında, burada olduğuna memnunum, böylece onunla tanışabilirsin. Çekici ve esprili ama uzun süreli sohbet etmek zor ve..."

"Sence kapıya bakman gerekmiyor mu?"

"Of, evet."

Linnette hızla diğer odaya geçip kapıyı açtı.

Cal, elinde küçük bir Noel yıldızı* çiçeği saksısıyla kapıda duruyordu. "Mutlu Noeller," dedi, hiç kekelemeden.

"Bunu bana mı getirdin?" Cevap açıktı ve Linnette kendini biraz daha rahatsız hissetti. İçinden, bunun son görüşmeleri oldunu anlamasını sağlayacağına yemin etti. Bunu yapması gerekiyordu.

“Sana.” Bakışları diğer odadan dışarı çıkan Gloria’ya kaydı.

“Cal, bu benim komşum ve arkadaşım Gloria.” Konuşurken sehpanın üstüne koyduğu çiçek, odaya neşeli bir hava kattı.

Gloria elini uzatarak yaklaştı. “Merhaba Cal, hakkında çok şey duydum.”

Cal’in bakışları Linnette’e kilitlendi, hem şaşırdığı hem de mutlu olduğu açıkça görülüyordu. “Me-memnun o-oldum,” dedi tokalaşarak.

“Hafta sonu geçince ararım,” diyen Gloria, Cal’in ya-

Bizde Atatürk çiçeği olarak bilinir, (ed. notu)

nmdan geçerek kapıya doğru yürüdü. “İkinize iyi eğlenceler.”

“Mantomu ve eldivenlerimi alayım,” diyen Linnette kısa bir süreliğine Cal’in yanından ayrıldı. Antredeki dolaptan ihtiyacı olanları aldı, yanlarına bir de yün atkı ekledi. Cal’le çıkmayı kabul ettiğinde ne yapacaklarına henüz karar vermemişlerdi. Linnette sinemaya gitmeyi önermişti. Yemek masasında sohbet etmeye çalışmaktan daha az zahmetliydi. Pek umursamadığından vizyonda hangi filmler olduğuna bakmaya bile gerek duymamıştı.

Geri döndüğünde Cal’in beğeni dolu bakışları içini ısıttı. Adam, mantosunu alıp giymesi için tuttu, Linnette kollarını geçirirken, keşke bu kadar zarif olmasaydı, diye düşündü. Cal’in yüzüne bakmadan mantosunun düğmelerini ilikledi, atkısını boynuna sarıp eldivenlerini giydi. Evden çıktılar ve Linnette, tıpkı babası gibi kapıyı kilitleyip kilitlemediğini iki kez kontrol etti.

“Hangi filmi görmek istediğine karar verdin mi?” diye sordu Linnette merdivenden inerken. Rüzgârda yüzü ânında buz kesti, kar yağacak gibiydi.

Cal başını iki yana salladı. “Ya sen?”

“Şey, aslında bakmadım. Eve dönüp listeyi alayım mı?” Cal tekrar başını iki yana salladı. “A-aç mısın?”

“Pek sayılmaz. Öğle yemeğini geç yedim.”

Yürümeye devam ederken Linnette, Cal’in çekici bir adam olduğunu içinden

itiraf etti. Kovboy şapkasının yüzüne düşen ve ona esrarengiz bir hava veren gölgesi hoşuna gidiyordu. Napa bir gocuk ve deri eldivenler giymişti, Linnette'e spaghetti westem* döneminin genç Clint Eastwood'unu hatırlatıyordu.

"Sa-sadece... yürüyelim," diye önerdi Cal.

"Tamam, istediğin buysa."

Cal, onun elini koluna geçirdi ve Liman Caddesi'ne doğru yürümeye başladılar. Linnette hem araç hem de yaya trafiğinin cumartesi akşamı için fazlasıyla yoğun olduğunu düşünüyordu ama sesini çıkarmadı. Başka sayısız gözlem yaptı, ama bunların hiçbirini Cal'e söylemedi. Adam kendini cevap vermek zorunda hissedebilirdi.

Sonra birden, sessiz kalmak artık imkânsız oldu. "Cal, bak! Gerçekten kar yağıyor."

Cal onun bu açık neşesine güldü. "Görüyorum."

"Bizde hiç kar yağmaz." Sokak lambalarının ışığı altında Linnette, onun yüzünün kocaman bir tebessümle aydınlandığını gördü. "Demek istediğim, kar yağar ama çok nadir. Özellikle denize bu kadar yakın olunca."

"Yılbaşı," diye ekledi Cal.

"Şey, katılıyorum. Aralık ayı olması ve yılbaşına sadece iki hafta kalması kesinlikle harika."

Kaldırımdan giderek sahil parkını ve marinayı geçtiler, Belediye Sarayı'na ve kliniğe giden dönemece ilerlediler. Kar giderek şiddetini artırıyordu.

Kar yağışıyla adeta büyülenen Linnette bütün trafiğin

' ***Sergio Leone 'ninkiler başta olmak üzere 1960-75 yılları arasında yapılan İtalyan kovboy filmleri, (ed. notu)***

kendileriyle aynı yöne aktığının farkında bile değildi. Anlaşılan herkes Belediye Sarayı'nın basamaklarına dizilerek ilahi söyleyen grubu izlemeye gidiyordu. Hepsi Dickens tarzında, Victoria dönemine ait kostümler giymişti ve şarkı kitapları önlerinde açıktı. *God Rest Ye Merry, Gentlemen'le* başladılar ve *Deck*

the Halis'la devam ettiler.

Mevsimin büyüsüne ve neşesine kapılan Linnette, kendinden geçmişçesine dinliyordu. Üç ya da dört bölümlük bir armoniydi. Performansları her anlamda harikaydı. Kostümlü yorumcular, süslenmiş devasa yılbaşı ağacı, kar; hepsi Linnette'in kafasındaki pastoral Noel tanımına tam olarak uyuyordu.

Performansı dinlerken Cal arkasında durmuş, ellerini Linnette'in omuzlarına koymuştu. Linnette, onun vücudunun rüzgârı kestiğini fark etti. Bir kez daha, keşke bu kadar düşünceli olmasaydı, diye içinden geçirdi.

İlahiler sona erip yılbaşı ağacının ışıklan coşku dolu alkışlar arasında yakıldığında Cal, Pot Belly Deli'de bir fincan sütlü kakao içmeyi önerdi.

İliklerine kadar donmuş olan Linnette dünden hazırdı. Şans eseri, restoranın ortasındaki tombul sobanın yanında bir masa buldular. Sobadan yayılan sıcaklık çok geçmeden içini ısıttı ve Linnette herkesin birbiriyle selâmlaştığını fark etti.

Mevsime özel baston şekerlerle ikram edilen kakao çok lezzetliydi. Çam ağacı ve çan şeklinde kesilmiş bir tabak tereyağlı kurabiyeyi Cal'le paylaştılar. Ardından Linnette toparlandı, eve doğru yola çıktılar. Cal bir kez daha elini koluna aldı. Bir daha görüşmeyeceklerini söylemenin tam zamanıydı ama içinde bulundukları neşeli ortamı bozacağını düşünen Linnette bir türlü konuşamıyordu.

"Muhteşemdi," diyebildi, adımlarını Cal'e uydurmaya çalışarak.

"Evet," diye mırıldandı Cal.

"Tam yılbaşı atmosferi." Linnette henüz yılbaşı havasına girememişti, mevsim coşkusunu hissedememesi yüzünden Chad'i suçluyordu. Bir kez aynı yerde çalışmaya başladıklarında, birlikte çok zaman geçireceklerini sanmıştı. Ne yazık ki bu gerçekleşmemişti; birbirlerini ancak geçerken görüyorlar ve konuşmaya bile fırsat bulamıyorlardı. Linnette Chad'in bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Eve yaklaştıklarında Linnette, Cal'i içeri davet edip etmemek konusunda kararsızdı. Teklif etmese ayıp olurdu. Öte yandan, eğer kabul ederse Linnette'i öpmek isteyebilirdi ve bunun olmasına izin veremezdi.

Linnette’in tahmin ettiği gibi Cal yukarı kadar onunla birlikte çıktı, çantasından anahtarlarını çıkardığında, yine eski zaman beyefendileri gibi elinden alıp ön kapıyı açtı.

Linnette bir kez daha kendini hiç düşünmeden pat diye konuşurken buldu. “İçeri gelmek ister misin? Yani eve, demek istediğim... birkaç dakika?” Eğer ona söylemezse Linnette uykusuz bir gece geçireceğini biliyordu. Cal’i ümitlendirmek kesinlikle büyük haksızlıktı.

Kalorifer yandığı için, daireye girer girmez Linnette’in yüzüne sıcak hava dalgası çarptı. “Vay!” diyebildi, parma-

ğıyla marinaya bakan pencereyi işaret ederek. Yavaşça yere süzülen kar taneleriyle birlikte, manzara neredeyse bir yılbaşı kartı kadar güzeldi. Direkleri rengârenk ışıklarla donatılmış tekneler suyun üstünde ahenkle salınıyordu.

Işığı açmak için uzandığında Cal, ona engel oldu. “Bırak kalsın,” dedi hiçbir kekemelik emaresi göstermeden.

Of Tanrım. İşte başlıyordu. Aynen korktuğu gibi, onu öpecekti. Cal sarılarak onu kendine çevirdi, bir kolunu beline dolarken diğerini omzuna koydu. Eğildiğinde Linnette’in ona engel olma fırsatı vardı. Ama yapmadı. Sebebini kendisi de bilmiyordu. Merak, diye düşündü.

Hiç itiraz etmeden yüzünü ona doğru eğdi, gözlerini kapadı ve bekledi. Düş kırıklığı yaşamadı. Dudakları sıkı, nemli ve şaşırtacak derecede yumuşaktı. Linnette’i en çok şaşırtan bu oldu. Cal adam gibi adamdı. Bir at terbiyecisiydi. Linnette ne olduğunu bile anlamadan dudaklarını ona teslim etmişti. O andan itibaren öpücğün harareti yükseldi. Ve her şeyin.

Birkaç dakika önce karın altında, soğuktaydılar. Oysa şimdi sıcak onu öylesine sarmalamıştı ki, zorlukla nefes alabiliyordu. Cal’in paltosuna sımsıkı tutunup dilinin ağzını araştırmasına izin verdi, onu kendi diliyle karşıladı; önce mahcup, giderek daha cesur.

Cal dudaklarını ayırdığında, Linnette yığılmanın sını-rındaydı. İkisi de şaşkınlık içinde birbirlerinden uzaklaştılar.

Linnette, ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi, dengesini sağlamak için tezgâha tutundu. Daha kendine gelemeden Cal arkasındaydı, omzuna dokunuyordu.

“Hayır,” dediğinde çıkan ses kendisini bile ürküttü. “Hayır mı?” diye sordu Cal.

Linnette ona döndü, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kollarını Cal’in beline doladı, çenesinin altını öptü. Cal yavru bir kedi gibi mırıldandı. “Güzel.”

“Fazlasıyla güzel. Bu doğru değil.”

Cal gözlerini kıstı. “İs-istediğinden daha mı çabuk?” “Öyle değil,” diye fısıldadı, hem utandığı hem de kafası fazlasıyla karışık olduğu için yüzünü onun göğsüne gömdü. “Senin hakkında çok iyi düşünüyorum.”

“Hımm...” Cal, burnunu Linnette’in boynuna sürttü. “Ben de öyle.”

Cal’in dudakları boynunun hassas teninde gezmeye başladığında Linnette büyük bir arzuyla ürperdi. Bir şeyler söylemek zorundaydı, üstelik hemen. “Bunun sürmesine izin vermek yanlış olur.”

“Yanlış mı?” Cal başını kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktı. “Hayır.” Linnette’in yanıldığını ispatlamak istercesine dudakları tekrar Linnette’in dudaklarını buldu. En az ilki kadar müthiş bir öpücüktü. Diğerleri de öyle. Linnette giderek zayıfladığını hissediyordu.

“Cal, lütfen,” diyebildi, konuşabildiği anda. “Başkasından hoşlanıyorum.”

Donakalan Cal hemen ondan uzaklaştı.

Linnette geriye doğru sendeledi. “Üzgünüm. Chad Timmons’la bir süredir tanışıyoruz ve şey, seninle çıkmayı onu kıskandırmak için kabul ettim. *Çok* yanlıştı. Özür dilerim.”

Cal şaşkınlıkla ondan uzaklaştı. Kovboy şapkası yüzünden Linnette, onun gözlerini göremiyordu. Gerek yoktu. Ezikliğini, düş kırıklığını -ve acısını- hissedebiliyordu.

“Berbat hisediyorum.” Ona, Chad’den söz etmemeliydi. Çok kaba, çok acı vericiydi. “Beni bağışlayabilecek misin?” Tek söz etmeden Cal döndü ve mutfaktan çıktı.

“Çok üzgünüm,” dedi Linnette bir kez daha. Aldığı cevap, çarpan kapının sesi oldu.

Cal gitmişti. Onu üzmemek, yanlış yönlendirmemek adına ancak bu kadannı yapabilirdi. Şu anda midesinde hissettiği yumru, daha önce hissettiğiyle kıyaslanabilir gibi değildi.

Yirmi

Charlotte doğru şeyi yaptığından emin değildi ama Ben'in çocuklarının onu kabullenmesini ve sevmesini istiyordu. Ayrıca, annelerinin yerini almak gibi bir niyeti olmadığını ve David'le henüz tanışmadığı ağabeyi Steven'a babalarını ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyordu.

David, onu iki gün önce, pazartesi öğleden sonra aramıştı. Ben'in her ay emekli denizci arkadaşlarıyla toplandığı günlerden biriydi, o yüzden evde yoktu. Ayrı kaldıkları nadir zamanlardandı. David aradığında Charlotte, Nekahet Merkezi için şekerli kurabiye pişiriyordu, yine iş için Seatt-le'daydı ve Charlotte'ı çarşamba günü öğle yemeğine davet etmişti; ama bir şartla, Charlotte yalnız gelecekti. Bu konudan Ben'e söz etmemesini rica etmişti. Bütün dürüstlüğüne rağmen, Charlotte kabul etti.

Charlotte, David'le Deniz Feneri Restoran'da buluşmaya karar verdi. Justine ve Seth'le o kadar gurur duyuyordu ki, David onlarla tanışırsa Charlotte'ın da iyi bir aileye sahip olduğunu kanıtlayacağını düşünüyor, böylece kendisiyle ilgili herhangi bir korkusu varsa bile, bunu bastırabileceğini umuyordu. Rezervasyon yaptırırken, Justine'in salı günü öğleden sonra çalıştığını öğrenerek sevindi.

"Büyükanne," dedi Justine, restoran lobisinde bekleyen Charlotte'a doğru yürüyerek. Gülümsedi, ama Ben'i göremeyince şaşırmıştı. "Ben nerede? Rezervasyon iki kişilik değil miydi?"

İşin can sıkıcı kısmı buydu. Charlotte, Ben'i kandırmaktan hoşlanmıyordu. Yılbaşı alışverişine çıkacağını, keyif almayacağı için eşlik etmese daha iyi olacağını söylemişti. David'le yemekten sonra gerçekten biraz alışveriş yapacaktı. Yılbaşı alışverişini çoktan bitirmişti, ama Ben'e doğrudan yalan söyleyemezdi. Bu bir ihmal suçuydu. Yine de, ne kadar önemsiz olursa olsun, Charlotte suçlu hissediyordu.

"Burada genç bir adamla buluşacağım," dedi, salonu işaret ederek.

"Ben'i aldatıyor musun?" diye dalga geçti Justine.

Charlotte kıkırdadı. “Pek sayılmaz. O, Ben’in oğlu ve benimle görüşmek istedi.”

“Ben olmadan mı?”

“Şey, evet. Sanırım beni şahsen tanımak istedi, ama...” Duraksadı, torunuyla bu gizli saklı yemek hakkında ne kadar bilgi paylaşabileceğini düşünüyordu. “David, babasını kızdırmaktan korkuyor olmalı; çünkü Ben’in haberi olmasını istemedi.”

“Ve sen kabul ettin?” Justine’in ses tonu Charlotte’ın kendini itaatsiz bir genç kız gibi hissetmesine sebep oldu.

“Ettim,” dedi, savunmaya geçerek. “David iyi bir delikanlı ama babasıyla pekgeçinemiyor.” Bu durumun suçlusu Charlotte değildi. Anlaşmazlıkları David’in istediği borç para yüzündendi.

Konuşurken gözleriyle salonu tarıyordu. Tahmin ettiği gibi David, pencere kenarında körfezi gören bir masaya oturmuştu. İçkisi elinde boşluğa bakıyordu. “Bak, işte orada.”

Justine kaşlarım çattı ama bir şey söylemedi. Masaya kadar Charlotte’a eşlik etti, yaklaştıklarında David ayağa kalktı.

“David, seni görmek ne güzel.” Charlotte, onun yanağını öptü, yaklaşıp eğildiğinde nefesindeki alkol kokusunu aldı. Geri çekilerek David’i torununa takdim etti. “Justine ve eşi, Deniz Fenerinin sahibidir,” diye böbürlendi. “İnanılmaz bir başan elde ettiler.”

David coşkuyla Justine’in elini sıktı, ardından Justine onları baş başa bıraktı. Mönüyü en az onun kadar iyi bilen Charlotte açıp bakmaya gerek duymadı.

Birkaç dakika sonra, içecek siparişlerini almak üzere garson geldi. David malt bir viski daha söylerken Charlotte sıcak çay istedi. Daha yeni öğlen olmuştu ve içkiye başlamak için çok erken bir saatti, ama David’i eleştirmek ona düşmezdi.

İçkiler geldikten sonra yemeklerini söylediler. Charlotte, tercihini Kuzeybatı usulü salata için kullandı. Bu aslında bildiğimiz Sezar salataydı, ama üstü tepeleme sotelenmiş midye, karides ve deniztarağı doluydu. David az pişmiş rozbif sipariş etti.

Garson uzaklaşınca Charlotte çayını aldı, David'in ikinci bardağını hızla kafasına dikip üçüncüsüne hazır olduğu gözünden kaçmadı.

"Muhtemelen seni neden görmek istediğimi merak edi-yorsundur," dedi, gözleriyle garsonu ararken. Justine'i görünce, boş bardağını kaldırarak yeni bir tane istediğini işaret etti. "Anlaşılan bardağım delinmiş," diye dalga geçti garson gelir gelmez.

Kadın gülümsedi, David'in espritüel tavrından ve cazibesinden etkilendiği belliydi.

"Neden baban olmaksızın benimle görüşmek istediğini sanırım tahmin ediyorum," dedi Charlotte çayını karıştırırken.

İkisi göz göze geldiler.

"Beni daha yakından tanımak için bir fırsat yaratmak istedin."

"Kesinlikle," dedi David, başdöndürücü bir tebessümle. "Annem öldüğünden beri babamın kalbini çalan ilk kadın sensin."

Charlotte'm yüzü neşeyle kızardı. "Ben de neredeyse yirmi beş yıldır dulum."

David dalgın bir halde başıyla onayladı. "Demek ki aşk için asla geç olmadığı doğru."

Charlotte *tam olarak* bu şekilde ifade etmezdi, ama kabul etti. "Babanı seviyorum," dedi kısaca.

"Sevdiğini biliyorum, zaten belli oluyor. Babamı hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Tekrar gülümsedi. Charlotte bu delikanlının gerçek bir baştan çıkarıcı olduğunu düşündü. Derken David'in bakışları ciddileşti ve ekledi. "Seninle konuşmak istememin bir sebebi daha var."

Charlotte çayından bir yudum aldı, cevap vermek üzereydi ki Justine, David'in içkisini bizzat getirdi.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu. Soru ikisine birden yöneltilmiş olsa da, Charlotte'a bakıyordu.

“Ah, evet,” dedi Charlotte. “Her şey mükemmel.”

Justine viski bardağına bir göz atarak isteksizce masadan uzaklaştı. O giderken Charlotte, David’in kaşlarının ça-tıldığım fark etti.

“Müşterilerinin işlerine her zaman burnunu sokar mı?” diye sordu. Charlotte, Justine’in kınayan bakışlarının David tarafından hoş karşılanmadığını söyleyebilirdi.

“Yo, yo, Justine öyle biri değildir,” diye ısrar etti, biraz tuhaf hissederek. “Sadece servisin iyi olduğundan emin olmak istiyor. Justine ve Seth mükemmel servisleriyle gurur duyarlar.”

“Ne söylemediğini duydum,” diye homurdandı David. “Kıymetli büyükannesinin bir iki kadeh içmiş bir adamın yanında güvende olmadığından korkuyor.”

“Soruyu yanlış yorumladığını kesinlikle söyleyebilirim.”

David’in kaşları biraz daha çatıldı, sonra birdenbire gevşedi. “Elbette öyledir. Seni tanırken iyi vakit geçirmek istiyordum Charlotte. Ne yazık ki ilk görüşmemizde bu mümkün olmadı.”

“Ben yemekten büyük keyif aldım.” Charlotte’ın yaşadığı en mükemmel akşam yemeği deneyimlerinden biriydi, yemeğin sonunda David birden yok oluncaya kadar.

“Ben de öyle,” diye ona katıldı David, “ama sonradan kendimi kötü hissettim.”

Charlotte başıyla onayladı. David’in aniden kalkıp gitmesi hem Ben’i hem de kendisini huzursuz etmişti.

“Yemekteki saygısızlığım için özür dilemek istiyorum. Ben... çok gergindim.”

Charlotte, onun elini okşadı. “Bunu anlamıştım.” David bakışlarını yere indirdi ve iç çekti. “İhtiyacım olan parayı hiç alamadım. Babam, ondan para istemenin ne kadar zor olduğunu tahmin edemiyor. Benim de bir gururum var.” “Sorun yaşadığın için çok üzgünüm David.”

“Verdiğin sözleri yerine getirememekten daha kötü bir şey olamaz. Ben,

sorumluluğunu bilecek tarzda yetiştirildim, oysa şu anda kapana kısılmış durumdayım.”

“Üzücü bir durum, değil mi?” Charlotte’m bütün hayatı sade ve tutumlu geçmişti. Hiçbir zaman fazla lüksü olmamıştı, ama ihtiyaçlarını gidermeyi daima başarmıştı.

“Teşekkür ederim.” Charlotte’m onun halinden anlaması, David’in yüzünü yumuşatmıştı. “Değersiz bir beş bin doların, hayatımı kurtaracağına kim inanırdı ki?”

Beş bin dolar Charlotte için o kadar değersiz değildi. “Bir çıkış yolu bulacağından eminim.”

David kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bu kez değil.” Gerginlikten sesi çatılıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Charlotte merakla. David omuz silkti. “Şimdi bunu konuşmayalım. Sen sevimli, ilgili bir kadınsın ve yemeğimizi kendi sorunlarımla mahvetmek istemiyorum.”

“Fakat bence yapmalıyız. Belki yardımcı olabilirim.” Ne yapabileceğini aslında pek bilmiyordu ama belki...

“Gerçekten yapmak ister miydin?” diye sordu David, rahatlayan yüzü parlıyordu. “Demek istediğim, yardım eder miydin?”

“Eğer yapabilirsem.” Midesine endişe verici bir duygu yerleşti. Genelde bir konuya kafası basmadığında hissettiği duygunun aynısıydı. “Babanla konuşabilirim.”

“Yapma,” dedi David. “Ne kadar zor olsa da ona zaten sordum ve beni reddetti. Geriye gururumdan fazla bir şey kalmadı Charlotte. Babam umutsuz durumda olduğumu biliyor ama onun için fark etmiyor. Bana hiçbir zaman fazla yardımcı olmadı.” Duraksadı. “Bunu söylememeliydim. Beni bağışla.”

“Elbette.” Üstelik doğru olmadığını Charlotte biliyordu. Ben, geçen yıllar içinde oğluna ciddi miktarlarda borç vermişti. David hiçbirini ödememişti.

“Beş bin dolara ihtiyacım var Charlotte.”

Rahatsız edici o duygu geri döndü. “Bu çok yüksek bir rakam.”

Daha birkaç dakika önce bu miktarı “değersiz” bulduğu halde, David karşı çıkmadı. “Evet,” dedi, “ama her kuruşunu sana faiziyle geri ödeyeceğim. Bunu babama da açıklamaya çalıştım, şirketimden hayli yüklü bir yılbaşı ikramiyesi alacağım. Muhtemelen beş binden daha yüklü bir çek olacak ve iki hafta içinde elime geçecek. Paraya sadece bu sürede ihtiyacım var. Eğer hemen nakit bulamazsam...” Arkasına yaslanıp içini çekti. “Neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.” “Sadece iki hafta mı?”

David öne eğildi, gözleri umutla parlıyordu. “İki hafta.” “Banka sana kredi vermiyor mu?”

“Hayır. Defalarca denedim, ama mevcut durumum yüzünden benimle konuşmayı bile reddediyorlar.”

“Ya.”

“Charlotte, bana yardım edersen, sana ömür boyu minnettar kalırım.” Bardağını alıp içindeki kalan birkaç damlayı kafasına dikti. “Hayatımı kurtaracak.”

Tam o sırada yemekleri geldi, ama Charlotte’ın iştahı çoktan kaçmıştı. Garsona gülümseyerek takdirlerini sundu ve bu konuyu düşünmek için çayına uzandı. “Hayatını kurtarmak derken?” diye sordu, konuşmaya kaldığı yerden devam ederek.

David başını körfeze çevirerek uzaklara baktı. “Sağlık konularına girmek istemiyorum,” dedi alçak bir sesle. “Hayli karmaşık...”

“Hayır, lütfen söyle.”

“Bu paraya çok ihtiyacım var. Ben... ben...” duraksadı, başını geri attı. “İntiharı bile düşünüyorum.”

Charlotte, elini göğsüne bastırıp soluğunu tuttu.

“Eğer ameliyat olamazsam...”

Charlotte daha ilk şoku atlatamadan İkincisi gelmişti. “Para ameliyat için mi?”

David başıyla onayladı. “Komik, değil mi? Kimse bana neden beş bin dolara ihtiyacım olduğunu sormadı. Babam kumar borcu ödemek için olduğunu sanıyor. Tam ona göre. Söylemesi zor olsa da, öz babam benim yalnızca en kötü yönlerimi görmeyi tercih ediyor.”

“Ameliyat olman mı gerekiyor?” Charlotte bu bilgiyle iyice sersemlemişti. Eğer bilse, Ben’in bu parayı vereceğinden kuşkusu yoktu.

David’in bakışları yılgındı. “Kendimi olduğumdan daha fazla aşağılamayacağım. Hastanelerin nasıl olduğunu bilirsin. Bir işlem yapmadan önce parayı peşin isterler.”

“Fakat mutlaka sağlık sigortan vardır?”

“Bir yere kadar,” diye kabullendi David, “Ancak yeterli değil. Eksiği tamamlamak için paraya ihtiyacım var.”

“Fakat David, baban bu borca nasıl umutsuzca ihtiyacın olduğunu bilse sana yardım etmek *ister."*

Charlotte şaka yapıyormuş gibi David güldü. “Babamı sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Ben asla sevgili oğlu olmadım. Daima, içimdeki iyi yerine kötüyü gördü. Öyle düşünmesi için ona fırsat vermiş olabilirim, ama... ilişkimiz asla iyi olmadı.” Charlotte, Ben’in oğluyla yaşadığı sorunların tahmin ettiğinden çok daha öte olduğunu fark ediyordu. Öncelikle, bu uzlaşmazlık yeni bir şey değildi, ikisi için de üzülüyordu. Son birkaç yıldır WilFin kendisine yaşattığı hayal kırıklığını düşününce, durumu itiraf bile edemeyeceği kadar iyi anlıyordu.

“Bana para verdiğini öğrenirse babam çok kızar,” diyen David’in sesine tekrar hüzün hâkim olmaya başlamıştı. “Bunu yapmana izin veremem Charlotte.”

“Veremez misin?”

“Babamla olan evliliğini riske atmanı göze alamam.” “Saçma. Ona söylediğimde, Ben anlayacaktır. Ayrıca, bu benim param ve canım ne isterse onu yaparım.”

David cevap vermedi.

Charlotte eğilip çantasını aldı ve içinden çek defterini çıkardı. Çeki yazmayı

bitirip yaprağı kopardığında Justine masaya ulaşmıştı.

Öfkeyle David'e baktı. "Büyükanne! Ne yapıyorsun?" David çeki almak için elini uzattı. "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Charlotte, çeki David'e verdiği anda Justine uzanıp elinden kaptı. Alıcının ismini ve miktarı gördüğü anda kaşları çatıldı.

David ayağa kalktı. "Onu bana ver," dedi.

Tam o anda, Ben fırtına gibi salona daldı. Daha sonra olanlar hem Charlotte hem de torunu adına utanç vericiydi. Herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı ve içerdeki herkes onlara bakıyordu. İtiraz etmesine fırsat vermeden Ben, Charlotte'ı dışarı çıkardı, David onların peşine takıldı.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordu Char-lotte, küçük düştüğü için yanakları pençe pençe kızarmıştı. Justine'in garsonlardan biriyle peşinden gönderdiği mantosunu giydi, daha doğrusu sarındı.

"Justine telefon etti."

"Aman Tanrım."

"Endişeliydi. David'in hayli içtiğini söyledi. Seni neden görmek istediğini hemen anladım ve Justine'e, David için çek yazmaya kalkarsan engellemesini söyledim."

"Fakat Ben, o hasta! Tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Ben gözlerini kısarak oğluna baktı. "Yalan."

"Fakat..."

"David, hayatında bir kere yaptığın şeyin arkasında dur ve doğruyu söyle."

Gözleri fal taşı gibi açılan Charlotte, Ben'in oğluna bakıyordu. Tuhaf bir sessizliğin ardından David omuz silkti. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

Charlotte'm yüzü alev gibi yanıyordu. Dedikleri gibi, insan dünyaya aptal geldiyse aptal gidiyordu. "Of Ben," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, çok ama çok

üzgünüm.”

“Hayatım,” dedi başını yavaşça iki yana sallayan Ben, “Bu senin hatan değil. Oğlum uzman dolandırıcıdır. Seni yalanma inandırmış, yıllardır beni yalanlarıyla oyaladığı gibi. David o parayı almak için gereken her şeyi söyler ve yapar. Ona oğlum demeye utanıyorum, seni de bu işin içine sürüklediği için daha da utanıyorum.”

“Kendimi çok... çok budala hissediyorum.”

“Yapma.” Ben, oğlu David’in hızla yanlarından uzaklaşmasını umursamadı. “Sen samimi, sevecen bir kadınsın ve David bundan istifade etti. Pekâlâ, yılbaşı alışverişiyle ilgili bir şey mi söylemiştin?”

Charlotte gürültüyle burnunu çekti, Ben onun boynundaki eşarbı düzeltti, sonra elini avucunun içine aldı.

Yirmi Bir

Warren Saget, restorandan içeri girdiğinde, Justine Gunderson büyükannesinin de dahil olduğu tatsız olayın etkisinden henüz kurtulamamıştı. Gün, kötüden daha betere doğru gidiyor, diye düşündü. Warren’ı gülümseyerek karşılayabilmesi hosteslik becerisine yazılacak artı puandı.

“Merhaba Warren,” dedi, bir mönü alarak ona masasına kadar eşlik etti. Seth’le evlenmeden önce, müteahhit War-ren’la yıllarca flört etmişlerdi. Kendisinden neredeyse yirmi yaş büyük olan adam evlenmek için Justine’e büyük baskı yapmıştı. O dönemlerde Justine, bir koca ve çocuk istemediğinden kesinlikle emindi. Fikrini değiştiren, Seth ve aralarındaki aşk olmuştu. Üç yaşındaki oğlu, hayatındaki en güzel şeydi. Ayrıca Seth’le birlikte bu restoranı ortaya çıkarmak ve halen devam ediyor olmak son derece tatmin ediciydi.

“Her zamanki gibi çok güzelsin,” diye mırıldandı War-ren, pencere kenarındaki sandalyesine geçerken. Justine, ona

salondaki en iyi masalardan birini vermişti.

“Teşekkür ederim.” Mönüyü masaya bıraktı.

Warren, elini onun elinin üstüne koydu. “Birkaç dakika kal,” diye üsteledi.

“Kalamam.”

“Elbette kalabilirsin,” dedi. “Yoğun değilsin. Saat neredeyse iki buçuk ve öğle kalabalığı dağıldı. Aylardır konuşmadık.” Sesini alçalttı. “Bir zamanlar bana âşıktın Justine.”

Justine de öyle olduğunu sanmıştı ama Seth ona bu sözcüğün gerçek anlamını göstermişti. Geriye dönüp baktığında, Warren için hissettiklerinin düşkünlük ve acıma karşımı bir duygu olduğunu hatırlıyordu. Warren’m egosu, sosyal etkinlikliklerde kolunda güzel bir kadın olmasını gerektiriyordu. Cinsel anlamda iktidarsız olan Warren, ona karşı nazik ve anlayışlıydı. Justine’in bu nezakete ihtiyaç duyduğu dönemde ilişkileri mükemmel yürümüş, bunun yanı sıra, Warren’ın küçük sırrına olan sadakatiyle de kendini sevdirmişti. Yine de, Warren ancak Seth ortaya çıktıktan sonra tehlikeyi hissederek Justi-ne’le evlenmek istemişti. Seth’e olan derin duygularını itiraf edinceye kadar zorlu ve sancılı bir dönem geçiren Justine, aslında Warren’la evlenmeyi ciddi olarak düşünmüştü.

Warren’la evlenirse Seth’in yakasını bırakacağına inanıyordu ve öyle olmuştu. Ne yazık ki Justine kendini özgür bırakamıştı. Seth Gunderson her gün, her dakika düşüncele-rindeydi. Seth’ten ve ona duyduğu sevgiden kaçması mümkün değildi. Sonunda Seth’le evlenmeye karar verdiğinde, en doğru karan verdiğine şüphesi yoktu.

“Lütfen bana katıl” diye rica etti Warren, gözleriyle ona yalvarıyordu. “Sadece birkaç dakika.”

İstemeden de olsa Justine oturdu. Öğlen yaşadıklarından sonra birkaç dakika mola iyi gelebilirdi. David Rhodes gibi adamlarla pek sık karşılaşmıyordu. Ben’i çağırdığı için kendini biraz suçlu hissediyordu ama David’in büyükannesini o şekilde sömürmesine seyirci kalamazdı. “Pekâlâ.”

“Teşekkür ederim.” Warren ayağa kalkıp karşısındaki sandalyeyi onun için çekti. İş hayatı karanlık olabilirdi ama beyefendi tarzı tartışma götürmezdi.

Garson içki siparişini almaya geldiğinde Warren iki kadeh şarap istedi.

“Olmaz,” dedi Justine, ama Warren’ın onu dinlemeye niyeti yoktu.

“Biraz gevşemeye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Warren’la ilgili bir diğer özellik de buydu. O zamanlar -şimdi olduğu gibi- Justine’in neler hissettiğini şaşırtıcı bir doğrulukla bilirdi, ama tamamen duyarsız olduğu anlar da yok değildi. Justine, ânın tadım çıkarmaya karar verdi.

Chardonnay masaya geldiğinde, Justine her şeye rağmen rahatlayarak bir yudum aldı. Günün ortasında bir kadeh şaraba ihtiyaç duyduğu o anlardan biriydi.

“Nasılsın?” diye sordu Warren, arkasına yaslanarak.

“İyi. “

Warren içini çekerek uzaklara baktı. “Seni özledim Justine.”

Justine cevap vermedi. Hayatının o dönemi sona ermişti.

“Mutlu musun?”

“Hem de çok.”

Warren başıyla onaylayarak çevresine bakındı. “Seth ve sen, bu restoranda mükemmel iş çıkarmışsınız.”

“Teşekkür ederim.” Bu iş için ne kadar çabaladıklarını hiç kimse tahmin edemezdi. Seth genellikle günde on beş saate yakın çalışırken, Justine hem hosteslik yapıyor hem defterleri tutuyordu. Deniz Feneri’nde ayrıntıya -her tür ayrıntıya- çok dikkat etmek gerekiyordu. O sabah erkenden, Seth park yerindeki çöpleri ve sigara izmaritlerini toplamış, ardından mutfaktaki yağ lekelerini temizlemek zorunda kalmıştı. Bunların her biri de sevimsiz işlerdi. İnsanlar bu kadar başarılı bir işletmenin sadece ışıltılı kısmını görürdü, dökülen teri değil.

Leiri kreşten alıp eve döndüğünde, Justine genellikle çok yorgun olurdu. Oğlu, yabancıların elinde büyüdüğü için üzülüyordu. İkinci bir çocuk istiyordu. Bunu Seth de istiyordu, ama zamanlamanın pek uygun olmadığını düşünüyordu. Justine’in endişesi, doğru zamanın hiç gelmeyecek olmasaydı. Restoranı çok seviyordu ama bütün hayatlarını ele geçirmişti.

“Kaşların çatıldı,” dedi Warren, onu düşüncelerinden koparark.

“Öyle mi?” Justine geçiştirmek için güldü.

Warren, ona doğru eğilip eline uzandı. “Numara yapmaya gerek yok. Seni geri istiyorum.”

Warren samimi görünüyordu ve bu Justine’e dokundu.

“Warren, ben evliyim,” dedi nazik bir biçimde.

“Mutlu değilsin.”

“Öyleyim,” diye ısrar etti Justine. “Sadece, Seth çok çalışıyor.” Kendisi de öyleydi ama bunu söylemek istemedi. “Güzel bir evliliğim var, kocamı ve oğlumu çok seviyorum.” Warren önünde açık duran mönüye baktı, ama Justine onun listeyi incelediğinden emin değildi. “Seninle aynı kasabada yaşayıp neredeyse her gün görmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsin. Beni çok üzüyor. Çok özel bir şey paylaştık ve aynısını bir başkasında bulamadım.”

Justine, onun yaşadığı ilişkilerin çetelesini tutmamıştı, ama Warren son birkaç yıl içinde sayısız kadınla çıkmıştı. Fark ettiği bir şey varsa genç olanlarla fazla uzun sürmüyordu. “Artık çok geç.”

“Öyle mi?” diye bastırdı Warren. “Buna inanmayı reddediyorum Justine.”

“Warren...”

Warren, Justine’in omzunun üstünden arkaya baktı. Seth, masalarına yaklaşırken gözlerini kıstı.

“Seth,” dedi Justine, kocası onu eski sevgilisiyle görünce bocaladı. “Warren beni birkaç dakika davet etti.” Kocası masadaki iki kadeh şaraba baktı, Warren’a öylesine gülümsedi. “Nasılsın Warren?”

“Yalnız,” dedi Warren, bakışlarını Justine’e kenetleyerek. Justine huzursuzca yutkundu.

Seth korumak istercesine elini Justine’in omzuna koydu. “Susan, siparişini aldı mı?”

“Hayır

“Istridye buğulama öneririm. Günün spesiyalitesi.” “Warren istridye sevmez.”

Justine bunu söylediği anda ağzını açtığına pişman oldu. Seth'in ifadesinden, bir zamanlar Warren'la ne kadar yakın olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Warren'la işin bittiğinde bana uğrar mısın?" Justine başıyla onayladı, Seth hostes masasının arkasındaki ofisine gitti. Justine ayağa kalktı. "İşe dönmem gerek."

"Seth seni hak etmiyor," diye söylendi Warren. "Bana dönersen, sana kraliçe gibi davranırım."

Justine cevap vermeye gerek duymadı. Çok çalışıp yo-rulsa da mutluydu. Seth de öyle. İkisi de kendilerini restorana adamışlardı. Seth, yatırımlarının karşılığını almaya ve babasının verdiği borcu ödemeye kararlıydı.

"Koşullar değişir Justine. Hazır hissettiğinde seni bekliyor olacağım. Pişman olmayacaksın."

Justine bundan gerçekten şüpheliydi.

"Beni mi görmek istedin?" diye sordu, kocasının ofisinden içeri girerek.

Seth masasının gerisinde oturuyordu. "Warren ne istiyormuş?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Fazla bir şey değil." Seth'e sarıldı. "Sadece merhaba demek istemiş." Kızmaması için yalvaracaktı ama kendini tuttu. Eski bir arkadaşla bir kadeh şarap içmenin bir anlamı yoktu. VVarren onun için artık bir şey ifade etmiyordu ve Seth için kesinlikle tehdit değildi.

Kocası bir an ona bakıp içini çekti. "Galiba ona karşı kaba davrandım, sana da."

Justine karşı çıkmadı. Onun yerine masanın çevresinden dolaşıp Seth'in kucağına oturdu. Kollarını boynuna dolayıp başını göğsüne yasladı. "Sevdiğim sensin."

"Biliyorum."

Seth onun başını öptü. "Ben de kıskanç bir budalayım." "İkimizin de tatile ihtiyacı var."

Seth kahkahayla güldü. “Yakın gelecekte öyle bir şey görünmüyor.”

Justine de biliyordu ama hatırlatmasa da olurdu.

“Hey,” dedi Seth, aklına bir şey gelmiş gibi. “Bugün neler oldu? Büyükanneni ve Ben’i çıkarken gördüm, hemen arkalarından aceleyle genç bir adam fırladı.”

“O adam, Ben’in oğluydu ve bugün öğleden sonra yaşadıklarıma inanamazsın.” Adamın elinden çeki nasıl kaptığını anlattı. Sözlerini bitirdiğinde, Seth’in gülümsediğini görmek Justine’i şaşırttı. “Büyükannemin beş bin dolarının tokatlanmasına engel olmak gülünecek bir şey mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Seth. “Beni güldüren şey, David Rhodes lastiklerini öttürerek park yerinden çıkar çıkmaz, Cedar Cove’un en namlı takip ekibinin siren çalarak peşine düştüğünü gördüm.”

David’in ziyaretine yakışan son işte buydu.

Yirmi İki

Çiçek buketinin geldiği Şükran Günü’nden beri Corrie huzursuzdu. Kartpostallar ilk ortaya çıkışından bu yana sorumlunun kim olduğunu hissediyordu. Şu âna kadar hepsi Roy’un adına gelmişti, bununla beraber kendisinin de işin için de olduğundan şüpheleniyordu.

Söz konusu kişi, Roy’un polislik geçmişiyle değil, ikisiyle birden ilgiliydi. Bu olay yılbaşı coşkusunu söndürmüştü, ama Roy ve Linnette’in hatırına çaba gösterecekti. Ağaç kurulmuş, ev süslenmişti. Hatta Roy’un en sevdiği kurabiyelerden pişirmiş, Mack ve Linnette’e yığınla şekerleme vermişti.

Cumartesi günü öğleden sonra Roy, oturduğu yerde gazetesini okurken aynı zamanda televizyon seyrediyordu. Bu Corrie’nin asla beceremeyeceği bir şeydi.

“Sinemaya gitmek ister misin?” diye sordu Roy’a. Hafta sonu planlarının olmadığı, alışılmışın dışında bir gündü. Daha da ötesi, Roy çalışmıyordu.

“Pek sayılmaz.”

“Beldon’ları yemeğe davet etmek ister misin?” Corrie’nin canı yemek yapmak istemiyordu, ama zihnini bir şeylerle meşgul etmek istiyordu yoksa anıların

derinliğinde boğulacaktı.

Roy gazeteyi indirdi. “Biraz son dakika karan gibi değil mi?”

“Galiba.”

Kocası gazeteyi yere bıraktı. “Bir şey canını sıkıyor, değil mi?”

Başıyla onaylasa da, şüphelerinden söz etmek konusunda hâlâ tereddütlüydü.

Roy kalkıp kollannı uzattı. Corrie’nin ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Roy ona sımsıkı sarıldı, Corrie içini çekti, birlikte kanepeye oturdular. Hayatların yoğundu ve Linnette’in Cedar Cove’a taşınmasının ardından Corrie’nin mutlu olması gerekiyordu; ama nedense çoğunlukla mutsuzdu.

“Yine mi gelen kartlan düşünüyorsun?” diye sordu Roy.

“Biraz... Merak ettiğim bir şey var. Bunu asla tartışmayacağımıza söz verdiğimizi biliyorum, ama sence, yani acaba...”

“Hayır.” Tek sözcük Corrie’nin susmasına yetmişti.

“Fakat...”

“Aynen dediğin gibi Corrie, bir daha bu konuda asla konuşmamaya söz vermiştik ve konuşmadık. Düşündüğün kişi değil, o yüzden konuyu kapat.”

“Bunu kesin olarak mı biliyorsun?”

“Hayır. Hadi Corrie, uzun yıllar önceydi.”

“Biliyorum.” Hüzün, alacakaranlık gibi üstüne çöktü ve Corrie, kocasına biraz daha sokuldu. Roy bu konuyu konuşmak istemeyebilirdi ama Corrie’nin hatırlamasına engel değildi. Bunca yıldır unutmaya çalışmak için mücadele etmişti ve bir süre için başarmıştı. Şimdi... oysa şimdi anılar onu rahat bırakmamaya kararlı görünüyordu.

“Gidip şu filmi seyredelim,” diyen Roy, Corrie’yi ayağa kaldırdı.

“Tamam.” Mantosunu almaya gitti, geri döndüğünde Roy’un da hazır olduğunu gördü. Tepedeki altı salonlu sinema kompleksine doğru yola çıktılar; saatleri

incelemedikleri için yanm saat içinde başlayacak ilk filme girmeye karar verdiler.

Salon kalabalıktı, fuayede ve büfelerde uzun kuyruklar vardı. Cedar Cove'da yaşayan herkes kendini dışarı atmış olmalıydı.

"Bak!" diye fısıldadı Corrie, patlamış mısır sırasında beklerken. "Grace Sherman ve Cliff Harding burada, hemen arkamızda."

Roy umursamaz gibi omuz silkti.

"Bu büyük haber," diye açıkladı Corrie, duyulmamak için Roy'un koluna girip ona doğru eğilerek. "Son duyduğumda ayrılmışlardı."

"Evlenmişler miydi?" Roy şaşırmıştı.

"Hayır," diyen Corrie, kalın kafalılığı yüzünden onu dirseğiyle dürttü. "Ama bildiğim kadarıyla çok yakındı. Herkes ClifFin ona nişan yüzüğü takmasını bekliyordu. Sonra ayrıldılar ve sebebini kimse bilmiyor."

Roy'un ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu ama Corrie onun dinlediğine emindi. "O günden beri onları ilk kez beraber görüyorum."

"Demek ki fikir değiştirmişler. Böyle şeyler olur."

"Bize de oldu," dedi Corrie.

Corrie, onun bakışlarından, bu hatırlatmadan hoşlanmadığını anlamıştı.

"Şey, umarım tekrar bir araya gelmişlerdir," diye mırıldandı.

Bir süre daha kuyrukta bekledikten sonra sıra Roy ile Corrie'ye geldi, içeceklerini ve mısırlarını aldılar. Karşılıklı selâmlaştıklarında aynı filmi izleyeceklerini fark ettiler.

"Burada Olivia ve Jack'le buluşacaktık, ama son anda iptal ettiler," diye açıkladı Grace. "Jack'in bir sebepten ofise gitmesi gerekti,"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Roy, mısırların parasını öderken. Corrie mısır kutusunu ve içeceklerden birini tutuyordu. "İçerde görüşürüz,"

diyen Roy, cüzdanını cebine koyup kendi içeceğini aldı.

“Mümkünse bize iki iki kişilik koltuklardan ayırın,” dedi kalabalığa göz atan Cliff.

“Elbette.”

Film, iyi eleştiriler almış olmalıydı; çünkü salon hızla doluyordu. Corrie ve Roy arkaya yakın iki yer buldular, ama dört kişilik yan yana koltuk yoktu. Yeni yıla sadece bir hafta kalmıştı ve hazırlıkların arasında, insanların gevşeyecek bir hafta sonu aradığı çok açıktı.

Grace ve Cliff salona girdiler, Corrie önlerindeki iki kişilik koltuğu işaret etti.

Cliff ve Grace insanların arasından zorlukla geçerek Corrie’yle Roy’un tam önündeki yerlerini aldılar.

“Yapabildiğimizin en iyisi buydu,” dedi öne eğilen Roy.

“Hey, oturacak bir yer bulabildiğim için şükrediyorum,” dedi Cliff. “Teşekkürler.”

Roy, patlamış mısır külahını Corrie’yle arasına koydu, reklamlar ve fragmanlar süresince paylaştılar. Corrie, Grace’in başını sevgiyle Cliff’in omzuna yasladığını fark etti ve garip bir biçimde çok etkilendi; tıpkı Roy ve kendisi tekrar bir araya geldiklerindeki gibiydi.

Tanıştıklarında Corrie, üniversiteye yeni başlamıştı ve çok geçmeden âşık olmuşlardı. Bir süre sonra, sürekli beraber olmaya başladılar. Roy, yıldız bir sporcuydu, futbol takımının kilit oyuncusuydu. Kampüsün gözbebeğiydi, bütün kızlar onun peşindeydi ve bütün erkekler ona hayrandı. Profesyonel oyunculuğa geçiş yapacağı bile söyleniyordu. Gelecek vaadeden tutkulu bir gençti.

Başka bir kızla görüşmeye başladığında ayrıldılar. Corrie yıkılmıştı. Roy bugün bile o kızla hiç yatmadığını, arkadaşlarından birinin Corrie’ye yalan söylediğini iddia ederdi. Corrie ona inansa da, kendini büyük baskı altında hissediyordu. Corrie’nin ona ihtiyacı olduğunda tam futbol sezonunun ortasıydı ve Roy, ona vakit ay ıramayacağını açıkça söylemişti. Anlaşılan Corrie artık Roy’un ilgi alanına girmiyordu.

Roy’a söylemek ve Roy’un duymak istemediği şey, Corrie’nin hamile olduğuydu.

Reddedilen ve yalnız kalan Corrie ne yapacağını bilmiyordu. Ona koşulsuz destek veren ailesinin yanma döndü. Birinci dönemin sonunda, Washington’a gidip Corrie’nin eşyalarını topladılar.

Corrie bir daha Roy’la irtibat kurmadı. Onu tamamen hayatından çıkarmıştı. Arkadaşlarının hiçbirine okulu neden bıraktığını söylemeden, Oregon’daki evine döndü. Ailesi de yanında olduğu halde bir süre rehberlik hizmeti aldı. Ailece bebeği evlatlık verme kararı aldılar. Corrie’nin hayatı boyunca aldığı en zor karardı.

Annesi, doğum odasında yanıbaşındaydı. Corrie’ye bebeğin kız mı oğlan mı olduğu bile söylenmedi. Evlatlık evrakını imzalamak yeterince zordu ve Corrie eğer bebeğin cinsiyetini öğrenirse onun büyüdüğünü görmek isteyeceğini biliyordu. Hiç bilmemek daha kolaydı.

Ertesi yıl eylül ayında okula döndüğünde Corrie artık farklı biriydi. Arkadaşları ona sahte ve çocuksu geliyordu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. İçine kapanmış ve kendini derslere vermişti. Er ya da geç kampüste Roy’la karşılaşacağını biliyor ve kendini duygusal olarak buna hazırlıyordu.

Tahmin etmediği şey ise, Roy’un onu bulmaya çalışma-sıydı.

İlk yılında, Roy bir gün kütüphanede onun yanma oturdu ve konuşup konuşamayacaklarını sordu. Onca zaman geçtiği ve onca şey yaşandığı halde, Roy’a olan duyguları yok olmamıştı. Onu hâlâ seviyordu. Toy ve budalaydılar ama ikisi de değişmişti. O gün saatlerce konuştular. Roy ondaki değişikliği fark etmiş, kendisinin de Corrie’nin tanıdığı eski kişi olmadığını iddia etmişti.

Takımda oyun kurucu olarak yeni bir yıldız parlamıştı ve herkesin gözdesi olan Roy’un bir anda modası geçmişti. Egosu büyük yara almış ama birkaç ay sonra kendini toparlamıştı. Corrie, onun sonsuza kadar hayatından çıktığını sanırken birdenbire geri gelmişti.

Düğün gecelerine kadar Corrie, ona bebekten söz etmedi. Roy önce ona inanmadı, sonra çok öfkelendi ve ardından üzüntüyle çöktü. Corrie’yle birlikte ağladı, ona sarılıp bağışlaması için yalvardı. Roy ertesi sabah Corrie’nin anne ve babasıyla görüşmeye gitti, Corrie neler konuşulduğunu hiçbir zaman

öğrenemedi; ama Roy aileye kabul edildi. Düğün gecesi birbirlerine bir söz daha verdiler ve bir daha bu çocuklarından bahsetmemeye ant içtiler. Oysa şimdi, Corrie onlara ulaşmaya çalışan kişinin bu çocuk olduğunu düşünmeden edemiyordu.

“Corrie,” diye fısıldadı Roy, “Uyuyor musun?”

“Sadece düşünüyorum,” dedi Corrie.

Corrie derin düşüncelere dalmış olabilirdi, ama Cliff Harding gökgürültüsü gibi horluyordu. Grace onu uyandırınca ürktü, sonra filmi seyretmeye başladı. On dakika geçmeden tekrar horlamaya başladı. Grace kalktı, Cliff’i çıkışa doğru sürükledi. Koridorda ilerlerken Corrie ve Roy’a mahcup bir biçimde gülümsedi.

Corrie de filmi izlemediğini itiraf etmek zorundaydı. Düşünceleri karmaşık senaryoda değil, hiç tanımadığı çocu-ğundaydı. Evlatlık verdiği çocuğunda.

Yirmi Üç

“Ben *cheese* kek alacağım,” diyen Grace, Pancake Pa-lace’taki masalardan birine geçti. Olivia’yla birlikte çarşamba akşamı aerobik dersinden çıkmış, çörek ve kahve eşliğinde sohbet etmeye karar vermişlerdi. Ne yazık ki hİn-distancevizli tatlı bu akşam Grace için yeterli değildi, kırgın ve mutsuzdu. Olivia’ya baktığında onun da farksız olduğunu görebiliyordu.

“İkimiz de *cheese* kek alıyoruz,” dedi Olivia, Grace’in karşısındaki yerini alırken.

“Önce sen,” dedi Grace. İlkokuldan beri arkadaştılar ve hâlâ kız kardeş kadar yakındılar. Olivia’dan neredeyse hiçbir şey saklamazdı ve arkadaşının ona bütün samimiyetiyle güvendiğini biliyordu. Özel bir dostlukları vardı.

“Jack,” dedi Olivia inleyerek. “Şaşırdın mı?”

“Hayır.”

En sevdikleri garson Goldie, elinde kafeinsiz kahve

demliğiyle yanlarına geldi, “Her zamanki gibi mi?” diye sorarak fincanlarını doldurdu. Olivia ve Grace, alışkanlıklarının esiriydi. Her çarşamba akşamı spor salonundan çıktıktan sonra, çörek ve kahve için Pancake Palace’a giderlerdi.

Grace garson kızın sorusundan sonra bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti.

Olivia da aynısını yaptı.

“Bu hafta bol harçlı turtamız var,” dedi kız baştan çıkarıcı bir tonda.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Olivia ânında.

Grace bir an düşündü, “Hindistancevizli tatlı,” diye mırıldanırken, test edilip onaylanmış bir şeyden vazgeçmekte bu kadar zorlandığı için kendisine kızdı. Bu kadar küçük bir değişiklik bile yapamıyorsa ciddi değişiklikler karşısında ne yapacaktı?”

Goldie kısa süre sonra elinde bir dilim hindistancevizli tatlı, diğerinde limonlu

mereng ve hesap pusulasıyla geri döndü.

“Jack seni üzüyor mu?” diye sordu Grace, Olivia’yı konuşmaya teşvik etmek için.

“Kesinlikle evet! Tann aşkına, onu zor görüyorum! Sinema randevumuzu iptal ettiğinde çok canım sıkıldı. Dördümüzün beraber olmasını nasıl iple çektiğimi anlatamam. Bunu neredeyse hiç yapamıyoruz.”

“Ben de düş kırıklığına uğradım,” dedi Grace. Bir akşam yemeği ve sinemanın yeni yıl sezonuna damga vuracağı kimin aklına gelirdi?

Olivia toparlanmış gibiydi. “Cliff ve sen, iyi vakit geçirdiniz mi?” diye sordu.

“Bunu sonra konuşuruz. Bana Jack’le aranda neler geçtiğini anlat.”

Olivia’nın yaşlarla dolan gözleri Grace’i şaşırttı. “O akşam tartıştık. Jack eve gece yansı döndü; tamam, saat onda döndü, ama gece yarısı da olabilirdi. Bütün gün ofisteydi. Sanki güneş *Chronicle'm* üstünde doğuyor ve orada batıyor. Bütün hayatı gazeteden ibaret ve açıkçası bundan nefret ediyorum.” Öfkeyle yanaklanndaki yaşlan sildi. “Bu kadar duygusal olmak istemedim ama korkarım bir açmaza girdik.” “Yoksa aklından geçen...” Grace *boşanma* sözcüğünü kullanacak gücü bulamadı.

“Hayır ama bazı şeyler değişmek zorunda. Jack çok fazla çalışıyor, çoğunlukla *fast food* tüketiyor ve hiç spor yapmıyor. Bu tempoda giderse kendini öldürecek.”

Gözlerini indirdi. “Bütün bunların kocaman bir şaka olduğunu düşünüyor. Geçen gün dedi ki, eğer devrilip giderse en çok düzenli seksi özleyecekmişim.”

Grace gözlerini devirdi. “Ancak bir erkek her şeyi bu kadar basite indirgeyebilir. Yeni yıldan itibaren programının değişeceğine söz verdi, ama bu vaatleri daha önce de duydum. Aptal bir gazete yüzünden kendini öldürmesini istemiyorum.”

“Seni seviyor Olivia.”

“Biliyorum ve ben de onu seviyorum. Ona yeni yıl hediyesi olarak yürüyüş bandı aldım.”

“Güzel. Belki Jack ne demek istediğini anlar.”

“Gerçi çok inatçı.”

Grace gülümsemeden edemedi. “Hangisi değil ki?”

Artık Olivia da gülümsüyordu. Çatalına uzanıp limonlu merenginden bir dilim kesti. “Pekâlâ, bu kadar Jack ve Olivia yeter. Cliff ve sen ne yaptınız?”

Grace hafifçe iç çekti. “Cliff sinemada uyudu. Horlamaya başlayınca -yüksek sesle- onu uyandırdım.”

Olivia kahkahaya boğuldu.

“Olivia Lockhart Griffın, hiç komik değil.”

Arkadaşı gülmemek için kendini zorladı.

“On dakika sonra tekrar horluyordu. Bu kadarı yetti, sinemadan çıktık.” İşin gerçeği, Olivia o akşamı kaçırdığı için sevinse yeriydi. Cliff çok yorgundu. Bütün gün atlarla uğraşmış ve yorgunluktan bitkin düşmüştü. Sinema sonrası yemek iç karartıcıydı.

“Öyle moralim bozuldu ki, ağlayabilirdim.” “Erkeklerimizin derdi ne?” diye sordu Olivia. “Bilmiyorum ama artık sıkıldım,” dedi Grace. “Sanki karşılıksız bir evlilik yapmış gibiyim.”

“Düzenli seks yok mu?” diye dalga geçti Olivia.

“En iyi arkadaşım olabilirsin, ama sana bile açmayacağım konular var. Aşk hayatım da bunlardan biri.”

“Bir başka deyişle, yok.”

“Bir başka deyişle, haklısın.”

İkisi de güldüler ve ikisine de iyi geldi. Yeni yıla sadece dört gün kalmıştı, yılbaşı arifesini kızlarla geçirip ertesi gün

ClifF’e gitmeyi planlamıştı, ama artık ClifTle görüşme konusunda kafasında soru işaretleri vardı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Olivia. “Jack, ona yürüyüş bandı almamın çok zekice olduğunu düşünecek ama onu *zorla* üstüne çıkaramam. Ya da çift jambonlu çizburgerlerden uzak tutamam.”

“Cliff’in beni sevmesini sağlayamam.”

Bu yorumun Olivia’yı sarstığı belliydi. “Cliff seni *seviyor*diye üsteledi.

Grace de öyle olduğunu sanıyordu ama son günlerde pek emin değildi. “Harika bir Şükran Günü geçirdik, ama şimdi monotonluk başladı. Benimle olmak keyif vereceğine sanki zülüm geliyor. Geçtiğimiz cumartesi günkü randevuya yasak savmaya gelmiş gibi bir hali vardı. Ben kesinlikle eğlenmedim, onun da eğlendiğini sanmıyorum.”

“Peki sırada ne var?”

Üstünde düşünmeye değer bir soruydu. “Keşke bilsem.” “Yılbaşı geçinceye kadar bir şey yapmayacağına söz ver.” Grace yüzünü buruşturdu. “Yılbaşmm nasıl geçeceği malum. Öğlen gibi Cliff’in evinde olacağım, akşam yemeği hazırlayacağım ve Cliff televizyonun karşısında uyuklarken ben örgü öreceğim.” Sonra bulaşıkları yıkayacak, Cliff’’e veda öpücüğü verip eve dönecekti. Köpeği ve kedisiyle evde kalsa daha iyiyidi; Buttercup ve Sherlock daha arkadaş canlısıydı. “Ertesi sabah herhangi bir saatte,” diye senaryoyu tamamladı Grace, “ClifFtelefon edip özür dileyecek ve her şey baştan başlayacak.”

“Cliff’in damarına basmak gerekiyor,” dedi Olivia, parmağıyla hafifçe dudağına vurarak.

“Kulağa nahoş geliyor.”

“Sanki karşılıksız bir evlilik yapmış gibi hissediyorsun, değil mi? Öyleyse onunla evlenmek istediğini söyle.”

“Yani ona teklif mi etmeliyim?”

“Evet,” dedi Olivia. “Bu onu uyandırır.”

“Cliff’in ilgisini çekmek istiyorum, kalp krizi geçirtmek değil.”

“Onu bir karar vermeye zorla, bir taahhüte.”

Grace, onun yüzünün alacağı ifadeyi tahmin edebiliyordu ama belki Olivia haklıydı. Artık ya beraber olmanın ya da uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Bununla beraber Grace, bu tür bir ültimatom verecek cesareti bulabileceğinden emin değildi.

“Evet?” diye bastırdı Olivia.

“Bilmiyorum.”

“Bir şeyler yapmak zorundasın,” dedi kararlı bir tonda, sonra tatlısından kalan kırıntıları sıyırdı.

Bu doğruydu ama evlenme teklifi yapmak çok zorlayıcıydı. “Korkuyorum,” diye itiraf etti bir süre sonra.

“Neden korkuyorsun?” diye sordu Olivia.

Grace çatalını kenara koydu, kahve fincanını aldı, sonra tekrar bıraktı. “Bilmiyorum.” Bütün gerçek bu değildi. Biliyordu. En büyük korkusu Cliff’in ona evliliği düşünmediğini ya da Grace’le düşünmediğini söylemesiydi.

“Grace?” Olivia masanın üstünden uzanıp onun elini tuttu. “Sarardın.”

Grace gülümsemeye çalıştı. “Hâlâ tatlının etki etmesini bekliyorum.”

“Yapacak mısın?” diye sordu Olivia.

Grace derin bir soluk aldı. “Sanırım yapacağım. Cliff’le nerede durduğumu öğrenmenin zamanı geldi.”

Yirmi Dört

Yılbaşı sabahı Maryellen, sıcacık yatağında ve kocasının kollarında uyandı. Mutlulukla içini çekti ve yüzünü ona döndü.

“Mutlu yıllar,” diye fısıldarken Jon’m bir dirseğinin üstüne yaslanmış onu seyrettiğini gördü. Uzanıp Maryellen’ın alnını öperken gözleri sevgiyle parlıyordu.

“Mutlu yıllar,” diye karşılık verdi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Henüz bilmiyorum.” Başını temkinli bir biçimde kaldırıp bekledi. Her şey yolunda görünüyordu. Midesi hemen bulanmaya başlamamıştı ve bu iyiye işaretti. Bu hamilelik, düşükle sonuçlanan sonuncusu kadar zorlu değildi. Sabah bulantıları olacağını tahmin ediyordu ama çok sarsıcı değildi.

Jon, tekrar hamile kalmakta bu kadar acele etmenin yanlış olmasından korkuyordu, ama artık bunun önemi yoktu. Onu kandırmamıştı; Maryellen korunmuyordu ve Jon bunu biliyordu, er ya da geç olacaktı. Kendisi gibi Jon da ne kadar geç

olsa o kadar iyi olur, diye umuyordu. Umdukları gibi olmayınca Maryellen mutluluktan uçarak kendini bile şaşırtmıştı. Katie’ye bir kardeş vermek istiyordu ve bunu bir an önce yapmak istiyordu, sonuçta kırkına merdiven dayamıştı. “Farkındaysan Katie hâlâ uyuyor.”

“Küçük mucizem.” Yılbaşı gecesi Maryellen’m annesiyle birlikte Kelly ve Paul’ün evinde toplanmışlardı. Katie ve Tyler birlikte oynamışlar, Yılbaşı ağacının etrafında hiç durmadan koşarak evi kahkahalarıyla çınlatmışlardı. Uzun bir gece olmuştu, ama Katie o kadar heyecanlıydı ki, gece yarısına kadar uyuyamamıştı.

“Düşünüyorum da,” diye fısıldadı Jon, sıcacık avucunu Maryellen’ın göğsüne bastırarak. “Kendimize ait en az bir saatimiz var.” Sertliğini ona bastırdı, ihtiyacı olan şeyi açıkça anlatan bir ısrarla Maryellen’ı öptü. “Yeni bir yıla yeni bir gelenekle başlamanın tam zamanı değil mi?”

“Kulağa hoş geliyor,” diye mutlulukla mırıldandı Maryellen. Bu adamı seviyordu ve onun hayatından çıkmasına izin verirse, kendisinin de kaybolacağını biliyordu.

Bir saat sonra salonda oturmuşlar, ellerinde birer fincan kahveyle Seattle manzarasını seyrediyorlardı. Hâlâ karanlıktı, uzaktan şehir ışıklan parlıyordu. Jon, kolunu Maryellen’m omzuna attı.

“Sence Katie’yi uyandıralım mı?” diye sordu Maryellen. “Bunu yaparsak, pişman oluruz gibi geliyor.”

Jon haklıydı. Özellikle geç yattığında, Katie uyandığı zaman huysuz oluyordu. Ayrıca, kocasıyla geçirdiği bu özel

zaman öylesine değerliydi ki, Maryellen boşa harcamak istemiyordu.

“Hadi hediyelerimizi açalım,” diye öneride bulundu. Maryellen, Liman Caddesi Sanat Galerisi’nden aldığı yılbaşı ikramiyesini Jon’a kaliteli dijital bir kamera almak için kullanmıştı. Aylardır Jon’ın gözü bu kameradaydı ama masrafa girecek durumda değildi. Onu deli gibi istediğini bilen Maryellen’ın heyecandan başı dönüyordu.

“Önce sen,” dedi Jon. Ayağa kalktı, ağaca doğru yürüdü, dalların birinden sarkan küçük bir kutu aldı. Maryellen kutuyu daha önce fark etmiş ama dokunmamıştı. Öncelikli endişesi, Katie’yi paketlerden uzak tutmaktı.

“Güzel şeylerin küçük paketlerden çıktığını duymuştum,” diye dalga geçti. Bütçeleri sınırlı olduğundan çok pahalı olmayan bir hediye, bir hatıra bekliyordu. Paketi açtığında karşısına bir mücevhercinin etiketli kutusu çıktı. Jon’a bakarken tebessümü soldu.

“Açsana,” dedi Jon.

Kocası fazla gülümseyen bir adam değildi ama Maryellen kutuyu açarken, keyifle gözleri parlıyordu ve dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

Maryellen, kutunun kapağını kaldırdığı anda soluğu kesildi, içinde tektaş pırlanta bir yüzük vardı. Büyüklüğüne bakılırsa bir karat olmalıydı. Yaşlar görüşünü bulandırdı, konuşmak imkânsız hale geldi. Evlendiklerinde ancak çok basit bir alyans alabilmişlerdi, ama Maryellen bir kez bile pırlanta istediğine dair imada bulunmamıştı. Jon, onun gerçek mücevheriydi ve

paylaştıkları sevgi bütün yüzüklerden daha değerliydi.

“Bir şey söyle,” dedi Jon sabırsızlıkla. “Beğendin mi? Beğenmedinse değiştirebiliriz.”

“*Bayıldım...*” Kollarını Jon’ın boynuna dolayıp hıçkırıklara boğuldu. “Nasıl?” Maryellen onun kredi kartıyla bir ödeme yapmadığım biliyordu. Jon para idaresi konusunda mükemmeldi ve ödemelerini daima nakit yapardı. Evin kredi borcu bile yoktu; çünkü tutumlu kocası her bölümü parası yettikçe bitirmişti. Henüz bitmiş sayılmazdı ana süreç içinde o da olacaktı.

“Yıl boyunca kenara para koydum,” dedi Jon, başparmağıyla Maryellen’m

yanaklarındaki yaşlan silerek. “Sana hep bir pırlanta almak isterdim ama evlendiğimizde ekonomik olarak mümkün değildi.”

Maryellen yüzüğü gösterişli yuvasından çıkardı ve parmağına geçirdi. Mükemmel uymuştu. Jon’a gülümsedi, sevgiyle öpücüklere boğdu ve onu ne kadar sevdiğini fısıldadı. Elini ileri uzatıp hayranlıkla parmağındaki yüzüğü seyretti; ışığın altında taş yanıp dönüyordu. “Gerçekten çok sevdim ama seni sevdiğim kadar değil.”

“Buna sevindim.”

“Sıra sende,” diyen Maryellen, ağacın arkasındaki paketi çekince bir başka büyük kutu yuvarlandı.

“O kimden?” diye homurdandı Jon.

Tahmin etmiş olmalıydı ama yine de soruyordu. Maryellen içini çekti; hiçbir şeyi yılbaşı keyfini bozmasını istemiyordu. “Oregon’dan,” dedi sonunda.

Paket, üçünün adına galeriye gönderilmişti. Üstünde büyük harflerle YILBAŞINA KADAR AÇMAYIN yazıyordu. Jon’a bir şey söylemeyen Maryellen, paketi eve getirip ağacın arkasına saklamıştı.

“Hediyeni aç,” diye ısrar etti, Jon’m dikkatini dağıtmaya çalışarak.

“O ne zaman oraya girmiş?” diye sordu Jon küçümseyen bir tonda.

“Geçen hafta.”

“Bana söylemedin.”

Maryellen koltuğa çöktü. “Jon, lütfen yapma. Katie onların tek torunu. Onu seviyorlar ve hayatının bir parçası olmak istiyorlar. Sen kendi duygularını açıkça ifade ettin ama kızının büyükanne ve büyükbabasını tanımaya hakkı var.”

Jon bir an itiraz edecek gibi göründü ama sonra omuzlan düştü ve başıyla onayladı.

“Şimdi hediyeni aç,” dedi Maryellen, paketi ona doğru iterek. Ağır değildi ama Maryellen öyle bir hava yaratmaya çalışıyordu.

Jon hevesle ambalajı parçaladı içinden çıkan kamerayı görünce donakaldı. Bakışlarını yavaşça kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hayır.”

“Evet,” diye şakıdı Maryellen neşeyle.

“Bütçemiz buna yetmez.”

“İkramiyemi kullandım.”

“Maryellen, o para sana ait. Kendi istediğin şeyleri alabilmen için.”

“Öyle yaptım. Kocamın altı aydır ağzını sulandıran bu dijital kameradan daha çok almak istediğim bir şey yoktu.” Jon, Maryellen’ın oturduğu yere gitti, önünde dizlerinin üstüne çöktü. Yüzünü iki avucunun arasına alıp onu öptü. “Teşekkür ederim.”

Maryellen kollarını onun boynuna doladı. “Hayatımdaki en güzel yılbaşı,” dedi ve bu konuda ciddiydi. Jon ve Katie vardı, üstelik içinde kocasıyla paylaştığı aşkın kanıtı olan yeni bir yaşam büyüyordu.

Tam o sırada Katie uyandı, Maryellen’m yanağına son bir öpücük konduran Jon, kızını almak için üst kata koştu. Jon, Katie’yle uğraşırken Maryellen onun kahvaltıda içeceği portakal suyunu biberonuna doldurdu.

Kızlarıyla birlikte hediyeleri açma zevki paha biçilmezdi. Katie açılan her oyuncakla oynamak istiyor ve her küçük çocuk gibi hepsini teker teker incelerken, en az oyuncaklar kadar ambalaj kâğıtları da ilgisini çekiyordu. Bu işlemin saatler sürmesi hiç şaşırtıcı değildi. Son hediye paketine ulaştıklarında saat iki olmuş ve hindi fırında pişmeye başlamıştı. Son paket, Oregon’dan gelmişti.

Katie, parlak ambalajı olmayan bu kutunun ne olduğundan emin değildi, o yüzden Maryellen, açmasına yardımcı oldu. Jon mutfakta kalıp izlemeyi tercih etti, ailesinden gelen hediyeden olabildiğince uzak durmak ister gibi bir hali vardı.

Dıştaki kutuyu dikkatle açan Maryellen içinde üç tane hediye paketi olduğunu gördü: Biri Katie, biri kendisi ve sonuncusu Jon içindi. Topuklan üstüne oturup kocasına baktı.

“Ne?” diye sordu Jon.

Maryellen hemen cevap vermedi. “Bak Katie,” dedi ve kızına hediyesini uzattı. İçinde nefes kesecek güzellikte, elde örülmüş, pembe kurdeleli beyaz dantel bir elbise vardı. Maryellen böyle bir eseri yaratmak için gereken zamanı ve emeği düşüne-miyordu bile.

Oyuncaklara daha meraklı olan Katie, ilgisini hemen Jon ve Maryellen’m aldığı ahşap yapboza çevirdi. Bütün parçaları doğru deliklere sokmaya kararlı görünüyordu.

“Ben de kendi hediyemi açacağım,” dedi Maryellen. Onun hediyesi de elişiydi, kemik rengi yünden örülmüş yumuşacık bir panço. “Of Jon, bak Ellen bana ne örmüş.”

Jon yorum yapmadı. Maryellen üstüne giyip önünde modellik yapınca başıyla onaylamakla yetindi, sonra uzaklaştı. Anlaşılan mutfakta ilgilenmesi gereken bir şey vardı.

Maryellen, Jon’ın hediyesini sehpanın üstünde bıraktı. Açması için üstelemedi, buna kendisi karar verecekti. Hediye yemek boyunca orada durdu, Maryellen yatmaya hazırlanırken Jon’m henüz yukarı çıkmadığını fark etti. Katie uyumuştu ve Maryellen’ın sabah erkenden işe gitmesi gerekiyordu.

Merdiven sahanlığından aşağı bakınca kocasının kanepeye oturmuş hediye paketine baktığını gördü. Bir süre sonra kırmızı-yeşil ambalaj kâğıdına sarılmış kutuyu eline alıp bekledi ve sonra kâğıdını yırtarak açtı. Bu ileri atılmış bir adımdı. Şimdiye kadar, ailesi tarafından yapılmış her şeyi acımasızca reddediyordu. Bu ânın öneminin farkında olan Maryellen eliyle ağzını kapadı, Jon’m ebeveynlerinin onun için seçtiği hediyeyi görmek için beklemedi. Yakalanmamak için sessizce yatağına süzüldü ve Jon’m ona katılmasını bekledi.

Jon gelmeden önce aradan uzun bir süre geçti. Yatağa girdiğinde Maryellen ışığı çoktan söndürmüş, yarı uykulu yan tarafına dönmüştü. Jon, ona yanaşıp kolunu beline doladı, avucunu açıp kamına koydu.

Maryellen kendi elini onunkinin üstüne kapadı. “Uyanık mısın?” diye fısıldadı Jon.

Cevap olarak Maıyellen uykulu bir sesle iç çekti. Jon’ın sessizliği karşısında

sormak zorunda kaldı. “İyi misin?” “Bilmiyorum,” dedi Jon boğuk bir sesle. “Babam gerçek bir pislik. Masum olduğumu bildiği halde beni hapislerde çürümeye yolladı ve şimdi... şimdi bana yılbaşı hediyesi olarak olta kamışı gönderiyor.”

Maryellen, onun yüzünü görebilmek için sırtüstü döndü ve kocasının gözlerinin dökemediği yaşlarla parladığını fark etti. Bir eliyle yanağını okşarken onu öptü. Jon’ı nasıl rahatlatacağını bilemiyordu.

“Küçük bir çocukken, annem ölmeden önce, beni balık tutmaya götürürdü. Babamla balık tutmak, çocukluğumun en güzel, en mutlu anılarıydı.”

Gözlerini kapatan Maryellen, kollarını Jon’m boynuna doladı. Joseph Bowman’m oğluna ulaşmanın bir yolunu bulduğunu düşünmeden edemiyordu.

Yirmi Beş

Cecilia, Ian’siz bir yılbaşınm tatsız geçeceğini biliyordu. Uyandığında melankolikti, ama yılbaşını olabildiğince neşeli geçirmeye kararlıydı. “Önümüzdeki yıl, baban bizimle olacak,” diye doğmamış oğluna söz verdi kamını okşayarak.

Giyindikten sonra internete bağlandı ve kocasına uzun, ayrıntılı bir mesaj yazdı. Ona bu özel gün için bütün sevgisini gönderdi ve bunu yaparken olabildiğince mutlu ve güven doluymuş gibi yapmaya özen gösterdi. En doğru ifadeyi yakalamak zor işti. Fazlasıyla neşeli görünürse, lan onu özlemediğini düşünebilirdi. Mutsuz ve karamsar olursa, endişelenirdi. Sonuçta, en doğru mesajı yazabilmek için neredeyse bir saatini harcadı. Cathy ve Carol’la buluşacaklarını, Rachel Pendergast'ı da kendilerine katılması için davet ettiğini anlattı.

Altında gelişigüzel atılmış hediye paketleri olan küçük bir yılbaşı ağacı pervazın içinde duruyordu. lan, annesinden, kendi adına Cecilia’ya altın bir madalyon göndermesini istemişti; Cecilia hediyeyi daha gelir gelmez açmıştı. Kayınpederi ve kayınvalidesi, kendi hediyelerini de eklemişlerdi; pastel yeşil tonlarda harika bir kaşmir şal. Kendi annesi de Cecilia’mn o sabah açtığı küçük bir hediye paketi yollamıştı ve içinden çoğunlukla bebek malzemeleri vardı. Sandra Mer-rick geçtiğimiz günlerde üçüncü kez evlenmişti. Cecilia, annesinin yeni yılını kutlamak için aradığında hayal kırıklığına uğramış, bütün iznini balayı için kullandığından bebeğin doğumunda yanında olamayacağını öğrenmişti.

Neredeyse yarım saat konuşmuşlar ve Cecilia telefonu karışık duygularla kapamıştı. Annesi mutluydu; Cecilia en son ne zaman konuştuklarında onun böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Sandra adına çok mutlu olmuştu ve yeni eşiyle tanışmak için can atıyordu. Zaten doğum zamanı geldiğinde bunu kendi başına da halledebilirdi; Cecilia'nın arkadaşları vardı.

Öğle olduğunda, akşamki yemeğe katılmak üzere Cathy Lackley'nin evine doğru yola çıktı. Oraya ulaştığında Carol Greendale'in aracının evin önünde park edilmiş olduğunu gördü; demek Carol ve kızı Amanda gelmişti bile. Amanda ve Allison aynı ayda doğmuşlardı. Yaşadığı acının yükünü kaldıramayan Cecilia uzun süre kızın yüzüne bakamamıştı, oysa şimdi Amanda'yı gördüğünde sadece anlık bir sızı hissediyordu.

"Mutlu yıllar," diye şakıdı içeri girerken. Yanında annesinin her yılbaşı yaptığı ve Cecilia'nın her zaman gözdesi olan özel bir tavuklu makama salatası vardı. Ayrıca bir çantaya irili ufaklı hediyeler doldurmuştu; karşılıklı hediyelerde

kendilerine on dolarlık sınır koymuşlardı.

"Mutlu yıllar," diye seslendi Cathy mutfaktan. Yürürken üstündeki çanlar çıngırdayan keçeden yapılma geyik boynuzu başlık giymişti. Cathy'nin oğlu Andy salonda Amanda' yla oynuyordu. "Hindiyi fırına attım, üç saat içinde yemeye hazır olur, tabii fırın dayanırsa."

"Sorun mu var?" diye sordu Carol. Önünü siyah, yeşil ve kırmızı çam ağacı ampüllerinin süslediği parlak kırmızı bir kazak giymişti.

"Sorun aşçıda," diye cevap verdi Cathy. "Şükran Günü'nden sonra fırını temizlemem gerekiyordu ama yapmadım. Hindi için ön ısıtmaya aldığım anda dumanlar tüt-meye başladı."

"Annem yüzünden yangın alarmı çalıştı!" diye bağırdı Andy.

Carol'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın?"

"Ne yapabilirdim?" diye dalga geçti Cathy. "Hinidiyi içine tıkıp kapağını kapadım ve alarmın susmasını ümit ederek bekledim. Sonunda sustu."

Cecilia güldü. "Bu tam bana göre bir iş."

“Hayır,” diye itiraz etti Cathy. “Senin fırınında tek leke olmaz, o yüzden başına bu tür felaketler gelmez. Oysa ben, sadece gerekli olduğunda ve bayramlarda yemek pişiririm.” Cathy’nin onunla ilgili söyledikleri doğruydu ama Cecilia bunu itiraf etmedi. Evinin temiz olmasını isterdi ve bu konudaki becerisiyle gurur duyardı.

“Rachel Pendergast’m bize katılacağı kesin,” dedi Ce-cilia, yeni arkadaşının gelmeyi kabul etmesine sevinerek. Carol ve Cathy farklı zamanlarda Rachel’la karşılaşmışlardı, Cecilia ise oldukça yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Resmen bir denizci eşi olmasa da, hem Carol hem de Cathy yılbaşı partisine Rachel’i de davet etmekten mutlu olmuşlardı. Nate Olsen, kocalarının arkadaşıydı.

“Harika,” dedi Cathy. “Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli.”

Cathy tam sözlerini bitirmişti ki kapı çaldı. Carol açmaya gitti ve Rachel, burnu soğuktan kıpkırmızı, elinde bir patates güveci ve içinden hediye paketleri taşan bir çantayla içeri girdi. “Mutlu yıllar,” dedi. “Geç kalmadım, değil mi?”

“Yo, yo, pek sayılmaz,” dedi Cathy. Güveç tenceresini alıp mutfak tezgâhının üstüne koydu.

“Hoş geldin,” dedi Cecilia, kucaklaştılar. Rachel mantosunu çıkarıp ön kapıdaki askıya astı, sonra hediye paketlerini ağacın altına bıraktı.

“Bruce’un evinde zaman kaybettim,” dedi, saatine bakarak.

Cecilia bir an Bruce’un Rachel’in ağabeyi veya bir akrabası olduğunu düşündü; sonra dul arkadaşı olduğunu hatırladı.

“Jölene, ayrılmama bir türlü izin vermedi,” diye açıkladı Rachel.

Cathy içecekleri getirdi, hepsi hediyeleri açmak üzere salonda toplandılar. Cecilia, arkadaşlarının her birine kaliteli el kremleri almıştı, çocuklara ise yapboz. Karşılığında Rac-hel’den “Noel Baba’nın Yeni Kıyafeti” adında bir oje, Carol’dan bir roman ve Cathy’den üstüne bebek ve patik resimleri kazınmış metal bir resim çerçevesi aldı. Cathy’nin bu çerçeve için fiyat sınırını aştığından emindi, gözlerine yaşlar hücum ederken arkadaşının bakışlarını yakaladı ve dudaklarıyla sessizce, “Teşekkür ederim,” dedi.

Kısa süre sonra Amanda ve evcilik oynamaya ikna ettiği Andy, diğer odaya

geçtiler.

“Sana akşam yemeği hazırlayacağım,” dedi ufaklık bilmiş bir tavırla.

Andy’nin bakışları şüpheliydi. “Yangın alarmı yine çalacak mı?”

“Bruce ve Jölene kim?” diye sordu Carol. “Galiba bir şeyler kaçırdım.”

“Şey, Bruce... bir arkadaşım. Dul bir adam. Kızı Jölene şu anda dokuz yaşında. Beş yaşındayken annesini kaybetmiş. Bir süre önce, benim babasıyla evlenmemi istediğini söyledi.”

“Bruce nasıl bir tepki gösterdi?” diye sordu Carol.

“Babayı boş ver, *sen* nasıl başa çıktın?” diye meark etti Cathy.

Rachel hafifçe kaşlarını çattı. “İkimiz için de tuhaf bir durumdu. Bruce’la zaman zaman görüşürüz. Çoğunlukla birbirimize eşlik etmek için. Örneğin yılbaşı alışverişine beraber çıkmamızı istedi, kabul ettim.”

Cathy, Cecilia’yla bakıştı. “Nate’in bu adamdan haberi var mı?”

Rachel başıyla onayladı. “Bruce sadece arkadaşım. Nate bunu biliyor. Teknik olarak Nate’le ben... ben sadece iki kez çıktım ama bağımızı koparmadık.”

Cecilia, Rachel’a internete bağlanıp e-posta göndermeyi öğrettiğinden beri her gün bağlantıda olduklarını biliyordu, lan geçtiğimiz günlerde Rachel’la çevrimiçi görüşebildiği için Nate’in ne kadar mutlu olduğundan söz etmişti.

“Nate bana yılbaşı hediyesi olarak bir bilgisayar aldı,” dedi Rachel mahcup bir halde. “Bunun çok abartılı olduğunu söyledim ama hayırdan anlamıyor.”

“Vay canına,” diye mırıldandı Cathy.

“Arkası sağlam,” diye mırıldandı Carol sakince. “Daha doğrusu ailesi.”

Cecilia, Cathy ve Rachel hep birlikte ona baktılar.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Cecilia, kimseden ses çıkmayınca.

“Nate Olsen, değil mi?” dedi Carol, başıyla onaylayan Rachel’a dönerek. “Söz

ettiğiniz adamın bu olduğunu sanıyorum. Babası Nathaniel Olsen'dır."

"Kim?" diye sordu Cathy.

"Nathaniel Olsen, Pennsylvania'nm Kongre üyesidir." Bakışları bir kadından diğerine kaydı. "Yani bilmiyor muydunuz?"

Rachel, şaşkın ve kafası karışık görünüyordu. "Yoo! Nate, ailesinin politikayla uğraştığına dair bir şey söylemedi."

"Paradan söz ediyoruz. Büyük paradan," diye devam etti Carol, anlaşılan uzman rolü oynamak hoşuna gitmişti. "Başlangıçta nereden geldiğinden emin değildim -muhtemelen kömürdü- ama artık o kadar çok ki Babacık herkesin bilmesinde sakınca görmüyor."

"Nate gönüllü asker," dedi Cecilia. Babasının ismi sayesinde Donanma'ya subay olarak katılabilmesi akla yakın geliyordu.

"Doğru," dedi Carol, içkisinden bir yudum alarak. "Fakat Nate ve babasının birkaç yıl önce arası bozuldu. Nate'in üniversiteyi bırakıp Donanma'ya katıldığını duydum."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ben Pennsylvania'lıyım," dedi Carol. "Oralarda büyük haberdi ve kuşkusuz babası hemen bunu lehine kullandı. Ailenin vatanseverliğinden dem vurmak, seçimlerde çok işe yaradı." "Nate'in bundan hoşlandığını hiç sanmıyorum," dedi Rachel sessizce.

"Bence de öyle," diye ona katıldı Carol. "Bugünlerde babasıyla pek arası olduğunu sanmam."

"Of!" Rachel'in yüzü sarardı. "Oğlunun bir manikürcüyle flört ettiğini duyarsa babasının ne diyeceğini düşünmek bile istemiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bana kalırsa Nate, başına buyruk bir adam," demek zorunda hissetti Cecilia. "Seni bulan kişi oydu, değil mi?"

"Aslında, onu Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesi'nde kazanmıştım, unuttun mu?"

“Evet ama ikiniz iyi anlaştınız,” dedi Carol.

“Senin güzellik salonunda çalışmanla Nate’in bir sorunu yok,” diye ekledi Cathy. “Ayrıca, bunda ne terslik var? Carol ve ben, senin kuaför olduğunu duyduğumuzda çok sevindik. Cedar Cove’a taşındığımızdan beri doğru dürüst bir kuaför anyorduk. Aynı zamanda manikür yapman ikramiye gibi oldu.”

Rachel biraz rahatlamıştı. “Keşke Nate bir şeyler söylemiş olsaydı. Demek istediğim, geçmişiyle ilgili.”

“Belki doğru zamanı bekliyordur,” diyen Cecilia, Carol’m hiçbir şey söylememiş olmasını dilerdi. Rachel artık huzursuz görünüyordu.

Söylediklerinden anlaşıldığına göre, Carol da pişmandı. “Bir düşün, Nate sana yılbaşı hediyesi almak için aile parasını kullanmadı,” dedi. “Onun için çok değerli olduğun açık.” Rachel gülümserken yanakları pembeleşti. “O da benim için çok değerli.” Tebessümü biraz daha büyüdü. “Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Nate’in müthiş öpüştüğünü söyleyebilirim.”

Cathy, başını iki yana salladı. “Tamam, Nate’i tanımıyorum ama Andrew’nun onu her koşulda geçeceğine bahse girerim.”

“Eğer kıyaslama yapacaksak,” diye başladı Cecilia. “Kızlar, kızlar,” diye araya girdi Carol, kollannı salla-

yarak. “Bu tartışmak istediğimiz bir konu değil.”

“Neden olmasın?” diye sordu Cecilia.

Carol teker teker her birinin yüzüne baktı ve sesini alçalttı. “En son seks yapalı ne kadar zaman oldu?”

Cecilia ve Cathy birlikte kıkırdadı.

“Çok uzun,” dedi Cecilia. “*Çook* uzun.”

Yirmi Altı

Corrie, yılbaşı indirimlerinde alışveriş yapmayı seviyordu. Şükran Günü indirimleriyle birlikte, en çok yılbaşı indirimlerini seviyordu. Peggy Beldon’m

ona eşlik etmeyi kabul etmesine çok sevindi. Roy bir önceki yıl Bob ile Peggy' nin işlettiği otelde gerçekleşen cinayeti çözmeye çalışırken ikisi hayli samimi olmuşlardı.

"Ambalaj kâğıtlarını yüzde yetmiş beş indirimli almaya bayılıyorum," ded Peggy, alışveriş arabasını yarım düzine rengârenk ruloyla doldururken. "Elbette Bob şikâyetçi, parayı harcayarak biriktiremeyeceğimi söylüyor."

Corrie, başıyla onayladı. "Aynı şeyi Roy da söylüyor." Bu, hiç bitmek bilmeyen bir nakarattı, daha önceki alışverişlerde de aynı muhabbet yaşanmıştı.

"Erkekler çok mantıksız." Peggy, arabaya dış mekân için birkaç ışıklı süsleme daha attı. "Şunlara bak," dedi ve Corrie'nin görmesi için bir kutuyu ona doğru uzattı. "Seneye Bob,

yılbaşı ışıklarını asmaya kalktığında çoğunun patlamış olduğunu görecek. Dış mekân lambaları bir sezondan fazla dayanmıyor. Onu son dakikada ampul değiştirmek için dükkânlara koşma zahmetinden kurtarıyorum, peki teşekkür ediyor mu?" "Şaka mı ediyorsun," diye mırıldandı Corrie. "Tabii ki hayır."

"Değerimiz bilinmiyor."

Birlikte gülüştüler. Corrie, hayatın içinden bu tür ufak tefek şakaları paylaşabileceği bir arkadaşı olduğu için şanslıydı. Cedar Cove'a ilk taşındığında böyle değildi, kolay arkadaş edinememişti. Linnette de annesi gibiydi, o yüzden Corrie, onun Gloria'yla tanışmasından dolayı mutluydu. Komşusu sayesinde, Linnette'in Seattle'dan küçük kasaba hayatına geçiş süreci daha kolay olmuştu.

Arabasını dolduran Corrie, mağazanın ön tarafındaki kasaların yolunu tuttu, Peggy hemen arkasında onu izliyordu.

Paketleri arabalarına yükledikten sonra Peggy öğle yemeği önerdi. "Tasarruf ettiğimiz paranın bir kısmını harca-malıyız," dedi.

"Şüphesiz," diye kabul etti Corrie memnuniyetle. "Co-ve'da DD'nin yerine gitmeyeli aylar oldu. Sen ne dersin?" "Bana uyar."

On beş dakika sonra marinaya bakan bir masada oturuyorlardı. Yılbaşı süsleri hâlâ asılıydı, ama ocak ayının ilk haftası indirirlerdi. Corrie, süsler kaldırıldığında kasabanın sade ve sıkıcı görüneceğini düşündü. Kuzeybatı

Pasifik’in yağmurlu kış mevsimi, yılın en sevmediği dönemiydi.

İkisi de sıcak çay ve midyeli sandviç istediler.

Çaylarını alıp yemeklerini beklemeye başladıklarında Peggy sorduğu soruyla Corrie’yi şaşırttı. “Yılbaşı kartı aldınız mı?”

Meyve sepeti geldiğinde Beldon’lar, Corrie ve Roy’la beraberdi; ayrıca Peggy esrarengiz kartpostallardan haberdardı. Linnette de biliyordu, ama tesadüfen kartlardan birini bulduğu için. Corrie’nin bildiği kadarıyla, kasabada başka hiç kimsenin bu konudan haberi yoktu.

“Ayın yirmi dördünde isimsiz bir kart geldi,” dedi Corrie gönülsüzce. Konuşmak istediği son şey buydu ama yine de biriyle sırrını paylaşmak için yanıp tutuşuyordu.

“Kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordu Peggy.

Corrie hemen cevap vermedi. Genzinde oluşan yumruyu yutması gerekiyordu. “Benim bir fikrim var,” diyebildi fısıldayarak. Roy’la bilinmeyen çocuklarını tartıştıkları günden beri düşündüğü tek şey buydu. Roy inatçıydı; bu konuda konuşmayacaklarına ant içmişlerdi ve sözünü tutması için onu zorluyordu.

Duyarlı bir kadın olan Peggy endişeyle ona baktı. “Eğer konuşmak istemiyorsan...”

“Ben... yapamam. Roy’a bundan söz ettim ama dinlemek istemiyor. Düşündüğüm şey çok uzun zaman önce oldu ve bunu geçmişe gömmenin daha doğru olduğunu düşünüyor.” Corrie gereğinden fazla konuştuğunun farkına vardı. “Muhtemelen haklıdır.”

“O halde konuyu kapatıyoruz.”

Dikkatini dağıtmak isteyen Corrie çayına uzandı. “Belki en iyisi bu.”

“Sadece bir soruya cevap verir misin?” diye sordu Peggy mahcup bir tavırla. “Sormamalıyım ama merakımı yenemiyorum. Yılbaşı kartının üstünde mesaj var mıydı?” Corrie isteksizce gülümsedi. “Söylemek istediğin buysa, şifreli bir şey yoktu. Sadece *Mutlu Yıllar* yazıyordu.”

“Mesajların hiçbirinde tehdit yok, değil mi?” Sonra hemen elini kaldırdı. “Sakın cevap verme. Konuyu değiştiriyoruz.” Garson kız öğle yemeklerini getirdi. Kızartılmış İngiliz ekmeği dilimleri üstünde kızarmış peynirli midye. DD’nin bu spesiyalitesi, Corrie’nin en sevdiği yemeklerden biriydi; neden bu kadar uzun süredir buraya gelmediğini düşündü. Çoğunlukla kızının iş programı yüzünden olduğuna karar verdi. Öğle yemeği paydoslarında buluşmayı seviyorlardı ama Linnette’in vardiyası her hafta değişiyordu ve...

Linnette’in komşusunu, salonun diğer ucundaki bir masada görünce Corrie’nin düşünceleri birden silindi. Gloria, Chad Timmons’la birlikte oturuyordu.

“Yo, hayır,” diye fısıldadı, çatalını masaya bırakırken. “Ne?” diye sordu Peggy, Corrie’nin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamak için etrafına bakınarak.

“İşte orada,” diye fısıldadı Corrie, arkadaşına doğru eğilerek. “Karşı tarafta oturan çifti görüyor musun?”

Peggy gözlerini kıstı. “Dr. Timmons değil mi? Bob ve ben, kliniğin açılışında onunla tanışmıştık.”

“Biricik Dr. Timmons,” diye homurdandı Corrie."Yanındaki kadın, kızımın komşusu. Gloria bilmemne. Soyadını hatırlayamıyorum.” Corrie’nin kalbi endişeyle atıyordu. “Linnette, komşusunu gerçekten seviyor ve bunun için çok memnunum. Cedar Cove’da kendini rahat hissetmesi için kesinlikle bir arkadaşa ihtiyacı var.”

“Katılıyorum.”

“Sorun şu ki, Linnette doktora âşık. Gözü başka kimseyi görmüyor.”

“Başka kimse derken Cal Washbum’ü mü kastediyorsun?”

“Kesinlikle,” dedi Corrie, düşündüğünden daha yüksek bir sesle. Bakışlar onlara döndü, ne yazık ki salonun diğer tarafının da dikkatini çekmişlerdi. Bocalayan Corrie, başını eğip bütün dikkatini yemeğe verdi.

“Seni gördü,” dedi Peggy.

“Aman ne güzel.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” diye homurdandı Corrie. “Dr. Timmons’la yemek yediğini saklamaya çalışır gibi bir hali yok. Aynca bu adam, Linnette’in tekelinde değil. Fikrimi sorarsan, Linnette kesinlikle saçmalıyor.” Corrie’yi en çok endişelendiren, bu yüzden Linnette ile Gloria’nın arkadaşlığının bozulma ihtimaliydi. Corrie, gördüklerinden kızma söz etmeyecekti.

“Peki Linnette ile at terbiyecisinin durumu nedir?” diye merak etti Peggy.

Corrie öfkeyle dudaklarını sıktı ve başını iki yana salladı. “Ona başkasıyla ilgilendiğini söylemiş.”

“Bu çok kötü.” Peggy bile düş kırıklığına uğramıştı.

“Kuşkusuz bu onun kararı. Keşke yürüseydi, Cal’i severim.”

“Ben de.”

Sohbete öyle dalmışlardı ki Corrie, Gloria’nm onlara doğru yaklaştığını fark etmedi, ancak masanın yanma gelip konuşmaya başlayınca bakışlarını kaldırdı.

“Merhaba Bayan McAfee.”

“Ah, merhaba Gloria,” dedi Corrie şaşkınlıkla. Şaşkınlığını gizlemek için kocaman bir tebessümle karşılık vermeye çalıştı. “Peggy Beldon’la tanışıyor musunuz?”

“Hayır, sanmıyorum.”

Üçü birkaç dakika lafladılar; Corrie, Dr. Timmons’m çoktan gittiğini fark etmişti.

“Yanlış bir izlenim vermek istemem,” dedi Gloria, kısa bir sessizliğin ardından. “Dr. Timmons ve ben görüşmüyoruz.”

“Bu neden önemli olsun ki?” diye sordu Corrie tasasız bir tavırla. Gerçekten de onu ilgilendirmezdi.

“Bana tamamen polislikle ilgili soracakları vardı ve yemeğe çıkarmak için ısrar

etti. Çıkmayacaktım ama çok ısrar etti. Linnette'in onunla ilgili duygularını biliyorum."

Muhtemelen kasabanın yarısı Linnette'in doktorla ilgili duygularını biliyordu; çünkü ilgisini saklama konusunda en ufak bir çaba göstermiyordu. Fakat Corrie'ye göre Dr. Timmons, Linnette'e biraz ilgi duysa şimdiye kadar çoktan çıkma teklif ederdi. Gözünü Linnette'e değil de Gloria'ya diktiği çok açıktı.

"Linnette iyi bir arkadaş," diye devam etti Gloria, "Arkadaşlığımızı tehlikeye atacak bir şey yapmam."

"Çok düşüncelisin ama bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Belki öyledir ama arkadaşlarım benim için önemlidir ve Linnette'e değer veriyorum."

Corrie, Linnette'in komşusunun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu takdir etmesi için dua etti.

Birkaç veda sözcüğünden sonra Gloria ayrıldı. "Gerçekten çok hoş biri, değil mi?" diye sordu Peggy, Gloria uzaklaştıktan sonra.

"Öyle," dedi Corrie başıyla onaylayarak.

"Birbirlerine nasıl baktıklarını gördün mü?" diye devam etti Peggy. "Elektriği ben bile hissettim."

Bu yorum karşısında Corrie'nin kaşları çatıldı. Durum düşündüğünden de kötüydü. Linnette'in akımın başına gelmesini ve tuttuğu yolun kalp kırıklığından başka işe yaramayacağını fark etmesini dilemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Yirmi Yedi

Grace Sherman, Olivia'nın önerisini ciddiyetle düşünmüş ve Cliff konusunda bir tavır almaya karar vermişti. Bu tutarsız ilişkiye bir son vermenin zamanı artık gelmişti. Küs mü barışık mı, normal arkadaş mı sevgili mi olduklarını Grace hâlâ bilmiyordu. Her karşılaşmalarında durumları değişiyordu.

İçinden bir ses Cliff'in hâlâ onu sevdiğini söylüyordu, ama internette Will Jefferson'la cilveleşmelerinin ardından Grace'in söylediği ya da yaptığı hiçbir

şey, Cliff'in güvenini tekrar kazanmasını sağlayamamıştı. Grace, Cliff'e olan kendi duygularından emindi. Onunla olmak, karısı olmak istiyordu. Jack'le evlendiğinden beri Olivia'daki değişimi görmüştü: Jack'deki değişimi de. Eğer Cliff, Grace'i seviyorsa evlenmeyi kabul etmeliydi. Yok öyle hissetmiyorsa, kendi yollarını çizebilirlerdi ve Grace'in bunu şimdi bilmesi gerekiyordu. Doğru, evlenme teklif etmek çok aşırı, belki riskli olabilirdi; ama Grace, onun duygularını -ve niyetini- öğrenmek istiyordu. İlk ve son kez.

Daha önce kimseye evlenme teklif etmediğinden nasıl başlayacağını bilmiyordu. İlk eğilimi, filmlerde gördüğü gibi ClifTi lüks bir restorana davet etmek oldu. Ardından gerekli romantik ortam kendiliğinden gelirdi ama pek mahremiyet olmazdı. Deniz Feneri'ne gidecek olsalar, ne kadar lüks olursa olsun, hayatının en özel ve gizli anlarını sayısız arkadaşı ve komşusuyla paylaşmak zorunda kalırdı.

Hayır, restoran olmazdı. O yüzden geriye ikinci seçenek kalıyordu. Neyse ki Grace yemek pişirmeyi seviyordu, dahası bütün bu süreci seviyordu: ne pişireceğine karar vermek, alışverişe çıkmak, ön hazırlık. Bulaşık yıkamak bile zoruna gitmiyordu. Mutfakta kendini rahat hissediyordu. O yüzden -yeni yılda doğru bir başlangıç yapma gayretiyle- Cliff'i pazar günü yemeğe çağırdı.

"Özel bir sebebi var mı?" diye sordu Cliff, Grace çiftliğe telefon ettiğinde. Bunun sıradan bir davet olmadığını anlamış gibiydi.

"Yeni yılın ilk günü." Grace ona evlenme teklif etmeyi planladığını söyleyecek değildi. Bunu, Cliff'in en sevdiği Fransız usulü vanilyalı dondurma eşliğinde ev yapımı elmalı turta dilimlerini servis ederken yapacaktı. Veya romantik bir anda şampanya kadehlerini tokuştururken...

"Anlaştık."

Grace, o önemli soruyu sorduğu anda da Cliff'in bu kadar kolay ikna olmasını diliyordu.

Düşünmeden ya da sağduyusuz konuşmamak için söylemek istediklerini kâğıda döktü. İlişkilerini görüşmeye başladıkları ilk günden itibaren gözden geçirmek istiyordu. Üç yıl önce, bir kredi kartı karışıklığı yüzünden tanışmışlardı; gerçekten bu kadar zaman geçmiş miydi? Dan'in karısı olarak geçen otuz beş yılın ardından yeni bir ilişki konusunda gergindi ve emin değildi, aslında bazı konularda hâlâ öyleydi.

Cliff’in ona karşı ne kadar nazik davrandığını hatırlıyordu. Dan’in cenazesinden sonra, yorgunluk ve kederden çökmüş bir haldeyken, yanında kalıp onu rahatlatan ve kocası için yas tutmaya teşvik eden sadece Cliff vardı. O gün Dan’le birlikte, iyi ve kötü pek çok anıyı da gömmüştü. Bütün bu süreçte Cliff hep yanıbaşındaydı ve desteğini hiç eksik etmemişti.

Bir süre ayrı kalmışlar ve yalnız geçen o aylar boyunca Grace ne kadar aptalca davrandığını, aslında Cliff’i ne kadar sevdiğini anlamıştı. Ciddi bir muhakeme hatası yapmıştı. Bu konuda çok üzgündü. Cliff bunu ya kabul edecekti ya da etmeyecekti. Öğrenmenin zamanı gelmişti.

Akşam yemeği için Grace canını dişine taktı. Yanında kremalı patates ve kuşkonmaz filizleriyle, Wellington usulü biftek düşünebildiği en özenli yemekti. Salatayı ise yeşillik, rokfor peyniri ve kavrulmuş baharatlı fıstıktan oluşan, yemek kanalından öğrendiği özel bir tarifle hazırlayacaktı. Bu akşam hazırlayacağı yemek, aylık yiyecek masrafının neredeyse üçte birini götürmüştü ama buna değerdi.

Cliff'in altıda gelmesi gerekiyordu. Masayı, sadece özel günlerde çıkardığı annesinden kalan porselen takımla hazırlamıştı. Israrla alması önerilen Fransız Merlot ise açılmış, havalanıyordu. Şarap konusunda da masraftan kaçınmamıştı. Mumlar yakılmak üzere hazır bekliyordu.

“Ne düşünüyorsun Buttercup?” diye sordu mutfaktaki yatağında uzanan köpeğine dönerek. Buttercup coşkuyla kuyruğunu salladı, Grace’in yaptıklarını onayladığı belliydi. Elini önlüğünün cebine sokarak içindeki yaklaşık yarım düzine kartotek fişine dokundu. Bunlar onun tılsımı ve güven-cesiydi. Üstlerine duygularını dökmüştü; Cliff’e olan aşkını, ikisi için beslediği umutları.

Altıyı on geçe Grace, salonun penceresinde dikilmiş Cliff’in kamyonetinin görünmesini bekliyordu. Kanepenin arkasına sinen kedisi Sherlock, Grace’in gerginliğinden tedirgin olmuştu.

Grace her otuz saniyede bir saatine bakıyor, gecikmesinin sebebini merak ediyordu, aradan yirmi beş dakika geçip Cliff görünmeyince, kasabaya inen yolda başına bir kaza geldiğini düşündü. Kış aylarında kırağı yollarda donardı, kayarak bir hendeğe yuvarlanmış olabilirdi.

Saat altı buçuk olunca daha fazla dayanamadı ve çiftliği aradı. İkinci çalışta Cal telefonu açtı.

“Grace?” Sesi şaşkındı.

“Cal, rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama Cliff için endişeleniyorum. Hâlâ gelmedi, ne zaman çıktığını söyleyebilir misin?”

“Cliff bu-burada.”

“Henüz çıkmadı mı?” Grace’in yüreği dizlerinin üstüne çöktü ve orada kaldı.

“Burada,” dedi Cal. “O-onunla ko-konuşabilirsin.” Konuşmak mı, pekâlâ.

“Grace?” Hattın diğer ucunda Cliff vardı. “Yemek bu akşam mıydı?”

Gözlerini kapatan Grace öfkesini bastırmaya çalıştı. “Unuttun mu?” diye sordu, son derece tatlı bir sesle. “Yine mi?” “Korkarım öyle. Umarım fazla sıkıntıya girmemişsin-

dir.”

Yalana gerek yoktu. “Aslına bakarsan, girdim.” Belki bilmesi gerekiyordu ama yine de Grace iki gündür bu yemek için hazırlandığını söylemekten kaçındı. “Yemeğin ne zaman olduğunu *sanıyordun*?” diye sordu onun yerine.

“Not aldığımı sanıyordum, ama anlaşılan almamışım. Üzgünüm Grace, yemeği berbat ettim mi?”

Üstelik tahmin bile edemeyeceği kadar çok biçimde etmişti. “Evet, sanırım öyle.”

“Üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” diye tekrarladı Grace. “Üzgünmüş! Telafi etmek için başlangıç bile olamaz.”

“Öfkelisin ve...”

“Öfkeli miyim? Bunu da nereden çıkardın?” Adamın anlayışına diyecek yoktu.

“Kasabaya geleceğim, konuşuruz.”

“Zahmet etme,” dedi kendini zorlayarak. “Önemi yok...

hiç önemi yok.” Gözyaşlarına boğulma kaygısıyla başka bir şey söylemeden telefonu kapadı.

Sakin oturamayacak kadar öfkeliydi. Volta atmak işe yarıyordu. Adanı yılbaşı gününde akşam yemeğini unutmuştu. CliiTiyi çaba göstermişti. Hem de çok iyi. Grace tavrını belli etmiş ve cevabım almıştı.

Koltuğa çökerek yüzünü avuçları arasına aldı. Sanki duygularını anlamış gibi, Buttercup içeri gelip yanında halının üstüne uzandı.

Grace birden çok öfkelendi, ama bu kez, gömdüğü kocası Dan’e öfkeliydi. *Bu durumdan* nefret ediyordu, yalnız yaşamaktan nefret ediyordu, ölümüyle alışmak zorunda kaldığı şeylerden nefret ediyordu. Hiçbir zaman çok mutlu bir evliliği olmamıştı ama en azından hoşnuttu. Geçen yıllar içinde Dan’in değişken ruh durumuyla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti; çünkü en azından onun kendisini ve kızlarını sevdiğini biliyordu. O anda, kocasını geri getirebilmek, hayatını Dan’in bir yıl ortadan yok oluşundan, onun ölümünden önceki zamana döndürebilmek için her şeyini verirdi.

Kapı çaldı, Grace alev saçan gözleriyle suçlayarak ön kapıya baktı. Cliff. Kasabaya rekor bir sürede gelmiş olmalıydı. Belki bu işi hemen yüz yüze halletmeleri iyi olurdu. Böylece herkes kendi yoluna gidebilirdi.

Gözyaşlarına boğulmadığı için şükrederek kapıyı açtı. Tahmin ettiği gibi Cliff Harding karşısında duruyordu.

“Konuşalım,” dedi. Pişmanlık dolu bir bakışla kovboy şapkasını çıkarıp iki eliyle tuttu.

“Evet, bence de konuşmalıyız,” diye ona katılan Grace içeri girmesi için kenara çekildi.

Yemek salonuna geçen Cliff, porselenler, kristaller ve mumlarla donatılmış masayı görünce yavaşça soluğunu bıraktı. “Görüyorum ki her şeyi berbat etmişim.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Grace. “Fakat işin gerçeği, gayet memnunum.” Hızla mutfağa daldı.

Cliff hemen arkasındaydı. “Memnun mu?”

Fırının kapağını açan Grace pişirme kâğıdının üstünde ılınmaya bıraktığı Wellingtons usulü bifteği aldı ve kabaca çöpe attı. Buttercup kocaman açtığı gözleriyle Grace'in hareketlerini takip ediyor, eti çöpe atacağına mama kabına atması için sessizce yalvarıyordu.

Cliff, *golden retnever*'m yanma çömeldi. "Korkarım başım dertte kızım," diye Grace'in duyabileceği bir sesle fısıldadı.

Grace'in eğlenmiş gibi bir hali yoktu.

"Başka bir şey atacak mısın? Zira yemek atmaya kıyılmayacak kadar iyi görünüyordu."

Grace bir elini kalçasına dayadı. "Unutkanlığını tatlı sözlerle yutturamazsın."

"Hadi ama Grace," diye itiraz etti Cliff. "Sadece bir akşam yemeği. İçine ettim ama gerçekten üzgünüm."

"Yanlış!" diye haykırdı Grace. "Sadece bir akşam yemeği *değildi.* Bunun ötesindeydi." Gözyaşları genzini tıkamaya başlayınca, toparlanmak için duraksadı. "Açıklamam için biraz otur istersen."

Cliff söyleneni yaptı ve kanepeye ilişti. Grace en sevdiği koltuğa oturdu. Onları salona kadar izleyen Buttercup, havadaki gerilimi hissetmiş olacak ki, önce durdu sonra mutfaktaki yatağına geri döndü.

Grace ne söylemesi gerektiğini biliyordu; derin bir soluk alarak nasıl başlayacağını düşündü. Cebindeki kartların bir anlamı kalmamıştı.

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi Cliff bir kez daha.

Grace onun özrünü eliyle savuşturdu. "Biliyorum. Kabalaşmak istemiyorum, Cliff ama geçtim bunları. Yaptığın -akşam yemeğini unutmak... Üstelik ilk kez olmuyor, gerçek duygularının gerçek bir göstergesi."

Cliff başını iki yana salladı. "Ajandama not almam gerekirdi. Neden yapmadığımı bilmiyorum. Kendimi pataklayacağım."

"Yeter." Grace daha fazlasını duymak istemiyordu. "Bu yemekle ilgili çok fazla beklentim vardı ama bu benim sorunum, senin değil."

Cliff kaşlarını çattı. “Ne tür bir beklenti?”

“Komik gelebilir... Belki sana söylememeliyim ama sana hayatının akşam yemeğini hazırlayarak bir sahne oluşturmaya çalışmıştım. Bana karşı yüreğini yumuşatmayı umuyordum, böylece... teklifimi yapabilirdim.”

Cliff’in gözleri büyüdü. “Teklif... evlilik mi?”

“Çok komik, değil mi? İki gündür yemek için hazırlanıyorum, her ayrıntıyla ilgileniyorum, sevdiğim adama kalan hayatımı onunla geçirmek istediğimi nasıl söyleyeceğimi düşünerek bunalım geçiriyorum. Senin de öyle hissedeceğini ve bir nikâh tarihi belirleyebileceğimizi umuyordum.” Sesi çatlamaya başlayınca, tekrar kendini toparlama gereği hissetti.

“Grace,” diye fısıldadı Cliff. Bakışları yumuşamıştı, “Ben de seni seviyorum.”

Kendini daha fazla utandırmak istemeyen Grace çabucak yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Endişelenme. Ben, ben teklifte bulunmayacağım.” Önlüğünün cebindeki kartotek kartlarını çıkardı. “Bak, gerginlikten konuşamayacak hale gelirsem diye notlar bile almıştım. Komik, ha?” Cliff’in cevap vermesini beklemedi. “Artık bunlara gerek yok. Hiçbir şeye gerek yok.”

Cliff’in omuzları öne doğru çöktü. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demen gerekmiyor.” Derin bir soluk aldı. “Aniden bir şeyin farkına vardım. Sen ve Dan, aslında düşündüğümden daha fazla birbirinize benziyorsunuz. Görüyor musun, Dan de aynı şeyi yapardı.”

“Tarihleri unutur muydu?”

“Hayır.” Grace gülümsemeye çalıştı. “Hayır, tek kelime söylemeden duygularını anlamamı sağlardı. Zamanında bir danışman bunun pasif-agresif davranış biçimi olduğunu söylemişti.”

“Ben öyle değilim,” diye ısrar etti Cliff, bu ima karşısında gerilerek.

“Yemek tarihlerini unuttun. Dışarı çıkmayı başardığımız zaman filmde uyuyakaldm ve ne zaman çiftlikte ziyaretine gelsem -üstelik genellikle senin davetinle- benimle konuşmaktan daha önemli işlerin oldu. Tamam, o akşam acil bir durum vardı ama diğer zamanlar? Şükran Günü hariç, o gün benim varlığıma

tamamen farklı tepki verir gibiydin. Neyse, mesajı aldım Cliff, açık ve net. Beni bağışlamadın ve muhtemelen asla bağışlamayacaksın.” Ayağa kalkan Grace’in yüreği iyice daralmıştı. “Senin söyleyecek cesaretin yok, o yüzden ben yapıyorum. Seni seviyorum derken yalan söylemiyordum, ama kendi iyiliğim kadar senin iyiliğin için de, bu iş bitti.”

Cliff donakalmış gibiydi ve sessizliği sürüyordu.

“Bu taktik değil. Oyun da değil. Bir daha görüşmezsek ikimiz için de en iyisi olacak derken samimiyim.”

Cliff birkaç dakika daha oturmayı sürdürdü. “Söyleyeceğim herhangi bir şey, fikrini değiştirir mi?” diye sordu sessizce.

Grace başını iki yana salladı.

“Anlıyorum.” Cliff şapkasına uzandı.

“Sana her şeyin en iyisini diliyorum Cliff.”

Cliff başıyla onayladı.

“Güle güle.” Grace kapıyı açtı, Cliff yanından geçerken durdu, parmağıyla Grace’in yanağına dokundu. Verandaya çıkıp merdivenden ininceye kadar Grace kapıyı kapamadı. Sonra içini kaplayan ürpertiyle duvann dibine çöktü ve acının geçmesini bekledi.

Yirmi Sekiz

Roy McAfee, Corrie’ye bir şey söylememişti, ama onun haklı olduğunu biliyor, içgüdüleri kesinlikle aynı yönü gösteriyordu. Esrarengiz kartpostallar hiç tanımadığı çocuğundan geliyordu. Bir bebekleri olduğunu unutmuş değildi. Üçüncü bir çocuk gerçeği hep yanıbaşmdaydı, zihninin gerisinde saklı duruyordu.

Corrie yıllar önce bir bebek dünyaya getirdiğini söylediğinde önce şoke olmuş, sonra öfkelenmişti. Arkasından derin bir üzüntü ve yas duygusu gelmişti. Aynı boşluğu şimdi de hissediyordu. Corrie’yi asla suçlamamıştı ve hâlâ suçlamıyordu. Roy’un kendi duyarsızlığı ve kibri, Corrie’nin böyle bir karar almasına yol açmıştı.

Bebekle ilgili Roy’a söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Kızı mı, oğlu mu olduğundan bile habersizdi.

Başka bir kızla ilgilendiği için ayrıldıkları yılı hatırladı. Sonra sakatlanmış ve birdenbire şöhretini kaybetmiş, kimse onunla **ilgilenmez ve yıldız avcıları yüzüne bakmaz olmuştu. Düşüşü hızlı ve gurur kırıcıydı.**

Barışmalarından önce Corrie’yi bir gün kütüphanede görmüş ve onunla ilgili sevdiği her şey aklına gelivermişti. Onun dürüstlüğü. Sıcaklığı. Omuzlarına dökülen düz ve gür koyu kahve saçları. Roy’u öpüşü...

Ertesi gün Corrie’yi görmek umuduyla tekrar kütüphaneye gelmişti. Peş peşe iki gün onu orada görürse, bunun kader olduğuna karar verecekti.

Tam düşündüğü gibi, bir önceki günün aynı saatinde, Corrie’yi kütüphanenin dışında bir kızla yürürken gördü. İçeri kadar takip ederek ismini söylemek cesaret işiydi. Roy, bunu yapmasının ne kadar zor olduğunu Corrie’nin anlayıp anlamadığını hep merak etmişti. Geride kalan son gurur kırıntıları da o gün yok olup gitmişti ama bedeli ne olursa olsun Corrie’nin ona verdiği değerle kıyaslanmazdı.

Roy, sevilmesi kolay bir adam olmadığının farkındaydı. İnatçıydı, yanıldığını kolayca kabullenemezdi. Ne o zaman ne de şimdi.

Corrie’nin ona bebekten söz ettiği akşamı unutması mümkün değildi. Bu bilgiyi gizlediği için ona bağırıp çağırmak istemişti; Roy’un, bebeğini taşıdığını bilmeye hakkı vardı. Çok geçmeden, Corrie’ye fazla seçenek bırakmadığını fark etti; Roy, bu durumun üstesinden gelecek olgunlukta değildi.

Hâlâ, Corrie’nin bu yaşam değiştiren kararı tek başına vermek zorunda kalması onu kahrediyordu. Ailesiyle birlikte nelere katlandığını düşününce utancından yerin dibine geçiyordu. Sevdiği ve kullandığı kadın, çocuğunu tek başına doğurmuştu; çünkü Roy’un bu durumla başa çıkamayacağını zaten biliyordu.

Bebek doğurmak Corrie’yi değiştirmişti. Eskisi kadar güzeldi, belki daha da güzel. Değişiklik görüntüsünde değil, davranışlarmdaydı. Olgunlaşmıştı. Bu konuda ondan kilometrelerce ilerdeydi, öylesine mağrur ve bilgeydi ki Roy, onunla birlikte olmak için artık daha fazla yanıp tutuşuyordu.

Evlenme aşamasına gelinceye kadar Corrie, bebekten söz etmemişti. Önceleri

neden beklediğini merak ederdi ama artık anlıyordu ki, Roy'a söylemiş olsa evlenme teklifini sevdiği için mi yoksa pişmanlık ve suçluluk duygusuyla mı yaptığını asla bilemeyecekti. Aşkından emin oluncaya kadar beklemesi, evliliklerini de kurtarmış olabilirdi.

Roy arkasına yaslanıp ayaklarını masaya kaldırdı. En iyi dedektiflik işlerini, emniyet günlerinden kalma bu eski koltukta çözmüştü. Şubesi, koltuğu ıskartaya çıkarmaya karar vermiş ama Roy, onu hurdalığa gitmekten kurtararak arabasına atmış ve eve getirmişti. O günden beri aynı koltukta oturuyordu. Koltuktan nefret eden Corrie, ondan kurtulması için yalvarmış ama Roy yapamamıştı.

Ofis kapısı önce açıldı, sonra kapandı. "Baba?"

Roy ayaklarını yere indirdi. "Buradayım," diye seslendi kızma.

Linnette içeri girdi, kendini masanın karşısındaki koltuğa bıraktı. "Annem nerede?"

Roy da kendine aynı soruyu soruyordu. "Anlaşılan öğle paydosunu uzattı. Aileden birini işe almanın sonuçlan," diye dalga geçti.

"Of!" Linnette ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Onunla konuşmak mı istiyordun?"

Kızı başıyla onayladı. "Baba," dedi doğrularak. "Annemi her zaman sevdin mi? Demek istediğim, hiç duygularını sorguladığın zamanlar oldu mu?"

"Elbette," diye itiraf etti Roy, tam düşünceleriyle çakışan soruya şaşırarak. "Daha önceki gün," diye şakaya vurarak ortamı hafifletmeye çalıştı. Öğüt verme konusunda pek iyi değildi; o, Corrie'nin uzmanlık alanıydı.

"Baba, ciddiyim."

"Olduğunu biliyorum," dedi, kendisi de ciddileşerek. "İlişki sorunların mı var?"

Linnette omuz silkti. "Fena çuvalladım."

Roy, kızma yüz çevirmek istemiyordu, ama bu gönül işleri konusunda pek rahat değildi. "Annenle konuşsan daha iyi."

“Annem burada değil. Sen buradasın.”

“Bir başka deyişle, sığınacak liman mı istiyorsun?” Linnette belli belirsiz gülümsedi. “Öyle de diyebilirsin.” “Pekâlâ.” İçini çekmemeye çalıştı. “Aklından geçenleri söyle.”

Eldivenlerini çıkaran Linnette ayağa kalkıp mantosunu üstünden sıyırdı.

“Pişman olduğum bir şey yaptım,” dedi dobra dobra. “Nedir?”

“Annem geçen yaz Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesi’nden bir adam satm almıştı, Cal adındaki at terbiyecisi. Sırf annem baskı yaptığı için onunla yemeğe çıktım. Hiç istemiyordum ama sonunda mecbur kaldım.”

“O kadar kötü müydü?”

“Pek sayılmaz. Yemek keyifliydi ve daha sonra onunla tekrar çıktım. Daha da iyi vakit geçirdim ve beni öptü ve...” “Dur bir dakika.” Roy elini kaldırdı. “Daha fazla dinlemek istemiyorum, yoksa adamın dişlerini dökmek isteyebilirim.”

Linnette, ona bakıp gülümsedi. “Ne babasın ama.” “Üzgünüm, elimde değil. Sen benim küçük bebeğim-

sin.”

“Bebek değilim.”

“Tek söyleyeceğim şey, kendi çocukların oluncaya kadar bekle ve ondan sonra karar ver.” Devam etmesi için eliyle işaret etti.

“Cal’in beni öpmesinden çok hoşlandım. Endişelenme, bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim, sadece beni öptüğünde korktuğumu söyleyeceğim.”

Bu sözler Roy’un dikkatini çekti. “Yanlış bir şeyler mi yapmaya kalktı?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Beni *korkutan* Cal değildi, derdimi anlatamıyorum. Demek istediğim, beni öpmeye devam edecek olursa, onu tekrar görmek isteyeceğimi hissediyordum ve bunu yapamazdım; çünkü başkasını daha çok beğeniyordum.”

“Hımm?” Roy’un yapabileceği en derin yorum buydu. Takip etmekte güçlük çekiyordu. Yani kızı bu at terbiyecisini beğenmişti ama istememiş miydi? O “diğer” kişi kimdi?

“Chad için boşta olmak istiyordum,” diye açıkladı Linnette, “ve planlarımın aksamasını istemiyordum.”

Tamam, şimdi anlaşılmıştı. Biraz. “Şu doktordan mı söz ediyorsun?”

Linnette başıyla onayladı. “Sorun şu ki, işe yaramadı.” “Demek istediğin, doktor mu ilgisiz yoksa sen Cal’i mi düşünüyorsun?”

“İkisi de. Fakat Cal’e son derece kaba davrandım ve... anlarsın ya, çıkmaya devam etseydik nasıl olurdu diye merak ediyorum. Mükemmel bir adam, elimden kayıp gitti mi diye merak etmeden duramıyorum, üstelik bir hiç uğruna.”

“Chad’le durum nasıl?” Roy mevcut bütün gerçekleri irdeliyordu.

Linnette başını iki yana salladı. “Hiç hareket yok. Yakışıklı ve kültürlü. Onunla bir kez çıkabilmek için her şeyimi feda ederdim ama hiç sormadı. Soracağından da şüpheliyim ve dert değil. Kafamda onu bitirdim sayılır. Artık beni Cal ilgilendiriyor. Sadece, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.” Tamam. Doktorun üstü çizilmişti ama Roy ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Romantik öğütlere zerre kadar aklı ermezdi.

“Cal’i arayıp özür mü dilesem yoksa oluruna mı bıraksam diye merak ediyorum.” Meraklı bakışlarını babasına çevirdi. “Sen ne dersin?”

İşte milyon dolarlık som. “Ben ne derim?” diye tekrarladı yavaşça. “Bunu bilemezsin,” diye başladı. “Annenle ben bir süre flört etmiş, sonra ayrılmıştık.” Duraksadı. “Ertesi yıl tekrar karşılaştık. Her zaman kaderin, onu benim yoluma çıkardığına inanmışımdır.”

“Bir başka deyişle, eğer olacağı varsa, Cal’le tekrar karşılaşacağımı mı söylüyorsun?”

Roy başıyla onayladı. “Onun gibi bir şey.”

Linnette, bu sözleri tartmaya çalışır gibiydi. Düşünceli bir tavırla ayağa kalkıp

mantosuna uzandı. “Teşekkürler baba.”

“Bir şey değil.” Arkasına yaslandı, tekrar ayaklarım masanın üstüne kaldırıp çaprazladı. “Çözmemi istediğin başka sorunlar var mı?”

“Bugün değil. Anneme geldiğimi söylersin, tamam mı?” “Söylerim.”

Linnette çıktı. Kapı açılıp Corrie içeri daldığında Roy şekerleme yapıyordu. Karısına bakar bakmaz Roy, ayaklarım bir kez daha yere indirdi. “Corrie, sorun nedir?”

Az önce kızının boşalttığı koltuğa çökerken, Corrie’nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Ben...” Elindeki mendille oynayarak güçlükle yutkundu.

“Ne var?”

“Dinlemek istemedin. Söylediklerimi dikkate almak istemedin, o yüzden sorunu kendim çözmeye karar verdim.” Yüzü o kadar solgundu ki, Roy bir an dehşete kapıldı.

“Ne yaptın?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Ailede dedektiflik yeteneği olan tek kişi sen değilsin. Benim de kendimce kaynaklarım var.”

“Corrie? *Ne yaptın!”* diye tekrarladı Roy.

Corrie sonunda onunla göz göze geldi. “Bir kızımız olmuş Roy. Küçük bir kız doğurmuşum.”

Roy, masasının arkasından çıkıp elini Corrie’nin omzuna koydu. Eğilip karısının gözlerinin içine baktı. Onu öylesine seviyordu ki, inanılmaz bir fiziksel çekim hissetti. “Biliyorum,” diye fısıldadı.

“Biliyor musun?”

“Ben de araştırdım.”

Yirmi Dokuz

Rachel deniyordu ama yılbaşı gecesi Carol Greenda-le’den öğrendikleri akimdan

çıkmıyordu. Nate, Doğu Ya-kası'ndan güçlü bir politikacının oğluydu. Bu ilişkiye dair bir beklentisi varsa hayal dünyasında yaşıyor demekti. Zararın neresinden dönse kârdı. Nate'e kısa ve özlü ama son derece nazik bir e-posta göndererek bunu yapmaya karar verdi. O günden beri bilgisayarını açmamıştı.

Cuma akşamı Bruce, salona telefon etti ve buluşmayı teklif etti. Rachel'm niyeti önce geri çevirmekti, sosyalleşme havasında değildi; ama tekrar düşündğünde pek dışarı çıkmadığını fark etti. Bruce genelde iyi bir eşlikçiydi.

"Aklında ne var?"

"Bilmiyorum." Sesi pek coşkulu gelmiyordu.

Rachel, onun kendisini aramasının tek nedeninin başka kadın tanımamasından kaynaklandığını düşünürdü. Oysa bu doğru değildi, Bruce epey kadın tanıyordu. Bu durumda şüpheleri, onu evlilik tuzağına düşürmeye çalışan bekâr kadınlara duyduğu korkuya götürüyordu. Rachel'm böyle bir derdi yoktu ve Bruce, ona güvenebileceğini biliyordu.

"Sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu Rachel. "Olabilir."

"Jölene nerede olacak?" Rachel ikisine de cazip gelecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

"Pijama partisinde."

"Akşam yemeği?" diye önerdi Rachel.

Artık tam cümleler bile kurmuyorlardı. Birbirine bütünüyle uyum sağlamış ve bir tür stenografık lisanla konuşan, evli ihtiyar çiftlere benziyorlardı.

"Elbette."

Rachel'e de uyardı. "Nerede?"

"Sen seç."

"Taco Shack."

"Orada mı buluşalım mı?"

“Tamam. Altıda?”

“Harika.”

Salondan çıkıp doğruca Taco Shack’in yolunu tuttu. Gittiğinde Bruce çoktan gelmiş ve bir masa tutmuştu. Taco Shack, cuma akşamlarının popüler uğrak yerlerinden biriydi. Yiyecekler güzeldi, çeşitliydi ve en önemlisi, ucuzdu.

“Senin siparişini de verdim,” dedi Bruce, Rachel ona katıldığında.

“Ne istediğimi nereden biliyorsun?”

“Peynirli *enchilada.* Her zaman aynı şeyi istiyorsun.”

“Öyle mi?” Rachel bunu fark etmemişti. İşin gerçeği, her gelişinde duvara asılı olan mönüyü baştan sona okurdu. Anlaşılan ne yapacağı, önceden rahatlıkla tahmin edilebiliyordu.

Rachel bir diyet kola istedi, Bruce bir şişe su aldı ve yemekleri iki dakika içinde hazırdı. Rachel her seferinde aynı siparişi veriyor olabilirdi, ama Bruce da ondan farklı değildi. Hiçbir şey söylemeden garson peynirli tabağı Rachel’ın, tavukluyu Bruce’un önüne koydu.

Senkronize biçimde çatallarına uzandılar. “Daha sonra DVD seyretmek ister misin?” diye sordu Rachel, lokmaların arasında.

“Neler var?”

Rachel salonda adı geçen birkaç filmi saydı. Get Nai-led’daki kızların DVD değişim sistemi, kiralayan çoğu yerden daha iyi çalışıyordu. DVD’yi geri getirmeyen olursa acımasızca dalga geçiliyordu. Rachel hafta sonu için bir sürü film ödünç almıştı, aralarında iki komedi ve dediklerine göre çok acıklı bir dram vardı.

“Hiçbirini izlemedim.”

Komedilerden birinde karar kıldılar ve birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler.

“Âşık çocuktan haber aldın mı?” diye sordu su şişesine uzanan Bruce.

“Nate’i kastediyorsan, hayır. Haber almadım.”

“Hayır mı?” Bruce şaşırmış görünüyordu.

“Bitirdim.”

Bruce, suyunu bırakıp ona baktı. “İşte buna haber derim. Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Hadi canım. Bu adama durup dururken ayrılık mektubu yazmak senin tarzın değil.”

“E-posta gönderdim.”

“Tamam, ayrılık e-postası. Bana neler olduğunu anlat.” Bruce haklıydı, bunu yapması kolay olmamıştı. Neredeyse iki hafta boyunca durumu düşünmüş ve sonunda yürümeyeceğine karar vermişti. “Sakıncası yoksa bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Pekâlâ.”

Rachel’in iştahı kaçmıştı, Bruce kendi yemeğini bitirirken o tabağıyla oyalanıyordu. Bruce boş tabağı kenara koydu. “Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?”

Bruce görüneni, Rachel’ın deneyimlerin bildiği tipik erkek özelliğini dile getiriyordu.

Restorandan çıktılar, Bruce onu eve kadar izleyip arabasını kaldırımın kenarına çekti, Rachel kapıyı açarak onu içeri davet etti. Karanlık antrede gördüğü ilk şey teleksekre-terin yanıp sönen kırmızı ışığı oldu. Rachel mesajlannı dinlemek yerine ışığı açtı, salonun perdelerini kapadı, sonra seçtikleri DVD’yi çıkardı.

DVD’yi göstericiye yerleştirdikten sonra ikisine de birer kadeh kırmızı şarap koydu. Bruce da Rachel gibi kırmızı seviyordu, özellikle Merlot. Kanepeye oturan Rachel, bacaklarını altına topladı, Bruce yanına yerleşti.

Telefon çaldığında fragmanlar yeni başlamıştı. Bacaklarını indirip kadehini sehpaya bırakan Rachel, iç çekerek telefonu açmak üzere antreye çıktı. Telefon

beklemiyordu, ama Jölene her an babasıyla görüşmek için arayabilirdi.

Bruce uzaktan kumandayla reklamları geçti, film başlarken bekleme tuşuna bastı.

“Alo,” dedi Rachel soluğunu düzelterek.

“Rachel, ben Nate.”

“Nate?”

Bruce’un bakışları ona döndü, başka bir erkekle konuşurken ona bakamayan Rachel arkasını döndü. Sebepsiz olduğuna kendini ikna etmeye çalışsa da birden kendini suçlu hissetti.

“Çok şükür eve döndün. Yanm saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. Neredeydin? Lanet olsun, ceptelefonunu açık tut-sana.”

“Beni azarlamak için mi aradın?”

“Yo, yo. Sadece neler olup bittiğini bilmek istiyorum.” Sözleri hafifçe yankılanıyordu. “Neden e-postalarıma cevap vermiyorsun?”

“Gerekli olan her şeyi söylediğimi sanıyorum. Bunu hemen bitirsek iyi olur.”

“İyi, öyle olsun, ama en azından sebebini söyleyebilir-

sın.

Rachel şu anda bunu konuşmak istemiyordu, özellikle Bruce, ağzından çıkan her sözü dinlerken.

“Başkası mı var? Şu Bruce denen adam, değil mi?”

“Hayır."

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır.” Rachel, kordonu dirseğine dolamaya başladı. “Seninle tahmin oyunu oynamak zorunda mıyım?” “Hayır... Senin Kongre üyesi Olsen’in oğlu olduğunu öğrendim.”

Bu sözlerin ardından kısa bir sessizlik oldu. “Bu bir sorun mu?”

“Evet!” diye haykırdı Rachel. “Çok büyük bir sorun.” Bu bilginin Rachel’ı ne hale getirdiğini Nate’in öğrenmesi gerekiyordu. Eğer sorun değilse, Rachel’in keşfetmesini bekleyeceğine Nate neden kendisi söylememişti?

“Bu, benim kim olduğumu değiştiriyor mu?”

“Hayır,” demek zorunda kaldı isteksizce.

“Öyleyse bir sorun göremiyorum.”

“Ben görüyorum,” dedi Rachel. “Sen bir Kongre üyesinin oğlusun ve ben bir güzellik salonunda manikürcülük yapıyorum.”

“Bunun ne ilgisi var?”

“Eğer bilmiyorsan, zaten ben açıklayamam.”

“Ben Nate Olsen’ım, Birleşik Devletler Donanmasında güverte subayı. Neden sadece böyle kabul edemiyorsun?” “Çünkü.”

“Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Neden orduya katıldın?” diye sordu Rachel.

Sorusu Nate’i hazırlıksız yakalamış gibiydi. “İspatlamam gereken şeyler vardı.”

“Benimle olduğu gibi, değil mi? Beni de aynı şekilde kullanıyorsun.”

“Hayır.”

“Ben, babana atacağın taşlardan sadece biriyim. Beni öğrendiği zaman ne düşüneceğini tahmin etmek bile istemiyorum.”

“Ne düşüneceği umurumda bile değil.”

“Öyleyse, benim umurumda,” dedi Rachel zorlukla. “Öyleyse, sen düşündüğüm kadın değilsin.”

Rachel duvara yaslandı. “Hayır, sanırım değilim.” Anlaşılan Nate’in ekleyecek

bir sözü yoktu. Rachel belli belirsiz bir veda ve bir klik sesi duydu. Nate telefonu kapatmıştı.

Döndüğünde Bruce'un arkasında durduğunu gördü. "İyi misin?" diye sordu.

Omuz silkip yalan söylemek istedi ama yapamadı. "Hayır, pek sayılmaz," diyebildi sonunda.

Bruce onu nazikçe kollarına aldı; Rachel, başını omzuna yasladı.

Otuz

"Jack!" diye söylendi yatağın diğer ucunda oturan Olivia. "Koşu bandını ne zaman kullanmaya başlayacaksın?" Kafa ütülemekten hoşlanmıyordu ama yılbaşında hediyesini verdiğinden beri Jack ayak sürüyordu. Hediyesine sevinmiş gibi görünmeye çalışmıştı ama gözlerindeki hayal kırıklığı Olivia'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Başlayacağım," dedi, iç çamaşırlarıyla banyodan çıkarak. "Yakında."

"Geçen hafta başlayacağına söz vermiştin." "Biliyorum, biliyorum." Yüzünde, mahkeme salonundan çıkıp hücrenin yolunu tutan kaderine boyun eğmiş bir hükümlünün ifadesi vardı. Birden gözleri parladı. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Jack, sana bir çift eşofman aldığımı gayet iyi biliyorsun. Bunu da unuttuğunu söyleme."

"Unutmadım," diye itiraf etti Jack, "ama yepyeni kıyafetlerle terlemeyi doğru bulmuyorum."

"Jack Griffın, hayatımda duyduğum en gülünç mazeret bu. Yeter. Çalış."

"Şimdi mi?" diye soluğunu tuttu Jack.

"Şimdi!"

"Fakat ofise gitmem gerek."

"Bir kilometre yürüyünceye kadar değil, en az."

"Bir *kilometre* mi?"

“Bu akşam iş dönüşü çok yorgun olacaksın.” “Olmayabilirim,” dedi umutla. İç çamaşırları ve siyah çoraplarıyla yatak odasında somurturken her zamankinden daha gülünç görünüyordu.

“Yürüyorsun Jack.”

Olivia daha fazla mazaeret dinlemeyecekti. Jack, yılbaşından hemen sonra her sabah koşu bandında yürüyeceğine söz vermişti ve Olivia aptal gibi ona kanmıştı. Ocak ayının ikinci haftasıydı ve henüz fişe bile takılmamıştı. Jack yürümeye başlayıncaya kadar Olivia odayı terk etmeyecekti. “Kendimi gerçekten pek iyi hissetmiyorum.”

Olivia gözlerini devirdi.

Dişlerinin arasından homurdanan Jack, alt çekmeceyi açarak gri eşofmanını ve tişörtünü çıkardı. “Umarım mutlu-sundur,” diye söylenerek banyoya geri döndü.

“İşin bittiğinde kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Hâlâ yaşıyorsam.”

“Çok komik,” dedi Olivia. “Yavaş başla ve hızını giderek artır, birden yüklenme,” diye akıl verdi. Jack, ona bakmayı reddediyordu ama peşinden banyoya giden Olivia kendini biraz suçlu hissediyordu. “Grace ve ben, her hafta aerobik derslerinden şikâyet ederiz ama sonra ikimiz de daha iyi hissederiz. Sen de öyle hissedeceksin.”

“Öyle diyorsan.” Jack küvetin kenarına oturup koşu pabuçlarını bağlamaya başladı.

“Bak ne söyleyeceğim,” dedi Olivia, “Sen yürürken ben kahvaltı hazırlayayım.”

Jack o sabah ilk kez gülümsedi. “Jambon, yumurta, iki dilim kızarmış ekmek. Buğday olsun,” diye ekledi Olivia’mn beyaz ekmeği onaylamadığını bilerek.

“Yulaf,” dedi Olivia.

“Yulaf,” diye tekrarladı Jack kusar gibi.

“Şikâyet etmeyi kesersen, üzümlü.”

Homurtular geri döndü ve Olivia gülmekten kendini alamadı. Bu konuda Jack çocuk gibi davranıyordu.

“Benim için ofisi arar mısın?” diyen Jack yatak odasına dönerken Olivia’ya bir dizi talimat sıralamaya başladı. Duyan onun bir saat değil, bir hafta ofisten uzak kalacağını sanırdı. Koşu bandının önünde dikilmiş, son anda kurtulmanın bir yolunu bulmak ister gibi bakıyordu.

Çok geçmeden bir karara vardı, fişi taktı ve bandın üstüne çıktı. Gösterge paneline kaşlarını çatıp tuşlara basmaya başladı.

“Önce kullanma kılavuzunu okumak istemez misin?” diye sordu Olivia.

Jack onu duymazdan geldi. Alet gürültüyle homurdandı ve birden çalışmaya başlayınca neredeyse Jack’in ayaklarını yerden kesip üstünden atacaktı. Olivia kahkaha atmamak için kendini zor tuttu, Jack’in bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

Makineyle birlikte hareket etmekten başka seçeneği olmayan Jack yürümeye başladı, ama birkaç dakika sonra uflayıp puflamaya başlamıştı, berbat durumda olduğu her halinden belliydi. Olivia ona yavaşlamasını söylemek istedi, ama Jack’in dinlemeyeceğini biliyordu.

Mutfağa dönerken arka planda koşu bandının uğultusunu duyuyordu. Yulaf ezmesine kaynatmak için ocağa su koydu. Şikâyet etse de, en son yulaf hazırladığında Olivia, onun bütün kâseyi bitirdiğini biliyordu.

Sonra telefona uzanıp gazeteyi aradı, editör yardımcısı Steve Fullerton açınca, Jack’in ona verdiği talimatları Steve’e sıraladı. Tam o sırada su kaynadı, Olivia yulafı ekledi ve yavaşça pişmesi için ocağın altını kıstı.

Jack’in neler yaptığım merak ederek yatak odasına geri döndü. Köşeyi dönerken Jack’in çoktan havlu attığım fark etti, oysa daha on beş dakika bile olmamıştı. Zaman içinde dayanma gücü artacaktır, diye umdu. Ayrıca, bu sabah olduğu gibi her sabah birbirlerini yemeyeceklerini de umuyordu.

îçeri girdiğinde Olivia Jack’i koşu bandının üstüne oturmuş soluk almaya çalışırken buldu. Yüzü kül rengiydi ve ter içindeydi.

“Jack?” diye fısıldayarak ona doğru koştu. “Jack? Jack, iyi misin?”

Jack, elini göğsüne bastırarak başını iki yana salladı.

“911 ’i arıyorum.”

“Yo,” diye solumaya çalıştı Jack. “Bir dakika bekle.”

Olivia şansa bırakamazdı. Mutfağa koşup telefonu kaptı ve üç rakamı tuşladı.

“9-1-1 Acil Servis,” dedi bir kadın sesi.

“Ben Yargıç Olivia Lockhart Griffın,” dedi, olabildiğince otoriter bir sesle. “Deniz Feneri Yolu, 16 numaraya ambulans istiyorum. Eşim kalp krizi geçiriyor.” Kendi sesindeki paniği duyuyor ama engel olamıyordu. Sanki durmak üzere olan kendi kalbiydi.

“Yargıç Lockhart, lütfen hatta kalın.”

“Hayır, kocamın bana ihtiyacı var. Sadece acele edin! Tanrı aşkına, lütfen acele edin.” Telefonu bıraktı, aklına aylar önce okuduğu bir şey gelmişti. Aspirin, kalp krizi geçirenlere iyi gelebiliyordu.

Aspirin kutusunu mutfak dolabından alıp içinden bir tablet çıkarırken elleri titriyordu. Panik içinde tabletler savruldu ve yere saçıldı.

Geri döndüğünde Jack kötü görünüyor, uzanmış soluk almaya çalışıyordu. “Jack, Jack,” diye hıçkırdı Olivia. Ona aspirini yutturmayı başardığında uzaklardan bir siren sesi duyuldu, Olivia kapıyı açmaya koştu.

Kapının önüne bir ambulans park etti ve iki ilkyardım teknisyeni teçhizatıyla birlikte ön basamaklara koştu. Olivia öylesine rahatlamıştı ki, dizlerinin üstüne çöktü.

O andan itibaren Olivia’nın zihni bulanıklaştı. İki adam birkaç dakika Jack’le uğraştı, o sırada Jack kendinde değildi vc bir an onun öldüğünü sanan Olivia dehşete kapıldı. Soluk alamıyordu. Ne olduğunu bile anlayamadan Jack’i sedyeye koyup ambulansa taşıdılar.

“Onu kaybediyoruz!” diye bağırıyordu teknisyenlerden

biri.

“Hayır!” Olivia elleriyle yüzünü kapamış bahçede haykırırken ambulans hızla uzaklaştı.

Olivia eve döndü, arabanın anahtarlarını almaya çalıştığında nasıl titrediğini fark etti. Araba kullanacak durumda değildi. Üç kere denedikten sonra, Grace’in telefonunu doğru tuşlamayı başardı.

“Olivia,” dedi en iyi arkadaşı. “Tam kapıdan çıkmak üzereydim. Beni yakaladığın için şanslısın.”

“Jack... kalp krizi.” Üç sözcük gırtlağından çıkana kadar büyük mücadele verdi.

“Neredesin?”

“Evde.”

“Beş dakika sonra oradayım.”

Olivia’nm hayatındaki en uzun beş dakikaydı. Düşünebildiği tek şey, oğlu Jordan’ın boğulmasıydı. Şerif yardımcısı eve geldiğinde güzel bir ağustos günü olduğunu hatırlıyordu. Önce ona inanmamıştı, inanmak *istememişti.* Sonra hemen kocasını görmek istemişti.

Memur, Stan’i aramıştı, ama kocası Seattle’da çalışıyordu. Eve gelmesi neredeyse iki saat sürmüştü. Oğullarının ölümünü idrak etmeye başladığı cehennem gibi iki saat. Oli-

via, James ve Justine’i nasıl yanıbaşına aldığını hatırlıyordu. Üçü birbirine kenetlenip ağlamışlardı. O gün de, Olivia’nm telefon ettiği ilk kişi Grace olmuş ve Stan gelinceye kadar Grace, onunla ve çocuklarla kalmıştı.

Olivia, o korkunç yaz gününde midesine saplanan acıyı asla unutmayacaktı ve aynısını şimdi tekrar yaşıyordu. Jack’in yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Jack koşu bandına çıkmak istememişti. Her bahaneyi denemiş ama Olivia onu dinlememişti. Yo, hayır, Olivia her şeyin en iyisini bilirdi ve bundan kurtulmasına izin veremezdi. Sonra Jack’in kendini iyi hissetmediğini söylediği aklına geldi. Buna rağmen ısrar etmişti. Aslında, başının etini yemişti.

Grace, evin önüne çekti, Olivia onu gördüğü anda bahçeye fırladı ve çılgın gibi

ağlamaya başladı.

“Arabaya bin,” dedi Grace. “Yolda konuşuruz.”

“Ben, ben başardığını sanmıyorum,” diye hıçkırdı Olivia.

“Oraya gidinceye kadar bilemeyiz.”

En iyi arkadaşı mantığın sesiydi ama Olivia umutlanmaktan korkuyordu, Jack’e bir şans daha verildiğini düşünmek istemiyordu. Aşkı bulduktan hemen sonra onu kaybettiğini düşünmek bile istemiyordu. Tanrı kesinlikle ona karşı çok acımasızdı.

“Onu Harrison’a mı götürdüler?” diye sordu Grace, virajlı yollarda hız sınırının üstünde yol alırken.

“Ben... hayır, galiba yeni kliniğe.” Birden aklından uçtu.

İlkyardım uzmanları ona söylemiş olmalıydı, ama o anda aklı başında değildi.

Neyse ki ambulans yeni Cedar Cove kliniğinin önündeydi. Olivia hızla içeri girip danışmaya koştu. “Eşim burada, Jack Griffm.”

“Evet Bayan Griffin, doktorlar şu anda yanında. Lütfen oturun, olabildiğince çabuk yanınıza gelecekler.”

“Hayır,” diye itiraz etti Olivia. Bu kadın, onu anlamışa benzemiyordu, kapalı kapıların ardındaki adam onun *kocasıydı.* Kural ve düzenlemeler umurunda değildi! Jack belki ölüyordu ve karısı olarak yanında olmaya hakkı vardı. Aile yargıcı olarak görev yaptığı bunca yıl boyunca, Olivia işini hiç kendi çıkarı için kullanmamıştı, ama bu kez farklıydı. Sessiz kalamazdı.

“Ben bir yargıcım ve eşimin yanında olmak zorundayım.”

“Üzgünüm, buna izin veremem.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi, sesi yükselmişti ve neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. “Kocamın yanında olmak zorundayım!”

Grace bankoya yaklaştı, Olivia’ya sarıldı. “Doktorlar birazdan çıkarlar,” dedi.

Olivia yerinden kıpırdamadı. “Onun yanında olmak istiyorum.”

“Olacaksın,” dedi Grace yumuşak bir tonda.

“Bana ihtiyacı var.”

“Şu anda o doktorlara daha çok ihtiyacı var. Uzun sürmez Olivia.” Grace, onu bekleme salonuna götürdü ve göstermelik bir itirazla Olivia oturdu.

Sonsuzluk kadar bir süre geçti. Bir sonsuzluk daha.

Charlotte ve Ben geldiler.

“Ben’de polis telsizi var,” diye açıkladı Charlotte. “Telsizci, Deniz Feneri Yolu 16 numara, deyince Jack olduğunu anladık.”

Charlotte yanma oturdu, diğer yanında Grace vardı ve ikisi de elini tutuyorlardı.

Sonunda doktor göründüğünde Olivia, onun yaka kartından adının Dr. Timmons olduğunu gördü. Doktor, Oli-via’ya doğru yürüdü.

Olivia kendisini en kötüye hazırlayarak ayağa kalktı.

Fakat Dr. Timmons’m yüzünde güven veren bir tebessüm vardı. “Şu anda durumu istikrarlı.”

“Şükürler olsun.” Olivia öyle rahatlamıştı ki, dizlerinin onu taşımadığını hissediyordu. Neyse ki Grace destek olmak için yanındaydı.

“Şanslı bir adam. Beş ya da on dakika daha gecikmiş olsaydı, onu kaybederdik.”

Olivia boş gözlerle doktora baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Cedar Cove’da bir klinik olmasaydı, eşiniz hastaneye giderken yolda ölürdü.”

“Ya!” Olivia, doktorun söylediklerini ancak idrak ediyordu.

Dr. Timmons devam etti. “Onu Harrison Hastanesi'ne

sevkedeceğiz, bir kalp uzmanının görmesi gerek.”

“Elbette.”

“Bunu yapmadan önce imzalamanız gereken birkaç evrak var.”

Olivia başıyla onaylarken annesi, Ben ve huzurevindeki arkadaşları klinik için izinsiz gösteri yapmaktan tutuklandıklarında nasıl utandığını hatırladı.

O zaman, annesinin kasabada bir klinik için ısrar etmesinin, bir gün Jack’in hayatını kurtaracağının farkında bile değildi.

Otuz Bir

Corrie bütün gün bunalımdaydı, ama bundan Roy'a söz etmek istemiyordu. Üzüntüsünün sebebini ona anlatmanın bir faydası yoktu. 1975 yılında bugün, babasınm avukatının ofisinde oturmuş ve bebeğinin evlatlık evrakını imzalamıştı. O günlerde bebeği vermek için babasının nzası gerekmiyordu; eğer gerekseydi, Corrie yalan söylemek zorunda kalacak ve babasının bilinmediğini beyan edecekti. Bu durum, onu ailesi ve arkadaşları önünde iyice küçük düşürecekti ama Roy'u bu işe bulaştırmaktansa yalan söylemeyi tercih ederdi.

Elinde bir fincan taze kahveyle, postayı elden geçirip faturaları ayıran kocasını seyretti. Roy, işyerinde onun varlığına öyle alışmıştı ki odasına girdiğinde bazen dikkat bile etmezdi. Bu kez bakışlarını kaldırdı ve kaşlarını çattı.

"Grip mi oluyorsun?" diye sorarak Corrie'yi şaşırttı. "Sanmıyorum. Neden?"

Roy omuz silkti. "Çok solgunsun."

"Değilim."

"Üstelik birden çok sessizleştin, bu sana göre değil," dedi, şansını tekrar deneyerek.

"O halde durumuna şükret."

Roy'un belli belirsiz gülümsemesi göz açıp kapayıncaya kadar soldu. "Belki öyle yapmalıyım, ama iyi hissetmiyorsan eve git. Yoğun bir gün değil."

"Belki giderim," diyen Corrie, kendi odasına dönerken bunu düşünüyordu. Roy, Seattle'dan bir arkadaşı olan Joe Landry için araştırma yapacaktı. Joe yeni bir asistan işe almıştı ve kadının iş geçmişiyle ilgili yalan söylediğinden şüpheleniyordu. Roy'dan ilgilenmesini istemişti ve Roy son iki gündür bununla uğraşıyordu. Geçimlerini sağlayan, bu tür ufak tefek işlerdi.

Yaklaşık yarım saat sonra Roy odasından çıktı, Corrie'nin masasının kenarına oturdu. "Hâlâ buradasın. Corrie, iyi hissetmiyorsan eve git." Corrie omuz silkince sordu, "Son zamanlarda Linnette'le konuştun mu?"

"Pek sayılmaz." Corrie, kızı Cedar Cove'da yaşamaya başlayınca onunla çok

zaman geçirebileceğini sanmış ama öyle olmamıştı. îkisinin de işleri yoğundu ve bazen hiç görüşmeden hatta konuşmadan bir hafta geçiyordu.

Cevabı kocasını şaşırttı. “Geçenlerde uğradı ve şey, flört durumlarıyla ilgili birkaç soru sordu. Şu senin çok beğendiğin at sever adam hakkında.”

“Sen kızımıza romantik konularda akıl mı verdin?” Bu ürkütücüydü.

Roy dikleşti. “Ben istemedim ama ısrar etti.”

“Bu konuda bana hiçbir şey söylemedin.”

Roy, yüzünü sıvazladı. “İşin aslına bakarsan, şu âna kadar aklıma bile gelmemişti. Onunla konuşmak isteyebilirsin.” Corrie aynı fikirdeydi ve telefona uzandı. Saatine baktı, Linnette’i uyandırmak istemiyordu. Nöbetçi olduğu saatler o kadar sık değişiyordu ki, hatırlamak zordu.

“Neden onu öğle yemeğine çıkarmıyorsun? Şu anne-kız muhabbetlerinden yapsanız?”

Corrie, elini telefondan çekti. Kocasının onu ofisten uzaklaştırmaya çok hevesli olduğunun farkındaydı. Önce eve gitmesini söylemişti, şimdi süresi sınırsız öğle paydosu vermesini istiyordu. Bir şeyler dönüyordu ve Corrie, bunu bilmek istiyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup Roy’a baktı. “Pekâlâ, ne haltlar karıştırıyorsun?”

O şaşkın masum bakışlar başka birini kandırabilirdi ama bu adamla neredeyse yirmi yedi yıldır evliydi.

“Hiçbir şey!” diye diklendi Roy, anlaşılan Corrie aksini düşündüğü için çok şaşırmıştı.

“Bana söylesen iyi edersin Roy McAfee.”

“Bir şeyler karıştırdığımı nereden çıkardın?”

Bu şekilde yakasını kurtaramayacaktı. “Çünkü seni tanıyorum.”

Roy kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Çok şüpheci bir kadınsın.”

Corrie itiraz etmedi. “Seninle evlenmek beni bu hale getirdi.”

Roy masanın kenarından indi, söyleyecek sözü yokmuş gibi odasına geri döndü.

Corrie onu izleyip müşteriler için ayrılmış koltuğa oturdu. “İlk kartpostalın ne dediğini hatırlıyor musun?”

Roy’un kartı çıkarmasına gerek yoktu. Anlaşılan o kadar çok okumuştu ki, ezberden söyleyebilirdi.

“HERKESİN PİŞMANLIKLARI VARDIR. SENİN YAPMAMIŞ OLMAYI DİLEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI? BUNU BİR DÜŞÜN.”

“Son birkaç haftadır ikimiz de çok kafa patlatıyoruz,” dedi Corrie yumuşak bir sesle. Yüreği sevgiyle ve evet, pişmanlıkla doluydu. Bebeğini kucağına bile alamamıştı ama onu seviyordu. Evlatlık evrakını imzalarken, ruhunun da bir kısmını verdiğini hissetmişti. Eğer çocuğunu kendi yetiştirmeye karar vermiş olsa ailesi ona yardım ederdi; ama ne kadar genç olsa da, Corrie bunun onlara, kendine ve çocuğuna karşı haksızlık olduğunun farkındaydı. Bir çocuk için yanıp tutuşan sevgi dolu bir aile onu bekliyordu ve duygusal anlamda ne kadar acı verse de imzayı atıp bebeğini vermişti.

“Bilmeni isterim ki, hamilelikten haberim olsaydı, gereğini yapar ve sorumluluğu üstlenirdim ama hâlâ bilemiyorum...”

Corrie de hâlâ ondan gizlemesinin asıl sebebini bilmiyordu.

“Bence artık birbirimize karşı dürüst olmanın zamanı,” dedi Corrie.

Roy’un gözleri öfkeyle parladı. “Ben sana karşı dürüst olmayan bir şey yapmadım.”

“Belki açıkça değil ama bugün beni ofisten uzaklaştırmaya çalışıyorsun ve ben sebebini bilmek istiyorum.”

Roy içini çekti. “Tamam,” dedi boyun eğerek. “Birkaç telefon görüşmesi yapıp neler bulabileceğime bakacaktım; kızımızla ilgili.”

“Bana söylemeden mi?”

Roy başını iki yana salladı “Bulduklarımı sana söyleyecektim.”

“Er ya da geç,” dedi Corrie.

Roy duraksadı, sonra itiraf etti. “Er ya da geç,” diye tekrarladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm ama neden? Duygusal anlamda dengesiz olduğumu mu düşünüyorsun? Ortaya bir bilgi çıkacak olursa başa çıkamayacağımı mı sandın?” “Hayır,” diye hemen karşı çıktı Roy. “Bu çok saçma.” “O halde beni karanlıkta bırakmak istemenin muhtemel sebebi nedir?”

“Otuz yaşında bir kızımız var,” dedi Roy düşünceli bir halde. “Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir kız.”

Geçtiğimiz günlerde bir kızları olduğunu buluncaya kadar, Corrie, bunu Roy’a hatırlatmaktan vazgeçmişti.

“Bunca yıldır, onun -bebeğimizin- her türlü düşüncesini zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Bunu yapmak iyi geliyordu. Bilmek *istemiyordum*, ama aslında istiyordum. Ondan söz etmemeye ant içmiştik ama şimdi... şimdi

oralarda bir yerlerde ve yok sayılmayı reddediyor.”

Bu acı gerçeğin Corrie de farkındaydı. “Onu tek başına bulmak istedin. Onunla bağlantı kuracak ve ancak sonra beni yaptıklarınla ilgili bilgilendirecektin.”

“Bulmak zorundayım,” diye düzeltti Roy. “Evlatlık edinme kayıtlarına girdim ve isimlerimizi araştırdım.”

“Neden beni dışladın?” diye patladı Corrie.

“Hemen açıklayacağım. Dediğim gibi internette baktım.”

Corrie için de itiraf zamanı gelmişti. “Ben de aynı şeyi yaptım.”

Bakışları karşılaştı. “Kayıtlı değil.” Corrie bunu biliyordu ve anlayamıyordu. Kızlan, evlatlıklara destek veren gruplara ihtiyaç duymadan onlara ulaşmayı başarmıştı. Hal böyle iken...

“O yüzden beni dışında tutmaya çalıştın,” diye mırıldandı Corrie. “Çünkü bunu neden yaptığından emin değilsin.”

Roy, başıyla onayladı. “Onu bulmamızı isteseydi kayıt yaptınrdı ama yaptırmadı. Bu durumda, durumun düşündüğüm kadar masum olmadığını hissediyorum. Beni buldu ama kendisi bulunmak istemiyor. İsimsiz kartlar, çiçekler göndermekle yetiniyor. Benimle dalga geçiyor. Bu onun için büyük bir oyun ve nedense, senden çok benimle zoru var gibi.”

“Sebebini merak ediyorum,” diye yüksek sesle düşündü Corrie, “ama haklı olabilirsin.” Kocası her zaman temkinliydi ve daha önemlisi, şüpheciydi. Bir durumun her köşesini

inceler, her aynntıyı metodik olarak not alırdı. Corrie, onun çalışma yöntemini her parçayı dikkatle inceleyen yapboz meraklılarına benzetirdi.

“Kaliforniya’daki evlatlık kanunları, Washington’dan farklı,” diye ekledi Roy. “Düşünüyordum da...” “Kaliforniya mı?” diye araya girdi Corrie.

Roy’un bakışlarından üzüntü geçti, gereğinden fazla şey söylemişti. “Evet, Kaliforniya. Oraya evlatlık gitmiş.”

Corrie, imza atarken bebeğin evinin nerede olacağına bakmamıştı. Belki avukat söylemişti ama hatırlamıyordu. “Muhtemelen tarihi fark etmedin, değil mi?”

“Hayır, neden?”

Corrie zorlukla yutkunup başını iki yana salladı. “Sebebi yok.”

“Corrie?”

Corrie yere bakarak duygulannı bastırmaya çalıştı, bir şey söylemek istemiyordu.

“Bulduğum her şeyi sana söylememekle hata ettim.” “Dahası da mı var?” diye çıkıştı Corrie. Roy’un bu kadar derin araştırıp kendisini dışlamasına çok kızmıştı. Tamam, kendisi de aynı sebepten suçluydu ama geçerli bir sebebi vardı. Roy, bilmek istemediğini iddia ediyor ve konuyu tartışmaktan kaçınıyordu; o yüzden kendince ne öğrenebileceğine bakmak zorunda kalmıştı.

“Hayır. Başka bir şey bulamadım. Kaliforniya kayıtlarında duvara tosladım. Sadece Alabama, Alaska, Kansas ve Oregon’da kayıtlar açık. Bu kadar bilgiye Kaliforniya eyaleti hükümeti için çalışan bir arkadaşım sayesinde ulaştım.” Corrie’ye bakarak gözlerini kıstı. “Bir kızımız olduğunu sen nereden buldun?”

Corrie yere bakıp ellerini kavuşturdu. “Annemin günlüklerinden. Günlükler bendeydi, yıl ve ayı kontrol ettim. Biliyordu. Bana tek kelime söylemedi ama bir kızımız olduğunu biliyordu.”

“Onu bulacağız hayatım ve bulunca her şeyi açıklayacağız.”

Corrie, hayatlarından çıkarmış olmalarına rağmen bu çocuğun onu hep sevdiklerini bilmesinin yeterli olmasını diledi.

Otuz İki

Allison Cox, salona girip televizyon koltuğunda gazetesini okuyan babasının karşısına oturdu ve dakikalarca, sabırla babasının gazeteyi indirmesini bekledi.

“Söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordu babası.

Allison başıyla onaylayıp ellerine baktı, konuyu An-son’a getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Anson ilk erkek arkadaşı değildi, ama özeldi ve bir şekilde bunu babasına hissettirmek istiyordu.

“Bunun Anson’la bir ilgisi var mı?”

“Evet.” Babasının nereden anladığını merak etti. Belki düşündüğünden daha fazla belli ediyordu.

Babası kaşlarını çattı. “Sözünden çıkmadı, değil mi?”

“Hayır...”

Annesi mutfaktan çıktı, babasıyla göz göze geldiler. Bunu son zamanlarda çok sık yapıyorlardı. Belki daha uzun süredir yapıyorlardı ve Allison fark etmiyordu. Artık fark ediyordu; çünkü Anson’la aynı şekilde iletişim kuruyordu. Anson duruşmadan beri onunla konuşmamıştı, bir kere bile, ama Fransızca dersinde her gün gözleriyle konuşuyorlardı.

Bakışları Allison'ı ne kadar sevdiğini söylüyordu ve Allison onunla aynı duygulan paylaştığım bilmesini istiyordu. Ailelerinin öğrenmesine gerek yoktu, Allison'm çok genç olduğunu söyleyerek Anson'm onun için uygun olmadığında ısrar edeceklerdi. Yanılıyorlardı ama tartışmak gereksiz nefes tüketmekten başka bir şey değildi. Anson'ı sevdiğini ve kalan hayatı boyunca seveceğini biliyordu.

"Benim de burada olmamda sakınca var mı?" diye sordu annesi.

Allison olayın bu kadar büyümesini istememişti. "Şey, ne demek."

En azından erkek kardeşi odasındaydı. Eddie çoğunlukla baş belasıydı ama işe yaradığı zamanlar da vardı.

Rosie, televizyon koltuğunun kenarına oturup elini Zach'in omzuna koydu. "Ne diyordunuz?" dedi Allison'a işaret ederek.

"Aslında başlamamıştım," dedi Allison. "Babam, Anson'ın benimle konuşup konuşmadığım sordu." Haklı olarak ekledi. "Konuşmadı."

"Güzel."

"Kolay olmadı, anlarsınız ya." Annesi de babası da, Allison'm sözünü tutmasını normal bir şey gibi karşılamıştı. Öyleydi ama şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Şeytana uymamak için kendini zor tutuyordu, çünkü Anson'ı çok sevi-

yordu. İradeli olan Anson'dı, kendisi değildi ve ailesinin bunu takdir etmesini istiyordu.

Bir sonraki kısım önemliydi. "Baba, onun Deniz Fenerinde işe girmesini sağladığını biliyorum ve bunun için sana teşekkür etmek isterim."

Babası önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Seth Gun-derson'la görüştüm, anlaşılan Anson gayretli bir elemanmış." "Gerçekten mi?" Allison bunun doğru olduğunu biliyordu, yüreğinde hissediyordu ama babası tarafından onaylanması her şeyi daha güzel kılıyordu.

"Evet." Babası hafifçe gülümsedi. "Seth'in söylediğine göre Anson erkenden işe gidip çok çalışıyormuş. Araba kullanmadığı için okul çıkışı restorana yürüyerek gidiyor ve vardiyası başlayıncaya kadar başka işlere yardım ediyormuş. Anson sadece orada çalışan Tony adında başka bir çocukla sorun yaşamış."

Allison altdudağım ısırdı. “Seth tam olarak anlatmadı ama edindiğim izlenime göre, Tony’ye göre Anson o kadar hevesli çalışıyormuş ki, diğer personelin kötü görünmesine sebep oluyormuş.”

Anson’m davranışı Allison’ı memnun etmişti. “Okuldan işe yürüyerek gidiyorsa işten eve nasıl dönüyormuş?”

Babası başını iki yana salladı. “Seth söylemedi ama sanırım elemanlardan biri onu bırakıyor.”

“Tony olmasa gerek,” dedi Allison, yüksek sesle düşünerek.

“Muhtemelen değildir,” diye ona katıldı babası.

Allison bililerinin onu eve bırakmasını diledi. Deniz Feneri Restoran’la annesiyle yaşadığı karavan kampı arasında yaklaşık üç kilometre mesafe olmalıydı. Annesinin gelip onu işten almayacağını biliyordu. Kadında en ufak annelik içgüdüsü olmadığını Anson daha önce Allison’m anlayacağı kadar ifade etmişti.

“Belki ona avukatın dediklerini söylemelisin,” dedi Rosie, tekrar Allison’ın babasıyla bakışarak.

Zach başıyla onayladı. “Anson, hasar gören kulübenin bütün çeklerini düzenli olarak ödüyormuş.”

“Bu harika,” diye ellerini çırptı Allison. O kadar keyif-lenmişti ki, yerinde duramıyordu. “Ödemeler biter bitmez tekrar görüşebiliriz, değil mi?”

Babası sırıttı. “Anlaşmamız böyleydi.”

Zil çaldı, kimsenin kıpırdamasına fırsat kalmadan Eddie odasından fırlayıp kapıya koştu. Kapının önünde birkaç dakika biriyle konuştuğunu duyabiliyorlardı. Sonra kapıyı kapatıp salona döndü. Etafına baktığında herkesin ona baktığını gördü.

“Kimdi?” diye sordu Rosie.

“Allison’m erkek arkadaşı. Babamla konuşmak istediğini söyledi.”

“Anson mı?” Allison anında ayağa fırladı. “Onu soğukta, dışarda mı bıraktın?”

“Orada beklemek istediğini kendisi söyledi, o yüzden hemen sinirlenme.”

Zach, gazetesini kenara bırakıp ayağa kalktı. Rosie’yle tekrar bakıştıklarında, kaşlarını açık bir merakla kaldırmıştı. “Hemen dönerim.” Parmağını Allison’a doğru uzattı. “Ve hayır. Onu içeri almayacağım. Anlaşma anlaşmadır.”

Babası dışarı çıkarken Allison, tavanın başına çöktüğünü sandı. “Anne?” diye feryat etti, aslında ne istediğini bilmeden. Anson’la haftanın beş günü boyunca aynı sınıfta oturup konuşamamak zaten yeterince büyük bir işkenceydi. Şimdi de bu. Sevdiği çocuğun kapının diğer yanında babasıyla konuştuğunu bilmek onu öldürüyordu. Konunun ne olduğundan habersiz olması, durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi annesi, Allison tekrar otururken.

“Babam bir şey yapmayacak, değil mi?” Şimdiye kadar babası gayet serinkanlı davranmıştı. Anson’ın duruşmasına girmeyi sadece o kabul etmiş ve iş bulmasına yardımcı olmuştu.

Babasının geri dönmesi sonsuzluk kadar uzun sürdü. İçeri girer girmez Allison ayağa fırlayıp ona doğru koştu. “Anson ne söyledi?”

Annesi, Allison’ın yanma gidip elini omzuna koydu.

“Bu erkek erkeğe bir konu,” dedi Zach.

“Baba!” diye inledi Allison düş kırıklığıyla.

Babası gülümseyince, Allison onun kendisiyle dalga geçtiğini anladı.

“Anson, sana bir Sevgililer Günü kartı vermek istemiş,” diye açıkladı.

Allison, elini kalbine bastırdı. Bu öylesine romantik ve

sevimliydi ki inanmakta güçlük çekiyordu.

“Alabilirim, değil mi? Değil mi baba?” Babası hayır derse öleceğinden emindi.

Babası tereddüt etti. “Buraya gelerek benden izin istemesinden etkilendim.”

“Sana saygı duyuyor baba.” Allison bunu, duruşmanın ardından Anson’m babasından söz ediş biçiminden biliyordu. “Ona kartı alabileceğimi söyledin, değil mi? Of, lütfen. Benim için çok önemli.” Yalvarmaktan nefret ediyordu ama bu muhtemelen hayatının en önemli anlarından biriydi. Babası, ceketinin içinden kalın bir zarf çıkarıp ona uzattı. “Baba, teşekkür ederim! Çok teşekkürler.” “Okuyabileceğimi söyledi.”

Allison, bakışlarını babasına dikti. “Söylemedi?” “Zach,” dedi annesi. “Dalga geçme.”

Babası sırıtarak zarfı Allison’a verdi. Allison kartı hemen oracıkta açık okumamak için kendini zor tuttu. Odasına gitti, dikkatle zarfı açtı. Pahalı ve romantik bir karttı, aşk sözcüğünü gördüğü anda ağlayacağını hissetti.

Kartın içinde dörde katlanmış dört sayfalık bir mektup vardı. Okumadan önce Allison kartın içindeki dizeleri iyice ezber etti, duygusallığı karşısında gözlerini kırpıştırarak biriken yaşlan uzaklaştırdı.

“Yakında,” yazmıştı Anson kartın altına, “tekrar birlikte olacağız.” Sonra imzalamıştı.

Allison, mektubu olabildiğince hızlı okuyarak adeta yuttu. Bitirdiğinde başa dönerek tekrar okudu.

Anson, ona işinden söz ediyor ve iyi bir izlenim yaratmak için ne kadar sıkı çalıştığını anlatıyordu.

Bulaşıkçı olmak, göründüğü kadar kolay değildi ve istekleri karşılamak için elinden geleni yapıyordu. Patronunu seviyordu. Seth Gunderson iriyarı İsveçli bir adamdı ve saçmalığa tahammülü yoktu. Anson, bunu önemsemediğini ifade etmişti, çünkü haddini biliyordu.

Fazladan çalışırsa, tazminat parasını yaz ortasına kadar ödemiş olacağından da bahsetmişti. Bu gerçekleşir gerçekleşmez, tekrar görüşmeye başlayabileceklerdi. Allison onun Tony adlı çocukla yaşadığı sorunlardan hiç söz etmediğini fark etti.

Altı ay, diye düşündü Allison. Bu altı ay çok uzun sürecekti ama bekleyebilirdi.

Mektubun en güzel kısmı sonuydu. Anson onu her gün sınıfta görüp konuşamamanın ne kadar zor olduğunu yazmıştı. Fransızca dersinde babasına

verdiği sözü neredeyse bozacak gibi oluyordu ama babasının Anson için yaptıklarından sonra bunu asla yapmayacaktı. Bazı geceler Allison'ı rüyasında gördüğünü ve ertesi sabah çok mutlu uyandığını da yazmıştı.

Allison da rüyasında onu görüyordu. Altı ay daha görü-şemeyecek olduklannı bilmek korkunçtu. Anson artık reşitti ve yakında Allison da reşit olacaktı. Bütün bunlar çok çoluk çocuk işi gibi geliyordu ama aynı zamanda ailelerini dışlamadan bir arada olabilmelerinin tek yoluydu.

Mektubu katlayıp tekrar kartın arasına koyarken derinden bir iç çekti, parmağım eski moda melek ve çiçek kabartmalarıyla bezenmiş kartın üstünde gezdirdi. Özel ürünler satan bir dükkândan alınmış pahalı bir karttı.

Kazandığı her kuruşu kasabaya olan tazminat borcunu ödemek için ayırdığı halde, ona bu harika Sevgililer Günü kartını alabilmişti. Alabileceğinin en iyisini almak zorunda değildi ama yine de bunu yapmıştı.

Kalbi onun sevgisiyle öyle dolup taşıyordu ki, ağlamak istiyordu.

Sonra, gözucuyla anlık bir hareket, bir karaltı sezdi. Yatağından kalkıp pencereye doğru yürüdü.

Afison.

Üstünde siyah uzun paltosu ve kulaklarına kadar indirdiği siyah örgü beresi vardı.

Anson bahçeyi geçip pencerenin önüne geldi.

Allison ona gülümsedi, Anson karşılık verirken bakışları kenetlendi.

Anson, elini soğuk cama bastırdı, aynısını Allison da yaptı. Camın ötesinden birbirlerine dudaklarıyla sessizce "seni seviyorum" dediler. Onu görmek, kartını ve mektubunu okumak, Allison'm alabileceği en güzel Sevgililer Günü hediyesiydi.

Otuz Üç

Maryellen Bowman, Katie'yi yıkamayı bitirmiş, yatırmak için giydirirken hafifçe bir ninni söylüyordu. Katie neşeyle şakıyarak ayaklarını tulumunun içine

soktu, Jon odaya girince sesinin tonu iyice yükseldi. Jon, kollarını Maryel-len'ın beline dolayıp avucunu hâlâ düz olan kamına koydu. Bebeğin orada olduğunu bildiğine dair hoş bir jestti.

"Bu akşam Katie'ye ben masal okuyayım," diye öneride bulundu.

Maryellen memnuniyetle kabul etti. Galeride yoğun bir gündü ve yorulmuştu. Katie'ye hamile olduğunda da aynı yorgunluğu yaşamıştı, düşürdüğü bebekte de... Saat sekiz olduğunda bütün enerjisinin tükendiğini hissediyordu. Jon hiç şikâyet etmiyordu ama Maryellen, kocasına yeterince ilgi gösteremediği için üzülüyordu.

"Yatağa erken gel," dedi Jon'm yanağını okşayarak. "Seninle zaman geçirmeyi özledim."

"Uyumuş olursun."

"Uyandırırsan olmam."

Jon hafifçe sırıttı. Maryellen'm ne dediğini ve ne istediğini çok iyi anlamıştı. Yılbaşı sabahından beri sevişmemiş-lerdi ve Maryellen onu özlemişti. Jon'm neden yatağa gelmeyi geciktirdiğini biliyordu. Sevişirlerse hamileliğe zarar vermekten korkuyordu ama bir sorun olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Maryellen, kendini iyi hissediyordu ve yorgunluk dışında son derece sağlıklıydı.

"Bu... bu güvenli mi? Demek istediğim, diğer bebekten daha uzun bir süre geçti mi?"

Gülümseyen Maryellen, başıyla onayladı. Dokuzuncu haftada düşük yapmıştı ve şu anda dördüncü aya giriyordu. Jon, Katie'yi aldı, kızlarının en sevdiği kitabı - şimdilik *İyi Geceler Ay dede'* y di- seçmesine izin verdi ve sonra onu kucağına oturtarak sallanan koltuğa yerleşti. Bu sırada Maryellen yatmaya hazırlanıyordu. Neredeyse yatar yatmaz uyuyakaldı ve birkaç saat sonra, kocası yanma geldiğinde uyandı. Jon'm bir yıl önce Sevgililer Gününde hediye ettiği açık yakalı ipek geceliğini giymişti.

"Saat kaç?" diye sordu sırt üstü dönerek.

"On bir," diye fısıldadı Jon, ona biraz daha yaklaşarak.

Maryellen yan uykulu esnedi, kollannı Jon’m boynuna dolayıp öpmek için kendine doğru çekti. Kocasının öpücükleri derin ve meraklıydı, dudakları sabırsızlıkla Maryellen’m dudaklannı emiyordu.

“Oh,” diye hafifçe iç çekti Maryellen. “Neden bu kadar

geciktin?” diye fısıldadı, Jon’ın dokunuşlarıyla heyecanlanmış, göğüs uçları sertleşmişti.

Sevişmeleri hassas, inanılmaz yavaş, şefkatli ve tutku doluydu. Ardından Jon, ona sarıldı ve gözlerinden süzülen yaşları öptü. Duygulan iyice yüzeye çıkmaya başlamıştı, hamileliğin üstünde yarattığı etkilerden biri de buydu. Her şeyi daha yoğun hissediyordu. Sevişme sonrası Jon’m kendini ona ve ailesine adayış biçiminden aşırı duygulanmış ve ağlamaya başlamıştı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Jon, öpücüklerinin arasında. Başıboş bir damla yaşı ağzının kenarına kadar takip etti ve onu tekrar öptü.

Jon’m öpücüğü bittiğinde Maryellen soluk soluğaydı. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum... ve Katie’yi. Ve bu bebeği.” “Sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı ama gözyaşlan dökülmeye devam ediyordu. Jon onu kucakladı, Maryellen, kolunu ona dolayarak tekrar uykuya daldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Maryellen Jon’m bir ara yataktan çıktığını hissetti. Geceleri bir iki saat sessizce uzaklaşıyor, sonra tekrar geri geliyordu. Çoğu geceler Maryellen, onun yataktan çıktığını hayal meyal hatırlıyordu. Bir gece Jon kalkarken Maryellen uyanmış ve o çıktıktan sonra hasta olup olmadığını anlamak için peşinden gitmişti. Maryellen, onu salonda babasından gelen yılbaşı kartım okurken bulmuştu. Hediyesi de yanındaydı. Sadece küçük bir lamba yakmıştı. Derin düşüncelere daldığından onun geldiğini fark etmemiş ve Maryellen da onu tedirgin etmemek için sessizce yatağa dönmüştü. Jon’m ailesiyle arasına ördüğü duvarda küçük bir çatlak oluşmuştu. İncecik bir çatlak. Maryellen ilişkilerinin süreç içinde düzeleceğini umuyordu.

Ertesi sabah Jon ıslıkla neşeli bir hava tutturmuştu. Düşününce, Maryellen da kendisini daha iyi hissettiğini fark etti. Hem de çok iyi. Jon bir fincan kafeinsiz bitki çayı hazırlamıştı ve Maryellen’m giyinip işe gitmek için aşağı inmesini bekliyordu. Katie mama sandalyesinde oturmuş fincanım çarparak gürültü çıkarıyor ve kendince eğleniyordu.

“Bu akşam kaçta dönersin?” diye sordu Jon, onları arabaya uğurlarken.

Her sabah aynı soruyu sorardı; vedalaşma töreninin bir parçası olmuştu ve cevap hiç değişmezdi. “Her zamanki saatte,” derdi.

Jon, Katie’yi araç koltuğuna oturtup kemerini bağladı, arka koltuktan dışarı çıkmadan önce onun başının tepesine bir öpücük kondurdu.

“İyi bir gün geçir,” dedi, Maryellen’ı öpmek için arabanın etrafından dolanırken ne kadar isteksiz olduğu görülebiliyordu. “Keşke gitmek zorunda olmasan.” Bu da hiç değişmeyen bir şikâyetti.

“Bence de öyle.”

Jon, onu da öptü ama bu kez yanağına bir veda öpücüğü değil tutkulu bir öpücüktü.

“Vay canına, bu ne içindi?” diye sorarken, gözlerini kırpıştırarak soluğunu düzeltmeye çalıştı.

Jon kıkırdadı. “Emin değilim,” diye cevap verdi. “Muhtemelen mutlu bir koca olduğum için.”

“Öyle kalmanı sağlamayı planlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Maryellen arabaya bindi ve Jon’m biraz daha huzurlu adımlarla eve doğru yürümesini izledi.

Saat bir olduğunda Maryellen hâlâ yemek yeme fırsatı bulamamıştı. Şansına galeri çok yoğun çalışıyordu. Neyse ki Lois gelerek onu rahatlattı ve Maryellen neredeyse bir saat önce Pot Belly Deli’den getirttiği çorbayı içmek için arkadaki odaya geçti. Günün yemeği olan sığır etli arpa çorbası mikrodalgada ısınırken Maryellen tuvalet molası verdi. Mutlu dünyası işte o anda kararmaya başladı. Kanaması vardı.

Bir süre başı dönerek öylece oturdu. Doğru değildi. Tekrar olamazdı. Belki sevişme yüzündendi ama doktoru bu konuda garanti vermişti. İçini bir dehşet duygusu kaplarken gözyaşlarına engel olamadı.

Jon’ı telaşa vermemek için kütüphaneden annesini aradı. “Anne,” dedi, gayret göstererek. “Sana ihtiyacım var.”

Annesi anında bir tersliğin ne olduğunu anladı. “Bebek mi?”

“Evet. Araba kullanabileceğimi sanmıyorum.”

“Seni kliniğe götüreyim mi?”

Gözyaşları artık yağmur gibi boşanıyordu. “Bilmiyorum.”

O anda Grace karar verme işini üstlenerek Maryellen’ı düzenli gittiği doktoruna götürmeye karar verdi.

Dr. DeGroot’un muayenehanesi yakındı ve danışmadaki kız, Maryellen gelir gelmez doktorun onu göreceğini söyledi.

“Jon’ı aradım,” dedi Grace, Maryellen’ı galeriden alırken.

“Yo,” diye inledi Maryellen. Onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyordu.

“Tatlım, bu onun da bebeği. Şu anda yolda.”

“Üzüldü mü?” Maryellen, bu durumun sevişmelerinden kaynaklanmadığından emindi ama onun kendini suçlayacağını biliyordu.

“Jon sadece seni ve bebeği merak ediyor.”

“Ona iyi olduğumu söyledin, değil mi?”

“Elbette söyledim.”

Annesi doktorun muayenehanesine girer girmez Maryellen’ ı küçük bir kabine aldılar. Jon gelinceye kadar Grace yanında kaldı vesonra bekleme odasında olacağını söyledi.

Annesiyle çıkmadan önce Maryellen ona sarıldı. “Seni seviyorum anne.” Bunu yeterince sık söylemediğinden korkuyordu. Mükemmel bir annesi olduğu için şanslıydı, üstelik ClifTten yeni ayrılan annesinin zor bir dönem geçirdiğini biliyordu.

Grace de ona sarıldı. “Ben de seni seviyorum tatlım.”

Annesi çıkınca Jon, Maryellen’m yanma oturup elini tuttu.

“Çok üzgünüm,” dedi Maryellen, hıçkırıklara boğulma-maya çalışarak.

Jon, onu kendine doğru çekti. Maryellen, onun da duygularıyla mücadele ettiğini biliyordu. Bir düşük daha yaparsa muhtemelen bir şansı daha olmayacaktı. Jon, bu riski göze almak istemezdi. Kendisi de aynı şeyi tekrar yaşayabileceğinden emin değildi.

Maryellen’m kayıtlarını inceleyen Dr. DeGroot içeri girdi, fiziksel ve duygusal olarak el ele birbirine kenetlenmiş bu çifte gülümsedi.

Yanında hemşiresiyle birlikte Maryellen’ı dikkatle muayene etti.

“Bebeği kaybediyor muyum?” diye bağırdı Maryellen daha fazla sessiz kalamayarak.

Doktor, başını iki yana salladı. “Eğer düşükten söz ediyorsan, cevabım hayır.”

“Bebek güvende mi?” diye sordu Jon.

“Şimdilik.”

Bu cevap, Maryellen’ın hoşuna gitmemişti. İstemsizce gerildi ve Jon’m elini biraz daha sıktı.

“Rahim ağzı çok zayıf ve önümüzdeki beş ay kesin yatak istirahati yapmazsanız bebeği kaybetme riski var.”

Maryellen’m soluğu kesildi. “Fakat nasıl yapabilirim?” Katie’nin sürekli bakıma ihtiyacı vardı ve iki yaşındaki bütün bebekler gibi yerinde duramıyordu. Üstelik Maryellen çalışıyordu ve tıbbi masraflarını karşılayan tam sağlık sigortası vardı. Jon ise kendi işini yapıyordu ve sosyal yardımı yoktu.

“Bebeğin yaşamasını istiyorsanız, bir yolunu bulacaksınız,” diye üsteledi Dr DeGroot. “Rahim ağzını dikerek bir parça korunma sağlayabilirim ama yine de yatak istirahati şart.”

“Bu benim hatam,” dedi Jon. “Ben... biz dün gece ilişkiye girdik.”

“Emin olmak imkânsız, ama sebebin bu olduğunu sanmıyorum,” dedi doktor. “Bununla beraber, bebek doğuncaya kadar ilişkiden kaçınsanız iyi olur.”

Maryellen ve Jon birlikte başlarıyla onayladılar. Jon, onun elini dudaklarına götürüp parmaklarını öptü.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi doktora ve Maryel-len’a.

Maryellen, bunun nasıl olacağından emin değildi.

“Lois[5]in galeriyi devralmaya hazır olduğunu sanmıyorum,” dedi doktor çıkar çıkmaz.

“Başka şansı yok,” dedi Jon, teslim olmaya niyeti yoktu.

Maryellen, onun haklı olduğunu biliyordu ama endişelenmekten kendini alamıyordu. Jon nasıl çalışacaktı, Mary-ellen’a ve Katie’ye nasıl bakacaktı?

Jon, onun alnından öptü. “Düşünmen gereken tek şey,” diye fısıldadı,” kendine ve bebeğe iyi bakmak.”

Maryellen gülümsemeye çalıştı. Jon onu rahatlatmaya çalışıyordu; bunun için minnettardı ama onun sevgi dolu sözcükleri bile korkularını ve şüphelerini gidermeye yetmiyordu.

Otuz Dört

Linnette, kliniği olmayan bir Cedar Cove düşünemi-yordu. Sekiz saat boyunca ayakta olmadığı tek bir vardiya bile geçilmemişti. İşini seviyordu ve pek çok vakanın tedavisinden kendisi sorumluydu.

Cedar Cove’daki hayata şaşılacak derecede kolay uyum sağlamıştı. Anne babası altı yıldır burada yaşadığı için kasabanın önceden tanıdık olması doğal olarak işe yaramıştı ve Gloria Ashton’ın arkadaşlığı kendini iyi hissetmesine büyük katkıda bulunmuştu.

Perşembe günü öğleden sonra Dr. Timmons, muayene kabinlerinden birine giderken birkaç santim yakınından geçti. Linnette’i nazikçe başıyla selamladı,

Linnette ona gülümsedi. Neredeyse her gün yan yana çalışıyorlardı ve doktor, arkadaşça davranmasına karşın ona karşı temkinliydi. Linnette'e daima saygıyla yaklaşıyordu ama birlikte çalıştıkları bunca hafta boyunca hiç -sadece bir kez bile- onunla klinik dışında da görüşmek istediğine dair bir imada bulunmamıştı. Linnette sonunda gerçeği kabullenmiş ve kendini kandırmaktan vazgeçmişti. Chad'in ona karşı romantik bir duygu beslemediği çok açıktı.

Linnette, Cal Washbum'a karşı bu kadar soğuk ve duyarsız davrandığı için kendine çok kızıyordu. İlk görüşmelerini annesi ayarlamış olsa da, Linnette ondan hoşlanmıştı. Kekemeliği Linnette'i rahatsız etmemişti. Onu rahatsız eden şey Cal'in yanında olmaktan -ve öpücüklerinden- büyük keyif almasıydı. Hâlâ bunu düşünüyordu. Son buluşmalarından beri, onu kenara itmemiş olsa ilişkilerinin nasıl olacağını düşünmekten *vazgeçmemişti.*

Kendi davranışından o kadar rahatsızdı ki, Cal'e karşı duyduğu güçlü çekim hakkında babasıyla konuşmuştu. Geriye dönüp baktığında, babasına akıl danışmaktan mutlu olduğunu hatırlıyordu; annesi ise defalarca, *ben sana söylemiştim,* demeyi tercih ederdi.

Bununla beraber, babasının öğütleri biraz kafasını karıştırmıştı. Kaderin devreye girip Cal'i tekrar karşısına çıkaracağına dair bir şeyler söylemişti. Linnette onu tekrar görürse özür dileyecekti; bunu zaten her koşulda yapmak istiyordu ama nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyordu.

"Ameliyathanede dikiş atılması gereken bir adam var," dedi hemşire Sally Lynch.

Linnette hemen adamın çizelgesini aldı. Küçük ameliyathaneye tam adımmı atmıştı ki, bilgisayar çıktısında Cal'in ismi gözüne ilişti. Sadece birkaç saniye önce onu düşünüyordu. Babasının söyledikleri aklına geldi ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Eğer kaderinde varsa Cal tekrar hayatına girecekti.

Ve işte oradaydı!

Sakin bir yüz ifadesi takınarak perdeyi yana çekti ve sol elinin avucunun boydan boya yarılmış olduğunu gördü. Yara temizlenmişti ve dikişe hazırdı. Kötü bir yaraydı ve çok acı verdiğine şüphe yoktu.

"Merhaba Cal," dedi kabine girerek.

Cal, gözlerini kapatıp başını çevirdi, selamını almadı.

Onu soğukluğunu görmezden gelen Linnette, kesiği incelemek üzere tabureye oturdu. “Sanırım on ya da on bir dikiş gerekiyor.” Cal’in yüzüne baktı. “Bunun nasıl olduğunu söylemek ister misin?”

“Hayır.”

Linnette, fırsatmı bulsa Cal’in kalkıp gideceğini hissetti ama buna izin vermeyecekti.

“Aslında, seninle karşılaşmayı umuyordum,” dedi dikiş için iğneye uzanırken.

“E-eminim,” diye homurdandı Cal dişlerinin arasından.

Linnette, ona Novocaine vermeyi bitirinceye kadar bekledi. “Sana bir özür borcum var.”

“Ge-gerek yok.”

“Sen bana nezaketten başka bir şey göstermedin, bense aşırı kaba davrandım.”

Cal herhangi bir yorum yapmadı.

İlk dikiş sorunsuz atıldı. “O günden beri kendimi kötü hissediyorum,” dedi, ikinci dikişi bağlamaya çalışırken.

Linnette, ona hissettiği fiziksel çekimi maskeleyen tekdüze bir tonda konuşmaya devam ederken Cal sessizliğini sürdürdü. Ahırda çalışan bir adamın kokusunu çok özlediğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bunu hafif bir taze yonca kokusu alıncaya kadar hissetmemişti, oysa beklentisi at ve gübre kanşımı bir şeydi.

Sonraki üç dikiş boyunca ikisi de konuşmadı. Linnette kendisini düşünüp düşünmediğini sormak istedi, ama alacağı cevap onu sorudan daha çok ürküttü. Linnette’e bu kadar soğuk davrandığına göre, demek onu tamamen aklından çıkarmıştı, bu açıktı. Yine de, Linnette bir şeyler söyleme gereği hissediyordu.

“Ben, yani, tekrar görüşür müyüz diye merak ediyordum,” dedi, son dikişi bağlarken.

Bir kez daha söyledikleri havada kaldı. Linnette yarayı sardı ve bakımını nasıl yapacağını anlattı. Cal elleriyle çalışıyordu, o yüzden yarayı temiz tutması ve koruması çok önemliydi.

Bir an önce kurtulmak isteyen Cal, Linnette'in sözleri biter bitmez yerinden fırladı.

"Cal," dedi sert bir sesle, kaçıp uzaklaşmadan.

Cal bezgin bir halde arkasına döndü. "Ne?"

"Kontrol randevusu alman gerek."

"Neden?"

"Dikişleri alıp kesiği tetkik etmeliyim."

Cal dönerek tekrar gitmeye hazırlandı.

Linnette, kapının önüne geçerek onu engelledi. "Bir

hafta içinde tekrar görmem gerek."

Cal'in uzaklığı bir adım bile değildi. Onun varlığıyla adeta ezilmişti ve kalbinin durmasından korkuyordu. Cal doğrudan gözlerinin içine bakıyor gibiydi, en azından öyle umuyordu. Böylece samimi olduğunu anlayabilirdi. Eğer gözleri bir şeyler anlatabiliyorsa Linnette, bunun özür olmasını, son buluşmalarından yaptığı ve söylediği her şeyden pişman olduğunu bilmesini istiyordu.

Kapının diğer tarafında biri olduğunu fark edinceye kadar ikisi de kıpırdamadı. Linnette kenara kaydı, Sally odaya girerken az kalsın Cal'le çarpışıyordu.

"Sally, Bay Washbum'a bir kontrol randevusu alalım," dedi, gırtlağı öyle kasılmıştı ki, sesi adeta boğulur gibi çıkıyordu.

"Şey, elbette." Dikkatle Linnette'e baktı. İkisi de bu tür randevuları hastane personelinin değil, danışmadakilerin verdiğini biliyordu. "Benimle gelin Bay Washbum."

"Sonra görüşürüz." Cal yanından geçerken bu sözcükleri söylemek için Linnette

kendini zorladı.

Cal, Linnette'e ve ifadesindeki gizli yakarışa yine cevap vermedi.

Cal yanında Sally'yle birlikte bekleme salonuna doğru ilerlediğinde Linnette oturma ihtiyacı hissetti. Nedense arkasından koşmak ve kendisini öptüğü gibi başka kadınlan da öpüp öpmediğini sormak istiyordu. Aptalca bir soruydu ve bugün kendini yeterince küçük düşürmüş, sınırlannı zorlamıştı.

Kendini toparladığında danışma masasına gidip Ma-rilyn'in omzunun üstünden baktı. "Cal Wasbum kontrol için randevu aldı mı?" diye sordu.

"Eli kesik olan adam mı?"

"İşte o. Almadı, değil mi?" Linnette neden sorma gereği duyduğunu bile bilmiyordu. Almışsa çok şaşıracaktı. Cal olabildiğince basit bir biçimde ifade etmişti; onu tekrar görmek istemiyordu.

"Hayır," dedi Marilyn. "Sally onu ikna etmeye çalıştı ama dikişleri kendi alabileceğini söyledi."

"Linnette."

Chad sesleniyordu ve döndüğü anda onunla burun buruna gelince şaşırdı. "Boş bir zamanında seni görmeyi umuyordum."

"Şimdi uygun," dedi ve hatta sesinin profesyonel çıkmasına özen gösterdi.

Chad, omzuna dokunarak onu kabinlerin ve ameliyat odasının olduğu koridora doğru yönlendirdi. "Bir süredir seninle konuşmak istiyordum."

Bakışlarını kaçırmasından Linnette, bunun tatsız bir konuşma olacağını hissediyordu.

"İşimle ilgili bir sorun mu var?" Asistan hekim olarak hiçbir talihsiz durum yaşamadığı halde ilk endişesi bu olmuştu.

"Yo, öyle bir şey değil." Yine de Chad tereddütlüydü. "İş çıkışı bir fincan kahve içsek?"

Bu soruyu üç hafta önce sormuş olsa Linnette, bu teklifin üstüne atlardı.

“Bu akşam uygun mu?” diye mırıldandı Chad.

“Şey... olabilir.”

“Hey, arka tarafa geçemezsiniz.” Sally’nin sesi koridorda yankılandı.

Linnette, arkasına baktığında Cal’i gördü.

Cal, gözlerini kısıp doktorun yaka kimliğinden ismini okudu.

Linnette doğruldu. Chad özel konuşmak için sesini olabildiğince kısmış ve Linnette duyabilmek için ona doğru eğilmişti. Onları kim görmüş olsa, derin bir muhabbete -gizli, hatta mahrem bir muhabbete- daldıklarını düşünürdü.

“So-sorun yok,” dedi Cal ve aynı hızla geri dönerek kapıdan dışarı çıktı.

Bir kez daha Linnette, onun peşinden koşmamak için kendini zor tuttu. Bu ilişkinin elinden kayıp gitmesini istemiyordu ama artık başka seçeneği kalmadığını biliyordu.

Otuz Beş

Sevgililer Günü’nde Grace, boş eve dönmektense Oli-via’yı ziyaret etmeye karar verdi. Jack baypas olduğu hastaneden kısa süre önce taburcu olmuştu ve zavallı Olivia’nm işi başından aşkındı. Anlaşılan Jack iyi bir hasta değildi ve nedense bu Grace’i şaşırtmamıştı. Muhtemelen Olivia’yı da, diye düşündü Grace.

Kapıyı çaldı, birkaç dakika bekledi. Olivia, kendisine hiç uymayan telaşlı ve paçoz bir halde kapıyı açtı. Grace’e ve elindeki kırmızı karanfillerden oluşan küçük bukete bakınca Grace, onun gözyaşlarına boğulacağını sandı.

“Görünüşe bakılırsa zor bir gün geçirmişsin,” dedi sevgiyle.

“Tahmin bile edemezsin,” diye homurdandı Olivia dişlerinin arasından.

Jack, kollarını kavuşturmuş, gözlerinde meydan okuyan bir pırıltıyla salonda oturuyordu.

“Şey,” dedi Grace, bir ona bir Olivia’ya bakarak. “Kötü bir zamanda mı

geldim?”

“Hayır,” dedi Olivia.

“Evet,” diye araya girdi Jack.

“Belki daha sonra uğrasam iyi olacak?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Olivia öfkeyle kocasına bakarak. Jack içini çekerek teslim oldu. “Kal bari.”

“Jack Griffın!”

“Üzgünüm Grace.” Jack gözlerini devirdi. “Arkadaşının ne kadar inatçı olduğunu biliyor musun diye merak ettim.” “Olivia mı?” Grace şok geçiriyormuş gibi yaptı. “Asla.” *“Et tu, Brüte!”*[1] diye homurdandı Olivia.

Grace, çiçekleri ona verdi ve arkadaşı vazo bulmak için mutfağa giderken Jack’in karşısına oturdu. “Biraz fazla korumacı, değil mi?”

Jack hafifçe kıkırdadı. “Nereden bildin?”

“Olivia’yı tanırım.”

“Gölgem gibi. Rahatça tuvalete bile gidemiyorum, fenalaşıp devrilirsem diye peşimden koşup geliyor.”

“Bu doğal bir tepki, sence de öyle değil mi?” diye sordu Grace. “Unuttuysan hatırlatırım, seni neredeyse kaybediyordu.” “Beni boğuyor.”

Olivia mutfak kapısından kafasını uzattı. “Arkamdan beni mi çekiştiriyorsunuz?”

Grace yalan söyleyecek değildi. “Elbette.”

Olivia kaşlarını çattı. “Onu dinleme. Jack bir an önce her şeyi yapmak istiyor.”

“Ben doktorun söylediklerini yapıyorum,” diye bağırdı Jack. Tekrar Grace’e döndü. “Ona işe gitmesini söyle. Soluk almaya ihtiyacım var.”

Grace aynı fikirde değildi. “Bırak üstüne titresin. Buna ihtiyacı var.”

Jack, ona baktı, sonra yavaşça başını iki yana salladı. “Belki haklısındır.”

“Grace, bir fincan çay ister misin?” diye seslendi Olivia mutfaktan.

“Lütfen.”

“Ben kahve alacağım,” dedi Jack.

“Senin için yeşil çay daha iyi.”

Jack tam itiraz edecekti ki vazgeçti “Sen nasıl istersen hayatım.”

Bu kez Olivia, mutfaktan tamamen çıktı, parmağını Grace’e uzattı. “Ona ne söyledin?”

Grace gülmemeye çalışarak öylesine cevap verdi, “Sadece onu sevdiğini.”

Olivia gözlerini kıstı. “Bunu tekrar düşünmem gerek. Yaşamım boyunca Jack Griffin kadar dik kafalı bir adam görmedim.”

Grace bu söylediklerini duymuyordu bile. “Bu adam için çıldırıyorsun. Onu çok seviyorsun, sevmekten asla vazgeçemezsin.”

Olivia gülünce Grace şaşırdı. “Bu doğru ve Jack, bunu biliyor.”

Jack, kendini beğenmiş bir tavır takındı. “İşin kötüsü,

ben de onu seviyorum.” Elini Olivia’ya uzattı, sımsıkı tuttu. “Üzgünüm hayatım.”

“Ben de öyle.” Olivia burnunu çekti, sonra hemen mutfağa döndü.

“Tartışıyoruz,” dedi Jack. “Buna alışık olduğunu sanmıyorum.” Daha etkileyici olsun diye kaşlarını oynattı.

Grace gülümsedi. Arkadaşının evliliği mükemmel olmayabilirdi ama Grace onu hiç daha mutlu görmemişti. Jack onun hayatında tam ihtiyaç duyduğu adamdı: saygısız, agre-sif ve komik.

“Çay bir dakika sonra hazır olur,” dedi Olivia mutfaktan.

Jack’in bakışları yumuşadı, Grace’in orada olduğunu unutmuş gibiydi. Bir an sonra Grace’e döndü, “Cliff ve senin için çok üzüldüm.”

Grace bir şey söylemektense başıyla onayladı. Cliff’i düşünmk hâlâ acı veriyordu. Ne kadar istese de, onu tamamen aklından çıkaramamıştı. Zaman içinde kolaylaşacağını düşünüyordu.

“İşler düşündüğümüz gibi gitmedi,” dedi, öenmsiz bir konuymuş gibi.

Olivia, içi bir tabak yulaflı kurabiye ve üç tane fincanla dolu tepsiyle geri döndü.

“Sana yok,” dedi, Jack’in gözlerinin neşeyle parladığını görünce.

“Bu çok zalimce ve alışılmadık bir ceza,” diye kükredi Jack.

“Doktor senin on kilo vermen gerektiğini söylüyor.”

“Seni kim diyet polisi olarak atadı?”

“Ben. Biraz daha itiraz etmek ister misin?” diye sordu, Jack’in çayını uzatırken.

“Hayır ama beni kışkırtman çok kaba.”

Olivia içini çekti. “Tamam, bir tane kurabiye alabilirsin.”

Jack, çayını bırakıp Olivia’yı belinden yakaladı ve kucağına çekti.

Olivia çığlıklarla itiraz etmeye çalıştı, sonra kollarını onun boynuna doladı. “Bir konuğumuz olduğunu hatırlatmama gerek var mı?” diye sordu.

“Seni utandırıyor muyum?” dedi Jack, karısına.

“Hem de çok.”

Jack bütün istediği buymuş gibi sırıttı. “Güzel.”

Olivia doğrulmaya çalıştı, saçlarını düzeltti ve kibar bir tavırla Grace’e çayını uzattı.

Grace çayını içip bir kurabiye yiyecek kadar orada kaldı ve sonra ayrıldı. Eve giderken giderek yoğunlaşan bir bunalımla mücadele ediyordu. Sevgililer

Günü’ydü ve Grace yine yalnızdı. Son dört yıldır yalnızdı ama bu yıl her zamankinden daha kötü hissediyordu. Dan hediye vermekten anlayan biri değildi. Geçen yıllar içinde birkaç girişimde bulunmuştu, ama onun Sevgililer Günü’nde bir kez bile kart ya da çiçek verdiğini hatırlamıyordu.

Buttercup ve Sherlock kapıda onu bekliyordu. Eve her dönüşünü büyük bir coşkuyla karşılıyorlardı ve Grace onları daima büyük bir sevgi ve ilgiyle ödüllendiriyordu. Mama kaplarını doldurduktan sonra televizyonu açtı. Programlardan hiçbiriyle ilgilenmiyordu, ama en azından konuşan ve gülüşen insanların sesi ona eşlik ediyordu.

Yaklaşık bir saat sonra zil çaldığında kim olduğunu merak etti. Kimseyi beklemiyordu. Kapıya gidip karşısında Cliff’i görünce soluğu kesilecek sandı. Kısa bir tereddütten sonra kendini toparladı ve kapıyı açtı.

Cliff, elinde kırmızı güllerden oluşan bir buketle sundurmada onu bekliyordu. Grace, yılın bu mevsiminde çiçeklerin ona bir servete mal olduğunu düşündü.

Cliff tek söz etmeden tel kapıyı açıp içeri girdi, gülleri uzattı. “Konuşabilir miyiz?”

Onu tekra hayatına sokma isteği, anafora kapılıp kendini dalgaların altına atmaktan farksızdı. Derin bir soluk aldı. “Seni seviyorum Cliff ama hayır.”

Cevabı onu çok şaşırtmış gibiydi. “Yani konuşmayacaksın bile, öyle mi?”

“Neden? Böylece özür dileyip ardından iki hafta ya da iki ay sonra her şeyi sil baştan yaşatmak için mi?”

“Hayır,” dedi Cliff. “Bir daha olmayacak. Bu konuda sana söz veriyorum.”

Grace, ona inanmak istiyordu, ama yapamazdı.

Cliff, onun kararsızlığını hissetmiş olmalıydı. “Seni seviyorum Grace.”

“Sevdiğini biliyorum, ama bana güvenmiyorsun.” Cliff, kovboy şapkasını çıkarıp yere bakmaya başladı.

“Sana nasıl bir evliliğim olduğunu anlatmıştım.”

“Ben de sana Susan olmadığımı anlatmıştım. Bir hata yaptım ve bedelini gerçekten ağır ödedim. Üzgünüm Cliff, gerçekten çok üzgünüm ama gitsen iyi olacak.”

Cliff, başıyla onaylayarak şapkasını geri taktı. “Bana bittiğini söylediğinde, bütün bağlarımızı koparmak bana da en doğrusu gibi gelmişti. Söylediğin çok doğruydu. Sana davranış biçimim kasıtlı değildi, ama bir anlamda da öyleymiş. Bunu şimdi görebiliyorum. Bu ilişkiye senin son vermeni umuyormuşum...”

Dürüstlüğü can yakıyordu ama Grace cevap vermedi ve başını dik tutmaya devam etti. Cliff şüphelendiği her şeyi onaylıyordu.

“Sonra hayatımdan çıktın ve her şey eskisinden daha beter oldu. Her günüm seni özlemekle geçmeye başladı. Kalbimde ve hayatımda kocaman bir boşluk oluştu. İşte o zaman gitmene izin vermenin ne kadar büyük bir aptallık olduğunu fark ettim.” Duraksayarak başını iki yana salladı. “Lisa’yla her hafta konuşuyoruz. Bazen beni benden daha iyi tanıyor. Eğer gitmene izin verirsem kalan hayatımı pişmanlık içinde geçireceğimi söyledi.”

“Yani bu Lisa’nın fikri miydi?” Cliff, kızını çok severdi ve hiç kimseyi dinlemeyen adam, sadece kızının sözünü dinlerdi.

“Hayır,” dedi Cliff çabucak. “”Bana sadece zaten bildiğim bir şeyi söyledi.” Grace’in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan devam etti, “Sadece Lisa değil. Cal ya kendimi

toparlamamı ya da istifa edeceğini söyledi.”

Grace yarım yamalak gülümsedi. “Buna asla inanmam.” “İnanmalısın. Eğer teklifimi geri çevirirsen Grace, ben de eve dönemeyebilirim.”

Grace’in gözleri yaşlarla doldu. Eğer Cliff Harding, ona Sevgililer Günü’nde evlenme teklif ediyorsa, bu kadar romantik olduğu için onu ömür boyu bağışlamayacaktı. Hayır demeyi neredeyse imkânsız kılıyordu.

“Seni seviyorum Grace,” diye fısıldadı Cliff. “Artık sensiz yaşayamam. Denedim ama hiçbir şey keyif vermedi. Deli gibi çalışıyorum, peki ne için? Paraya ihtiyacım yok. Günün sonunda ev karanlık, yalnız ve soğuk. Sensiz hissettiklerim bunlar.”

Grace ona bakmaktansa gözlerini kapamayı tercih etti. “Seni sevmek, seninle gezmek, seninle yaşamak istiyorum.”

Grace evet demek istiyordu, hem de çok istiyordu ama korkuyordu...

“Yılbaşında bana yemek hazırladığında, evlenme teklif etmek için olduğunu söylemiştin. Orada olmak için her şeyi feda ederim. O teklifi duymabilmek için vermeyeceğim hiçbir şey yok, çünkü hayatım, cevabım *evet”*

Cliff’in bunu hatırlatması Grace’i gerçeklere döndürmek için ihtiyacı olan şeydi. “Sana teklifte bulunmadım, unuttun mu?”

“Biliyorum ve eşeklik ettiğim her gün için senden özür diliyorum. Ayrıca Grace Sherman, ben teklifi kendisi yapacak kadar eski kafalı bir adamım. Grace Sherman, seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Karım olur musun?”

Grace, elini ağzına bastırarak gözlerini kırpıştırdı. Dan ortadan yok olduğundan beri yalnızlık tek arkadaşı olmuştu. İşte karşısında bunu sona erdirecek bir fırsat vardı. Cliff söylemese bile, eğer teklifini reddecek olursa, Grace onu sonsuza kadar göremeyeceğini biliyordu. Gidecekti ve bu gerçekten son olacaktı.

“Olur musun?” diye sordu Cliff gözleriyle yalvararak.

Grace hıçkırarak başıyla onayladı. “Evet, of evet.” Tekrar soluk almaya fırsat bulamadan Cliff onu kollarına aldı ve aralarındaki güllerin ezilmesine aldırmadan sımsıkı kucakladı. Grace bitkin düşünceye kadar öptükten sonra kulağına fısıldadı, “Umarım uzun süreli nişandan hoşlanmıyorsun-dur”

Grace güldü ve ona biraz daha sıkı sarıldı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Otuz Altı

Cecilia, arkadaşı Cathy’yle cumartesi günü öğle yemeği için Pancake Palace’da buluştu. Burada çok uygun fiyatlara çok güzel yemek yenebiliyordu. Cecilia hafta boyunca kendini kötü hissetmişti ve biraz moral sohbetine ihtiyacı vardı.

Cecilia içeri girdiğinde Cathy çoktan gelmiş ve arka taraflarda bir masaya oturmuştu. Onun coşkuyla el salladığını gören Cecilia, dört yaşındaki oğlu Andy’nin yanında olmadığını fark edince şaşırdı.

“Andy nerede?” diye sordu masaya geçerken. Hamileliğinin yedinci ayında artık görüntü iyice ortaya çıkmıştı. Dışarı fırlayan karnıyla masa arasında birkaç santim bile kalmamıştı. Birkaç haftaya kadar mesafe iyice daralacak ve artık bu masaya oturamayacaktı.

“Andy arkadaşlarıyla oynamaya gitti,” dedi Cathy. “Bütün öğleden sonrası boş, o yüzden yemekten sonra eğlenceli bir şeyler yapabiliriz.” Düşüncesi bile çok keyifliydi.

Cecilia, onun heyecanını paylaşabilmeyi çok isterdi. Ruh halini ona yansıtmamak için peçeteliğin arkasına sıkıştırılmış mönüye uzandı, iştahı olmadığı halde bir tercih yaptı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Cathy. “Alışveriş? Sinema?”

“İkisi de harika olur,” dedi Cecilia, sesine biraz coşku katmaya çalışarak.

“Öyleyse alışveriş,” dedi Cathy.

“İyi fikir.” Cecilia şimdiden kendini iyi hissetmeye başlamıştı. “Kantin mi alışveriş merkezi mi?”

“Alışveriş merkezi,” dedi Cathy. “Peşimize takılacak kimse olmadan rahatça gezeriz.”

“Benim için sorun değil, biliyorsun.” Cathy o kadar neşeli ve girişkendi ki, insanları doğal olarak kendine çekiyordu.

“Bugün değil,” dedi arkadaşı. “Sen ve ben baş başa kaliteli vakit geçireceğiz. Andrew ikimiz hakkında hep böyle söyler, ama nedense *onunla* kaliteli vakit geçirmek için kendimizi hep yatak odasında buluruz.” Bunu söylerken gülümsedi.

Garson, siparişlerini almaya geldi; Cathy deniz ürünleri salatası, Cecilia hindi dürüm ve bir fincan sığır etli sebze çorbası istedi. Kadın içeceklerini getirir getirmez -ikisi de ma-densuyu istemişti- Cathy masanın üstünde ellerini kavuşturarak öne doğru eğildi.

“Pekâlâ, sorun nedir?”

“Sorun olduğunu da nereden çıkardın?”

Cathy dikkatle yüzüne baktı. “Gözlerinden okuyabiliyorum. Ayrıca, telefon ettiğinde sesin pek mutlu gelmiyordu.” “Değilim,” diye itiraf etti Cecilia.

“Yine lan ve bebek mi?”

“Bebeğin ismi konusunda karar vermeyi reddediyor,” diye patladı Cecilia. “Bu çok saçma ve lan çok asap bozucu.” “Bebeğin erkek olduğunu biliyor. O halde derdi ne?” “Haftalardır isim önerisinde bulunması için onu sıkıştırıyorum ama duymazdan geliyor. Sonunda kendi beğendiğim isimlerin listesini e-postayla gönderdim, onu da görmezden geldi.”

Cecilia’nın e-postalarla ilgili sevmediği tek şey buydu. Cevap vermek istemediği her şeyi görmezden geliyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Cathy. “Bebek doğuncaya kadar bekleyecek misin? Kalan hayatında onu Bebek Randall diye çağıramazsın, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Ian’e bu konuda öneri fırsatı olduğunu, yoksa onsuz da kendi beğendiğim ismi koyabileceğimi söyledim.”

“O halde,” dedi Cathy, gözleri merakla ışıldıyordu. “Kararın nedir?”

Cecilia, elini kamına koydu. “Aaron. Aaron Randall kulağa hoş geliyor, değil mi?”

“Hoşuma gitti,” dedi Cathy, ismi bir de kendisi yüksek sesle test ederek. “Aaron Randall. Evet.”

“lan’in göbek adı Jacob ve bebeğin de göbek adını Jacob koyabiliriz, diye düşündüm.”

Cathy uygun bulduğunu başıyla onaylayarak gösterdi. “Ian’in, Aaron Jacob’la ilgili bir itirazı var mı?”

Cathy içini çekti. “Haftalardır benimle bebek isimlerini konuşmaktan kaçınıyor, ona bu işi kendi başıma yapacağımı söylediğimde ise hiç cevap vermedi. Geçen hafta aradığında Aaron ismini söylediğim anda çıldırdı.”

“Bu ismi neden beğenmedi?”

Cecilia, Ian’ın söylediklerini tekrarlamaktan utandı. “A harfiyle başlayan isim istemiyor.”

“Bu çok saçma,” diye söylenen Cathy’nin gözleri birden fal taşı gibi açıldı. “Of, tabii. Allison’ın ismi de A harfiyle başlıyordu.”

“Kesinlikle.” Garson kız yemeklerini getirdi, Cecilia gülümseyerek ona teşekkür etti.

“Bu biraz batıl inanç olmuyor mu?”

Cecilia başıyla onayladı. “O kadar korkuyor ki, artık canımı sıkmaya başladı. Aaron ismini seviyorum. Üniversiteye geri döndüğümde beni yüreklendiren bir hocam vardı. Bay Cavanaugh olmasaydı, okulu bırakırdım.”

“İsmi Aaron mıydı?” diye tahminde bulundu Cathy. Cecilia dürümünden bir ısırık aldı, gerçekten çok lezzetliydi. “Danışmanım oldu ve beni defter tutma derslerine yönlendirdi. Bay Cox’ın da arkadaşı olduğunu düşünüyorum; çünkü Bay Cavanaugh, başvurmamı istedikten sonra hemen işe alındım.” Matematik profesörü Cecilia’ya öz babasından daha fazla babalık yapmıştı ve şimdi Cecilia onun bu teşvikinin kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu göstermek isti-

yordu. Hocasıyla irtibatı kesmemişti, her yıl ona yılbaşı kartı yolluyordu. Doğumu da haber verecek ve nezaketi için bir kez daha teşekkür edecekti.

“Bebeğe isim koymak için Ian’in fırsatı vardı.” Cecilia çorbanın tadına baktı. “Defalarca onunla konuşmayı denedim, söylediği tek şey Aaron ismini sevmediği oldu.”

“Şey, senin de dediğin gibi, korkuyor.”

“Ben iyiyim,” derken, Cathy kadar kendisini de ikna etmeye çalışıyordu. “Bebek de iyi olacak.” şimdiden bebeği Aaron olarak düşünmeye başlamış ve bu ismin mükemmel olduğuna karar vermişti.

Yarım saat sonra Cecilia ve Cathy, Pancake Palace’tan çıkmış ve Silverdale’deki Kitsap Alışveriş Merkezi’ne doğru yola çıkmışlardı. İkisinin de fazla parası yoktu, o yüzden sadece bebek reyonlarını gezdiler. Cecilia indirimli satışlardan

birkaç iç giyim aldı.

“Allison Cox için endişeleniyorum,” dedi Cecilia, bir DVD satan bir dükkânın önünden geçerken. “Sanırım sana söylemiştim. *Matrix’ten* fırlamış gibi görünen şu çocuğa âşık oldu.”

“Kötü çocukların hep çekici bir yanı vardır,” dedi Cathy. Dalga geçtiği halde Cecilia, onun söylediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Allison’a çok cazip geldiği açıktı. “Yanılmıyorsam görüşmelerine izin vermiyorlardı.” “Doğru ve bu durum Allison’ı öldürüyor. Okuldan sonra işyerine geliyor ve hiç durmadan bunun ne kadar zor olduğundan yakmıyor. Dinliyor ve yakınlık göstermeye çalışıyorum ama çocuk bela. Bay Cox, onun ayağını kestiği için minnettarım.”

“O halde niye endişeleniyorsun?”

Cecilia küçük plastik çantasını salladı. “Bay Cox ve Anson bir anlaşma yaptılar. Anlaşma sona erdiğinde Anson tekrar Allison’la görüşebilecek. Zavallı kız sadece gün sayıyor. Korkarım çok büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak.” “Gereksiz yere endişeleniyorsun,” dedi Cathy, bebek mobilyası satan bir mağazanın önünden geçerken. “Bu arada, Rachel Pendergast’la ilgili bir gelişme var mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi Cecilia. Nate’in babasının Birleşik Devletler Senatosu’nda üye olduğunu öğrenen Rachel, ilişkisini hemen sona erdirmişti. Cecilia, saçlarını kestirmek için yine ona gidecekti ama son konuşmalarından bu yana iki ya da üç hafta geçmiş olmalıydı.

“Onun korktuğunu düşünüyorum.”

“Öyle.” Cecilia vitrinde sergilenen bir bebek beşiğinin kenarına dokunmak için durakladı. Aaron’m odasını çoktan hazırlamış ve ikinci el satış yapan bir dükkândan beşiğini almıştı. Çok fazla yeni şey alamasa da, her şey hazır oğlunu bekliyordu.

“Genç çiftlerin bu kadar parayı nereden bulduklarını merak etmiyor musun?” diye düşündü yüksek sesle.

“Bulamazlar. Bunlar, büyükannelerin alması için,” dedi Cathy gülümseyerek. “Andy doğduğunda Andrew ve ben, ailemi ziyarete gittiğimizde, oradayken

uyuması için Andy'ye bir beşik aldılar. Yepyeni bir beşik! Andrew ve ben, elden düşme bir beşik alıp beyaza boyamıştık. Çıkartmalarla elimden geldiğince süslemiştim ama bunun yansı kadar bile güzel görünmüyordu. Biz kullanılmış beşikle idare ederken ailemin yeni bir beşik almasının keyfini sürmüştük."

Bir iki saat sonra başka bir şey almadan alışveriş merkezinden çıktılar. Cathy'nin Andy'yi almaya gitmesi gerekiyordu. Cecilia önce eve yöneldi, sonra fikrini değiştirdi ve Allison'm gömülü olduğu mezarlığa doğru saptı.

Cecilia, mezarın sürekli bakımlı olmasına özen gösteriyordu. İlk yıl haftada en az bir kez çiçeklerle ziyaretine geliyordu. Bugünlerde o kadar sık uğrayamıyordu ama kızı devamlı akimdaydı.

Cecilia eğilip eldivenli elleriyle mezar taşma yapışan birkaç ıslak yaprağı temizledi, "Merhaba tatlım," diye fısıldadı. "Annen ve küçük kardeşin burada." Bebek, kendisi de selamlamak istermiş gibi kamında kımıldadı. "Baban bugünlerde yine çok inatçı." Ne zaman Allison'la konuşmaya kalksa içinde kabaran duygularla boğazı düğümleniyor, boğulacak gibi oluyordu. "Ama endişelenme," diye fısıldadı, "Hepimiz iyi olacağız." Ellerini smtına koyarak doğruldu, bir süre sonra şubat rüzgânnda eğilmiş kafasıyla arabasına geri döndü.

Otuz Yedi

Jack, deri koltuğunu masasına doğru sürdü ve işe geri dönmenin benzersiz keyfiyle içini çekti. Lanet olsun, ait olduğu yer burasıydı. Haberlerin hazırlandığı son derece hareketli odada etrafına baktı, derin derin soluk aldı.

Olivia, onun ofise geri dönmek istediğini duyunca kıyameti koparmıştı. Jack, onu olabildiğince sakinleştirmiş ve sadece yarım gün çalışacağına ikna etmişti. Eğer öğle vakti evde olmazsa Olivia, şerifi peşine salabilirdi ve Troy Davis, bunu memnuniyetle yapardı. Muhtemelen Jack'i herkesin gözü önünde ve diğer meraklı bakışların arasında ofisten çıkarmaktan zevk duyardı.

Yardımcı editörü Steve Fullerton, elinde termoslu bir kahve kupasıyla masasına yaklaştı. "Dinle Jack. 'Yaşam Tarzı' makalesiyle ilgili seninle konuşmak istiyorum. Henüz fotoğrafları alamadık ve..." Durdu ve sırıtmaya başladı. "Döndüğüne sevindim dostum."

"Teşekkürler." Personelin ortalığı velveleye vermesi Jack'i utandırmıştı. Masası çiçek ve kartlarla doluydu ve tepesine, altın rengi harflerle "Hoş geldin" yazılı

bir pankart asmışlardı. Özlendiğini bilmek güzeldi.

Saat onda kendini tamamen günlük gazetenin yayın akışına kaptırmıştı. Sanki oradan hiç uzaklaşmamış gibiydi. Bir köşe yazısı yazdı ve hayatını kurtaran acil yardım ekibinin hızlı müdahalesini övdü. Parmaklan klavyede adeta uçuyordu. En iyi yazılarını hep zamanı kısıtlıyken çıkarırdı; aslında Jack, kariyerinin büyük kısmını baskı altında yapmıştı ya da bir zamanlar öyle olduğuna inanıyordu. Yaşadığı bu son korku, varsayımını yeniden düşünmesine yol açmıştı.

“Yaşam Tarzı” makalesinin öğleyin çıkması gerekiyordu, bir yenilik getirmek zorundaydılar ve saat bire kadar vakitleri vardı. Söz verdiğinden daha uzun kalırsa Olivia, küplere binerdi. Jack, onun öfkesini, diğerleriyle birlikte işe dört elle sarılmaya olan eğilimiyle karşılaştırdı. Hâlâ karar vermeye çalışırken Bob Beldon içeri girdi.

“Jack,” diyen Bob doğruca Jack’in masasına yürüdü. “Buralardaydım ve uğrayıp nasıl olduğuna bakmak istedim.”

Jack kaşlarını çattı. Nasıl olduysa, Bob *buralardaydı.* Hadi canım. “Seni Olivia gönderdi, değil mi?”

Bob’ın yüzünden mahcup bir ifade geçti ve başıyla onayladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Karısı hallederdi.

“Gerekirse seni tekmeleyerek, bağırıp çağırarak dışarı sürüklememi istedi. Bunu yapmamı istemezsin, değil mi?”

Jack yüksek sesle homurdandı ama Bob, sahip olduğu en iyi arkadaşıydı. Yorgun olduğunun farkındaydı. Dişlerinin arasından söylenerek bilgisayarını kapadı, ayağa kalkıp ceketine uzandı. Bir krizin ortasında çıkıp gitmesinin ne kadar zor olduğunu karısının ve arkadaşının bildiğini umuyordu.

Ekip arkadaşları ona kuşkuyla baktılar. Yetiştirilmesi gereken bir işin son ânında onları asla yalnız bırakmazdı. Steve Fullerton, onu alkışlamaya başladı, diğerleri onu izledi ve Jack, kapıdan çıkarken onlara yapmacık bir reveransla karşılık verdi.

“Yarın görüşürüz ihtiyar,” diye seslendi Steve. “Birkaç gün daha canlı kalmaya bak.”

Jack itiraf etmese de kendini bitkin hissediyordu. İyileşme sürecinde Olivia her gün öğle uykusuna yatmasını şart koşmuştu. Başlangıçta Jack şiddetle itiraz etti, çünkü "küçük bir çocuk gibi" emir verilmesine katlanamazdı. Tepkisi işe yaramadı, zaten her koşulda uyuyakalıyor ve en az bir saat uyanmıyordu.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye söylendi Bob'la birlikte otoparka giderken.

"Aslında kendimi davet ettirmeyi düşünüyordum, böy-lece ikimiz birkaç el iskambil çevirirdik. Uzun zaman oldu."

Son yorum, Jack'e uzun süredir çok yoğun çalıştığını hatırlatıyordu. İşe bu niyetle başlamamıştı ama beş sene içinde kendisini kalp krizi geçirtecek aşamaya getirmeyi başarmıştı.

"Hiç fena fikir değil," dedi Jack. "Bana iyi davranacağına söz ver. Oldukça paslandım."

"Af yok," diye dalga geçti Bob. "Fırsatı yakalamışken kesinlikle tepmeyeceğim."

"Ya, demek öyle," diye güldü Jack. Aynı zamanda AA sponsoru ve bütün zamanlarda akıl hocası olan arkadaşıyla birlikte olmak güzeldi.

On beş dakika sonra ofisteki kriz unutulmuştu ve Jack elindeki kartlara gözünü dikmiş hangisini atacağına karar vermeye çalışıyordu. Bir kürdanın ucunu çiğneyerek -Olivia bu alışkanlığından iğreniyordu- altılı ve üçlüyü kenara ayırmaya karar verdi.

Çalan telefonun sesi konsantrasyonunu bozdu. "On dolarına bahse girerim Olivia eve dönüp dönmediğimi kontrol ediyor," diye söylenerek kartların tepesinden baktı.

Bob kıkırdadı. "Ben vanm."

Jack ahizeyi aldı. "Evet aşkım?"

Olivia hızla içini çekti. "Ben olduğumu nereden bildin?" Jack, avucunu açıp Bob'a uzattı, bahis parasını ödemesini ima ediyordu. "Attım, tuttu," dedi karısına. "Evdeyim ve dadım bana çok iyi bakıyor."

“Bob senin dadın *değil”*

“Bugün öğle uykusuna yatacak mıyım?”

Olivia soruyu duymazdan geldi. “Ofiste işler nasıl gitti?” “Harika, gerçekten harika.” İşe döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu ona söylemeye cesaret edemedi. O çılgın tempo Jack’i canlandırıyordu, öğle uykularıysa -ihtiyacı olsa bile- işe yaramıyordu.

“Yorgun musun?”

Jack esnemesini güçlükle bastırdı. “Asla. Gün ortasında burada oturmuş Bob Beldon’la kâğıt oynuyoruz. Yapmak istediğim başka bir şey yok.”

Bu doğru değildi. İşte olmak ya da karısıyla sevişmek istiyordu, ama ameliyattan beri bu da tabular arasına girmişti. Ne zaman bu ihtimalden söz etse Olivia kalp krizi geçirecek gibi oluyordu. Kesinlikle seks yoktu. Anlaşılan konusu bile yasak bölgeye giriyordu. Jack bundan böyle doğal hayatından mahrum kaldığını hissediyordu. Seksten başka şeyler de vardı. Haftalardır bir parça bile kırmızı et görmemişti.

“Bob gittikten sonra nasıl hissettiğine bak,” dedi Olivia. “Sesin biraz tuhaf geliyor.”

İşte yine başlamıştı, ona beş yaşında çocuk muamelesi yapıyordu. “Senin çalışman gerekmiyor mu?” diye sordu Jack, tepesi atmadan telefonu kapatmak istiyordu.

“Pek sayılmaz, öğle paydosundayım.”

“Oyunumuza engel oluyorsun,” dedi Jack. Olivia’nın, ne kadar kalacağı konusunda Bob’a bile talimat verdiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Olivia ona sevgisi yüzünden böyle davranıyor olabilirdi ama ameliyattan beri yaptığı ya da söylediği her şey Jack’i boğuyordu.

“İyi günler hayatım, beşi biraz geçe evdeyim.”

Jack ona acele etmemesini söyleyecekti, ama bu hoş olmazdı. Olivia’nın bir görevi vardı ve ne yazık ki bu görev Jack’i kendisinden kurtarmaktı.

Jack ahizeyi yerine koydu, tansiyonunun inmesi için bir

süre gözlerini kapadı ve sonra oyuna döndü.

“Olivia olduğunu nereden bildin?” diye soran Bob, sehpanın üstüne on dolar bahis parasını koydu.

“İlgisiyle beni boğuyor.”

“Bilemiyorum.” Bob şüpheyle ona baktı. “Peggy’nin bana fazladan ilgi göstermesine kafayı takmazdım.”

“Buna takardın.” Jack’in konu hakkında bütün söyleyeceği buydu.

Olivia tam söylediği gibi beşi on iki geçe evdeydi. Jack, Adliye Sarayı’ndan Deniz Feneri Yolu’nun on bir dakika sürdüğünü biliyordu. Demek saat tam beşte Olivia ofisten fırlayarak arabasına koşmuştu.

Jack, televizyonun karşısında oturuyordu. Gün içi TV programları saçma sapandı. Geri zekâlılar ve utanmazlar tarafından işgal edilmişti. Bir *talk show* ya da mahkeme programı daha çıkarsa kendini bir köprüden atacaktı.

“Selam,” dedi içeri giren Olivia. Mantosunu ve eldivenlerini çıkarırken, ne olduğunu bilmese de bir işaret görmek için Jack’i inceledi. “Öğle uykusuna yattın mı?”

Jack cevap vermektense dişlerini sıktı.

“Benden istediğin bir şey var mı?” diye sordu bu kez. “Evet.” Otomatik cevaplar veriyordu. “Bir öpücük istiyorum. Gerçek bir öpücük.”

Olivia bir an tereddüt etti. “Tamam.”

“Şu yanağa kondurulanlardan değil. Ben, karımdan gerçek bir öpücük istiyorum, daha doğrusu buna *ihtiyacım* var.”

“Jack... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ben çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.” Yavaşça koltuğundan kalktı. Eğer Olivia gelmiyorsa, Jack giderdi.

Olivia, onun gözlerindeki kararlılığı anlamış olmalıydı; çünkü gidecek yer kalmayıncaya kadar geriledi. Jack, onu duvara yasladığında gözleri fal taşı gibi açılarak fısıldadı, “Jack...”

Jack, onun sözlerini bitirmesine fırsat vermedi. Ağzını onun dudaklarına kapatıp bütün gücüyle öpmeye başladığında Olivia gerildi. Karısının dudakları yumuşacık ve esnekti ve çok geçmeden Jack, onun gevşemeye başladığını hissetti. Olivia içini çekti; çok geçmeden kollan Jack’in boy-nundaydı ve sarmaş dolaş oldular.

Jack, Olivia’nın bluzunun düğmelerini çözüp göğüslerini serbest bırakmanın ne kadar zor olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Onun göğüslerine dokunmayı seviyordu; ağırlık-lannı avuçlannda hissetmek cennette olmakla eşdeğerdi. Birden olabilecek en tuhaf şey oldu.

Olivia ağlamaya başladı.

Bunlar sıradan gözyaşları değildi. Jack’e yapışmış onu öperken omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor ve kendine engel olamıyordu. Bir an sonra öyle şiddetli ağlamaya başladı ki, soluk alabilmek için geri çekilmek zorunda kaldı. Başı Jack’in göğsünde, kollan belinde ağlamaya devam etti.

“Olivia?” diye sordu Jack endişeyle. Onu hiç böyle ağlarken görmemişti, onun böylesi yürek parçalayıcı bir kederi içinde barındırabileceğini düşünmemişti. Saçlarını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı.

“Seni neredeyse kaybediyordum,” diyebildi hıçkırıklar arasında. “Jack, lütfen, lütfen, bana bir daha bunu yapma.”

Jack gözlerini kapatıp ona daha sıkı sarıldı.

“Sadece seni kaybettiğimi düşünebiliyordum... Sürekli Jordan’m boğulduğu gün aklıma geliyordu ve... Beni bırakma Jack! Beni bırakma, seni çok seviyorum.”

“Seni asla bırakmam,” dedi Jack, saçlannı okşamaya devam ederek.

“Buna dayanamam.”

“Asla,” diye söz verdi. “Seni asla bırakmayacağım Olivia.”

Ve, bir aksilik olmadıkça, sözünü tutacaktı.

Otuz Sekiz

“Roy, su bardaklarını doldurabilir misin?” diye seslendi Corrie mutfaktan. Misafirleri her an gelebilirdi ve kesinlikle eli ayağına dolaşmıştı.

Beldon’lan yemeğe çağırmışlardı ve Peggy Beldon gibi birine yemek pişirmek cesaret isterdi. Peggy’nin mutfaktaki becerileri, Food Network kanalındaki gösterisiyle kanıtlanmıştı. Bir mutfak virtüözüne ne sunulabilirdi?

Günlerce yemek kitaplarım karıştıran Corrie, fırında pisi-balığı, pilav ve taze fasulyede karar kılmıştı. Tatlı olaraksa Char-lotte Jefferson’m tarifini kullanarak hindistancevizli pasta yapacaktı. Charlotte bu pastayla Kitsap County Fuan’nda beş yıl art arda mavi kurdeleyi kazanmıştı ve Corrie’nin bundan şüphesi yoktu. Pasta göründüğünün ve koktuğunun yansı kadar lezzetli olsa, Peggy’yi bile etkileyebilirdi.

“Tamamdır,” dedi Roy elinde boş sürahiyle. “Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?”

Corrie bir adım geri çekilip yemek odasını gözden geçirdi. Sunumun çok şık olduğunu düşünüyordu. Açık san keten örtü serilmiş maun masanın ortasında bir taze çiçek aranjmanı vardı. Örtüyle takım peçeteler havalanmaya hazır kuşlar gibi katlanmıştı. Corrie bu numarayı birkaç yıl önce seyrettiği bir Martha Stewart Show’dan kapmış ve basitliği onu çekmişti. En iyi porselen ve gümüş takımları konuklannı bekliyordu.

Zil çaldı ve Corrie rahatlamak için derin bir soluk aldı. Neden bu kadar endişelendiğini bilmiyordu. Bu bir yarış değildi ve Peggy kusur bulmazdı. Mükemmeliyetçiliğinin kendi kusuru olduğunu düşündü; aynı zamanda arkadaşlanna çok iyi vakit geçirtme arzusu.

Roy konuklannı içeri buyur etti. Bob’ın ve Peggy’nin ceketlerini aldıktan sonra salonda toplandılar ve Corrie, aperitif-leri getirdi. Bir krem peynirin kutusundan aldığı basit bir tarifti. Taze karidesler kokteyl sosuyla kanştınlıp yumuşatılmış krem peynir üstüne yığılıyor ve çevrelerine kraker diziliyordu.

Roy dolaptan bir şişe beyaz şarap getirdi ve üç kadehe doldurdu. Bob gazoz aldı. Corrie, arkadaşlarının eski bir alkolik olmasına hassasiyet göstermesi gerektiğini

düşünse de, Bob şarap servisi yapılmasından rahatsız olmuş görünmüyordu. Beldon'ları en son yemeğe davet ettiklerinde Bob kesinlikle sorun olmadığına onları ikna etmişti. Aradan geçen süreyi düşündüğünde Corrie utandı. Meyve sepetini aldıkları akşamdı. Geçtiğimiz ekim ayı...

Kadehlerini tokuşturup bir süre havadan sudan sohbet ettiler.

"Hannah Russel'dan hiç haber alıyor musunuz?" diye sordu Roy.

Hannah Russel önceki yıl Beldon'larla yaşayan genç bir kadındı. Babası iki yıl önce Beldon'ların işlettiği otelde ölmüştü ve onun ölümü bütün toplumu sarsmıştı; özellikle ölümünün kaza ya da doğal ölüm değil, cinayet olduğu ortaya çıkınca. Fakat hiç kimse başlangıçta zanlı gibi görünen Bob kadar sarsılmamıştı.

Şimdi bile Corrie bütün bağlantıları kuramıyordu. Max ve Bob'ın Vietnam'da birlikte askerlik yaptıklarını biliyordu; Dan Sherman da onların birliğindeydi. Dördüncü bir adam daha vardı; bir albay. Adamlar çok korkunç bir sırra - gözlerden ırak bir köyde gerçekleşen katliama- ortaktı. Hepsi olaya karışmıştı ve hiçbirinin bunu atlatamadığını söylemeye gerek yoktu. Her biri bu dayanılmaz hatırayla farklı biçimlerde başa çıkmaya çalışmıştı. Bob içmeye başlamıştı...

İlk ölen Dan'di. Ancak, onun ölümü intihardı. Sonra Max öldürülmüştü ve ölümüyle ilgili sayısız soru işareti vardı.

Max'in ölümüyle ilgili asıl şok daha sonra gelmişti; cinayeti işleyen kendi kızıydı. En çok yıkılan kişi, kızı evine alıp onunla dostluk kuran Peggy olmuştu. Beldon'lar, Han-nah'nm onlarla yaşamasına izin vermiş, iş bulmasını sağlamış ve onu desteklemişlerdi.

"Hannah'yla aylardır konuşmadım," dedi Peggy. Sözler ağzından üzüntüyle çıkıyordu. "Ona defalarca yazdım ama hiç cevap alamadım. Son duyduğuma göre, annesinin ölümüyle ilgili cezayı çekmek üzere Kaliforniya'ya nakledilmiş." Hannah başlangıçta, bir arkadaşının yardımıyla arabasını sabote ederek babasını öldürmeye çalışmış ama kazada annesi ölmüştü.

"Hannah suçlamaları kabul ettiğinde Peggy salondaydı." Bob başını iki yana salladı. "Hannah tutuklanmasından bir şekilde bizi sorumlu tutuyor."

Peggy dudağını ısırdı. "Hannah'nın ebeveynini öldürdüğüne inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

Roy cevap vermedi ve Corrie sebebini biliyordu. Kocası uzun süre kızın cinayetle ilgisi olduğundan şüphelenmişti. Hannah'mn Cedar Cove'a gelişinin tek sebebi, soruşturmanın nasıl gittiğini takip etmekti. Bu arada, ürkek ve kırılgan küçük bir kız rolü oynayarak herkesi kandırmıştı. "Bu kasabadaki tek gizem, Max'in ölümü değildi," dedi, gazozundan bir yudum alan Bob. "Hatırladığım kadarıyla, size son yemeğe geldiğimizde birisi kapınıza bir paket bırakmıştı." Peggy, elini boğazına götürdü. "Bizi korkuttun; çünkü o sepetin içinde bomba filan var sanıyordun."

Roy zoraki gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Kimin sorumlu olduğunu buldunuz mu?"

Corrie, kocasına baktı.

"Henüz değil." Roy'un bütün söylediği bu kadardı. "Umarım bu bir sır değildir ama Corrie, Peggy'ye isimsiz kartlar aldığınızı söylemiş," dedi Bob. "Hâlâ devam ettiğini söyleme?"

"Sonuncusu Sevgililer Günü'nde geldi," diye cevapladı

Corrie, kocasının sessiz kaldığını görünce. Bu konu ikisini de rahatsız ediyordu. Kart gerçekten sevgililer günü kartıydı ve şöyle yazıyordu:

MENEKŞELER MORDUR, GÜLLER KIRMIZI, BEN KİM OLDUĞUMU BİLİYORUM, SİZ BULAMADINIZ MI?

Bob kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Roy başıyla onayladı. "Bir fikrimiz var."

Tam o anda fırının alarmı çaldı. Corrie, zamanlamanın bundan daha iyi olamayacağını düşündü. "Sanırım yemek salonuna geçmemiz işaret edildi."

Keyifli bir akşamdı, içki içip sohbet ettiler, sonra Bob iskambil oynamayı önerdi. Roy, oyun masasını hazırlarken Corrie kart destesini çıkardı. Erkeklere karşı kadınlar eşleşip bezik oynadılar. İlk oyundan sonra pasta ve kahve molası verdiler, Corrie hindistancevizli pasta tarifini Peggy'ye yazacağına söz verdi. Tam pastalarını bitiriyorlardı ki Linnette geldi.

Kızları evde misafir olmasına şaşırmış gibiydi. “Selam Peggy, Bob. Annemle babamın misafiri olduğunu bilmiyordum.”

Corrie, kızının üzgün olduğunu hemen anladı. “Seni sonra arayayım mı?” diye sordu.

“Gerek yok,” dedi durumu hemen kavrayan Peggy. Boş fincanını ve pasta tabağını mutfağa götürdü. “Zaten Bob ve benim eve dönme saatimiz geldi.”

“Öyle mi?” diye sordu hevesle oyun masasına bakan

Bob.

“Evet,” dedi Peggy anlamlı bir şekilde. “Öyle.”

Corrie gülümsedi. İlk turu kadınlar kazandığı için erkeklerin gönlü geceyi bitirmeye elvermiyordu. Son defasında kadınlan ezici bir şekilde yenmişlerdi, o yüzden Corrie, bunu ilahi adalet olarak görüyordu.

Linnette kendine bir dilim pasta alırken Roy ve Corrie misafirlerini kapıya kadar yolcu ettiler. Diyetine aşın özen gösteren kızlan pastadan medet umuyorsa, onu rahatsız eden şey hayli ciddi olmalıydı.

İçten bir vedalaşmanın ardından Corrie mutfağa döndü. Roy esniyormuş gibi yaptı. “Ben yatmaya gidiyoum ve siz hanımlan baş başa bırakıyorum.”

“Hayır baba, bu seni de ilgilendiriyor.” Linnette çatalıyla karşısındaki boş sandalyeleri işaret etti. Roy, bir sandalye çekip kızının karşısına oturdu, bacaklannı ileri uzattı. “Sorun nedir?”

“Gloria Ashton.”

Roy karısına döndü. “Kimdir o?”

“Linnette’in komşusu,” diye hatırlattı Corrie.

“Ve arkadaşı,” diye ekledi kızı. “Üstelik iyi bir arkadaş.” “O halde sorun ne?” diye sordu Roy. Sesi sabırsız çıkıyordu. Roy’un müşterileriyle çocuklarından daha fazla ilgilendiğini düşünen Corrie, masanın altından onu tekmelememek için kendini zor tuttu.

“Chad’le bir ilgisi var mı?” diye sordu kızına.

“Of, evet. Şu doktor,” diye söylendi Roy.

Linnette, başını eğerek onayladı. “Geçen hafta iş çıkışı benimle kahve içmek istedi ve kabul ettim.” Kaşlarını çatıp omuz silkti. “Temel olarak, bana Gloria’yla çıktığını söylemek istemiş.”

“Komşunla mı,” diye araya girdi Roy. Oysa bu aşamada Gloria’nm kim olduğunu gayet iyi biliyordu. “Neden sana söylemesi gereksin? Seni ilgilendirmez ki.”

“Ben de aynen böyle söyledim.”

Şimdi kafası karışma sırası Corrie’deydi. “Galiba ben bir şeyler kaçırdım. Son duyduğumda Chad’in peşinden koşmanın zaman kaybı olduğunu söylüyordun.”

“Hem de büyük zaman kaybı,” diye kabullendi Linnette. “Gloria’yla çıkmak için benim iznimi istiyorsa, izin verdiğimi Chad’e söyledim. Bana sorması çok çocukça geldi ama sonra Chad, Gloria ve ben arkadaş olduğumuz için onunla çıkmayı kabul etmediğini söyledi.”

Linnette haklıydı ancak lisede yaşanacak türde bir olaya benziyordu. “Bunu neden yapsın?” diye sordu Roy.

“Bilmiyorum, onunla konuşmaya çalıştım,” dedi Linnette, “ama beni dinlemedi. Erkekler sürüsüne bereket dedi.” Kızlan temkinli bir şekilde babasına baktı. “Üzgünüm baba.” “Devam et,” dedi Roy, onun özrünü eliyle savuşturarak. “Gloria iyi dostlann kolay bulunmadığını söyledi ve ona katılıyorum. Chad’le ilgileniyorsa benim için önemli olmadığını ona söyledim ama bir erkek için benim arkadaşlığımı tehlikeye atamayacağını söyledi.”

“Ve Chad, seni mi suçluyor?”

Linnette içini çekti. “Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. Gloria’ya, Chad’le o çıkmazsa benim çıkacağımı söyleyecek kadar ileri gittim ve bu, söyleyebileceğim en kötü şeydi.”

“Chad’in bu konuda söz hakkı var mı?” diye mırıldandı

Roy.

“Pek sayılmaz,” dedi Linnette. “Tamam, aslında var ama bana çıkma teklif edip etmemesi umurumda değil.” “Cal teklif etse umurunda olur muydu?” diye sordu Corrie zafer edasıyla.

“Cal?” diye tekrarladı Roy. “Flört ettiğin her adamın ismi C ile mi başlıyor?”

“Soruma cevap vermedin?” dedi Corrie.

“Evet,” diye itiraf etti Linnette iç çekerek.

“Kliniğe geldiğinden beri onu gördün mü?”

Linnette, başını iki yana salladı. “Göreceğimden de şüpheliyim.”

“O dikişleri alman gerekmiyor mu?” Corrie’ye göre bundan daha iyi bir mazeret olamazdı.

Linnette omuz silkti. “Birinin alması gerek. Ya Cal kendisi alacak ya da Cliff Harding.”

“Cliff’e her zaman gidebilirsin,” dedi Corrie.

“Benim burada olmamın bir sebebi var mı?” diye sordu Roy bıkkın bir sesle.

“Evet baba, var. Cal hakkında seninle konuştuğumda, kaderimde varsa onunla tekrar karşılaşacağımı söylemiştin.

Annemle sana da öyle olmuştu, değil mi?”

“Doğru,” diye onayladı Roy.

“Kader onu bana geri *getirdi* ve bu kez aynı hatayı tekrarlamak istemiyorum. Sonuçta ne olacağım bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum. Yüksek dereceleri olan bir doktor değil ve iyi bir geliri olduğundan da şüphem var ama üstesinden gelebileceğim biri.”

Corrie keyifle gülümsedi ama Roy’a baktığında onun kendisi kadar keyifli olmadığını fark etti.

[1]

(Fr.) Sen de mi Brutus? (ç.n)

Otuz Dokuz

Maryellen ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Jon alt katta onun için derme çatma bir yatak hazırlamıştı. Bir zamanlar salon olan yer, şimdi evrenin merkezi ve onun hücresi haline gelmişti. Doktor merdiven çıkmasını bile istemiyordu. Daha kötüsü, Maryellen birkaç yüz gramdan daha ağır hiçbir şey kaldırmayacaktı ve bu kızını kucağına alamayacağı anlamına geliyordu.

Neyse ki kız kardeşi gün içinde Katie'ye bakıyordu; Kelly'nin yardımı olmasa Maryellen ne yapacağını bilmiyordu. Jon, akşamlan bütün çocuk bakımını ve ev işlerini üstlenmişti ve bu bile yeterince zordu.

Her sabah Katie'yi kasabaya götürüyor ve öğleden sonra almak için tekrar gidiyordu. Bu arada Maryellen huzursuz, sıkkın ve prematüre bir doğuma sebep olma endişesiyle evde kapana kısılmış bir haldeydi.

Hayatı can sıkıcı bir düzen gerektiriyordu. Jon saat yedide kalkıyor, aşağı inip kahveyi hazırlıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp Katie'yi giydiriyordu. Katie'nin kahvaltısını verdikten sonra Maryellen'a kafeinsiz kahve getiriyordu. Kelly'ye götürmeden önce Katie'yle birkaç dakika geçirmeye çalışıyorlardı. Baharın ilk günleriydi, eğreltiotları ve erkenci çiçekler patlamaya başlamıştı ve ilginç doğa fotoğrafları çekmenin tam zamanıydı. Jon genellikle saatlerce evden uzak kalıyordu. Umutsuzca ihtiyaç duydukları parayı kazanmak için çalışmak zorundaydı.

Maryellen, Jon'm para yüzünden üzülmesini istemediğini biliyordu, ama bunu savuşturmanın bir yolu yoktu ve doğal olarak Maryellen endişeleniyordu. İşten çıkınca tek maaşla yaşamak zorunda kalmışlardı. Jon'm satışları her yıl artıyordu ama değil karısına ve iki çocuğuna bakmak, henüz tek başına ayakta kalacak düzeyde değildi. Aşçıbaşı olarak çalıştığı Deniz Feneri Restoran'daki işinden ayrılıp kendini kariyerine adamasını isteyen Maryellen'dı ve şimdiye kadar planı işe yaramıştı.

Ön kapı açıldı ve Maryellen, okuduğu romanı kenara bıraktı. Bütün sabah ilgisi dağınıktı; saatler geçmek bilmiyordu. Jon, içinde kamera donanımının olduğu sırt çantasıyla içeri girdi.

Maryellen gülümsemeye çalıştı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Jon, botlarını çıkarmaya çalışırken.

“Huysuz,” diye inledi Maryellen. “Bu halde yatağa çakılmanın ne demek olduğunu bilemezsin.” Nereye baksa temizlenmesi ya da bitirilemesi gereken bir şey görüyordu. Jon çaba gösteriyordu ama her şeyle tek başına başa çıkamıyordu.

“Sana öğle yemeği hazırlamama ne dersin?” diye sordu.

“Aç değilim.” Teklif için minnettardı, Jon onu memnun etmeye çalışıyordu. İşin gerçeği, son zamanlarda fazla iştahı yoktu. Nasıl olacaktı ki? Yaptığı tek şey alt kattaki tuvalete gidip gelmekti ve Dr. DeGroot mümükünse bu ziyaretleri bile en aza indirmesini önermişti.

“Kahvaltına neredeyse dokunmamışsın bile,” diye hatırlattı Jon. Yatağın kenarına oturdu, gözlerinde şefkat ve sevgi vardı. “Sana en sevdiğin şeyi yapacağım. Kızarmış peynirli sandviç ve domates çorbası.”

Maryellen gülümsedi, Jon’ın hatırı için birkaç lokma yemeye çalıştı.

Jon, onun yanağını öptü ve mutfağa yöneldi. “Ben yokken arayan oldu mu?”

“Hayır.” Maryellen, kollarını göğsünde kavuşturdu, danışmak için ya da yol göstermesi için Lois her gün arıyordu ama son günlerde bu aramalar durmuştu. Anlaşılan asistanı olan, daha doğrusu bir zamanlar asistanı olan Lois artık galerinin yöneticiliğini rahatlıkla yapabiliyordu. Annesi her öğle paydosunda aramaya çalışıyordu ve dikkatini dağıtmasını sağladığı için ona minnettardı. Fakat kütüphane öğle saatlerinde genellikle öyle yoğun oluyordu ki, Grace'in aramaları da haftada üç güne düşmüştü.

“Annenden haber aldın mı?” diye sordu Jon, düşüncelerini okumuş gibi.

“Bugün değil.” Grace, elinden geldiğince Maryellen’a yardımcı olmaya çalışıyordu ama onun da kendi hayatı vardı. Artık Cliff’e nişanlı olduğu için her boş dakikasını onunla geçiriyordu. Maryellen nikâh tarihi konusunda bir şey bilmiyordu ama çok yakın olduğunu tahmin edebiliyordu. Gidebileceğinin şüpheli olması, onu daha da üzüyordu.

“Ücretli iznim bu hafta bitiyor,” dedi, beş dakika sonra elinde tepsiyle gelen Jon’a. Felaket habercisi gibi görünmek istemiyordu, ama kocasının artık çek

gelmeyeceğini bilmesinde fayda vardı. Mali krize girmek üzere oldukları gerçeği sürekli onu endişelendiriyordu. Daha kötüsü, hayli yüksek sağlık sigortası kesintileri vardı. İşinden hâlâ bir miktar sigorta ödemesi geldiği için minnettardı ama sosyal yardım sınırlıydı.

“Biliyorum,” dedi Jon, sanki bir önemi yokmuş gibi. “Hallederiz.”

“Nasıl?” Jon’ın yılbaşı armağanı olarak verdiği pırlanta yüzüğe baktı. Keşke Jon yüzük alacağına o parayı bankaya yatırsaydı. Mali çöküntünün eşiğindeydiler ve Maryellen pırlanta yüzük takıyordu.

“İnancına ne oldu Maryellen?”

“İnanç mı?” diye tekrarladı Maryellen. “Sana mı, Tann’ya

mı?”

“İkisi de,” dedi sakince. Çorba ve sandviç tepsisini yavaşça kucağına bıraktı, yanma oturdu. “Bunun zor olduğunu biliyorum hayatım ama atlatırız.”

Fatura ödeme işlerini Maryellen üstlenmişti, o yüzden

Jon’ın durumun ne kadar kritik olduğunu kavradığından emin değildi. Yükümlülüklerini yerine getiremeyecek sınıra çok yaklaşmışlardı ve şimdi bir de sigorta kesintisi vardı...

“Bebeğin doğmasına sadece on üç hafta kaldı.”

Bunu, Maryellen’ı yüreklendirmek için söylüyorsa, tamamen ters etki yaratmıştı. On üç hafta sonsuzluk gibi geliyordu.

“Ye bakalım,” dedi Jon, sandviçi önüne doğru iterek.

Maryellen, bebeğin hatırına küçük bir ısırık aldı, sonra bir tane daha. Jon sürekli ona dil dökmek zorunda kalıyordu. Bu kadar baş belası olmak istemiyordu, kendini acınası hissederek içini çekti. Kendi kederine gömülmekten, Jon’ın da daha farklı durumda olmadığını görmez hale gelmişti.

“Her şey yolunda mı hayatım?” diye sordu Jon’a endişeyle.

Onu ikna etmek istercesine Jon’ın yüzü hemen yumuşadı. “Elbette.”

“Bir terslik varsa bana söylersin, değil mi?”

“Söylerim,” diye söz verdi.

Yine de Maryellen merak ediyordu. Ettikçe de, kendini daha suçlu hissediyordu. “Bütün gün korkunçtum, değil mi?”

“Pek sayılmaz.” Jon başını iki yana sallayarak soruyu geçiştirdi.

“Öyleydim, aksini söyleme.”

Jon sırıttı ama Maryellen, bunun zorlama olduğuna yemin edebilirdi.

“Söyle bana,” diye ısrar etti.

Jon omuz silkti. “Neden? Biraz daha bunalıma giresin diye mi?”

“Jon,” diye haykırdı Maryellen. “Biz bir çiftiz, ekibiz. Hissettiklerimizi birbirimizden saklamamamız gerekir. İletişim, bu işin anahtarı. Bana bunu söyleyen şendin, unuttun mu?”

Tepsiyi kenara koydu, daha fazla yiyemeyecekti.

Jon, bakışlarını ondan kaçırıp gözlerini uzaklara dikti. “Yarızamanlı çalışmak için Seth Gunderson’la görüşmeye gittim. O para işimize yarayacak ve beni hangi saatlerde çalıştıracağının önemi yok.”

Maryellen, Jon’m fotoğrafçılığı ertelemesi fikrinden hiç hoşlanmıyordu; ama düzenli bir gelire ihtiyaçları vardı.

“Seth, beni gördüğüne memnun oldu. Ne zaman istersem dönebileceğimi söyledi.”

“Bu iyi haber, değil mi?”

“Öyleydi, uygun saatlerin sadece gece olduğunu öğrenene kadar.”

“Ya.” Maryellen, Katie’yle yalnız başa çıkamazdı.

“Seth gündüz çalışmak zorunda olduğumu anlıyor, gündüz şefiyle görüşüp bir süre vardiyaları değiştirip değiştiremeyeceğini soracağını söyledi.”

“Bu harika olur.” Maryellen pozitif görünmeye çalışıyordu. Aynı zamanda, Jon bütün gün çalışacak olursa, fotoğrafçılığı profesyonel olarak sürdürmeye fırsat bulamayacaktı. Ortada kazanma ihtimali olmayan bir durum vardı.

“Atlatırız,” dedi bir kez daha ama bu yorum havada kaldı.

Maryellen güçlükle yutkundu. “Bana biraz sanlır mısın?” diye sordu. Kocasının kollarındayken her şey daha güzel görünüyordu. Orada huzuru ve dinginliği buluyordu. Başını Jon’ın omzuna yasladı ve geleceği düşündü. Bu zoraki istirahatin ardından ikinci bir bebekleri olacaktı. Katie bir kardeşe kavuşacaktı. Yaklaşık üç ay sonra bütün bu sıkıntılar sona erecekti. Yapması gereken şey geleceğe odaklanmaktı, şu anda yaşanan sıkıntılara değil.

Jon, onun sırtını sıvazladı, Maryellen içini çekti. O gün ilk kez kendini rahatlamış hissediyordu. “Düşünüyordum da,” diye mırıldandı, konuyu gündeme getirirken çok dikkatli olması gerekiyordu.

“Bu tehlikeye işaret.”

Maryellen kocasının sırıttığını hissedebiliyordu. “Başka bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Yardıma ihtiyacımız var Jon.”

“Ben başa çıkıyorum.”

“Evet,” diye kabulendi Maryellen, “ve harika bir iş çıkarıyorsun ama sadece üç hafta oldu ve şimdiden bitkin durumdasın. Bana ve Katie’ye bakmak, evi temizlemek, alışveriş, yemek, ayrıca çalışıp fotoğraflarını satmaya çalışmak. Tükenmiş durumdasın.” Maryellen, bu tempoya Deniz Feneri’nde haftada kırk saati de eklerse ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

“Yorgun olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?” Burnunu Maryellen’ın boynuna sürttü ama bu tahrik edici değil şefkat dolu bir hareketti. Doğumdan altı ay sonrasına kadar seksle ilgili her şey yasak bölgeydi.

Maryellen ona sarıldı. “*Yorgunsun*. Ben de öyle.” “Evet hayatım.”

“Bize yardımcı olabilecek insanlar tanıyoruz.”

Jon, onun ne demeye çalıştığını hemen anladı. “Düşündüğüm şeyi önereceksen, hiç nefes tüketme.” Jon, ondan uzaklaşıp ayağa kalktı.

“Jon, bu konuda biraz mantıklı olmaya çalışır mısın?” “Anne ve babamı çağırmamı istiyorsun.”

Maryellen tam olarak bunu istiyordu. “Bizimle beraber olmak için bu fırsatın üstüne atlarlar.” Babası ve üvey annesi onun sevgisini geri kazanmak için umutsuzca çabalıyorlardı ve bir şans verilse yardım etmek için ellerinden geleni yaparlardı.

“Onlardan hiçbir şey istemiyorum,” dedi sertçe, “ve onlarla bağlantı kurmanı kesinlikle yasaklıyorum.”

“Yasaklamak mı?” diye tekrarladı Maryellen kaşlarını kaldırarak. “*Yasaklamak mı*?” Öfkeyle misilleme yapma arzusu ağır bastığı halde, sakin görüntüsünü korudu. Konuşurken bütün sözcükleri özenle seçmeye çalıştı. “Bu söylediğini başka biçimde ifade etmeni rica edeceğim Jon; çünkü öyle demek istemediğini varsayıyorum.”

Kocası volta atmaya başladı. “ *Yasaklamak* uygun bir sözcük değildi. Özür dilerim.” Duraksadı, sonra Puget Sound’a bakan pencerenin yanma yürüdü. “Fakat onlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, umarım bunu dikkate alırsın.”

“Aldım zaten.”

Jon’ın sırtı dönük, elleri ceplerindeydi. “Onlara yazdın mı?”

Maryellen içini çekti. “Katie’nin son fotoğraflarından gönderdim ve tekrar hamile olduğumu söyledim.”

“Ne zaman?”

“Yılbaşında.” Sonra, teşekkür kartı da yolladığını hatırladı. “Ben, ben yılbaşından sonra da yazdım, hediyelere teşekkür etmek için küçük bir not.”

Jon, yüzünü ona döndü. “Bir kez onlara ihtiyaç duydum ve beni yüzüstü bıraktılar. Bir daha onlardan yardım istemeyeceğime yemin ettim.”

Maryellen devamında ne geleceğini tahmin ediyordu. “Bunu yapamam.

Üzgünüm Maryellen. Onlardan benim için parmaklarım oynatmalarını istemektense günde yirmi saat çalışmayı tercih ederim. Bunu yapmayacağım.”

Karar onundu, Maryellen’ın yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştirmezdi. “Tamam.”

Jon şüpheyle ona baktı. “Bana kızgın mısın?” Maryellen başını iki yana salladı. “Hayır, söylediğin gibi, atlatırız.”

“Arkamdan iş çevirmeyecek misin?”

Maryellen bir kez bunu yapmış ve pişman olmuştu. “Hayır.”

Jon gelip yanma oturdu. “Seni ne kadar sevdiğimi söylemeye gerek yok. Sen ve Katie, başıma gelen en güzel şeylersiniz.”

Jon, istediği kadar böyle düşünsün, aslında *Maryellen ’ıtı* hayatını kurtaran Jon’m sevgisiydi ve Maryellen bunu iyi biliyordu.

Kırk

Cuma akşamı Grace, Cliff’in evine düşündüğünden bir saat geç ulaştı. Kendini bitkin, üzgün ve suçlu hissediyordu. Maryellen’m ona ihtiyacı vardı; Cliff, nikâh gününü tayin etmek istiyordu ve pazartesi sabahı kütüphanecilik üstüne bir konferansına katılması gerekiyordu. Bu kadar talep bir arada olunca kimseye yeterince faydalı olamadığını düşünüyordu.

Cliff onu karşılamak üzere arabaya doğru yürüdü. Geç kaldığı için tek kelime edecek olursa Grace gözyaşlarına boğulacağından emindi.

Cliff kapıyı açar açmaz bir terslik olduğunu hissetti. “Kötü bir gün müydü?”

Grace, arabadan inerken başıyla onayladı. “Yapabileceğim bir şey var mı diye bakmak için Maryellen’a uğradım,” dedi. Ev korkunç durumdaydı, kızının morali bozuktu ve Jon, sorumluluklarının ağırlığı altında çökmek üzereydi. Üstelik tekrar aşçılığa başlamıştı, Deniz Feneri ihtiyaç duyduğunda

eksik bir vardiyayı telafi etmek için onu çağırıyordu. Bütün bunlar yetmez gibi Katie soğuk algınlığı geçiriyordu. Maryellen’a yapışmış, Grace’in onu kucağına almasına ve rahatlatmasına izin vermemişti. “Orada biraz kalıp dünya kadar

çamaşır yıkadım, biraz temizlik yaptım ama Cliff, çok kötü dürümdalar.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Bunu teklif etmesi çok hoştu. “Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum.” Omuz silkti. “Belki bir akşam onlara yemek götürürüz.”

“Olmuş bil.”

Grace konferansa gitmek yerine kızıyla kalmayı ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. İptal etmek hoşuna gitmiyordu, katılması için kütüphanenin kısıtlı bütçesinden para ayrılmıştı ve son dakikada yerini başkası alamazdı. San Francisco’ya gidiş dönüş biletini ve konferans ücretini yakma düşüncesi onu bunaltıyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi kolunu Cliff’in beline dolarken. Birlikte eve doğru yürüdüler.

“Galiba kaçıp evlenmeyi teklif etmekiçin uygun bir zaman değil, ne dersin?”

Bunun ne kadar cazip bir teklif olduğunu Cliff tahmin bile edemezdi. “Maryellen ve Kelly beni asla bağışlamaz.” Olivia da bağışlamazdı ama Grace en iyi arkadaşından söz etmedi. Üçünün arasında Olivia en hoşgörülü olandı.

“Lisa da öyle düşünür,” diye itiraf etti Cliff. “Bir nikâh tarihi belirlemenin bu kadar zor olacağını düşünmezdim.

Beklemekten nefret ediyorum. Bundan altı ay sonra, herkesin programına uyan en doğru tarihi belirlemek için hâlâ beklediğimizi görür gibiyim.”

“Belki bunu *yapmalıyız*dedi Grace, yüksek sesle düşünerek. “Yani kaçarak evlenmeliyiz.”

Cliff birden durdu ve Grace’in beline doladığı kolunu çekti. “Laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi?”

Grace, bunu öneriden çok yorum olarak söylemişti ama sonra bu çılgınlığa son vermeyi ve sadece Cliff’le evlenmeyi ne kadar çok istediğini fark etti. “Olivia nikâhı kıyabilir.” “Pazartesi günü cüzdanımız elimizde olur.”

Grace, pazartesi günü konferansa gitmek zorunda olduğunu hatırladı. “Of, hayır. Konferans var.”

“Bu kez nerede?”

“San Francisco.”

Cliff gülümsedi. “Daha iyi. Orada evleniriz.”

Kulağa harika geliyordu, küçük bir ayrıntı dışında. “Cliff, çok büyük bir konferansa katılıyorum.”

“Gerçek balayına sonra çıkarız.”

“Ciddi misin?”

“Sen?” Emin değilmiş gibi Grace’in yüzüne baktı. “Ben... ben aslında konferansı iptal etmeyi bile düşünüyordum. Maryellen ve Jon’m bana ihtiyacı var, yeterince faydalı olamadığım için kendimi suçlu hissediyorum.” “Konferansı bu kadar geç iptal edebilir misin?”

“Şey, her ne kadar sorun olsa da, evet. Fakat gitmek *istiyorum* Cliff. Her gün için bir atölye çalışması ayarlandı, bir

akşam resmi ziyafet var ve hatta okuryazarlık üstüne bir panelde yer alacağım.”

“O halde *gitmelisin.* Neden Maryellen’a yardım etmesi için bir temizlik şirketinden yardım almıyoruz? Pazartesi günü için ayarlarız ve Deniz Feneri’nden birkaç çeşit yemek göndermesini isteriz. O zaman kendini suçlu hissetmene gerek kalmaz ve ikimiz San Francisco’ya gideriz.”

Grace, ona baktı. “Sen inanılmaz birisin,” dedi.

“Hadi canım, sende,” diye yapmacık bir tevazuyla homurdandı Cliff. Grace gülünce devam etti. “Konferanstan sonra boş vaktin kalır, değil mi?”

“Fakat...”

“Kurtulmak için bahane mi arıyorsun?”

“Kesinlikle hayır.”

“Güzel, çünkü plan yapacağım. Çarşamba günü Mart’ın sekizi. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.”

Daha eve bile girmemişlerdi ama Grace, kollarını ClifFin boynuna dolayıp onu hararetle öptü. “Sevgilimle kaçıp evleniyorum!” Cliff coşkuyla haykırarak onu havaya kaldırıp döndürmeye başladı.

Ahırdan dışarı çıkan Cal tuhaf bir bakışla onları süzdü. Orada dikilmiş bir açıklama bekliyordu.

“Evleniyoruz,” dedi Grace, Cliff onu yere indirince. Cal sırıttı. “Be-ben o ka-da-darını a-anlayabildim.” “Haftaya,” diye ekledi Cliff.

Cal şapkasını düzeltti. “Ken-tuck-ky’den kı-kı-ısrak gelecek.”

Cliff’in gülüşü hafifçe soldu ama başını iki yana salladı. “Onunla sen ilgilenirsin. Zaten mecbursun; çünkü ben eşimle birlikte San Francisco’da olacağım.”

“E-evet!” Cal gülerek başıyla onayladı. “Haydi gidin!” diye bağırdı, eliyle işaret ederek.

Cliff, kolunu Grace’in beline doladı. “Eğer en doğru zamanı bekleyecek olursak, yıllar sürecek. Ben, kendi adıma, gerekenden bir dakika fazla beklemek istemiyorum.” “Kimseye söyleyecek miyiz?”

“Bütün evrenin gazabını üstümüze çekmek için mi?” diye dalga geçti Cliff. “Lisa muhtemelen bir kiralık katil tutacaktır ve senin kızların da bizim kadar heyecanlanmayacağını biliyorum. Bu, göze almamız gereken bir risk. Bana kalırsa, biz söyleyinceye kadar kimse evlendiğimizi bilmek zorunda değil.”

“Fakat evlendiğimizi açıklamazsak, senin yanma taşı-namam.”

“Neden?”

“Ailemin birlikte yaşadığımızı düşünmesini istemem.” “Bana kalsa, şimdi bile benimle yaşıyor olurdun.” “Cliff!”

“Tamam, tamam,” dedi ön kapıyı açarak. İçerdeki şömine odayı ısıtarak onu içeri davet ediyordu. Grace etrafındaki kütük duvarlara, basit ama dayanıklı

mobilyalara, modası geçmiş tığ işi kilime baktı. Burası onun evi olacaktı. “Dönüşte evlendiğimizi ilan eder, işi oluruna bırakırız,”

dedi.

“Güzel.” Bu bir çözümdü. “Daha sonra herkese uygun bir tarihte nikâh yemeği veririz.”

“Yani yıllar sonra.”

“Anlaşıldı,” diye düzeltti Grace gülerek. “Çoğunluğa uygun bir zamanda davet veririz.” Sonra, heyecanını bastırmayı başaramayan Grace, kendini tekrar Cliff’in kollarına bırakarak onu öptü.

“Çarşamba gelmek bilmeyecek,” diye boğuk bir sesle kulağına fısıldadı Cliff.

“Kaliforniya’da bekleme süresi ne kadar biliyor musun?” diye sordu Grace. Washington’da üç gündü ve eğer Kaliforniya’da daha uzunsa son dakika sorunları yaşamak istemiyordu.

“Hayır,” dedi Cliff, “ama öğrenirim. Artık endişelenme, öyle ya da böyle evleniyoruz.”

Akşam yemeği -sığır eti yahnisi- ocakta ısınırken Grace masayı hazırladı. Ayakları sanki yere değmiyordu. Sık sık Cliff’in bakışlarını yakalıyordu ve karşılıklı gülümsüyorlardı. Hatta bir kez Grace keyiften kıkırdamaya başladı. Kendini kuş kadar hafif ve mutlu hissediyordu.

Yemekten sonra Cliff çalışma odasında kayboldu ve yaklaşık yirmi dakika sonra geri geldi. “İnternetten baktım, Kaliforniya’da bekleme süresi yok.”

“Harika!” Bütün planlan istedikleri gibi yürüyordu. “Hazır internetteyken, uçuşumu da ayarladım.” Gözleri parladı. “Aynı uçaktayız.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kolay. Bana kaçta uçacağını söylemiştin, bütün yapacağım o saatte kalkan havayollarına bakmaktı.”

Cliff, pazartesi sabahı Cal’den onları havaalanına götürmesini isteyecekti.

Böylece her şey ayarlanmış oluyordu.

“Son zamanlarda sana ne kadar zeki olduğunu söyledim mi?” dedi Grace hayranlıkla.

“Öyleyim, değil mi?” dedi Cliff, kendini beğenmiş bir edayla. “Eğer haftaya seninle evlenmemi sağlayacaksa ne kadar zeki olabileceğimi tahmin bile edemezsin.”

Cliff bir DVD koydu, Grace ne olduğunu pek farkında değildi, zaten umurunda da değildi. Birlikte televizyonun karşısına geçtiler, Cliff ayaklarını uzatıp sehpanın üstüne koydu, kolunu Grace’in omzuna sarıp parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Birkaç gün içinde bu adamın karısı olacaktı...

Cliff uzanıp yanağını Grace’in saçlarına yasladı. İçini çekerek sordu, “Film güzel mi?”

Birbirini kovalayan arabalar ve sınırsız aksiyon pek Grace’e göre değildi. Güzel olan film değil, Cliff’le beraber olmaktı. “Pek sayılmaz, neden?”

“Yatak odasını düzenlemek için yardımını isteyeceğim.” “Şimdi mi?”

“San Francisco’dan döner dönmez yanıma taşınacağına göre?”

“Peki ya benim evim?” Birdenbire, bu kaçak evliliğin sonuçlarını düşünmeye başladı.

Cliff omuz silkti. “Sana ve kızlara kalmış. Sat, sakla, kirala; benim yanımdan başka yerde yaşamayacağına söz verdiğin sürece istediğini yap.”

“Cliff, ya Buttercup ve Sherlock?”

“Yeni evlerine alışacaklardır.” Gayet emin görünüyordu. “Hey,” diye söylendi, “Pişman olmuyorsun, değil mi?”

Ona böyle baktığında, sevgi dolu derin bakışlarla, bu dünyada Grace’i ilgilendiren başka bir şey kalmıyordu. “Hayır ama atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.” “Bilmen gerekmiyor.”

“Peki ya işim?”

“Çalışmayı seviyor musun?”

“Hem de çok.”

“Öyleyse işine devam et.” Kaşlarını çattı. “Bunu yapmak istediğinden *emin misini*”

Grace gülerek Cliff’in gömleğinin yakasını kavradı ve kendine doğru çekti, ardından hararetle onu öptü. “Bu cevap yeterli mi?”

Kırk Bir

Linnette, arabasını yolun kenarına çekip önündeki bilgisayar çıktısı haritayı kontrol etti. Yönergelere göre, Cal Washbum’ün at terbiyecisi olarak çalıştığı Cliff Harding’in çiftliği tam burası olmalıydı. Ne umduğunu bilmiyordu ama bu kadar devasa bir mülk beklemiyordu. Beyaz bir çitle çevrilmiş olan öndeki uçsuz bucaksız arazide yaklaşık bir düzine güzel ve bakımlı at otluyordu. Linnette görür görmez onların değerli olduklarını tahmin etti.

Üstünde bir ev olduğu anlaşılan ahır kocamandı ve araç yolunun sonuna yapılmış iki katlı kütük evin, bol ışık alması için sayısız penceresi vardı.

Adresi kontrol etmek için durmak bahaneydi, oyalanma taktiğiydi. Cal’le konuşmak için buraya gelmenin büyük risk olduğunu Linnette biliyordu. Çok *büyük* bir risk. Kapıyı yüzüne çarpabilir ya da defolup gitmesini söyleyebilirdi. Gerçi böyle bir şey yapacağını sanmıyordu. Daha çok ona karşı tamamen ilgisiz davranabilirdi. Sonuçta hak ettiği buydu ama olsun; bunu yapmak, ona açıklamak zorundaydı.

Şimdi bile, onu görmek üzereyken ne söyleyeceğinden emin değildi. İhtiyacı olduğunda ilham geleceğini umuyordu; çünkü muhtemelen şimdiye kadar yapacağı en zor konuşma olacaktı. Cal’in cazibesine kapılmak istememişti ama onu aklından çıkaramıyordu. Onun Linnette için aynı şeyleri hissetmediğine inanmak işine gelmiyordu. Hiçbir şey hissetmeden öyle öpüşemezdi.

Yolun kenarında durmak çözüm sağlamayacaktı, o yüzden marşa bastı ve eve uzanan yola girdi. Görünürde sadece hurda bir kamyonet vardı. Cesaretini toplayıp bunca yolu geldikten sonra, şansına Cal’i evde bulamayabilirdi.

Araştırmaya karar vererek evin yakınlarına park etti, anahtarları ceketinin cebine

atıp ahıra doğru yürüdü. Kapılar açıktı ve yaklaştığında Cal'in konuştuğunu duydu. Anlaşılan yanında biri vardı.

Linnette birden onun kekelemediğini fark etti ve ensesindeki bütün tüyler havaya dikildi. Yoksa konuşma bozukluğu bir tür numara mıydı? Eğer öyleyse hiç hoş değildi.

Ellerini aşağı sarkıtan Linnette ahıra yürüdü.

İçeri girdiğinde Cal'in *yalnız* olduğunu gördü. Kocaman bir atın -bir aygır olduğunu belli eden çok açık işaretler vardı- yanına diz çökmüş, bir yandan konuşurken diğer yandan hayvanın toynağını inceliyordu. Arkası Linnette'e dönük olduğundan geldiğini görmemişti.

Bununla beraber aygır Linnette'i gördü, başını dikerek

içerde bir yabancı olduğunu Cal'e haber verdi.

Cal doğrulup omzunun üstünden baktı, Linnette'i görünce atın ayağını elinden bıraktı. Aygır bu ihmalkâr davranıştan hoşlanmadı, kişneyerek yeri eşeledi.

Cal, eldivenini çıkardı, özür dilercesine hayvanın burnunu okşadı.

Cal'in elindeki bandajın çıkarılmış olduğunu görünce enfeksiyon riskine karşı Linnette'in kaşları çatıldı.

Cal tek kelime etmeden atın yularından tutup onu kendi bölmesine soktu.

"Kekelemiyordun," dedi Cal dışarı çıkınca.

Cal ona baktı. "Ha-hayvanlarla ya-ya-yapmıyorum."

"Sadece insanların yanında mı?"

Cal, başıyla onayladı, sonra kendisinin de anlamadığını ifade etmek ister gibi omuz silkti.

Linnette bir an oraya neden gittiğini unutacaktı. "Elin nasıl?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

Cal unutmuş gibi eline baktı, sonra yine omuz silkerek cevap verdi.

“Dikişlere ne oldu?”

“Ke-kendim ha-hallettim.”

“İstersen bakabilirim.” Bunu söylediği anda ona seçenek sunmanın hata olduğunu biliyordu. “Temiz tuttun, değil mi?”

“Yardımına ihtiyacım yok.”

Hiç duraksamadan bunu söyleyebildiği için kendini hayli güçlü hissetmiş olmalıydı.

“Biliyorum ama buralardaydım ve geçerken uğrayayım dedim.”

Muhtemelen ne kadar zavallı bir bahane olduğunun Cal de farkındaydı ama Linnette’in aklına daha iyi bir şey gelmedi.

“Da-da-davetsiz mi?”

Sanki istense de istenmese de herkesin evine habersiz gidermiş gibi umarsız bir hareket yaptı. Cal’in itiraz etmesine fırsat vermeden ileri doğru bir adım attı. “Eline bakayım.”

Başlangıçta Cal karşı çıkacak gibi göründü. Linnette loş ışıkta etrafına baktı. Ahınn içi bir yarayı muayene etmek için en iyi yer değildi. “Işıkta kontrol edebileceğim başka bir yere gidebilir miyiz?” diye sordu.

Cal isteksiz de olsa başıyla onayladı, sonra tek kelime etmeden onu basamaklara yönlendirerek muhtemelen evi olan üst kata çıkardı. Yukarı vardıklarında Linnette’i içeri aldı, evin içi umulmadık biçimde ferah ve modemdi. Bununla beraber, bir kadının dokunmasına şiddetle ihtiyaç vardı. Pencereler perdesiz, mobilyalar koyu renk ve hantaldı. Dekorasyon olarak sadece at fotoğrafları ve kanepenin ucundaki yastık görünüyordu.

Cal, onun için bir mutfak sandalyesi çekti ve lavaboya gitti. Ellerini iyice sabunlayıp kâğıt havluyla kuruladıktan sonra Linnette’in karşısındaki sandalyeye oturdu ve avucunu uzattı. Taze saman ve deri kokuyordu; onunla öpüştüğü gece aldığı kokuydu. O akşam afrodizyak etkisi yapmıştı. Şu anda olduğu gibi.

Ona olan ilgisini belli etmemek için Linnette, Cal’in elini incelemeye başladı.

Kesik çok iyi kapanmıştı. “Çok iyi bakmışsın,” dedi ve parmağını hafifçe avucunda gezdirdi. Linnette’in tenini kendi teninde hissedince Cal gerildi. Linnette, onun tepkisini görmezden geldi. “Hiç enfeksiyon görmüyorum.”

“Yo-yok,” diye ona katıldı Cal.

Linnette bir süre ona bakıp gülümsedi. Gözlerindeki mesajı okuyabileceği uzunlukta bir süre. Pişmanlığı, reddedilme korkusunu, özrü. Buraya, ona gelmesinin hiç kolay olmadığını anlaması gerekiyordu.

“Klinikteki işimi çok seviyorum,” dedi, onun sabırsızlığını görmezden gelerek. “Çok çeşitli vakayla karşılaştım. Her gün başka bir şey.”

Cal yorum yapmadı.

“Dr. Timmons’la çalışmak ilgi çekici.”

Diğer adamın ismi geçince Cal gerilmiş gibiydi.

“Hiç pişman olduğun bir şey yaptın mı?” diye sordu Linnette. Söyleyeceklerini duymaktan korktuğu için cevap vermesine fırsat bırakmadı. Belki Cal, onu öptüğü için pişman olmuştu.

“Chad’le Seattle’da stajımı yaptığım hastanede tanıştım,” dedi. “O zaman ona hayrandım ve aynı klinikte çalışacağımızı duyunca çok sevindim.”

Cal ne cevap ne de tepki verdi.

“Ona olan ilgimin liseli bir kızdan farksız olduğunu şimdi anlıyorum. O başka şeylerle ilgileniyor, doğal olarak ben de.” Linnette uzun süre onun gözlerinin içine baktı. “Cal,” dedi. Sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu. “Sana öyle davrandığım için çok üzgünüm, hem de çok.”

Cal hâlâ cevap vermiyordu ve Linnette, bakışlarından ona güvenme konusundaki kararsızlığı görebiliyordu.

“Daha o anda biliyordum,” dedi başını yana eğerek. “Beni öptün ve ödüm koptu. Aptalca gelebilir, ama doğru. Sana kapılmak *istemiyordum*. Bana dokunduğunda hissettiğim şeyleri hissetmek istemiyordum.” Soluğunu bıraktı ve bu kadar dürüst davranmanın ne kadar zor olduğunu anlaması için dua etti. “Hatta seninle

ilgili konuşmak için babama gittim. Oluruna bırak, dedi.”

“A-a-akıl-lı bir a-adam.”

Linnette, onu duymazdan geldi. “Babam yollarımızın tekrar karşılaşıp karşılaşmayacağını görmek için beklemem gerektiğini söyledi. Bu konuşmadan iki hafta sonra elindeki kesikle kliniğine geldin.” Linnette, yarasına rağmen onu gördüğü için ne kadar sevindiğini eklemedi. O yara kaderin bir oyunu olmalıydı; babasının söz ettiği kader.

“Timmons?” diye sordu Cal gözlerini kısarak. Linnette, onun ne bilmek istediğinden emin değildi. “Ha, Chad’le beni mi soruyorsun?”

Cal, başıyla onayladı.

“Cal bir kez onunla kahve içmemi teklif etti, senin klinikte olduğun gün.” Bunun sadece bir kez gerçekleştiğini vurgulamak istiyordu. “Şu anda bir arkadaşımla flört ediyor. Şey, aslında bu da bir sorun. Anlaşılan Gloria, onunla ilgilenmediğini söylemiş ama ilgilendiğini biliyorum.” Linnette içini çekti. “Bazen ilişkiler çok çapraşık olabiliyor.”

Cal hafıçe kıkırdadı.

Linnette, aklına gelen her şeyi söylemişti. Cal’in bakışlarını yakalayıp gülümsedi. “Gerekenleri açıkladığıma göre, bu akşam ne yapıyorsun?” Linnette havada bir Indiana Jones kokusu alıyordu.

“Ça-çalışıyorum.”

“Ya. O halde cuma akşamı?” Linnette cuma akşamı geç saate kadar çalışacaktı ve muhtemelen herkesin yatma saati gelinceye kadar yemek yiyemeyeceklerdi ama umurunda değildi.

“Ya-ya-yapamam.”

Mesajı almaya başlıyordu. “Anlıyorum.” Umduğundan pek farklı bir durum değildi. Linnette en iyi atışını yapmış ve tutturamamıştı. Ayağa kalkarak gitmeye hazırlandı ama sonra... Linnette’in yüzsüz davranışının hiçbir açıklaması yoktu. Cal ona kibarca gitmesini ima etmişti, daha basit ifade edemezdi. Artık onu görmek istemiyordu. Peki Linnette ne yaptı? Ne *yapabilirdi*?

Onu öptü.

Tepkisinden anladığı kadarıyla, Cal de kendisi kadar şoktaydı. Önce ağzını sımsıkı kapalı tutup onu itmek ister gibiydi ama yapamadı. Onun yerine inleyerek dudaklarını araladı ve belinden tutup çekerek kucağına oturttu. Sonra kendini tamamen öpüşmeye verdi. Elleri Linnette'in saçlarında geziyordu ve kısa süre sonra kazağının altına kaydı.

Cal'in dokunuşuyla dikilen göğüs uçları öpücükler arasında Linnette'i inletti. Cal, onu öpmeye devam ederken sütyeninin kopçasını bulup açtı, göğüslerini avuçlarken yüksek sesle inledi.

Güçlükle nefes alan Linnette öpüşmeyi kesti ve başını kaldırdı. Zihnini toparlaması birkaç saniye sürdü. Bunu başardığında Cal'in onu seyrettiğini gördü. Gözleri tutkuyla parlıyordu. Linnette aynı pırıltının kendi bakışlarında da yansıdığından emindi.

"Ben..."

"Şişt," diye fısıldadı Cal. Hâlâ göğüslerini okşuyordu. "Çok güzel. Öyle olduğunu biliyordum."

"Sen de güzelsin."

Cal sırıtarak Linnette'in çenesinin ucunu öptü. "İstediğin zaman özür dileyebilirsin." Sözleri tatlıydı, ikna ediciydi ve kulağını okşuyordu.

"Beni yatağa atmana izin vermek çok kolay olurdu."

"Benim için de çok kolay olurdu."

Bedeni hazır olsa da, kendisi hazır değildi ve Cal'in Linnette'in direncini bu kadar kolay kırması tedirgin ediciydi.

"Yapamam."

Cal gözlerini kapatıp başıyla onayladı. "Bildiğimiz bir şey var," dedi bir süre sonra. "Bazı konularda kesinlikle uyumluyuz."

Sutyenini tekrar bağlayıp kazağını aşağı çekiştirirken Linnette kendi

kendine gülümsedi. Cal'in atlarla konuşurken kekelemediğini keşfetmişti, bir kadınla sevişirken de.

Kırk İki

Cecilia, bilgisayar ekranından başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı ve lan'in mesajını tekrar okudu. Kocasının yazdığına göre, US S John F. Reynolds, programından iki ay önce Bremerton Tersanesi'ne geri dönüyordu. Bu, doğru olamayacak kadar güzeldi!

Cecilia yerinde duramıyordu. Heyecan ve neşe içinde telefona sarıldı ve Cathy'nin numarasını çevirdi. Numara meşguldü ama mekanik bir ses sadece 75 sent karşılığında arkadaşı hattı kapadığında telefonunun çalacağını söylüyordu. Cecilia'nın ne beklemeye sabrı ne de tek bir kuruş kaptırmaya niyeti vardı.

Bir süre volta atıp beş dakika sonra tekrar denedi. Hat hâlâ meşguldü. Hemen birileriyle konuşma ihtiyacı duyduğundan Rachel Pendergast'ın ev telefonunu çevirdi. İkinci çalışta Rachel açtı.

"Hey, selam Cecilia," dedi. Aradığı için memnun olduğu

belliydi. "Bebek doğdu mu?"

"Henüz değil."

"Çok yakın, değil mi?"

"Haftaya."

"Nasıl hissediyorsun?"

Bu sorunun cevabı hamileydi. Çok hamile. Oysa farklı bir cevap verdi, "Çok iyi hissediyorum, hatta çok iyiden de öte. *Muhteşem* hissediyorum. Sebebini biliyor musun? lan eve dönüyor!"

Bu haber kısa bir sessizlikle karşılandı. "Sadece lan mı? Demek istediğim, tek başına gelmiyor, değil mi?"

"Bütün uçak gemisi üsse geri dönmek üzere yolda." lan, ona sebebini söylememişti, muhtemelen gizli bilgiydi.

“Bir başka deyişle, Nate de geri dönüyor.” Nate Olsen’la ilişkisini bitirmesine rağmen, Rachel; Cecilia, Cathy ve Ca-rol’la bağlarım koparmamıştı.

“Seni uyarmam iyi olur diye düşündüm,” dedi Cecilia. Ian’in söylediklerinden anladığı kadarıyla Nate, bu ilişkiden mücadele etmeden vazgeçmeyecekti.

Rachel içini çekti. “Haber verdiğin için teşekkürler ama sorun olacağını sanmam. Nate’i göreceğimden bile şüpheliyim.”

“Fikrini değiştirmeni sağlayabilir.” Cecilia öyle olmasını umuyordu. Rachel’ı seviyordu, Nate’i ise sadece kocasının anlattığı kadarıyla biliyordu ama lan, güverte subayından çok olumlu bahsediyordu. Rachel kendine olan güvensizliğinin aralarına girmesine izin vermekle hata etmişti.

“Nate harika bir adam ama ben onun için doğru kadın değilim.”

“Buna karar vermesi gereken o değil mi?” diye soran Cecilia içini çekti. “Üzgünüm, beni ilgilendirmez.”

“Bu senin için gerçekten çok iyi haber, değil mi?” dedi Rachel, onun yorumunu duymazdan gelerek. “Yani bebek doğduğunda lan evde olabilir.”

“Evet, acele ederse.” John F. Reynolds’m ne zaman limana gireceğini tam olarak bilmiyordu.

“Kendini iyi hissediyor musun?”

“Şey, evet.” Tamam, geceleri aşın yorgun oluyordu ve Ian’in evde olduğu döneme göre çok daha erken yatıyordu. Bebek sürekli hareket halindeydi, tekmeliyor ve geriniyordu. Eliyle kamını sıvazlayarak oğluna sevgisini iletti.

“Beni haberdar et,” dedi Rachel.

“Elbette.”

Vedalaşıp telefonu kapar kapamaz Cecilia tekrar Cathy’yi aradı. Bu kez meşgul değildi ve Cathy ilk çalışta açtı.

“Cathy!”

“Cecilia!”

“Duydun mu?” diye bağırdılar aynı anda, sonra kahkahalara boğuldular.

“Önce sen,” dedi Cathy.

“Ian’dan bir e-posta aldım.”

“Andrew da bana göndermiş.”

“İçimden bir ses Aaron’ın doğumunda lan’in yanımda olacağını söylüyor,” dedi Cecilia mutlulukla.

“İsim kalıyor mu?” İsim konusu, Cecilia ve kocası arasında sessiz bir savaşa dönüşmüştü. lan, A harfiyle başlayan bir ismi onaylamıyordu. Aynı zamanda -ilk itirazlarından vazgeçtikten sonra- karşı çıkmayı da bırakmıştı.

“Bunca haftadır bu isimden bir rahatsızlık duymadım.” Ce-cilia’mn isteyeceği son şey, kocası eve geldiğinde bir isim yüzünden onunla tartışmaktı. Birden akima başka bir şey geldi.

“Cathy,” diye haykırdı. “Aman Tanrım, lan beni daha önce hiç hamile görmedi.”

“Bu doğru değil,” dedi arkadaşı. “Hatırlarsan, bu hale gelme sebebin o.”

“Evet, biliyorum, ama gerçekten *hamile* olmayı kastediyorum.”

“Hamile hamiledir.”

Cecilia, arkadaşının dalga geçmesine gülümsedi. “Ne dediğimi gayet iyi biliyorsun. Beni hiç bu kadar *iri* görmedi.” “Hoşuna gidecektir, göbeğin onun bebeği yüzünden kocaman. Andy doğmadan öce Andrew benim için çıldırıyordu, tek başıma tuvalete gitmeme bile izin vermiyordu.”

Andy’den önce Cathy iki kez düşük yapmıştı. Doktorlar ilk gebeliklerdeki sorunun ne olduğunu çözememişlerdi ve Cathy üçüncüsünü de düşüreceği korkusuyla yaşamıştı. Neyse ki Andy’yi doğuma kadar sorunsuz taşımıştı.

“Bu kez her şey farklı olacak,” dedi Cathy güvenle, Ce-cilia’nın sormadığı soruyu hissederek. “Bekle ve gör.”

“Doğuma sadece birkaç gün kaldı. Ian’in bu kadar yakın olup doğuma yetişememesine dayanamam.”

“Yetişemese bile, ben orada olacağım. Bunu biliyorsun.”

Cecilia teşekkürlerini fısıldadı, arkadaşlığı için Cathy’ye minnettardı. “Sıkı tutun Aaron, sıkı tutun,” dedi bebeğine, telefonu kapattıktan sonra.

Üç saat sonra Cecilia yatmaya hazırlanırken sırtı ağrımaya başladı. Yatak odasına doğru giderken sırtını hafifçe ovdu, oğlunun babasını beklemeyeceği hissine kapıldı.

Gece yarısı olduğunda, artık doğumun başladığına emindi. İnternete girdi, kocasına bilgi veren bir e-posta gönderdi. Evde volta atarken kasılmaların süresini tuttu. Beş dakika arayla gelmeye başlayınca Cecilia, Cathy’y i aradı.

*“Şimdi miT** diye çığlık attı Cathy, heyecandan Andy’yi uyandırmıştı.

“Hemen geliyorum. Kıpırdama, derin nefes al ve sakın endişelenme. Yoldayım.” Hiç duraksamadan, telefon kulağında oğluna talimat yağdırmaya başladı, bavulunu ve ayıcığım almasını söyledi. “Yirmi dakikada oradayım,” diye söz verdi Cecilia’ya.

Gerçekten de, oğlunu Carol’a bırakan Cathy yirmi dakika sonra Cecilia’nm evinin önündeydi. Bir sepet dolusu rahatlatıcı müzik CD’si, losyon ve meyveli şeker getirmişti. Doğum sırasında Cecilia acıkırsa diye kraker bile getirmişti.

Hastaneye ulaştıktan kısa süre sonra Cecilia’yı hazırlayıp doğumhaneye aldılar. Elinde kronometresi ve CD çalarıyla Cathy de yambaşmdaydı. Cecilia’nm yatağının başucundan Roy Orbison’ın yumuşak sesi yükseldi.

Cecilia, başını kaldırıp güldü. “Nedense, *Pretty Woman* dinlemenin hiç zamanı olmadığını düşünüyorum,” diye dalga geçti.

“Katılmıyorum. lan burada olsa ne kadar güzel olduğunu söylerdi ve haklı olurdu. Öylesin Cecilia ve bebek sahibi olmak üzeresin.” Cathy’nin neşeyle ciyaklamasına Cecilia gülümsedi.

Acının bedenini ele geçirmesiyle Cecilia’nın gülümsemesi soldu. Sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı, kasılmalara karşı koymaktansa onlara uyum sağlamayı denedi.

Cathy yavaş ve sakin bir tempoda saniyeleri saymaya başladı.

Allison’m doğumunda Cecilia tam on beş saat doğum-hanede tek başına kalmış, ebe hemşire arasıra durumunu kontrol etmek için uğramıştı. Allison doğduğu zaman çığlığı öye zayıftı ki, neredeyse duyulmuyordu.

Aksine, Cecilia hastaneye yattıktan on saat sonra Aaron Jacob Randall göründü. Doğduğunda ortalığı inleten bir çığlık attı, pespembe ve mükemmeldi. Odadaki parlak ışıklardan hoşlanmamış ve bunu herkesin anlamasını sağlamıştı.

“Ciğerlerinin sağlam olduğu kesin,” dedi elini sıkan Cathy. Yüzünden yaşlar süzülüyordu, mutluluk gözyaşları, Cecilia’nın da öyle. Oğlunu görmek için uzandı.

“Kalbi?” diye sızlandı. “Kalbi sağlam mı?”

Doktoru ona gülümsedi. “İyi görünüyor ama bütün testleri yaptıktan sonra haber vereceğiz.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı yorgunlukla.

“Çok iyiydin,” dedi Cathy, Cecilia’nın alnındaki ıslak

saçları ilerek. “İnanılmazdın, ne epidural ne başka bir şey.”

“Bitkinim."

“Uyıı," diye üsteledi Cathy. “Ofisteki herkese haber veririm. Carol ve Rachel'e de."

“Teşekkürler. Uykunun sorun olacağını sanmıyorum.” Gözleri kapanmaya başlamıştı bile. Birkaç dakika sonra, Cecilia çevresinde yaşanan hareketliliğin farkında bile değildi. Aaron'm başında mavi bir bere ve üstünde mavi bir battaniyeyle küçük bir yatakta yanıbaşında olduğunu biliyordu.

Cecilia uyandığında saatin kaç olduğunu kestiremedi. Aklına gelen ilk şey, oğlunu doğurduğuydu, lan’in yanında olmasını çok isterdi, ama mümkün olmamıştı. Yavaşça gözlerini açtı ve oğlunun beşiğinin boş olduğunu gördü. Tek dirseğinin üstünde hafifçe doğruldu, kocası yatağın yanında kucağında Aaron Ta oturuyordu.

Cecilia gözlerini kırpıştırdı, aşırı istek ve hayal gücünün ona oyun oynamasından korkuyordu. “lan?” diyebildi kararsızca.

lan dönüp baktığında Cecilia, onun gözlerinin yaşlarla parladığını gördü.

“Şensin, lan. lan, burada olduğuna inanamıyorum. Nasıl... ne zaman?" Mutluluktan dili dolaşıyordu.

Kocası en güzel tebessümüyle ona baktı. “John F. Reynolds'm doğrudan eve gelen bir nakil aracı var. Senin doğuma girdiğini öğrenince din işleri subayı komutanla görüşmüş. Ne söylediğini ya da yaptığını bilmiyorum ama beni o nakil aracına aldırdı."

Cecilia bir gün ona bizzat teşekkür edecekti.

“Yani bu bizim oğlumuz,” dedi lan, Aaron’a bakarak. Bebek, minik eliyle lan’in parmağını sımsıkı tuttu. “Mükemmel,” diye fısıldadı lan, duygularının altında ezilerek. Pedi-yatri uzmanıyla görüştüm, Aaron’ı yeni doğanlara uygulanan bütün testlerden geçirmişler -adına Apgar deniyor- ve Aaron hepsinden on almış.”

Cecilia içini çekti, rahatlamıştı ve mutluydu. “Bebeğimizi tutuyorum,” dedi kocası huşu içinde. “Bizim Aaron’ ımız.”

Ian’in Allison’ı kucağına alma şansı hiç olmamıştı. “Doğuma yetişemediğim için üzgünüm,” dedi.

“Bir dahaki sefere,” dedi Cecilia.

lan başını kaldırdı. “Bir dahaki sefere mi?”

“Aaron’m bir kız kardeşe ihtiyacı var ama bunu sonra konuşuruz.”

lan sırıttı. “Emriniz olur komutanım. Hizmetinizdeyim.”

Kırk Uç

Cumartesi öğleden sonraydı. Allison Cox, en iyi iki arkadaşı Alicia ve Kaci’yle birlikte Silverdale Alışveriş Merkezindeki JCPenney’den dışarı çıktı. Aziz Patrick günü için düzenlenen vitrinler hâlâ kadınlmamıştı ve bütün alılşveriş

merkezinde İrlanda teması hâkimdi. Adını duyuncaya kadar arkadaşlarıyla şakalaşıp gülüyor ve iyi vakit geçiriyordu.

“Hey, Allison.”

Anson’ı görünce birden durdu, onunla konuştuğu için şoke olmuştu. Her zaman giydiği uzun siyah palto daha da partal görünmeye başlamıştı. Saçları karışmış, botları bağlanmamıştı. İyi görünmüyordu. Üstelik normalde cumartesi günleri çalışıyordu. Neden buradaydı?

Arkadaşlarına bir şey demeden Allison onun yanına gitti. Bir şey söylemesine gerek kalmadan korkunç bir şey olduğunun farkındaydı.

“Arkadaşlarını sepetle,” dedi, birkaç adım geride duran

Alicia ve Kaci’ye bakarak.

Allison yutkundu. “Bunu yapamam.”

“Peki.” Anson dönüp uzaklaştı.

“Sorun değil,” dedi Kaci, hafifçe Allison’a sarılarak. “Git. Saat üçte Waldenbooks’ta buluşalım.”

Allison minnettardı, başıyla onaylayarak Anson’m peşinden gitti. O kadar hızlı yürüyordu ki, Allison ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

“Anson, dur!” diye seslendi.

Anson döndü ama onu görünce gülümsemedi.

“Ne oldu?” diye sordu. Bir şey olduğu çok açıktı yoksa Anson onunla asla konuşmazdı. Babasına olan sözünü hep tutmuştu. “Neden buradasın?”

“Seni görmek için. Eddie, alışveriş merkezine gittiğini söyledi. Otobüse bindim.” Gözleri çakmaktaşı kadar sert uzaklara baktı. “İşten kovuldum.”

“Deniz Feneri seni bıraktı mı?” Bu çok anlamsızdı. Babası nasıl çalıştığını soruşturduğunda Seth Gunderson, onun çalışkan ve özenli olduğunu söylemişti. Hatta onu bulaşıkçılıktan aşçı yamaklığına yükseltmeyi konuşmuşlardı. Babası,

Anson’a olan inancı karşılıksız çıkmadığı için memnundu.

“Bunun Tony’yle bir ilgisi var mı?”

Anson kaşlarını çattı. “Sana ikimizden kim söz etti?” “Babam. Bay Gunderson, ikinizin iyi geçinemediğini söylemiş. Kovulmana sebep olabilir mi?”

“Mümkün.”

“Sebebini söylediler mi?” dedi, dirseğine dokunarak.

Anson buz gibi ve öfkeliydi, üstelik boynuna astığı kocaman metal haçla birlikte üstündeki gözalıcı Gotik kıyafet, onu insanların gözünde ürkütücü yapıyor, gelip geçenler açıklarından dolaşıyorlardı.

Anson, Allison’ın gözlerine bakmıyordu. “Personel azaltma dediler.”

“Belki işler yavaşlamıştır,” dedi Allison, hızla düşünerek. “Böyle şeyler olur, biliyorsun.”

“Bu bahane.” Konuşurken gözlerini kısıyordu.

“Sence başka bir sebebi mi var?” diye sordu yumuşak bir sesle. Eli hâlâ onun kolundaydı.

Anson ilk kez doğrudan ona baktı, ama tanıdığı Anson bu değildi. Öfkeli ve kırgındı ve Allison, bütün gazabını ona yönlendirdiğini hissetti. Elini çabucak çekerek bir adım geriledi.

“Bay Gunderson, bana ait olmayan bir şey aldığımı düşünüyor. Ofisinden nakit çaldığımı sanıyor.”

Allison oturmak zorunda olduğunu düşündü. Boş bir masaya doğru yürüyüp bir sandalye çekti. Anson onu izledi.

“Böyle bir şey yapmadın.” Anson’m bu tür bir suç işleyeceğine inanmıyordu.

Anson’m gözlerinden bir acı dalgası geçti ama hemen kendini topladı. “Seth Gunderson öyle düşünmüyor.” “Seninle konuştu mu?”

Anson başıyla onayladı. “Herkesle konuştu.”

“Kanıtı var mı?”

“Nasıl olabilir?” dedi Anson öfkeyle. “Ben yapmadım ki.”

Allison uzanıp parmaklarıyla onun elini kavradı. Ona dokunmak, güven vermek zorundaydı. Anson önce direnip geri çekildi ama sonra o da parmaklarını dolayıp paramparça olan bu dünyada sağlam kalan tek şey Allison’mış gibi sımsıkı tuttu. Allison onun iyi hissetmesini sağlayacak sözcükleri bulamıyordu.

“Ne yapabilirim?” diye sordu bir süre sonra.

“Hiçbir şey,” diyen Anson bir küfür savurdu. “Artık yal-varsalar oraya dönmem. O restoran için kıçımı yırttım ama onlar bana...”

Sözlerini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu, Allison ne diyeceğini biliyordu.

“Babamla konuşurum,” dedi. Babası daha önce de Anson’a yardım etmişti. Durumu açıklarsa yine edebilirdi. En azından öyle umuyordu.

“Hayır,” dedi Anson sert bir ifadeyle. “Bu kez değil.” Güldü. “Baban benim için hiçbir halt yapamaz. Tek aleni şüpheli bendim, biliyorsun. Bay Gunderson, parktaki kulübe yangınından benim sorumlu olduğumu biliyor. Birini suçlayacaklarsa o kişi bendim. Neden olmasın ki? Başım dertteydi. Gayet uygun bir günah keçisiydim.”

“Fakat bu haksızlık!”

“Her zaman haklı olunmuyor Allison. Sen her şeyin mükemmel yürüdüğü rahat bir dünyada yaşıyorsun. Herkes için aynı değil. Seni düşünen bir ailen var. Bir evin ve geleceğin var. Bazılarımızın yok.”

“Geleceğin var. Hepimizin var.” Parmaklarını biraz daha

sıktı. “Hepimiz kendi geleceğimizi oluştururuz.”

Sözlerini sindirmeye çalışırken Anson, onun gözlerinin içine baktı. “Senin seçeneklerin bende yok.”

“Kim yaptı biliyor musun? Demek istediğim, parayı kim çaldı?”

Anson tereddüt etti. “Hayır ama şüphelerim var.” “Kim? Tony mi?”

“Tony çok çalıştığım ve mesaiye kaldığım için herkesin kötü görünmesine sebep olduğumu söyledi. Benden önce işe alınmıştı ve sonra Bay Gunderson, beni aşçı yamağı olarak eğitmesi için aşçıbaşıyla konuştu. Tony, bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu.”

Allison, bunu babasına söyleyecekti ve Bay Gunder-sonTa konuşmasmı sağlayacaktı. “Babam ve Bay Gunderson arkadaşlar.”

Anson başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu kendi bildiğim gibi çözeceğim.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Allison. İhtimaller onu ürkütüyordu.

“Henüz bilmiyorum.”

Anson’m bakışları dağınık ve tuhaftı, Allison onun uzun süredir uyumadığını düşündü. “Eve gittin mi?”

Anson başını iki yana salladı. “Annem eve yeni bir arkadaş getirmiş.” Dudakları hırlar gibi kıvrıldı. “Anlaşamıyoruz. Bu kadar basit.”

Anson’m açıkça söylemesine gerek yoktu. Ev hayatı berbattı. Allison kaşlarını çattı. Sorunlar çok büyüktü, eziciydi. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Evet, tabii. Dediğim gibi, hepimize iyi kartlar gelmiyor.” Allison, onun yükünü azaltmak istiyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu ve yüreğindeki sızı artıyordu.

Allison saatine baktı. Kaci’nin dörtte işe gitmesi gerekiyordu ve onu geç bırakmak istemezdi.

Anson da saatine bakarak birden ayağa kalktı. “Gitmek zorundayım.”

“Nereye?”

Omuz silkti, bakışları başka bir yerdeydi.

“Seni tekrar ne zaman görürüm?”

Bu soru da omuz silkerek cevaplandı, bilmiyor gibiydi. Sanki önemi yok gibiydi.

Allison düş kırıklığım savuşturmaya çalıştı. “Bilmek zorundayım,” diye üsteledi.

“Neden umurunda?”

“Umurumda,” diye fısıldadı. “Tahmin edeceğinden daha çok umurumda.”

“Olmasın,” dedi sertçe. “Vaktini boşa harcıyorsun.” “Harcamıyorum,” dedi Allison. “Sadece bana saçma bir şey yapmayacağına söz ver.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Ne olursa. Lütfen Anson, bu çok önemli. Sonunda her şey yoluna girer. Bundan eminim.”

Anson, onun bu tavrım komik buluyormuş gibi kıkırdadı. “Bu tür şeyler benim gibi insanlar için geçerli değildir. Zaman içinde öğrenirsin.”

Bir daha ona bakmadan yürüyüp gitti.

Allison’m midesine bir yumru oturdu. Anson’ın peşinden koşmak istedi ama yapamadı.

O akşam Allison’ın hiç iştahı yoktu. Yemek faslı biter bitmez kendini odasına attı. Şimdiye kadar iki kez Anson penceresinin önüne gelmişti, yine geleceğini umuyordu. Konuşmaları gerekiyordu.

Yatağına oturup yüreğindeki her şeyi günlüğüne döktü. Anson için korkuyordu ve olanlara kızgındı. Ona yardım etmek istiyordu. Babasıyla konuşursa, sözlerini tutmadıkları için kızabilirdi. Üstelik Anson, onun kovulduğunu öğrenmesini istemiyordu...

Saat dokuzda annesi kapısını tıklattı.

“İçeri gel,” dedi Allison. Günlüğünü yastığın altına tıkıştırıp bağdaş kurdu.

Rosie Cox, odaya girip yatağın kenarına oturdu, Allison’m omzuna dokundu. “Bu akşam çok sessizsin. Canını sıkan bir şey mi var?”

Allison başıyla onaylayarak altındaki pembe battaniyeye baktı. “Anson,” diye fısıldadı.

“Hâlâ görüşemediğiniz için mi üzgünsün?”

Onu gördüğünü, dahası konuştuğunu itiraf etmektense başıyla onaylamayı tercih etti. Birdenbire Anson’m yükü taşıyamayacağı kadar ağırlaştı ve gözlerinden sessiz yaşlar süzülmeye başladı.

Annesi ona sarılıp rahatlatıcı sözler mırıldanmaya başlayınca Allison Anson’m söylediklerini hatırladı. Hayat bazı çocuklara daha iyi kartlar dağıtıyordu. Haklıydı; Allison öyleydi. Anson’la tanışıncaya kadar onu seven ailesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.

Annesi şefkatle saçlarını okşadı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Seni üzerim.”

“Bunu göze alıyorum,” diye fısıldadı annesi.

“Anson ve ben konuştuk.” Annesinin tepkisinden korkarak bir süre bekledi. Annesi yorum yapmayınca devam etti. “İşten atılmış. Bay Gunderson, Anson’m para çaldığını düşünüyormuş, ama o yapmadı! Yapmaz. Her şeyi doğru yapmak için çok çalıştı ama şimdi haksızlığa uğruyor. Çok incinmiş ve öfkeli.” Güçlükle yutkundu. “Ne yapacağından korkuyorum.”

Annesi bir süre hiçbir şey söylemedi. “Babanın onunla konuşmasını ister misin?”

“Bilmiyorum. Babamla konuşmayı önerdim ama Anson duymak bile istemedi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştım.” Başım kaldırıp annesine baktı. “Bana güldü. Öyle şeylerin onun başına gelmeyeceğini söyledi. Babamdan yardım istemeyecek; çünkü babamı düş kırıklığına uğratmak istemiyor. Anne, o yapmadı.”

“Çok üzüldüm,” diye fısıldadı annesi.

“Ona nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum.”

Annesi içini çekti. “Ne yazık ki ben de bilmiyorum.” “5/r *şeyler* yapmak zorundayız. Beni hapsedebilirsin, bilgisayarıma el koyabilirsin, araba sürmeme izin vemıeye-bilirsin, ne istersen yap. Beni nasıl cezalandıracağın umurumda değil, Anson’la konuşacağım.” Allison her türlü fedakârlığa hazırdı. “Bana

ihtiyacı var, sana ve babama da.”

“Allison...”

“Ben ciddiyim. Ben... ben onu seviyorum. İstiyorsan gidip kahkahalar atabilirsin, ama bunu bütün varlığımla söylüyorum.”

Annesi içini çekti. Allison’ın her zamanki gibi melodram yarattığını söylemedi. Aksine, onu biraz daha kendine çekti. “Bu delikanlıya karşı olan duygularının farkındayım. Babanla konuşacağım, bakalım bir şeyler yapabilecek miyiz.”

Allison’m içinde birden bir umut ışığı doğdu.

“Hiçbir söz vermiyorum,” diye ekledi annesi.

Allison anlıyordu, ama en azından şimdilik Anson’m arkasından duracak birileri vardı.

Kırk Dört

Adliyedeki günü sona eren Olivia masasında oturmuş birkaç evrak işiyle uğraşıyordu. Gözlerini kısarak bilgisayar ekranına baktı ve okuma gözlüğünün derecesini değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdi.

Jack, ofisten eve döndüğünü haber vermek için telefon etti; günde sekiz saat çalışıyor ve mesaiye kalmıyordu. Akşam yemeği hazırlayacağına söz vermişti; bu ilginç olacaktı. Son günlerde eve hep Olivia’dan önce dönüyordu ve garip bir biçimde aşçılığa merak salmıştı. Bol sebzeli taze salataları tercih ediyor ve bazen kurutulmuş kızılcık ve kıyılmış fıstıklarla sürprizler yapıyordu.

Grace ile Cliff artık evliydi ve Olivia en iyi arkadaşı için çok seviniyordu. Evleneceklerine dair en ufak bir imada bulunmadan gizlice savuşmuşlardı. Haberi ilk duyduğunda Olivia düş kırıklığına uğramıştı. Bilseydi, San Francisco’da Grace ve ClifiPe katılmanın bir yolunu bulurdu. Fakat süreç içinde, Oli-via ikisinin ne kadar akıllıca bir karar verdiğini anlamıştı.

Arkadaşı ClifFin evine taşınmış, yeni evlerine gayet iyi sağlayan Buttercup ve Sherlock’u da yanında götürmüştü.

Bir sonraki belgeyi okumaya başladığında ofis kapısı çalındı, gelen şerif

yardımcısı Mike Lusk'tı. "David Rhodes adında bir adam sizi görmek istiyor. Üvey kardeşinizmiş. Onu buraya getireyim mi?"

Olivia bir an tereddüt etti. "Lütfen, onu içeri alın." Memur başıyla onayladı. "İşiniz bitinceye kadar dışarda bekleyeceğim."

"Minnet duyarım."

Az sonra, muhtemelen kırklı yaşlarının ortasında yakışıklı bir adam odasına girdi, onu görünce içtenlikle gülümsedi. "Yargıç Olivia Griffın?" diye sordu elini uzatarak. Olivia, başıyla onayladı, tokalaştılar.

"Ben David Rhodes. Ben'in oğlu. Anlaşılan akrabayız!" Olivia David'le ilgili bazı öyküler duyduğunu hatırlıyordu ama her neyse hemen aklına gelmedi. Annesinin Ben'le birlikte Seattle'a gidip onunla yemek yediğini biliyordu. Annesi restorana ve orada yediği muhteşem yemeğe bayılmıştı. Olivia, Justine'in de bir şeyler anlattığını hatırlıyordu; demek onunla da tanışmıştı.

"Eğer mümkünse birkaç dakikanı almak istiyorum." Cevabı beklemek yerine hemen misafir koltuğuna oturdu.

"Elbette," dedi Olivia, sesine ironik bir ton vermeye çalışarak. "Rahatınıza bakın." Saatine baktı. "Eşime beş kırk beşte evde olacağımı söyledim, on ya da on beş dakika konuşabiliriz."

"Güzel." Arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve odayı inceledi. Muhtemelen kaşmir olan kıyafetinin kesimi oldukça pahalı olduğunu gösteriyordu. Cilalı mokasenler, ipek kravat; para harcamayı seven bir adamdı.

"Sizin için ne yapabilirm?" diye sordu, doğrudan konuya girerek.

"Vay, boş gevezelikten hoşlanmayan bir kadın." Onaylayarak gülümsedi. "Pratik davranış biçimini severim."

Bu tiplerin neden bazı insanlann aklını çeldiğini anlayabiliyordu ama cazibesi Olivia'yı etkilememişti. David Rhodes iyi görünümü ve yüzeysel kurnazlığına güvenen deneyimli bir manipülatör olmalıydı. "Dediğim gibi, bir randevum var." "Fakat, kocanla."

Dert etmeye gerek yok, nasılsa sadece Jack, gibi bir tonda söylenmişti. Olivia o

anda Ben’in oğlundan hoşlanmadığına karar verdi ve onun hakkında söylenenleri hatırlamaya çalıştı. Jack’in geçirdiği kalp kriziyle birlikte son iki aydır pek çok ayrıntıyı kaçırmıştı.

“Cedar Cove’a ikinci gelişim,” dedi David, sohbet havasında. “Birbirine bağlı bir toplum, değil mi? Herkes tanışıyor, komşular görüşüyor. O tür kasabalardan.”

“İnsanlann memleketim demekten hoşlandığı türden bir yer olduğunu düşünüyoruz.”

David, başıyla onayladı. “Güzel bir halkla ilişkiler cümlesi,” dedi, ama Olivia’nın bu kinik söze cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti. “Diğer yargıçları da iyi tanıdığınızı varsayıyorum.”

“Evet,” dedi Olivia tereddütle.

“Şerifi de.”

“Suç oranının düşüklüğü ile gurur duyarız.” Cedar Co-ve'da da suç işleniyordu, hiçbir toplum suça karşı bağışık değildi ama Olivia evden çıkarken kapıyı kilitlemek zorunda kalmadığı için mutluydu. Alışkanlıktan kilitliyordu ama bunun gerekli olmadığını hep düşünüyordu.

David gevşekçe ellerini kavuşturdu. “Babamın Cedar Cove’da yaşamaktan neden bu kadar keyif aldığını anlayabiliyorum. Bu kasabayla hiç bağlantımız yoktu, o yüzden ağabeyim ve ben çok şaşırdık. Seattle’da yaşamak isteyeceğini düşünmüştük; ama Cedar Cove büyük bir şehirde yaşamanın bütün avantajlarını sunuyor gibi.”

“Bir feribot mesafedeyiz.” Olivia için ideal dünyaydı. Küçük bir kasabada yaşamanın tadını çıkarırken, Seattle’m sunduğu kültürel fırsatlardan da yararlanabiliyordu.

“Babam kesinlikle Cedar Cove’a âşık olmuş, ve annenize,” dedi David.

“Babanızı seviyoruz. Annemin hayatına yeni bir anlam kattı,” diye mırıldandı Olivia.

David, eliyle Olivia’yı işaret etti. “Bu başka bir konuyu açıyor,” dedi sırıtarak. “Babam, annenizle evlenince ikimiz üvey kardeş olduk, değil mi?”

“Sanırım öyle.” Olivia, onun bir an önce sadede gelmesini istiyordu. Bunun sosyal bir ziyaret olmadığını anlayacak kadar çok avukatla çalışmıştı. David Rhodes bir şey istiyordu.

“Daha önce hiç kız kardeşim olmadı,” dedi David. Ses tonundaki şaşılacak kalite Olivia’nın sinirine dokundu. Bu adam tiyatroda sahne almalıydı.

“Steve’le daha sonra tanışırsınız,” diye devam etti David.

“Eminim tanışırız.” Mesajı almasını umarak tekrar saatine baktı.

“Paskalya’da bütün aileyi bir araya getirmeliyiz,” diye önerdi David. “Bu yıl geç kaldık,” diye ekledi, “ama belki gelecek yıl, iki tarafı da davet ederiz ve aileler kaynaşır.”

“Bunu aklımda tutarım.” Olivia’nın sabn giderek tükeniyordu. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mıydı?” diye sordu üstüne bastırarak.

David yüksek sesle nefes aldı. “Ne tesadüf ki var,” dedi güven dolu bir ses tonuyla. “Birkaç hafta öce kasabaya gelmiştim ve bir yanlış anlama yüzünden... şey ayrıntılara girmeye gerek yok.” Bütün bunları sinir bozucu buluyormuş gibi başını iki yana salladı. “Aceleyle çıkmak zorunda kaldım ve hız sınırını aşmışım.” Olivia’yı sıkıntıya sokmaktan utanır gibi güldü. “Bir memur beni kenara çekti. Korkanm onda yanlış bir izlenim bıraktım.”

Demek hız sınırını aşmaktan daha ciddi bir sorun vardı. “Ne oldu?” diye sordu Olivia.

“Memur, eminim sadece görevini yaptığını düşünüyordu...”

“Size ceza yazdı.” Boşlukları doldurmayı David’e bıraktı. En azından bu ziyaretin sebebini öğrenmişti. David Rhodes, Oli-via’nm onu içine düştüğü pislikten kurtarmasını istiyordu.

“Aslında, genç memurlarınızdan biri olmalı,” dedi David. “Kotasını doldurmaya çok hevesliydi, sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Cedar Cove’da trafik kotası yok,” dedi Olivia. Trafik mahkemesinde çalışmıyordu ama sistemi biliyordu.

“Bunu söylediğim için üzgünüm ama anlaşılan memur bana taktı. Sanırım ona fazla yardımcı olmadım,” dedi David mahcup bir ifadeyle. “Kötü mizaçlı biri olduğunu düşünüyorum. Neyse, her şey birbirini izledi ve sonunda felakete dönüştü.”

“Ceza ne için kesilmişti?” diye sordu Olivia. Ağzından cımbızla bilgi almaya çalışmaktan yorulmuştu.

“Aşırı sürat ama sürat yapmıyordum,” diye üsteledi David. “Burada hız göstergemin arızalı olduğunu belirten bir teknisyenin imzalı ifadesi var.” Ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkanp uzattı.

“David,” diye uyardı Olivia. “Onu yerine koy. Görmek istemiyorum. Bana sadece başka hangi suçlamalar olduğunu söyleyin.”

David içini çekti. “Dikkatsiz araç kullanma,” diye itiraf etti. “Kontrolden çıkan yanlış anlamalar. Bütün bunların sigortamı nasıl etkileyeceğini anlatamam. Normalde cezamı Öderdim ve işim biterdi ama işler biraz daha zorlaştı. Sigorta şirketim, beni poliçemi iptal etmekle tehdit ediyor, o zaman başka bir şirket bulmak zorunda kalacağım ve sigorta bedeli roket hızıyla yükselecek.”

“Cezayı ödemediniz mi?”

“Hayır, gördüğün gibi şu sıralar biraz nakit sorunum var. Cezanın elli dolar civarı olacağını ve ödeyip kurtulacağımı düşünmüştüm. Ne yazık ki ceza üç yüz doların üstündeydi ve sigorta şirketimle bir açmaza girdik. Bu şeyden toptan kurtulmak zorundayım. Bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu, kendimi mahkemenin adaletine teslim etmekti.” Hafifçe güldü. “Sonra kız kardeşimin Kitsap County Mahkemesi’nde etkili bir yargıç olduğunu öğrendim.”

“Anlıyorum.” Tanrım, gerçekten anlıyordu.

David, onun canını sıkmaktan utanmış gibi başını iki yana salladı. “Bana yardım edebileceğini umuyordum. Trafik mahkemesi yargıçlarıyla küçük bir görüşme yapıp...”

Olivia koltuğunda kaykılıp kollannı göğsünde kavuşturdu. “Korkarım işler öyle yürümüyor.”

“Diğer yargıçlarla tanıştığım söylemiştin.”

“Evet, sosyal anlamda. Bu, kendimi yasayla ters düşecek herhangi bir duruma sokacağım anlamına gelmiyor. Yargıç arkadaşlarımla ilişkilerim size yardımcı olamaz.”

“Tabii ki olabilir,” diye itiraz etti David. “Onlarla konuşabilirsin ve Cedar Cove emniyetindeki küçük sorunum ortadan yok olur.” Öne doğru eğilerek sesini fısıltı halinde çıkacak kadar alçalttı. “Bütün yapacağın parmaklarını şık-latmak.”

“Hayır, bunu yapamam.” Yavaş ve tane tane konuşuyordu. Olivia, durumu bundan daha açık ifade edemezdi.

David’in çenesi kasıldı. “Bir başka deyişle, bana yardım *etmeyeceksin*.”

“Bu konuda *bir başka deyiş* yok. Yaşadığınız yerde hukuk sistemi nasıl işliyor bilmiyorum, ama Cedar Cove’da trafik cezalarını düzeltmiyoruz. Kanuna karşı geldiyseniz bir adım öne çıkıp davranışınızın sonuçlarına katlanmanızı öneririm.'”

Olivia abartlı cazibesi ve dilbazlığına karşın üvey kardeşinin son derece sevimsiz bir adam olduğunu düşünüyordu. Tam o anda birden hatırladı. “Bir dakika,” diyerek ayağa fırladı. “Kızımın söz ettiği adam *sensin*.”

“Hey, hey,” dedi David, iki elini birden havaya kaldırarak. “Bu kasabada hiçbir kadınla çıkmadım, kesinlikle senin kızın dahil. Bu arada, kızın kim?

“Justine Gunderson. Onun restoranındaydm.”

David’in tebessümü bir anda soldu. “Kızın Deniz Feneri’nin sahibi mi?”

“Kızım ve damadım.”

David’in bakışlarındaki sertlik Olivia’nın kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu. “Kızın elimden o çeki kaptı,” dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından. “Üsütüne vazife olmayan bir işe burnunu soktu.”

Olivia işte o zaman David’le ilgili duyduklarını tam olarak hatırlayarak koltuğundan kalktı. “Annemi, beş bin dolar dolandırmaya çalışıyordun.”

David de ayağa fırladı. “*Ödünç* alıyordum,” diye ısrar etti gözleri alev saçarak. “İki ya da üç hafta içinde tamamını geri ödeyecektim. Sevimli bir kadın, iyi

kalpli ve eli açık. Anlaşılan aileden hiç kimse bu özellikleri almamış."

Olivia, kendi ofisinde onun aşağılamalarını dinleyecek değildi. "Bence gitme zamanınız geldi Bay Rhodes." Masasının etrafından dolaşıp kapıyı açtı. "Memur Lusk," diye seslendi.

Mike Lusk, ona doğru yürüdü. "Bay Rhodes'a bina dışına kadar eşlik eder misiniz?"

Mike bir adım öne çıkıp ellerini geniş kemerine koydu. "Bu taraftan Bay Rhodes."

"İlişkimiz için şahane bir başlangıç," diye hırladı David yanından geçerken.

"Bütün samimiyetimle diliyorum ki Bay Rhodes, bir ilişkimiz filan olmaz. Şimdi lütfen beni ve ailemi rahat bırakın."

"Pişman olacaksın."

Olivia gülümsedi. "Biliyor musun? Bundan şüpheliyim. Ah, uyarayım, bir daha odama ya da duruşma salonuma gelirsen, seni en ağır cezaya çarptırırım."

Mike, gözlerini kocaman açınca Olivia ölçüyü kaçırdığını düşündü. "Teşekkürler Memur Lusk," dedi resmi bir tavırla.

Olivia bilgisayarını kapadı, çantasına ve mantosuna uzandı. Eve gittiğinde -geç kalmıştı- bütün bu olanları Jack'e anlatacaktı.

Kırk Beş

Roy, şüphelerini Corrie'yle paylaşmadı. Bunu kendi yöntemleriyle halletmeliydi. Sonuçta kartlar, onun adına gönderilmişti; bir tek meyve sepetinin mesajı Corrie'ye hitap ediyordu. Sevgililer Günü'nden sonra ise bütün iletişim kesilmişti. Haftalardır hiçbir şey gelmiyordu.

Fark etmezdi; biliyordu. Dahası, Roy'un bildiğini *o da* biliyordu, bu durumda artık kartpostal ya da başka bir şey gelmemesinin sebebi buydu.

Roy, kızın Kaliforniya'da evlat edinildiğini ve orada büyütüldüğünü ortaya çıkarmış, sonra sonra çıkmaza girmişti. Ancak Puget Sound bölgesindeki son

hareketleri onu ele vermişti. İlk kırılma, siparişi alan çiçekçiyle konuşmayı başarmasıyla başlamış, sonrası çorap söküğü gibi gelmişti.

“Roy?” Cumartesi sabahı kahvaltı masasında otururken Corrie düşüncelerinin arasına girdi. “Çok sessizsin.”

Roy, sabah postasını kenara bıraktı ve Corrie önüne bir tabak sahanda karışık yumurta koyarken kahvesine uzandı. “Gazete okuyordum.”

“Evli olduğumuz süreyi düşündüğün zaman, bir şeyin canını sıktığını anlamayacağıma cidden inanıyor musun?” Roy, başını iki yana salladı. Karısı daima anlardı.

Corrie karşısına oturdu, dirseklerini masaya yasladı. “Ne zamandan beri biliyorsun?”

“Bir süredir,” dedi kaçamak bir şekilde.

“O halde neyi bekliyorsun?”

“Bilmiyorum. İtiraf etmek hoşuma gitmiyor ama biraz gerginim. Öfkesi bana karşı, biliyorsun.” Roy bundan emindi ve her ne kadar sorumluluğu üstlenip meçhul kızıyla irtibat kurmak istese de, hayatına getireceği değişiklikleri kabul etmekte güçlük çekiyordu. Mack ile Linnette’e de söylemek gerekiyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Çocuklarının onun ya da annelerinin hakkında yanlış şeyler düşünme ihtimali canını sıkıyordu.

“Suçluluk duyuyorsun,” diye fısıldadı Corrie titrek bir sesle. “Gerekmediği halde, aynı şeyi ben de hissediyorum. Onu seviyordum ama aynı zamanda onunla tek başına ilgi-lenemeyeceğimi biliyordum.”

Evlatlık konusunda Roy’un canını sıkan şey sadece suçluluk duygusu değildi. Kendi yaptığı hatalardı. “Corrie...” Corrie onun sözünü kesti. “Karan veren bendim, evrakı imzalayan da bendim. Neden seni ayrı tuttuğunu anlamıyorum. Sana kızgın olmasını gerektirecek bir şey yok.”

Roy bir şeyler yermiş gibi yaptı, bunun normal bir sohbet olduğu izlenimi yaratmaya çalışıyordu. “Onu bulmadan önce, konuyu Linnette ve Mack’le konuşmamız gerek.” Corrie, çatalını yumurtaya daldırdı, ama bir lokma bile almadı. Başını öne eğdi. “Katılıyorum.” Sonra Roy’a bakıp gülümsedi. “Geçen

hafta Mack'i çağırdım." Bakışlarını mutfak saatine çevirdi. "Bir saat içinde burada olur."

Bunca yıldan sonra Roy, karısının yaptığı hiçbir şeye şaşırmıyordu. Yine de, bu olaydaki zamanlaması olağanüstüydü. "Ya Linnette?" Her zaman kızma yakın olmuştu ve hatalarını ona itiraf etmek -tabii Mack'e de- hiç kolay olmayacaktı.

"Onlara sırayla söylemeyi düşündüm." Göz göze geldiler. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Roy, başıyla onayladı. Çocuklarına söylemek... Bütün bu olanların içinde, en zor kısmı buydu.

Mack saat dokuzda geldi. Roy, onu sabahın bu saatinde güney Seattle'dan Cedar Cove'a gelmeye ikna etmek için Corrie'nin ne söylediğini bilmiyordu. Genelde Mack, babasından uzak dururdu. Son birkaç yılı düşündüğünde, Roy aralarındaki yabancılaşmanın sorumlusunun kendisi olduğunu kabul ediyordu.

Aralarındaki bu uçurumun ne zaman oluşmaya başladığından emin değildi. Mack lisedeyken olabilirdi. Roy oğlunun kendisi gibi Amerikan futbolu oynamasını istiyordu, Mack İngiliz futbolunu tercih etmişti. Düş kırıklığına uğrayan Roy, Mack'in hiçbir maçına gitmemişti. Çok çocukçaydı ve şimdi bu yaptığından büyük pişmanlık duyuyordu. İlişkileri giderek tercihler çatışmasına dönüşmüştü. Mack sanki babasını kışkırtmayı ilke edinmiş gibiydi. Corrie'nin kırılan kalbi ise, Roy'un üstlenmesi gereken sorumluluklarından bir diğeriydi.

Mack elleri ceplerinde, öylece salonda duruyordu. "Anne. Baba." İkisini de kısaca selamladı. "Benimle konuşmak mı istediniz?"

Corrie başıyla onayladı ve Mack'e oturmasını işaret etti. Mack, koltuğun ucuna tüner gibi oturdu. Gerekirse hızla kalkıp gitmenin hesabını yapar gibiydi. Oğlunu bir yabancı gözüyle incelediğinde Roy, onun yakışıklı bir delikanlı olduğunu düşündü. Roy kadar uzun boyluydu, kıvırcık saçları Roy'un hoşuna gidenden daha uzundu, muhtemelen Mack, bu yüzden uzun saçı tercih ediyordu.

Roy ve Corrie karşılıklı bakıştılar. Konuyu gündeme getirmenin en iyi yolunu daha önce konuşmaları gerekirdi. Roy neden yapmadıklarım biliyordu. İlk kızlarından söz etmek çok acı veriyordu.

"Annenin ve benim sana söyleyeceklerimiz var," diye açıklayan Roy, kanepede

Corrie’nin yanında oturuyordu.

Corrie uzanıp bir kâğıt mendil aldı ve tomar yapmaya başladı.

Mack sessizleşti, kaşlarını çattı. “Siz ikiniz, ayrılıyor musunuz?”

Roy başını iki yana salladı. “Asla,” dedi Corrie’nin elini tutarak. “Annen kalan doğal hayatımızda bana çakılıp kalmış durumda.”

Bu sözler Mack’i rahatlatmış gibiydi, hafifçe gülümsedi.

“Bu sabah neden gelmeni istediğimizi açıklamadan önce, sana söylemem gereken bir şey var.” Roy genzini temizledi. Zor konuşmaların yapılacağı bir gün olacaktı. “Karımı ve çocuklarımı seviyorum.”

Mack omuz silkti, umurunda değil gibiydi.

“Sana söylemeye çalıştığım Mack, seni seviyorum. Sen benim oğlumsun. Tek oğlumsun. Yıllar içinde çeşitli ihtilaflarımız oldu ve bunlar için kendimi suçluyorum. Ergenliğe ulaştığın andan beri, benim için düş kırıklığı olduğun izlenimi verdim. Değildin. Hâlâ değilsin. Senin potansiyeline uygun olduğunu *hissettiğim* bir yaşam sürmeni istiyordum, ne olacağını veya ne yapacağını belirlemek benim hakkım olduğundan değil. Her şeye rağmen, sen kendi yolunu çizdin. Bu cesaret ve kişilik ister.” Duraksayıp uzaklara baktı. “Sana oğlum demekten gurur duyuyorum.”

Mack, ne söyleyeceğini bilmez gibi öylece ona bakakaldı.

Roy ayağa kalkıp elini uzattı. Mack onunla yarı yolda buluştu ama tokalaşmadılar, kucaklaştılar. Roy tekrar Corrie’nin yanma oturduğunda, gözleri dolmuştu. Tıpkı Mack’in gözleri gibi.

Corrie umarsızca yanaklarından aşağı süzülen yaşları gizlemeye gerek duymadı. “Dahası var,” dedi bir süre sonra.

Mack ayağa fırladı. “Kanser!”

Roy başını iki yana salladığında, Mack tekrar oturdu, ama hâlâ endişeli görünüyordu.

“Yani bu baba oğul şeyinin... beni buraya çağırma sebebinizle ilgisi olmadığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır ama sana söylemek üzere olduğum şey şoke edecek.” Ardından bütün öyküyü olduğu gibi anlatmaya başladı.

Bu haber, Mack’i gerçekten şaşkına çevirmişti. Yarı yolda elini kaldırıp Roy’u susturdu. “Üniversitedeyken annemi hamile bıraktığını mı söylüyorsun?”

Roy, başıyla onayladı.

“Bilmiyordu,” diye hemen açıkladı Corrie. “Ona hiç söylemedim.”

“Söyleyemezdi.” Roy bu konuda bütün sorumluluğu Corrie’nin üstlenmesine izin verecek değildi. “Benim ha-tamdı ama artık önemi yok. Şunu bilmeni istiyoruz, evlatlık verilmiş bir ablan var.”

“Bir dakika.” Mack bir kez daha ayağa kalktı, düşüncelerini içerde tutmaya çalışır gibi, başını iki elinin arasına aldı. “O kartpostalları gönderen *o* muydu?”

“Öyle olduğuna inanıyoruz,” dedi Corrie sessizce.

“Bir *kız kardeş* daha mı?”

“Evet.”

“İki tane ablam var,” diye fısıldadı, bunu sindirmekte güçlük çektiği belli oluyordu. “Linnette biliyor mu?” “Henüz değil.”

Mack şaşkınlıkla onlara baktı. “Ne zaman söylemeyi düşünüyorsunuz?”

Geçmişinin bu bölümünü Mack’le paylaşmanın verdiği rahatlamayla, Roy başladığı işi bitirmek istiyordu. “Şimdi yapalım,” diye önerdi.

“Linnette’i arayayım,” dedi Corrie, Roy’un hevesini paylaşarak.

Corrie mutfaktayken, Roy ve Mack salonda oturdular, durumları hâlâ biraz tuhaftı.

“Olympic Milli Parkı’nda bisiklete biniyordum,” dedi Mack.

“Ben de bisiklete binmeyi her zaman çok sevmişimdir,” dedi Roy ve ekledi, “Belki bir hafta sonu ikimiz gün boyunca bisiklet sürebiliriz. Burada birkaç muhteşem yer var.”

Mack sırıttı. “Bu hoşuma gider.”

Corrie mutfaktan geri döndü. “Linnette’in bu sabah bir arkadaşıyla randevusu varmış ama hemen gidersek yarım saati boşmuş.”

Roy’un arabasına doluştular ve Linnette’in Cedar Cove sahilindeki evinin yolunu tuttular. Kızlan, onları kapıda karşıladı.

Linnette, babasıyla Mack arasındaki ilişkinin değiştiğini anında fark etti. “Hey siz,” dedi, üçü salonda toplanırken. “Neler oluyor?”

“Şaşırmaya hazır ol,” dedi Mack Roy’a sırıtarak. “Otur-san iyi olur.”

“İyi bir haber olmalı,” dedi, sırayla hepsine bakarak. Şaşkın bir halde kaşlarını çatmıştı.

“Harika bir haber,” dedi Mack.

Linnette, ellerini iki yana açtı. “O halde söyleyin!”

“Bir kız kardeşimiz var,” diye yumurtladı Mack. Kardeşiyle aynı tepkiyi veren Linnette birden ayağa fırladı. “Ate?”

Yavaşça, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya özen göstererek, Corrie ve Roy aynı öyküyü o sabah bir kez daha anlattı.

Linnette şaşkınlıktan dili tutulmuş halde oturuyor, soru sormakta bile güçlük çekiyordu. “Bir kız kardeşimiz mi var?” diye tekrarladı. “Bir abla?”

“Size söylemek istedim,” dedi Corrie. “Defalarca, en azından denedim, ama her zaman kendi hayatınızda bir şeyler oluyordu ve sırtınıza daha fazla ağırlık yüklemek istemedim.”

“Of anne, bütün bunları tek başına yaşadığına inanamıyorum. Çok gençmişsin...”

Bu sözler, Roy’un suçunu daha da artırıyordu. Corrie, kızına cevap verirken o

günlerde ne kadar acı çektiğinden yakınmadığı gibi, Roy'u da suçlamadı.

"Beni destekleyen bir ailem olduğu için şanslıydım," diye açıkladı. "Bebeğin geleceğine karar verme zamanı geldiğinde bana hiçbir yönde baskı yapmadılar. Annem de babam da beni yüzde yüz destekledi."

Zil çaldı. "Gloria. Alışveriş merkezine bir şeyler almaya gidecektik."

"Ben bakarım," dedi Roy. Kapıya en yakın oydu. Kapıya Roy bakınca, Gloria'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tanıştığımızı sanıyorum," dedi elini uzatan Roy. "Ben Linnette'in babasıyım ve senin." Arkasında tutulan nefesleri duydu, ailesi söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu.

Gloria hafifçe ona gülümsedi. "Ne zaman anlayacağını merak ediyordum."

Roy ona sarıldı, duygu yüküyle boğulmak üzereydi. Sonra, bir kolu Gloria'nın belinde, yüzünü ailesine döndü. "Corrie, kızımız."

Corrie, yüzünden yaşlar süzülerek fırladı ve kollarını Gloria'ya doladı. "Bebeğim, diye mırıldandı. "Bebeğim." "Gloria," dedi Linnette, şok olmuş bir halde. "Sen? Sen misin?"

Artık Gloria da ağlıyordu, başıyla onayladı. "Yeni komşumun sen olduğunu öğrendiğimde ne kadar heyecanlandığımı anlatamam. Yanıbaşıma taşınman, kaderin bir oyunu gibiydi."

"Başından beri aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum," dedi Linnette.

Gloria, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Artık sebebini biliyorsun."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Corrie.

"Büyükannem sayesinde. Anlaşılan annenle tanışıyordu ve Corrie'nin hamile olduğunu duyunca, kendi kızı ve damadı adına onunla görüştü. Özel bir evlatlık durumuydu." "Bunu bilmeliydim," dedi Corrie. "Fakat kendi acımda öylesine kaybolmuştum ki, dikkat etmemişim."

Roy, eline uzandı, sımsıkı tuttu.

"Annem tek kelime etmedi," diye kaşlarını çattı Corrie. "Günlüklerinde bile.

Muhtemelen bir gün onları okuyacağımdan endişeleniyordu, öyle de yaptım zaten.”

“Bizi arayıp bulmana sebep olan neydi?” diye öğrenmek istedi Mack.

Gloria ona baktı, sonra görmeyen gözlerle pencereye döndü. “Anne ve babam, beş yıl önce küçük bir uçak kazasında öldüler. Babam uçmayı seviyordu, üçümüz babamın arazi satın almak istediği Fresno’ya bir uçuş planlamıştık. Onları bir daha göremeyeceğimi bilmeden son dakikada iptal etmek zorunda kaldım.” Gözleri yeni yaşlarla parladı. “Büyükannem, geri kalan tek akrabam, onları gömmeme yardım etti.” Güçlükle yutkundu ve devam etmeden önce uzun süre bekledi. “Kızını kaybetmek büyükannemi yıktı. Öleceğini anlayınca, bana başka bir ailem olduğunu ve onlan aramamı söyledi. Beni yalnız bırakma düşüncesine katlanamıyordu.” Tekrar durdu. “Söyledikten bir hafta sonra öldü.”

“O yüzden izimizi kolayca takip edebildin ama neden kartları benim adıma gönderdin?” diye sordu Roy.

Gloria yere baktı. “İncinmiştim ve öfkeliydim. Orijinal doğum belgemi gördüm ve evlatlık verirken senin imzalamadığını fark ettim. Büyükannem, senin ortalıkta olmadığını söyledi. Annemi terk ettiğini düşündüm, o yüzden merak etmeni ve acı çekmeni istedim.” Duraksadı, zor yutkunuyordu. “Artık öyle hissetmiyorum.” Bakışları Corrie’ye kaydı. “Onu ve çocuklarını seviyorsun. Bunu artık görebiliyorum. Bu konuda daha farklı davranabilirdim, ama bir kez kartlan ve çiçekleri göndermeye başlayınca sen beni buluncaya kadar kendime engel olamadım. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?” Roy’un sessizce başıyla onaylamasıyla Gloria devam etti. “Yanlıştı ve bunun için özür dilerim.”

Linnette ayağa kalktı, Gloria’ya doğru yürüdü ve kucakladı. “Yanlış veya doğru, bizi bulduğun için çok mutluyum,” dedi. “Her zaman bir kız kardeşim olmasını isterdim. Değil mi anne?”

“Evet,” diye fısıldadı Corrie, hâlâ duygularıyla mücadele ediyordu.

“Başlangıçta yapmayacaktım,” dedi Gloria, yüzünü Corrie’ye çevirerek. “Beni istemediğini düşünüyordum, o yüzden ben de seni istemiyordum ama bu doğru değildi. Aslında hayatınıza burnumu sokmak istemiyordum ama sonra babamla evlendiğini ve iki kardeşim olduğunu öğrendim.” “Bütün bunları anlamak vaktimi aldı,” dedi Roy. “Yine de, ben...”

“Bir dakika,” diye araya girdi Mack. “Sen polis değil miydin? Tıpkı babam gibi?”

Gloria, başıyla onayladı.

“Hey baba,” dedi Mack. “Nihayet dileğin oldu. İçimizden biri senin izinden gitti.”

Roy gülümsedi. Ailesi yanındaydı. Bütün ailesi.

Kırk Altı

Grace kütüphaneye giderken Gülağacı Sokağı'ndaki evin önünde durdu. Paskalya'yı izleyen pazartesi günüydü. Özel eşyalarını yavaş yavaş ClifTin evine taşıyordu; giysiler, kitaplar, önemli evraklar. Cumartesi sabahı Cliff, kamyonetini getirmiş, büyük mobilyalar dışında kalan eşyayı toplamışlardı. Cliff, onun tamamen kendi evine taşınmasını istiyordu, bununla beraber, evin yağmalanması endişesiyle bu evi de uzun süre boş bırakmasını doğru bulmuyordu. Cedar Cove'da suç işlenmediği için Grace, bunun anlamsız olduğunu düşünmüştü, ama sonra parktaki kundaklama olayını hatırladı.

Kocası -ClifFi kocası olarak görmeye alışabileceğinden emin değildi- haklıydı. Ne kadar zor olsa da, artık karar verme zamanı gelmişti. Gülağacı'ndaki küçük ev otuz yıl boyunca onun yuvası olmuştu, satışa çıkarmak acı ve zordu. Kiraya vermenin ise kendisi ve Cliff için zahmetli bir iş olduğunu düşündüğünden, bunu da istemiyordu.

Kelly, Dan'le bu evde yaşarken doğmuştu. Hem Mary-ellen hem de Kelly köşebaşındaki ilkokula gitmişler, sarsıntılı ergenlik yıllarını burada geçirmişlerdi. Büyüyüp evden ayrıldıklarında, Dan ve Grace, boş yuva sendromu yaşamışlardı.

Gülağacı Sokağı'ndaki komşular arkadaşlarıydı. Grace, Kütüphanecilik konusunda derece yapmak üzere okula geri döndüğünde, karşı komşusu Bayan Jennings, Dan işten eve dönünceye kadar kızlarına dadılık yapmıştı. Hâlâ fikir alışverişinde bulunurlardı. Son günlerin gündem konusu bahçe işleriydi.

Gül bahçesi. Grace'in terk edemeyeceğini düşündüğü bir başka yerdi. Dan'in kaybolmasının ardından geçen ilk birkaç ay, sadece gülleriyle uğraşmak, ona huzur sağlamıştı.

Ölen kocasını düşününce üzüldü ve gözleri doldu. Kelly ve Paul geçtiğimiz günlerde yeni bir bebek beklediklerini açıklamışlardı. Dan torunlarını severdi. İki kızını da sevmişti, buna şüphe yoktu, ama Kelly'ye kendini daha yakın hissederdi. Küçük kızlan Tyler'a hamile kaldığını haber verdiğinde yaşam sevinciyle dolmuştu. Dan'in cesedi bulununcaya kadar Kelly, babasının neden ve nereye gittiğine dair mantıklı bir sebep göstererek geri döneceğine olan inancını kaybetmemişti.

Böyle bir şey asla olmadı. Dan'i ele geçiren iblisler zalimdi ve bağışlayıcı değillerdi. Grace onun Vietnam'daki çetin sınav hakkında kendisiyle konuşmasını çok isterdi. Belki o zaman her şey çok farklı olurdu.

Dan'in intiharı, Grace'in hayatındaki en büyük trajediydi.

Aklında Dan olduğu halde Grace, onun hükümranlık alanı olan garaja doğru yöneldi. Buttercup'ın yanında olmayışını yadırgıyordu.

İçeri girip ışıkları yaktığında, Dan'in kızlarından ve Grace'ten gelen yılbaşı hediyelerini parçaladığını keşfettiği günü hatırladı. O dönem Grace keder ve öfke doluydu, onun neden bu kadar zalimce bir şey yaptığını anlayamıyordu. Grace'ten ve onunla yaşadığı hayattan nefret ettiğini düşünüyordu. Yanılmıştı. Dan'in nefret ettiği kişi kendisiydi. Dan'in kendisini bu hediyelere layık görmediğini Grace sonradan anlamıştı. Aynı sebepten, Dan, hayatın ona sunduğu bütün güzel şeylere sırtını çevirmişti.

Garajdaki malzemenin çoğu Dan'e aitti. Grace onun aletleriyle ya da pahalı ağaç kesim teçhizatıyla ne yapacağını bilmiyordu. Muhtemelen satacaktı. Birkaç fotoğraf-ve anı-dışında ölen kocasından kalanların hepsi buydu. Soğuk betona diz çöktü, karton kolilerin içindeki kitap ve dergilere göz gezdirdi. Dan'in ailesine bıraktığı bütün mirasın birkaç karton koliden ibaret olması ne kadar üzücüydü.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Cliff'in şefkatli sesi ona kadar ulaştı. Ürken Grace dönüp baktığında havanın karardığını gördü. "Saat kaç?" diye sordu. "

"Neredeyse sekiz."

"Yo!" garajda bu kadar uzun kaldığına inanamadı. Sadece birkaç dakika olduğunu sanıyordu. Saatine bakma dürtüsüne engel olamadı; Cliff haklıydı.

"Eve götürmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Cliff.

Grace başını iki yana salladı. "Bunlar Dan'e aitti." Cliff garaja girdi. "Bunları ne yapacağını mı düşünüyorsun?"

Grace gülümsedi, anlayışı için kocasına minnettardı. "Sanırım kızlara verebilirim." Maryellen ve Kelly'nin bunlarla ne yapacağı ise ayrı bir konuydu.

“Asıl sorun başka, değil mi?” dedi Cliff yumuşak bir sesle. Grace, onun defalarca buraya geldiğini bildiği halde, çevresine baktı. “Evin gitmesini istemiyorsun, değil mi?” Bunu söylediğinde, Grace ne kadar gönülsüz olduğunun farkına vardı. “Hayır,” diye itiraf etti. “Hayır... yapamam. Henüz değil.”

“Öyleyse bırak kalsın.”

“Kiraya versek senin için sorun olur mu? Kiracılarla uğraşmanın dert olduğunu biliyorum...”

“Grace, hayır. Tabii ki sorun olmaz. Kendi evinle ilgili istediğin kararı vermekte özgürsün. Üstelik doğru kiracıya verirsen, sorun yaşamazsın.”

Üstünden büyük bir yük kalkan Grace, kollarını Cliff’in beline dolayarak ona sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ne için?” Sesi keyifli çıkıyordu.

“Beni sevdiğin için.”

“Bu söylediğin hayatım,” dedi Cliff, çenesini tutup kaldırarak gözlerinin içine baktı, “en kolay kısmı.”

“Seni çok seviyorum.” Cliff’e olan sevgisi ve Dan için hissettiği acı gözlerini doldurdu.

Cliff ona sarıldı. “Biliyorum.” Alnını öperek sordu. “Eve gitmeye hazır mısın?”

Grace başıyla onayladı. “Ev,” diye tekrarladı kendine, Cliff neredeyse ev orasıydı.

Cliff, eli Grace’in belinde onu garajdan dışarı çıkardı. “Henüz akşam yemeği yemedin, değil mi?”

“Hayır.” Cliff hatırlatınca Grace ne kadar aç olduğunu fark etti. Tam o anda, bu gerçeği doğrulamak için kamı guruldamaya başladı.

“Kasabada bir yerde durup bir şeyler yiyelim mi?” Minnetle gülümsedi. “Bu harika bir fikir.” Rezervasyon yaptırmadıkları halde, şanslannı Deniz Feneri’nde

denemeye karar verdiler. Restoranın tamamen dolu olan otoparkı, pazartesi akşamı için çok iyi iş yaptıklarını gösteriyordu. İçeri girdiklerinde Justine, onlara hemen bir masa gösterdi. Grace çok mutlu olmuştu. Bir kadeh şarap sipariş ettiklerinde Cal ve Linnette McAfee'yi gördüler. Fazla uzakta değillerdi ve kafa kafaya vermişlerdi. Kesinlikle romantik bir ortam vardı. Grace neler olduğundan emin değildi ama ikisi gerçek bir çift gibi görünüyorlardı.

"Cal ve McAfee'lerin kızı arasında neler oluyor?" diye sordu Grace, sesini alçaltıp kocasına doğru eğilerek.

"Bilmiyorum," dedi Cliff. Mönünün üstünde bakışları karşılaştı, Cliff kaşlarını kaldırdı. "Geçen gün Cal'e sordum, beni duymazdan geldi. Anlaşılan bana söylemek istemiyor. Çok özel biri olduğunun farkındasındır sanırım."

"Linnette'le ilgilenmediğini düşünmüştüm."

ClifFomuz silkti. "Aylardır bunu söylüyor ama görünüşe bakılırsa duyguları değişmiş, hem de fazlasıyla."

Grace son günlerde Cal'i fazla görmüyordu. Cedar Co-ve'a gitmek için çiftlikten ayrılırken Cal ya atlarla uğraşıyor, ya da ahır veya otlakta oluyordu. Akşamları yeni evli çifti baş başa bırakıyordu. Çiftliğe döndükleri iki buçuk haftadan beri, Grace onunla birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı.

"Hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla, âşık olduğunu söyleyebilirim," dedi Cliff kısık bir sesle.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Grace, oysa kendisi de aynı fikirdeydi.

Cliff ağzını büzdü. "Cal Washbum zamanının çoğunu yüzünde aptal bir ifadeyle dolaşarak geçiriyor." Duraksadı, sonra gülümsedi, "Aslına bakarsan, ben de öyle."

Kocasının sözleri Grace'in içini ısıttı. "Ben de," diye fısıldadı. "Ben de Cliff."

Cliff, mönüyü masaya bırakıp Grace'in eline uzandı. Ruh halini bu kadar iyi okuyabildiği için Grace ona minnettardı. Sadece onlara ait bu süreye ihtiyacı vardı, kendi evinde ya da onun evinde değil, tarafsız bir yerde.

Onların sipariş vermeye hazır olduğunu gören garson kız masalarına yaklaştı. Grace karides ve köri soslu pisiba-lığı, Cliff bonfile istedi.

Yemeklerin ikisi de muhteşemdi. Cedar Cove'da bu kadar kaliteli bir restoran olması, Grace'i heyecanlandırıyordu. Jus-tine ve Seth'le, bu girişimle elde ettikleri büyük başarıyla gurur duyuyordu. Daha önce balıkçılık yaptığı için, Seth iyi balıktan ve deniz ürünlerinden anlıyor, daima en tazesini masalara getiriyordu. Bir restoran işletmek zor işti, ama Justine'le Seth şimdiye kadar bütün baskılara karşı koyabilmişlerdi. Grace bunun hiç değişmeden devam etmesini diliyordu.

Yemekleri bittiğinde Cliff hesabı ödedi ve sordu. "Gitmeye hazır mısın?"

Grace hazırdı. Cliff ceketlerini alırken, Cal ve Linnette'in kahveleriyle oyalandıklarım gören Grace onlara gülümsedi ama ikili kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmışlardı.

Cliff'le birlikte arabalarını park yerine bırakmışlardı. Cliff, onun arabasını gözden geçirmekte ısrar etti. Grace onu izledi, birkaç dakika arkasından eve ulaştı. Grace, Cliff'in garajda kendisine açtığı yere park ederken Cliff dışarda onu bekledi. Grace ona katıldığında bir elini omzuna attı, diğeriyle esnediği ağzını kapadı.

"Bu bir ima mı Cliff Harding?" diye dalga geçen Grace, dirseğiyle onu dürttü. Birbirlerinden hâlâ biraz utansalar da, Cliff'in taşkın bir cinsel iştahı vardı. Grace, onun ne demek istediğini anlamıştı; yatmak istiyordu... ama yorgun olduğu için değil.

"Şey, öyle de diyebilirsin." Grace gülerek onun beline sarıldı, başını omzuna yasladı. "Geç oldu, değil mi? Saatler önce yatakta olmalıydık."

"Evet, çok geç oldu. O yüzden acele edelim."

Grace kendi kendine gülümsedi. Sonuçta kendisi de kocasıyla aynı şeyi istiyordu.

Kırk Yedi

Cecilia derin uykusundan Aaron'ın çığlığıyla uyandı. İçinden homurdanarak başucundaki saatli radyoya baktı: 04.10. Oğlunu en son dört saat önce

emzirmişti ve Aaron yine acıkmıştı. Kamı doymadan kesinlikle tekrar uyumazdı.

Cecilia yataktan kalkınca lan, ona döndü. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu uykulu bir sesle.

“Hayır, teşekkürler hayatım.” Sanki kocası Aaron’a kahvaltısını verebilecekti. Emzirmek, Cecilia için yeni bir deneyimdi; Allison’ı emzirme şansı hiç olmamıştı. Göğüslerini pompayla çekmiş, sütünün bir şekilde Allison’a ihtiyacı olan tıbbi desteği sağlamasını dilemişti. Ne yazık ki olmamıştı.

Aaron’ı dikkatle beşiğinden aldı, komşuları ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle ağlayan oğlunu göğsüne bastırdı. Kulağına fısıldayarak onu rahatlatmaya çalışırken bezini değiştirdi ve salondaki sallanan koltuğa yerleştirdi. Bir ninni mırıldanarak geceliğinin önünü açtı ve acıkan oğlu, memenin

ucuna yapışınca iç çekti.

Ian’ın belirgin gülüşü dikkatini dağıttı. “Güçlü bir oğlum var,” dedi odaya girerken. Yalınayaktı ve pijamasının yalnızca altını giymişti.

Cecilia, bebeği emzirip sallarken lan karşısına oturdu. “Bu yüzden yataktan çıkmak zorunda değilsin,” demek zorunda hissetti Cecilia.

“Biliyorum, istiyorum. İki hafta oldu ama oğlumuzu emzirmeni seyretmekten bıkacağımı hiç sanmıyorum.” Cecilia, Aaron’ın güzel yüzüne yapışan saç tellerini uzaklaştırdı ve ağzından taşan minik süt kabarcıklarını hayranlıkla izledi.

“Seni gördüğüm ilk an ne kadar güzel olduğunu düşündüm,” diye fısıldadı lan.

“Of hayatım, kes şunu.” İltifatları, Cecilia’yı utandırıyordu.

“Öyleydin,” dedi lan içini çekerek. “Fakat hiçbir zaman şu an olduğundan daha güzel görünmedin.”

Ian’ın sözleri yüreğini doldurdu, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

lan başka şeyler söyleyecek gibiydi ama sustu, yaşadıkları ânın duygusallığından etkilenmiş gibiydi. Bir süre sonra konuya girdi. “Kiralık bir ev baksak diyorum. Belki satın alma opsiyonuyla birlikte.”

Cecilia, ona gülümsedi.” Hoşuma gider. Nerede?” lan omuz silkti. “Cedar Cove’da. Oğlumuzun oynayacak gerçek bir bahçesi, diğer ailelerle ve çocuklarla kaynaşacak bir mahallesi olsun istiyorum. Burada yaşamak senin ve benim için yeterli olabilir ama artık bir bebeğimiz var ve daha fazla alana ihtiyacımız olacak. Ne düşünüyorsun?” “Bugün bakmaya başlayalım!”

“Bir emlakçıya kiralık neler olduğunu danışayım.” Cecilia başıyla onayladı, bu fikir onu heyecanlandırmıştı.

Aaron kamı doyar doymaz uyudu. Onu omzunun üstüne alan Cecilia bir süre salladı, uyanmayacağına emin olduktan sonra tekrar beşiğine koydu.

lan yatağa girip Cecilia’nın yatması için örtüyü kenara çekti. Cecilia kocasına yaslanıp kıvrıldı ama birkaç dakika sonra, daha rahat bir pozisyon için yer değiştirdi. On dakika sonra tekrar geri döndü.

“Kafanda ne olduğunu söyler misin?” diye sordu lan, karısının bitmeyen huzursuzluğu karşısında.

“Seni uyanık tutmak istemem,” diye itiraz etti Cecilia. “Ya benimle konuşarak ya da yatakta her dönüşünle uyandırırsın. İzinli olabilirim ama hâlâ uykuya ihtiyacım var.” “Üzgünüm.”

“Konuş,” diye üsteledi lan.

“Allison Cox,” dedi Cecilia gönülsüzce. Ian’a bundan söz etmek istemiyordu, ama dün öğleden sonra Aaron’ı görmek için uğradığından beri kız akimdan çıkmıyordu. Cecilia’ya güvenen Allison bütün günü ona içini dökmekle geçirmişti.

“Erkek arkadaşından pek hoşlanmadığını biliyorum.” “Hayır,” diye mırıldandı Cecilia, “Hoşlanmıyorum ”

“Onunla kaçmayı düşünmüyor, değil mi?” diye sordu lan uykulu bir sesle.

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Yine de, Allison’ın Anson ne isterse yapacağından korkuyordu.

“Öyleyse o kadar ciddi bir durum yok.”

“Emin olma.” Cecilia, kocasının huzurlu kollarına biraz daha sokuldu. “Sana söylüyorum lan, bu çocuk bela.” “Allison’la fazla takılıyor mu?”

“Anlaşılan hayır. Geçenlerde bir tür karşılaşma olmuş, ama o günden beri onu görmemiş.” Cecilia durdu, dudağını ısırdı. “Okula da gelmemiş, Allison o yüzden çok üzgün.” “Nerede olduğunu bulmaya çalışmış mı?” “Sorduğumda ağlamaya başladı.”

“Ve?” Cecilia hemen devam etmeyince lan onu dürttü. “Anson’ın annesi birkaç gündür onu görmediğini ve bunun abartılacak bir şey olmadığını söylemiş. Düşünebiliyor musun? Anson şu anda on sekiz yaşında ama yaşının bir önemi yok. Eğer evde yaşıyorsa ve ortadan kaybolmuşsa, bu kadının merak etmesi gerek.”

“Eminim arkadaşları vardır.”

“Allison bir serseri grubuyla takıldığını söylüyor.” Bu Cecilia’yı şaşırtmamıştı; Cecilia, Anson ve kafadarları tarzındaki insanların Allison’ın çevresinde olmasını istemiyordu, ama bunu kıza söylemeye cesaret edemiyordu. “Birisi bu çocuklara sormuş mu?”

“Allison’m sorduğunu sanıyorum, ama bir şey bulduysa bile söylemedi.”

lan sessiz kaldı.

“Allison gerçekten üzgün ve onu suçlamıyorum. Babasının Seth GundersonTa konuşmasını istemiş.”

“Ne hakkında?”

Cecilia, konunun bu kısmını Ian’e hiç anlatmadığını fark etti. “Aralık ayında Bay Cox, Anson adına Setli’le görüştü.” “Bu çok hoş.”

“Bay Cox, Anson’ın işe alınmasını sağlamış, o yüzden olanlardan kendini sorumlu tutuyor. Seth’in söyleyeceklerini dinlemek istemiş.”

“Ne öğrenmiş?”

İşin bu kısmı Cecilia’nm kafasını karıştırıyordu. “Şey, Bay Gunderson parayı alanın Anson olduğundan yüzde yüz emin olmadığını, o yüzden mutfak

personelinden birini daha işten çıkardığını söylemiş. İkisinin de fırsatı varmış. Doğal olarak Allison, diğerinin yaptığına inanıyor. Tony denen bu çocuk Anson'a düşmanmış; çünkü Tony'nin kötü görünmesine sebep oluyormuş."

"Nasıl?"

Cecilia hafifçe omuz silkti. "Anson çok sıkı çalışan bir eleman olduğu için."

"Bu Tony için iyi bir sebep, değil mi? Anson'a gelince eğer Tony'nin bu işin içinde olduğunu düşünüyorsa, belki hakkında söylenti çıkanyordur."

"Ben de aynen böyle düşündüm," diye ona katıldı Cecilia . Anson'ı işten çıkardığı için Seth Gunderson'u suçlayamazdı. Sebebi, fırsatı ve kötü şöhreti vardı."

Kocası birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunların hepsi doğru," dedi sonunda. "Onu tamamen göz ardı etmiyorum, ama bana kalırsa çocuk çok talihsiz."

"Allison için uygun değil," diye üsteledi Cecilia. lan yine bir süre sessiz kaldı, sonra konuştu. "Biliyor musun, bir denizciyle evlenmenin büyük hata olduğunu söyleyenleri dinlemediğin için memnunum."

Cecilia da öyleydi. Üstelik, kocası ona düşünecek bir şey vermişti.

Kırk Sekiz

Rachel, cumartesi iş çıkışı park yerine doğru yürürken Jane'in esprisine gülüyordu. Salonun en yoğun günlerinden biriydi ve neredeyse on saat ayakta kalmıştı; yorgunluktan tükenmek üzereydi. Espri kötü ve müstehcen olsa da, gülmek rahatlatıyordu.

Park yeri karanlıktı, sadece sokak lambaları kısmen aydınlatıyordu. Elinde anahtarlarıyla arabasına yaklaşırken gölgelerin içinden uzun, zayıf bir adanı çıkınca birden durdu. Dehşet içinde kıpırdayamadı.

Adam konuşuncaya kadar.

"Rachel, benim. Nate."

Rachel, birden eridiğini hissetti, neyse ki öfke baskın gelerek imdadına yetişti.

“Ömrümden on yıl götürdün,” diye söylendi. “Gölgelerin arasında saklanarak ne yaptığını sanıyorsun?”

“Üzgünüm.”

“Olmalısın!”

Nate, iki elini birden havaya kaldırdı. “Bütün istediğim konuşmaktı, Üçüncü Dünya Savaşı çıkarmaya niyetim yoktu.

“Bunu sinsice yanıma yaklaşırken düşünecektin.” Tam o sırada Jane, yanlarından geçerken neler olduğunu anlamak için yavaşladı, Nate’i görünce yüzü güldü ve el sallayarak uzaklaştı.

Rachel azimle devam etti. “Araba anahtarıyla gözlerini oymadığım için şanslısın.” Öfkesiyle, duyduğu mutluluğu saklıyordu. Rachel bu kadar mutlu olmak istemiyordu ve gösterdiği tepki yüzünden kendisine daha da öfkeleniyordu. “Dahası,” diye ekledi telaşlı bir sesle, “*Neden* gölgelerin arasında bir... bir tacizci gibi dolaşıyorsun?” Anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

“Dediğim gibi, konuşmaya geldim.” Nate geri çekilmiyordu. Birkaç adım ötesinde duruyordu, bu mesafe çok yakındı. Fazlasıyla yakın.

“Seni seviyorum Rachel. Elimde değil. Yoluna gitmene izin verecektim ama yapamadım.”

Rachel, Nate’in bunu söylememiş olmasını diledi. Ne zaman ağzını açsa kendini biraz daha zayıf hissediyordu. “Bu iyi bir fikir değil.”

“Ben harika bir fikir olduğunu düşünmeye başladım.” Bir adım daha ona yaklaştı.

Kalbi deli gibi atan Rachel kolunu uzattı. “Olduğun yerde kal.”

“Hayır.”

“Güvenlik çağıracağım.”

Hâlâ geliyordu. “Yap öyleyse.”

“Nate... hayır.” Fakat Nate uzanıp onu omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti. Rachel onunla mücadele edemedi, aksine, sanki hep oraya aitmiş gibi kendini Nate’in kollarına bıraktı. Uzanıp onu öptüğünde, ayakta durabilmek için gömleğine tutunmak zorunda kaldı.

“Rachel, Rachel,” diye mırıldandı, Rachel’i soluksuz bırakan öpücüklerin arasında. “Neden beni hayatından çıkardın?”

Eğer hatırlatmasaydı, Rachel unutabilirdi. En azından öpüştükleri sürece. Fakat hayır, duramamış ve bu ilişkinin neden imkânsız olduğunu ona hatırlatmıştı.

Ondan uzaklaşmaya çalıştı, sonra derin bir soluk alarak beyninin daha iyi çalışmasını sağlayacak kadar oksijen alması için dua etti.

“Yo, hayır, yapma,” diye karşı çıktı Nate. “Bu kadar kolay gitmene izin vermeyeceğim.”

“Nate, yürümez.”

“Kim söylüyor?”

“Ben.”

“Öyleyse yanılıyorsun. Seni seviyorum.”

“Beni tanımıyorsun bile.” Nate durumu daha da zorlaştırıyordu. “Ben, ailene nanik yapmanın bir başka yoluyum. Ben... sakın beni öpmeye kalkma! Yo... yo!” Nate’in ağzı dudaklarına kapandığında Rachel kavga etmeyi unuttu. Öpücükleri istekli ve sabırsızdı, her biri öncekinden daha ateşliydi.

Dizleri titriyor, kalbi deli gibi çarpıyordu ve eğer hemen bir şey yapmazsa, kendilerini evde, yatakta bulacaklardı...

“Hadi buradan gidelim,” dedi Nate, solukları düzensizdi.

“Hayır.” Ona karşı koyacak gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. “Sana söyledim, yürümez.”

Nate onu omuzlarından yakaladı ve gözlerini gözlerine dikti. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatli dinle.”

Onun dokunuşuyla Rachel’in dili tutulmuş gibiydi.

“Beni anlıyor musun?”

Bir şekilde, başıyla onaylamayı başardı.

“Güzel. Rachel Pendergast seni seviyorum. Ben başma buyruk biriyim. Hep öyleydim. Ailemi severim ama onların nasıl yaşayacağımı dikte etmelerine izin vermem. Babam Kongre üyesi. Ben Birleşik Devletler Donanması’nda güverte subayıyım. Sevdiğim bir iş ve kendi çabamla ulaştığım bir rütbe. Anlıyor musun?”

Rachel yine başını salladı.

“Babam bana ne yapacağımı söyleyemez ya da kime âşık olacağımı. Kendi kararlarımı kendim veririm. Anladın mı?”

“Evet, ama...”

“Ama filan yok. Seni seviyorum.”

Rachel başını kaldırdı. “Beni sevme. Lütfen beni sevme.”

Gözlerini kaçıramasın diye Nate çenesini tutup kaldırdı. “Üzgünüm. Çok geç.”

“Ama...”

“Benimle tartışacak mısın?”

“Ben... of, Nate.” Kollarını ona doladı. “Seni özledim, çok özledim.”

Nate içini çekti, iki koluyla beline sarılıp havaya kaldırdı. “Yeterince uzattın.”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Rachel. Gerçekten korkuyordu. Bu ilişkinin devam etmesine izin verirlerse, ailesiyle tanışması gereken bir an gelecekti. Onların onaylamayacağını söylemeye gerek yoktu; Rachel’ı hiçbir şekilde onlara sevdiremezdi. Parası, kariyeri, dişe dokunur bir eğitimi, hiçbir şeyi yoktu. On dokuz yaşında kaybettiği teyzesi tarafından büyütülmüş ve o günden itibaren kendi ayakları üstünde durmak zorunda kalmıştı. Barınak köpeklerinin kökleri bile Rachel’dan daha iyiydi.

“Benim ailem yok,” dedi. Bu kadar önemli bir ailesi olan adama itirafta bulunurken utanıyordu.

“Ben varım.”

“Öyle mi?” İçini çekti. “Neden işi bu kadar zora koşuyorsun? Neden bırakmıyorsun gideyim?”

“Çünkü saklamaya değersin. Artık tartışmayalım. Konuşacaklarımız var.”

Rachel istemese de kabul etti. Nate onu, Pancake Pala-ce’a götürdü, eski moda masalardan birine oturdular. Birbirlerine bakmadan duramıyorlardı. Garson kızdan ikisi de dondurmalı muz ve kahve istediler, ama farkına varıncaya kadar dondurmalar eridi, kahveler soğudu. Sonunda Rachel

kaşığına uzandı, sonra tekrar yerine koydu. “Pekâlâ. Bakıyorum çok parlak fikirlerin varmış, şimdi ne yapıyoruz?” “Denize açıldığımda kaldığımız yerden devam ediyoruz.”

“Neresiymiş o?”

“Flört ediyorduk. Sen benim kızımsm ve ben senin bekâr erkek ödülündüm.”

Rachel gözlerini devirdi. “Nate, 50’lerden kalma bir film gibi konuşuyorsun. Benim deri sandaletlerle kloş etek giymem ve fonda Bobby Darrin dinlememiz gerek.”

“Eminim müzik kutusunda Bonny Darrin vardır,” diye mırıldandı Nate.

“Peki ya Bruce?” diye sordu Rachel.

“Artık onunla görüşmeyeceğini söylesen iyi olur.” Nate uzanıp dudaklarmı Rachel’in dudaklanna bastırdı. “Zaten bir sevgilin var,” dedi. “İkincisine ihtiyacın yok.”

Sevgili? Az sonra Sandra Dee ve Frankie Avalon dans etmeye başlayacaklardı.

Yine de, Nate’in ne demek istediğini biliyordu, haklı olduğunu da. Bu Jolene’in hiç hoşuna gitmeyecekti ama Rachel ’ in Bruce’la olan karmaşık beraberliği devam edemezdi.

Kırk Dokuz

Allison, penceresindeki tıklama sesiyle uyandı. Yüreği ağzına geldi ve soluğu kesildi. Anson'dan başkası olamazdı. Günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun onunla konuşmak zorundaydı. Telaşla pencereye koşarken az kalsın yataktan yuvarlanıyordu.

Gerçekten de Anson bahçede durmuş, soğuk mart rüzgârına karşı omuzlarını kaldırmıştı. Soluk ay ışığında Allison, onun siyah paltosunu ve örgü beresini giydiğini görebiliyordu. Gözlerini dikmiş karanlık odaya bakıyordu. Allison pencereye yaklaştığında geri çekildi, Allison hiç beklemeden camı açtı.

"Anson," diye bağırdı. "Nerelerdeydin? Meraktan hasta oldum." Alışveriş merkezinde onu en son gördüğünden beri iki hafta geçmişti. Anson okula gelmemişti. Arkadaşlarının hiçbiri nerede olduğunu bilmiyordu. Ortadan kaybolmuştu ve hiç kimse onu görmemişti. Allison dayanamayıp annesini

aramıştı ama kadın ne ilgilenmiş ne de meraklanmıştı.

Anson cevap vermedi, son gelişinde yaptığı gibi yukarı da tırmanmadı.

"İçeri gel," diye üsteledi. "Hava soğuk." Allison kenara çekildi, ama Anson rüzgârda ve soğukta durmayı sürdürdü. "Anson," dedi, "Buraya gel! Donmuş olmalısın."

"Hayır!" başını şiddetle iki yana salladı. "Burada olmamın tek sebebi veda etmek."

"Veda mı?" Allison'ın başı dönüyordu. "Neden? Nereye gidiyorsun?"

Önemi yokmuş gibi Anson omuz silkti. "Henüz bilmiyorum."

Allison, elleriyle kollarını yukarı aşağı ovuşturdu, soğuktan titriyordu. "İçeri gel. Konuşmamız gerek."

Anson tekrar reddetti. Üstelik bir adım geri çekildi. "Lütfen," diye yalvardı Allison yumuşak bir sesle. Anson bir an düşündü. "Yapamam," dedi sonunda. "Yapamam."

"Neden?"

Anson, kendini ona karşı katı olmaya zorluyor gibiydi. “Dediğim gibi, burada olmamın tek sebebi, seninle bir daha görüşmeyeceğimi söylemek.”

Bu sözler, Allison’m yüzüne tokat gibi çarptı. “Ciddi değilsin! Olamazsın!” Acı ve düş kırıklığıyla yutkunmaya çalıştı. “Seni seviyorum.”

“Öyleyse sevme,” dedi sert bir dille. Allison’m itirafı onu öfkelendirmiş gibiydi. “Hâlâ fark etmediysen söyleyeyim, ben kaybedenlerdenim. Sadece dibe doğru gidiyorum.” “Bu doğru değil!” fakat Anson dinlemiyordu.

“Seni de dibe sürüklemek istemiyorum,” dedi.

“Bunu söyleme,” diye terslendi Allison. Onun kendisi için söylediklerine çok kızmıştı. “Sen kaybedenlerden *değilsin.* Değilsin.”Anson’m hayatı boyunca annesinden duyduğu sözeri tekrarladığını düşündü.

“Baban iyi bir adam,” dedi. “Ona benim için teşekkür et, tamam mı?” Anson geri döndü.

“Gitme.” Allison pencereden aşağı sarkıp onu yakalamaya çalıştı. Anson tutmasa, yere çakılacaktı. Pencerden sarkar bir halde ama Anson’m kucağında, kollarını onun boynuna dolayıp öpmeye başladı. Anson başlangıçta direnip onu itmeye çalıştı ama sonra öpücüklerine karşılık verdi. Çok geçmeden bir karara varmış olmalı ki, dudaklarını ondan ayırdı ve geri çekildi.

“Lütfen,” diye yalvardı Allison. “İçeri gel, bunu doğru dürüst konuşalım. Benden kaçma, böyle yapma.”

Anson isteksizce boyun eğdi. Odanın penceresine tırmanırken Allison yünlü kaim sabahlığını üstüne geçirdi, hâlâ soğuktan titreyerek kuşağını beline bağladı.

Anson, yatağın ucuna oturup başını eğdi. “Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek.”

“Beni seviyorsun,” diye fısıldayan Allison, onun önünde yere diz çöktü. “İnkâr etme, çünkü biliyorum.”

Anson gözlerini kapadı, yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı.
“Gelmemeliydim,” diye söylendi. Allison bunu daha

çok kendi iyiliği için söylediğini hissetti.

Ellerini, onun ellerinin üstüne koydu. “Geldiğin için minnettarım. Beni terk edemezsin. İzin vermem.” Ayağa kalktı. “Eğer gideceksen, ben de gelirim.” Başka seçeneği, başka şansı olmadığını düşünüyordu. “Nereye gidersen git, yanında olmak istiyorum.”

“Hayır.” Cevabın netliği ürperticiydi.

“Anson, beni dinlemek *zorundasın.* Bütün bunlar Deniz Feneri’nde olanlar yüzünden, değil mi?”

Anson cevap vermedi, yüzüne bakmadı.

“Babam sana inanıyor. Ben inanıyorum. Bunun hiçbir anlamı yok mu?”

Anson bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Görmüyor musun? İşte böyle oluyor, dokunduğum her şey toza dönüşüyor. Seninle farklı olacağını sandım ama olmadı. Senin hayatının da içine etmeden buralardan gitmem gerek. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü.

“Fakat nereye gittiğini bilmiyorsun,” diye sertçe fısıldadı Allison. Sonra aklına başka bir şey geldi. “*Gidemezsin*,” dedi. “Ceza indirimi anlaşmasını bozmuş olursun. Okulda kalmak zorundaydm, unuttun mu?”

“Ve bir de işe girmek zorundaydım.”

“Evet, ama...”

Anson başını tekrar iki yana salladı. “Buna üzülmek için çok geç. Eğer beni bulurlarsa, zaten artık hapis yatacağım. Burada işim bitti.”

Söylediklerine karşılık soracağı en az bir düzine soru vardı, ama cevaplan duymaktan korkan Allison hiçbirini sormadı. “Nasıl para kazanacaksın?”

Anson, arkasma dönüp haşince güldü.

“Anson?” Onun daha önce böyle güldüğünü hiç duymayan Allison ürktü. Midesine bir yumru oturdu ve Cedar Co-ve’dan gitmek istemesinin bir sebebi olduğunu düşündü. “*Ne yaptın*?” diye fısıldadı.

“Bilmesen daha iyi.” Ona son bir kez baktığında gözleri sevgi doluydu.” Elveda,” diye fısıldadı, uzanıp yanağına dokundu.

“Yo!” Allison hızla pencereye koştu, ama Anson çok hızlıydı. Cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle hareket ediyordu. “Sana nasıl ulaşacağımı nereden bileceğim?” diye seslendi arkasından.

Anson cevap vermedi. Ellerini ceplerine sokmuş, omuz-lannı kaldırmıştı. Gözden kayboluncaya kadar Allison öylece kalakaldı, onu bir daha asla göremeyeceğini yüreğinden biliyordu. Sonunda gözyaşlan taştı, yanaklanndan süzülmeye başladı. Pencereyi kapatıp yatağına girdi.

Allison saatlerce uyuyamadı. Yastığı gözyaşlarmdan sı-nlsıklamdı. Cumartesi sabahı yine bir tıkırtıyla uyandı, ama bu kez birisi odanın kapısını çalıyordu.

“Allison,” dedi annesi kapıyı açarak. “Saat onu geçiyor.”

Yatağında oturup gözlerini ovuşturdu. Hafta sonları genelde geç kalkardı.

“Seninle konuşmak isteyen biri var.”

İlk düşüncesi Anson oldu ama sonra bunun imkânsızlığını fark etti.

“Kim?”

“Şerif Davis.” Annesinin ifadesi ciddiydi, Allison’ın midesi kasıldı. Anson’la bir ilgisi olmalıydı.

“Baban şu anda onunla konuşuyor. Giyinip bize katılırsan seviniriz.”

Allison başıyla onayladı, dışardan sakin görünmeye çalışsa da kalbi deli gibi çarpıyordu. En çok korktuğu şey olmuş, Anson başını yine derde sokmuştu.

Kotunu ve kazağını giyip saçlarını fırçalarken Allison titriyordu. Anson her ne yaptıysa, eğer yakalanırsa park yerindeki kundaklama sabıka kaydına geçecekti. Aynı zamanda babası bir daha onu görmesine asla izin vermeyecekti.

Allison mutfağa girince şerif fincanını masaya koydu. Annesi ve babasıyla birlikte oturuyordu.

“Bu kızımız Allison,” diyen babası oturması için işaret etti. “Allison,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Şerif Davis’in sana bazı soruları var. Dürüst ve doğru cevaplar vermen çok önemli. Anlıyor musun?”

Allison başını öne eğip fısıldadı. “Evet.”

“Merhaba Allison,” dedi şerif hoş bir ifadeyle. “Duyduğuma göre Anson Butler arkadaşınmış.”

Başıyla onayladı.

“Onu en son ne zaman gördüğünü merak ediyorum,” dedi şerif.

Anson gittiği anda, Allison onun yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyordu. Zaten söylemiş kadar olmuştu. Tüyler ürperten kahkahası hâlâ kulaklarındaydı.

Babası ona doğru eğildi. “Lütfen şerife doğruyu söyle.” “Dün gece,” diye fısıldarken, gece vakti onu yatak odasına aldığı için annesiyle babasının kıyameti koparacağını biliyordu.

“Ne zaman?”

“Sabaha karşı ikide.”

“Evden dışarı mı sızdın?” Bu çıkış, üzüntüsü açıkça belli olan annesinden gelmişti.

Allison, başını iki yana salladı. “Hayır. Anson geldi.” “Eve mi?” Babası açıkça kınamadan sormuştu ama sesini yükseltmese de gözlerinden hoşnutsuzluğu belli oluyordu.

Allison içini çekti. “Pencereyi tıklayıp beni uyandırdı. Veda... vedalaşmaya gelmiş.”

“Nereye gittiğini söyledi mi?”

“Hayır. Bilmediğini söyledi.”

“Nerede olabileceği hakkında senin bir fikrin var mı?” Allison bir kez daha başını iki yana salladı.

“Fakat gittiğinden eminsin?” diye sordu babası, biraz daha bilgi almak için bastırıyordu.

“Evde ya da okulda değildi. Etraftan soruşturdum, kimse görmemiş.”

“Nerede kalıyormuş?” Bu soru şeriften gelmişti. “Bilmiyorum.” Allison bilmeyi dilerdi. Hafta boyunca onu merak etmiş, ondan haber beklemişti. Anson’m sokaklarda yaşadığını düşünmek tekrar ağlamak istemesine yol açtı. Annesi

hiç destek olmamıştı, hatta umurunda bile değildi.

“Sence parası var mıydı?” diye sordu şerif.

Sadece bir saniye duraksadı. “Söylemedi.”

Şerif Davis babasıyla bakıştı.

“Ne yapmış?” Allison bilmek zorundaydı.

“Bu aşamada, Anson’m bir şey yaptığını bilmiyoruz,” dedi şerif. Sözleri ölçülü ve donuktu. “Şu anda sadece şüpheli kişi dediklerimizden.”

“Hangi konuda şüpheli?”

Şerifle babası tekrar bakıştı.

“Saat bir civarında Deniz Feneri Restoran yangında yerle bir olmuş.”

“Kundaklanmış mı?” diye haykırdı Allison.

“Emin değiliz,” dedi şerif, “ama itfaiye şefinin söylediğine göre, bulgular kasten çıkarıldığını gösteriyor.”

Allison’ın soluğu kesildi. “Anson asla böyle bir şey yapmaz!”

“Parktaki kulübeyi yaktı,” diye hatırlattı babası. Ona güç vermek ister gibi elini omzuna koydu.

“Umurumda değil,” dedi, babasının rahatlatmak isteyen elini iterek ayağa kalktı. “Bunu yapmaz.”

“Seth Gunderson, onu kovmuştu.”

“Bay Gunderson, onun ofisinden para çaldığını düşünüyordu ama çalmamıştı.”

“Anson öfkeliydi.”

“Siz de öfkelenirdiniz,” diye bağırdı Allison. “ Asılsız yere suçlanmış olsaydınız.” Sesi çatladı. Deniz Feneri’nin gittiğine inanamıyordu. Restoran, Cedar Cove’un simgesiydi.

“Dediğim gibi, yangının kundaklama olduğundan henüz emin değiliz,” dedi şerif. Onu sakinleştirmeye çalıştığı çok açıktı.

“Ama şimdiden suçu Anson’a atıyorsunuz!”

“Allison,” dedi annesi yumuşak bir ifadeyle. “Hiç kimse onu bir şeyle suçlamıyor.”

“Şu anda istediğim tek şey Anson’la konuşmak,” dedi şerif.

Allison, ona inanmıyordu. Şerifin ve ailesinin onu suçladıklarına emindi. *Bir şey* yaptığını hissetmişti ama Deniz Fenerini yakmamıştı. Şüpheler ve deliller ne olursa olsun bildiği bir şey vardı: Anson masumdu.

Justine Gunderson, bir zamanlar restoranları olan yere bakıyordu, körfezden esen dondurucu rüzgârdan korumak için kollarıyla oğlunu sımsıkı sarmıştı. Leif, başparmağını ağzına sokmuş, huzur içinde uyuyordu. Seth ondan birkaç adım ötede sorulan cevaplıyordu. Yangının kokusu genzine dolmuş, üstüne ve saçlarına sinmişti. Bir zamanlar hayalleri, yatmmlan ve tek gelir kaynaklan olan restoranın küllerinden duman yükseliyordu. Kömürleşmiş kalıntılarına bakarken bile, artık Deniz Feneri’nin olmadığına inanmak zordu. Geriye sadece birkaç kararmış iskelet ve enkaz yığını kalmıştı. Bir fotoğrafın yamulmuş çerçevesini görünce sarsıldı, restoranın açılışında Jon Bowman’ın verdiği fotoğraftı bu.

Birkaç dakika sonra Seth yanına gelip Leif’i kucağından aldı. Oğulları hâlâ uyuyordu, bunları görmek zorunda kalmayacaktı. Justine henüz şoktan kurtulamamıştı. Ağlayamıyor, düşünemiyordu.

“Kundaklamaymış,” diye fısıldadı Seth.

Yangının kendisi kadar inanılmazdı. “Kim... kim böyle bir şey yapmış olabilir?”

Seth başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Nasıl?”

“İtfaiye şefi, mutfağın yakınında başladığını söylüyor. Yağ tutuşması izlenimi verilmiş.”

Her şey giderek daha gerçekdışı bir hal alıyordu.

“Her kim yaptıysa çok aptalmış,” dedi Seth tatsızca. “Ya da yakalanmak istiyormuş.”

En azından bu kadarı cesaret vericiydi. Bunu yapan her kimse, Justine yakalanmasını istiyordu. O kişinin mahkemede en yüksek cezayı almasını istiyordu.

“Polis şefi ihtilaflı personelimiz olup olmadığını sordu,” diye mırıldandı Seth. Göründüğü kadarıyla, o da hâlâ şoktaydı.

“Var mı?” İşe alma ve işten çıkarma işleriyle ve vardiyalarla Seth ilgileniyordu. Hosteslik ve mali kayıtları tutmak Justine’in yeterince zamanını alıyordu.

“Onu işten çıkardığımda Anson Butler çok öfkelenmişti.” Seth’in sesi boğuk çıkıyordu, kendisi bile sesini tanımakta güçlük çekmişti.

Justine Seth’in geçtiğimiz günlerde iki kişinin işine son verdiğini hatırlamıştı. “Peki diğer çocuk?”

“Tony Philpott,” dedi Seth. “Üzerinde durmamış görünüyor. Duyduğuma göre başka bir işe girmiş bile.”

“Ya.”

“Polis Anson’ı sorgulamak istiyor ama kayıpmış. Şimdi onu arıyorlar.”

Justine kocasına yaslandı. “Umarım bulurlar.”

Seth başıyla onayladı. Kolunu ona dolayıp kendine çekti. “Atlatırız.”

“Elbette atlatacağız,” dedi Justine. Sadece nasıl olacağını bilmiyordu.

Elli

Maryellen bütün karamsarlığıyla telefonda Kelly’yle konuşuyordu. Ağlamak üzereydi. Her şey ters gidiyordu. Bu zorlu hamilelik sürecinde yatağa çakılmıştı, berbat durumdaydı ve normal hayata dönebilmek için gün sayıyordu.

Maryellen çalışmadığı için bütçeye katkıda bulunamıyordu, mali açıdan kırılma noktasına gelmişlerdi. Jon, siparişleri karşılamak ve yeni fotoğraflar çekebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Vergi ayıydı ve zorunlu olmayan ürünlerin satışı bu dönemde ciddi olarak düşüyordu.

Jon, fotoğraflarını banyo etmekle ya da basmakla uğraşmadığı zamanlarda, Seth Gunderson onu çağınnca Deniz Fenerine aşçılık yapmaya gidiyordu. Deniz Feneri, geçen hafta sonu Cedar Cove’un gördüğü en büyük yangınla yerle bir olurken kasabadaki herkesi perişan etmiş, Jon’ın restorandan kazandığı para da gitmişti. Böylece mali açıdan tekrar başa dönmüşlerdi.

Jon her zaman olduğu gibi aileyi destekliyor, Katie’ye ve ona bakıyor, evi çekip çeviriyordu. Kocası tükenmişti ve Maryellen, onun bu öldürücü tempoyu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu. Bebek ve yangından sonra, şimdi de kız kardeşiyle sorun çıkmıştı.

Kelly de hamileydi ve aşırı sabah bulantılarıyla sarsıcı bir süreç yaşıyordu. Her sabah günün yansını iki büklüm klozetin başında geçiriyordu. Paul, onu sert bir dille uyarmıştı; Katie’ye bakmanın ona ağır geldiğini söylemişti. Maryellen anlıyordu. Kız kardeşi yardım etmek ve hiç kimseyi yüzüstü bırakmak üstemiyordu, ama artık Katie’ye bakamayacaktı.

Maryellen, bütün olanlar yetmiyormuş gibi, kocasına artık iki yaşındaki kızlanna bakmak zorunda olduğunu söyleyecekti. Katie öğle uykusuna yattığında, en iyi ihtimalle doksan dakikalık bir boşluğu olacaktı. Katie çoğunlukla bir saatten fazla uyumuyordu.

Jon küçük çalışma odasından çıkıp aşağı indiğinde ters bir şeyler olduğunu hemen anladı.

“Ne oldu?”

Maryellen oturması için yatağın yanındaki boşluğu işaret etti.

“O kadar kötü mü?” diye sordu, şakaymış gibi.

“Otursan iyi olur,” dedi Maryellen gülümsemeye çalışarak. Çabasının ikna edici olmadığının farkındaydı. “Arayan Kelly’ydi.”

“Katie iyi mi?”

“Katie gayet iyi.” Onun dışında her şey berbattı.

Jon derme çatma yatağın kenarına ilişti. “Bebek?” Maryellen, elini kamına koydu. “Eğer bütün bu tekmeler bir işaretse ikimizin toplamından daha fazla enerjisi var.” Jon rahatlayıp onun eline uzandı. Katie’ye hamileyken onu çok az görmüştü, o yüzden bu hamileliği olabildiğince paylaşmak istiyorlardı. Maryellen, bunun daha olumlu bir deneyim olmasını çok isterdi.

“Yakında her şey daha iyi olacak,” dedi Jon. “Biliyorum,” diye fısıldayan Maryellen, ona nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Jon onu yavaşça kollarına aldı. “Seni ne kadar sevdiğimi hatırlatmama gerek var mı? Sen ve Katie olmadan ben bir hiçim.”

Maryellen arkaya yaslanıp derin bir soluk aldı. “Kelly hamile.”

“Biliyorum,” dedi Jon, sesi şaşkındı. İki yeğenin birkaç ay arayla doğacağını daha önce konuşmuşlardı. Paul ve Kelly, ikinci bebekleri sayesinde mutluluktan uçuyorlardı. Kelly ilk seferinde hamile kalmakta büyük sıkıntı yaşamıştı ve İkincisiyle araya tam altı yıl girmişti.

“Yine çok ciddi sabah bulantıları yaşıyor.” Kelly, Tyler’a hamileyken de aynı sorunu yaşamıştı. “O yüzden...” Jon arkasından ne geleceğini tahmin ederek gerildi. “Artık Katie’ye bakamayacak.”

Maryellen bezgin bir biçimde onayladı. “Bana söylemesi çok zor oldu, bu konuda kendini çok kötü hissediyor ama bu haldeyken iki yaşında bir bebeğin peşinde koşturamaz.”

Jon sessizce boşluğa baktı. Yükü biraz daha artmıştı. Maryellen aynı şeyi tekrar önermek istemiyordu. Son mektupta babası ve üvey annesi yardım etmeyi teklif

etmişlerdi. Ancak Maryellen konuyu bir kez açabilmiş, Jon çok açık bir dille reddederek noktayı koymuştu. Maryellen bir daha yapamazdı.

“Neler yapabileceğimizi düşünmeye çalışıyorum,” diye fısıldadı, bir çözüme odaklanmaya çalışarak. “Sabahları ona göz kulak olmaya çalışırm. Kolay değil ama elimden geleni yapanm.

“Kaite yürüyor, her şeyi merak ediyor ve karıştırıyor,” diye mırıldandı Jon. “Bu hamilelikle onu koruyup kollaya-mazsın.”

“Ama sen...”

“Onu yanımda götürürüm. Bunu daha önce de yapardım, hatırlıyor musun?”

Maryellen başıyla onayladı, ama Katie’nin o zamanlar bebek olduğunu ikisi de biliyordu. Kızını taşımak için özel bir sırt çantası vardı ve fotoğraf gezilerine kızıyla birlikte gidiyordu. Ne kadar küçük olursa olsun, Katie babasıyla geçirdiği bu zamanları çok seviyordu. Maryellen’m hâlâ gözünün önündeydi.

“Annem yardım edebilir.” Daha söylerken Maryellen bunun mümkün olmadığını biliyordu. Grace yeni evliydi ve zahmetli bir işi vardı. Zaten haftanın iki ya da üç günü eve uğruyordu, ama dahası vardı. Önceki ay Cliff’le birlikte bir temizlik ekibi ve hazır yemek servisi ayarlamışlardı ve Mary-ellen minnettar kalmıştı. Ancak aynı hediyeyi tekrar bekleyemezlerdi. Cliff ve özellikle Grace, fazlasıyla yardımcı olmuşlardı.

“Grace’ten şimdiye kadar yaptıklarından daha fazlasını bekleyemeyiz,” dedi Jon, Maryellen’m düşüncelerini yüksek sesle dillendirerek.

“Biliyorum...” Gözleri yaşlarla doldu. Üzüntü ve stres başa çıkabileceğinden fazlaydı.

“Maryellen...”

Maryellen, yüzünü elleriyle kapatıp başını öne eğdi.

“Tatlım, her şey yoluna girecek.”

“Hayır, girmeyecek.”

“Araziye ipotek koyduracağım.”

“Hayır!” diye karşı çıktı Maryellen. Büyükbabasından miras kalan bu arazi Jon için her şeydi. Onu kaybederse yıkılırdı.

Kocası uzun süre sessiz kaldı. Sonunda ayağa kalkıp uzaklaştı.

“Jon?” dedi, onun yukarı çıktığını görünce. “Nereye gidiyorsun?”

“Bir telefon görüşmesi yapmaya.”

“Kimle?”

Jon dönüp omzunun üstünden baktı. “Ailemi arayacağım Maryellen. Yapmamı istediğin şey bu, öyle değil mi?”

Maryellen cevap vermedi.

“Başka şansım var mı?” diye sordu Jon sessizce.

“Üzgünüm!” diyebildi Maryellen boğulurcasına. “Fakat bu benim suçum değil, bütün bunlara ben sebep olmadım. Lütfen bana kızma.”

“Yine de, istediğin bu, değil mi?” diye ısrar etti. Öyleydi, ama sadece babasına ve üvey annesine Jon’la, yaşayan tek evlatlarıyla aralarındaki ilişkiyi düzeltme şansı vermek içindi. Ayrıca Maryellen’ın yardıma ihtiyacı olduğu için. Jon’ın da.

İçini çekti, eliyle yüzünü sıvazladı. “Bizimle kalamazlar, anlıyor musun?”

Maryellen başıyla onayladı.

“Ve sadece bebek doğana kadar katlanabilirim.” Maryellen güçlükle yutkundu. “Bunu onlara söyleyecek misin?”

“Kesinlikle. İkisini de etrafımda istemiyorum. Bu benim için değil Maryellen. Bunu yapmamın tek sebebi sen, kızımız ve bebeğimiz.”

Maryellen’ın yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Bu kadar duygusal olmaktan nefret ediyordu. “Onları istiyorsan ara,” diyebildi hıçkırıklar arasmda. “Ama bana kızma. Kızarsan buna dayanamam. Kesinlikle dayanamam.”

Jon tekrar aşağı inip yanma oturdu. Karısını kucaklayıp gözyaşlarının omzuna karışmasına izin verdi. “Ben sana kızmıyorum,” diye fısıldadı saçlarına. “Ben kendime kızıyorum.” “Neden?”

“Çoğunlukla ihtiyaç duyduğun adam olamadığım için.

Yaptıkları yüzünden onları bağışlamam gerektiğini düşünüyorsun. Ne kadar zorlasam da Maryellen, olmuyor.”

Maryellen kollarını ona doladı, sarmaş dolaş oldular. Bir şekilde bu zor dönemi atlatacaklardı. Jon’ın ailesinin yardımı olsa da, olmasa da.

Roy McAfee, bir zamanlar Deniz Feneri Restoran olan kömürleşmiş yığının önünde durdu. Midesi kasılıyordu. Oğlu bir yanında, Gloria diğer yanındaydı.

“Şerif Davis, incelemeler sonucu yangının kasten çıkarıldığını belirlediklerini söyledi,” dedi Gloria. Elleri belinde, haşan inceliyordu. Başını yavaşça iki yana salladı, bu manzarayı kaldırmakta zorluk çeker gibiydi. Roy’un hissettikleri de daha farklı değildi.

Kundaklama. Roy, bunu duymaktan nefret ediyordu. Cedar Cove gibi huzurlu bir toplumda beklenecek tarzda bir şey değildi. *Chronicle’daki* makale Gundersonların hâlâ şokta olduğunu ve henüz bir sonuç alınamadığını söylüyordu. Bu aşamada, restoranı yeniden inşa edip etmeyecekleri belli değildi.

“Şüpheli var mı?” diye sordu Roy kızma.

Gloria başıyla onayladı. “Liseli bir çocuk şüpheli kişi. Birkaç ay önce yangın çıkarmış ve geçtiğimiz günlerde restorandan kovulmuş.”

“Parktaki kulübe mi?” Roy bunu okuduğunu hatırlıyordu ama gazete çocuğun ismini vermemişti.

Gloria tekrar başıyla onayladı.

“Bunu yapmak için sebebi var mı?”

“Şerif Davis öyle düşünüyor. Para kasası da kayıpmış.” Roy, malzeme kulübesinin yanmasıyla ilgili duyduklarını hatırlamaya çalıştı. “Çocuk ne diyor?”

“Kaçak,” diye bilgi verdi Gloria.

“Baba,” dedi Mack. “Geçen pazartesi ofise genç bir kız gelmemiş miydi?”

Roy başıyla onayladı. Oğlu bağlantıyı kendinden bile önce kurmuştu. “Cox’lann kızı beni tutmak istedi,” diye mırıldandı düşünceli bir halde. “Erkek arkadaşını bulmak için.” Liseli kız, bir araba almak için para biriktiriyordu ama Roy’un onu bulabilmesi için her kuruşunu vermeye hazırdı. Onun bu sadakati Roy’a dokunmuştu, ama kız, arkadaşının başının büyük belada olduğunu söylememişti. Kız parasını cebinde saklayabilirdi. Kanun koyucular Roy’dan çok daha iyi kaynaklara sahipti. Parasını mutlaka harcamak istiyorsa, avukat tutması daha iyi olurdu.

“Çocuğun adı Anson Butler,” dedi. Bu, hemen Glo-ria’nın dikkatini çekti. “Butler seni görmeye mi geldi?” “Hayır. Kız arkadaşı. Kayıp olan Butler.”

Gloria bakmaya devam etti. “Yangın hakkında sorgulanmak için aranan da o.”

Kaşlarını kaldıran Mack küllere tekme savurdu. “Sanırım son iki yıldır Kent Yangın İstasyonu’nda gönüllü çalıştığımı söylemenin tam zamanı.”

“Öyle mi?” Gloria hayli ilgilenmişti.

“Öyle,” dedi Mack omuz silkerek. “Hoşuma gidiyor.” “Duyduğum kadanyla Cedar Cove yangın istasyonunda iki tane sözleşmeli açık var,” dedi Gloria. “Başvurmak isteyebilirsin.”

Mack onayını istermiş gibi Roy’a baktı.

Roy ciddiyetle onayladı. “Keşke yapsan.”

Oğlu sırıttı. “O zaman yapacağım.”

Roy çömelip bir avuç kül aldı. Artık bütün ailesi yanı-başmdaydı. Hiç bilmediği kızı Gloria ve daha önce yabancı olduğu oğlu Mack. Linnette Cedar Cove’a yeni taşınmıştı ve Mack yangın istasyonundaki işi alırsa, o da burada yaşamaya başlayacaktı.

Küllerin avucundan kayıp gitmesine izin verdi ve Alli-son’ın sırf onu bulabilmek uğruna elinde avucunda ne varsa vereceğini Anson’ın bilip bilmediğini merak

etti. Kızın, onun adına neleri feda ettiğini, delikanlının bir gün takdir etmesini umdu.

Doğrulan Roy olay yerine son bir kez baktı. Restoranı kaybetmenin Seth ve Justine Gunderson'da şok etkisi yarattığını biliyordu. Gözünün önündeki delillere rağmen, kasten onlara zarar verebilecek hiç kimse aklına gelmiyordu. Yangını kiniiı çıkarttığını zaman gösterecekti. Troy Davis, Seth'in kısa süre önce işten çıkardığı gençleri -özellikle Anson Butler'ı-baş şüpheli olarak görüyordu. Roy, bunun biraz fazla kolay olduğunu düşündü, ama öfkeli bir işçi değilse, o halde kimdi?

Roy henüz Seth ve Justine'le konuşma fırsatı bulamamıştı, ama ilk fırsatta Rainier Caddesi, 6 numaraya bir ziyaret gerçekleştirmeyi düşünüyordu.